

CARTE PUBLICATĂ ÎN 27 DE ȚĂRI

STEFAN

MEHNEM

AL NOUĂLEA MORMÂNT

SERIA FABIAN RISK

buzz
BOOKS

Foto: Thron Ullberg

STEFAN AHNHEM s-a născut în Helsingborg, Suedia, și în prezent locuiește în Stockholm. Timp de mulți ani a fost scenarist și a lucrat, printre altele, la adaptarea pentru televiziune a seriei „Kurt Wallander“ a lui Henning Mankell.

De asemenea, este membru al comitetului director al Uniunii Scriitorilor din Suedia. A debutat cu romanul *Victimă fără chip* (*Offer utan ansikte*, 2014), care a câștigat Premiul pentru cel mai bun roman polițist al anului în Suedia și care face parte dintr-o serie ce îl are ca protagonist pe detectivul inspector Fabian Risk. Următoarele romane din serie sunt: *Al nouălea mormânt* (*Den nionde graven*, 2015), *Minus optsprezece grade* (*Arton grader minus*, 2016) și *Motiv X* (2018). Cărțile lui Stefan Ahnhem au fost sau urmează să fie publicate în 27 de țări.

STEFAN

AHNHEM

AL NOUĂLEA MORMÂNT

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

București
2019

Den nionde graven

Stefan Ahnhem

Copyright © 2015 Stefan Ahnhem

Ediție publicată pentru prima dată în Suedia în 2015 de Bokförlaget Forum

Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză în Canada în 2016

de House of Anansi Press Inc.

www.houseofanansi.com

Copyright traducere în engleză © 2016 Paul Norlen

Copyright design copertă © Nils Olsson, OINK

Ediție publicată prin înțelegere cu Salomonsson Agency

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Al nouălea mormânt

Stefan Ahnhem

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Ovidiu Șerban

Corector: Păunița Ana

Prepress copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AHNHEM, STEFAN

Al nouălea mormânt / Stefan Ahnhem;

trad. din lb. engleză: Dana-Ligia Ilin. -

București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3931-8

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.)

821.111

PROLOG

14 iunie 1998-8 noiembrie 1999

Era atât de întuneric, încât abia putea să vadă ce se afla chiar în fața sa. Camionul pentru transportul prizonierilor se hurduca așa de tare pe pământul plin de gropi, că literele pe care încerca să le scrie erau aproape de neînțeles. Dar n-avea ce să facă. Era ultima șansă, înainte ca balta de sânge de sub el să devină prea mare, să-și pună pe hârtie povestea de dragoste care l-a făcut să lase în urmă totul. Avea să arate cum fusese împușcat și prins chiar de oamenii săi și cum era acum în drum spre o moarte aproape sigură.

Găsise pixul în tabăra militară israeliană de la punctul de control Huwwara, aflată în zona necontrolată a Cisiordaniei. Hârțiile erau niște pagini de jurnal goale pe care le luase din rucsacul lui Tamir, împreună cu plicul folosit pe care îl putea întoarce cu partea dinăuntru în afară. După ce a terminat de scris, a împăturit paginile scrisorii cu mâinile însângerate, le-a pus în plic și l-a închis cât de bine a putut.

Nu avea timbru sau adresă. Nu avea decât un nume. Dar n-a șovăit să împingă scrisoarea prin crăpătura mică din camion și s-o lase să cadă. Dacă vrea Dumnezeu,

scrisoarea o să ajungă acolo, și-a zis, lăsând oboseala să pună stăpânire pe el.

Plicul nici n-a apucat să atingă pământul, că a fost luat de vântul puternic și împins tot mai sus pe cerul negru, fără stele, care începea să arate a furtună peste munții Nablus Ebal și Gerizim. Intervalul dintre hruitul surd și fulgere s-a redus și în aer plutea amenințarea ploii. În câteva secunde, ploaia care stătea să se dezlănțuie avea să izbească plicul de pământ și să prefacă țărâna uscată în lut umed. Dar n-a plouat, și plicul pătat de sânge și-a continuat călătoria peste munți și peste graniță, în Iordania.

Saladin Hazaymeh stătea culcat pe saltea și privea cerul, pe care lumina zorilor făcea primele încercări șovăielnice de a miși. Vântul puternic al furtunii din noaptea trecută se potolise, în sfârșit, și părea că s-ar putea să fie o zi frumoasă.

Părea că soarele a hotărât să limpezească cerul pentru cea de-a șaptezecă sa zi de naștere. Și, cu toate că ziua de naștere era motivul acestei călătorii de zece zile, Saladin Hazaymeh era preocupat de altceva.

Când observase lucrul acela pe cer, a crezut că e un avion aflat la câteva mii de metri deasupra, dar apoi și-a zis că trebuie să fie o pasăre cu o aripă rănită. Acum nu-și dădea seama ce anume plutește spre pământ la vreo cincizeci de metri în fața lui, licărind în lumina soarelui.

Saladin Hazaymeh s-a ridicat și a observat că-i dispăruse obișnuita durere de spate de dimineață. S-a grăbit să facă sul salteaua și s-o pună în rucsac. Ceva era pe cale să se întâmple. Ceva foarte important, și se simțea plin de energie.

Nu putea fi decât un semn de sus. O viziune de la Dumnezeu, în care credea de când se știa el, care-i spunea că e pe calea cea bună. De ziua lui urmasese pașii lui Iisus pe tot drumul din Ierusalim până la Marea Galileii.

Cu o zi în urmă vizitase grota sfântă din Anjara și nădărduse să-și petreacă noaptea acolo, întocmai așa cum făcuse Iisus, împreună cu apostolii și Fecioara Maria. Însă l-au descoperit paznicii și a fost silit să doarmă sub cerul liber. Dar totul are un înțeles, și-a zis Saladin, grăbindu-se cu pas ușor peste pământul plin de hârtoape către măslin, unde semnul de la Dumnezeu era agățat în crengi.

Când s-a apropiat, a văzut că este un plic.

Un plic?

Cum n-a izbutit să-și explice logic de unde a venit, a hotărât până la urmă că din *cer* trebuie să fie răspunsul. Și poate că nu era cu totul greșit, pentru că și-a auzit vocea interioară repetând, ca pe o mantra, cât de important era ca el să facă ceea ce gândea. Că exact asta, nimic altceva, era adevăratul rost al călătoriei sale.

După câteva încercări, a reușit să lovească plicul cu o piatră și l-a prins înainte să atingă pământul. Era murdar și plin de mici rupturi și arăta de parcă supra-viețuise sfârșitului lumii, în ciuda tuturor așteptărilor. De asemenea, era mai greu decât se așteptase.

De acum dispăruse orice îndoială.

Dumnezeu îl alesese pe el.

Acesta nu era doar un plic vechi.

S-a uitat pe amândouă părțile, căutând indicii, dar n-a găsit decât un nume scris cu litere mici, împărășiate.

Aisha Shahin.

Saladin Hazaymeh s-a așezat pe o piatră și a rostit cu greu numele, dar nu i-a spus nimic. După un pic de șovăială, și-a scos cuțitul și a desfăcut cu grijă plicul. Fără să-și dea seama că își ține respirația, a scos scrisoarea și a deschis-o, uitându-se la șirurile lungi de cuvinte.

Era în ebraică, măcar atât își dădea seama. Dar abia putea să citească în limba arabă, cum ar fi putut să înțeleagă asta?

Ce încerca Dumnezeu să spună? Îl pedepsea pentru că nu învățase niciodată să citească? Sau scrisoarea nu îi era destinată lui? Să nu fie decât un mijlocitor neînsemnat, al cărui singur rost era să o trimită mai departe? A încercat, fără să reușească, să-și alunge dezamăgirea pe când împătura scrisoarea și o punea la loc în plic. Și-a continuat drumul spre Ajloun, unde, călcându-și pe inimă, a pus scrisoarea într-o cutie poștală.

Mulți ar crede, cu siguranță, că purtarea lui Khaled Shawabkeh este rușinoasă și profund imorală. El, pe de altă parte, nu se simțea câtuși de puțin vinovat când a luat plicul fără timbru, expeditor sau adresa completă. Scrisorile la care expeditorul nu-și îndeplinisese îndatoririle deveneau proprietatea sa. Era o practică pe care o aplicase fără excepție în cei patruzeci și trei de ani în care lucrase la sortarea corespondenței.

Acasă avea multe cutii pline de scrisori rătăcite, câte una pentru fiecare an. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să pescuiască una, la nimereală, și să cerceteze conținutul care îi era destinat altcuiva. Acest plic anume era ceva ieșit din comun.

După cât de jerpelit era, drumul însuși trebuie să fi fost o aventură. În plus, cineva îl desfăcuse deja, dar lăsase conținutul înăuntru.

Anume pentru el.

Cu exact nouăzeci și opt de minute mai devreme decât de obicei, Khaled Shawabkeh a ajuns acasă și a încuiat ușa. Sărise peste ceaiul de după-amiază, cu toate că-și luase cu el plăcinte cu *harissa*¹, și a alergat pe tot drumul de la autobuz până acasă. Acum își pierduse răsuflarea și simțea cum transpirația îi îmbibă cămașa de poliester strâmtă.

Cina putea să mai aștepte. Și-a turnat un pahar de vin din sticla ascunsă în spatele cărților din bibliotecă, s-a așezat în fotoliu, a aprins lampadarul vechi, a scos plicul și a dat la iveală cu solemnitate scrisoarea.

„În sfârșit“, și-a zis, întinzând mâna după vin, într-o binecuvântată necunoaștere a faptului că cheagul de sânge care se forma de ani întregi în piciorul lui stâng s-a eliberat și a urmat curgerea sângelui în sus, spre plămâni.

Cu toate că trecuse mai mult de un an de când unchiul Mariei murise de embolie, ea încă nu pusese piciorul în casa lui. Cei doi frați ai ei au atacat testamentul și au făcut tot posibilul ca s-o silească să refuze moștenirea. Până și tatăl ei a încercat s-o convingă, spunând că Khaled Shawabkeh își pierduse treptat mințile de-a lungul anilor și își lăsase casa în neorânduială. De asemenea, nu credea că femeile sunt în stare să se descurce cu proprietățile.

---

¹ Pastă din multe feluri de ardei iuți, cu ierburi, condimente și ulei, specifică țărilor arabe din nordul Africii

Însă Maria s-a ținut tare și acum, în sfârșit, a putut să bage cheia în broască și să intre. În timpul negocierilor se înstrăinase de frați și de părinți. Casa avea să fie curățată și vândută, iar cu banii își putea permite să-și părăsească slujba de la atelierul de croitorie, să se mute la Amman și să-și înceapă munca, la care visa de mult, la Comisia Națională pentru Femei din Iordania.

N-ar fi trebuit să fie posibil. Nu exista absolut nimic care să sugereze că scrisoarea ar ajunge vreodată la destinatar. Cu toate piedicile, probabilitatea era atât de mică, încât nu putea fi calculată.

Și totuși, exact așa s-a întâmplat.

La un an, patru luni și șaisprezece zile de când scrisoarea fusese împinsă printr-o crăpătură din camionul cu prizonieri și luată pe sus de vânt în noaptea fără stele, a ajuns în mâinile Mariei Shawabkeh, și după câteva ore, ea reușise să strângă cea mai mare parte a informațiilor care lipseau.

La trei nopți după ce citise povestea îngrozitoare din scrisoare, a făcut câteva căutări pe internet, a pus un timbru pe plic, a scris adresa completă și a lăsat-o la cel mai apropiat oficiu poștal. Fără să aibă habar de consecințe.

Aisha Shahin

Selmedalsvägen, nr. 40, etajul 6

129 37 Hägersten

Suedia

Partea întâi

16-19 DECEMBRIE 2009

Mulți oameni vor fi îngroziți de lucrurile pe care le-am făcut. Unii le vor privi ca pe o răzbunare pentru toate nedreptățile care au fost săvârșite. Alții ca pe un joc neverosimil pentru a trage pe sfoară sistemul și a arăta cât de departe poate să meargă cineva. Dar majoritatea vor crede că sunt faptele unei persoane extrem de bolnave.

Cu toții se vor înșela...

1

CU DOUĂ ZILE ÎN URMĂ

Sofie Leander stătea în sala de așteptare a Spitalului Söder¹ din Stockholm, așteptând o ecografie. Răsfoia un exemplar ferfenițit din broșura *Noi, părinții*, plină cu mămici și tătici frumoși și fericiți, și nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să se numere printre ei. Dar, după atâtea serii de tratament cu Pergotime care nu dăduseră rezultat, începuse să se îndoiască de faptul că producția sa de ovule avea să se declanșeze vreodată.

Acum era cu adevărat ultima ei șansă. Dacă procedura nu dădea rezultat de data asta, nu-i mai rămânea decât să se dea bătută.

Lucru pe care soțul său părea să-l fi făcut deja. Îi promisese că o să-i fie alături când o să aibă nevoie de el, dar nu venise la programarea din acea zi. Și-a deschis mobilul și a citit din nou mesajul lui. *Am un impediment din păcate n-ajung*. Trata toată treaba ca și cum ar fi fost vorba să cumpere lapte în drum spre casă de la serviciu. Nici măcar nu scrisese „succes“.

Sperase ca mutarea în Suedia, cu trei ani înainte, să le reînvie relația. Mai ales de vreme ce el își luase

---

¹ Spitalul General de Sud

numele ei de familie. Ei i se păruse o declarație de dragoste. Dovada că sunt uniți, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Acum nu mai era atât de sigură, și nu se putea elibera de sentimentul că alunecă din ce în ce mai departe unul de celălalt. Încercase să discute despre asta, dar el o încredința mereu că o iubește. Și totuși, o vedea în ochii lui. Sau, mai corect, în felul în care îi ocolea privirea.

Acum, bărbatul care îi salvase cândva viața avea dintr-odată „impedimente” și abia își mai întorcea privirea spre ea. Voia să-l sune și să-l înfrunte. Să-l întrebe dacă n-o mai iubește. Dacă și-a găsit pe altcineva. Dar nu îndrăznește. În plus, era sigură că n-o să-i răspundă. N-o făcea aproape niciodată când era la lucru, și cu atât mai puțin acum, când era prins cu un proiect nou. Nu, singura ei șansă era un raport pozitiv din partea doctorului. Dacă ar putea obține asta, cu siguranță totul avea să fie bine din nou. Atunci va putea să-i dea, în sfârșit, copilul pe care și-l doriseră întotdeauna, și el își va da seama cât de mult o iubește, de fapt.

– Sofie Leander, a auzit că este strigată, a urmat moașa de-a lungul coridorului și a fost poftită într-un cabinet mic cu stururile lăsate, cu un aparat care se mănă cu un calculator mare și un pat de spital.

– Puneți-vă haina în cuier și întindeți-vă pe pat, doctorul vine imediat.

Sofie a încuviințat din cap și și-a scos haina și cizmele, în vreme ce moașa ieșea din cabinet. Culcată pe pat, și-a tras în sus bluza, și-a descheiat pantalonii și s-a hotărât să-și sune totuși soțul și să-l întrebe ce era atât de important încât nu putuse să vină cu ea. Dar, pe când întindea mâna după poșetă, s-a deschis ușa și a intrat doctorul.

- Sunteți Sofie Leander?

Sofie a încuviințat.

- Bun, ia să vedem... Mai întâi așezați-vă pe o parte, cu spatele la mine.

Sofie s-a conformat și l-a auzit pe doctor că deschide în spatele ei ceva ambalat în plastic. Nu-și dădea seama despre ce era vorba, dar simțea că ceva nu e în ordine în întreaga situație.

- Așadar, am venit ca să-mi fie examinate ovarele.

- Sigur. Trebuie doar să ne ocupăm mai întâi de asta, a zis doctorul, apăsându-i vertebrele.

Deodată, a simțit o înțepătură în mijlocul spatelui.

- Stați un pic. Ce faceți? M-ați înțepat? Sofie s-a răsucit și a văzut că alunecă ceva în buzunarul pantalonilor doctorului. Vreau să știu ce...

- Nu trebuie să vă îngrijorați. E procedura obișnuită. Acelea sunt lucrurile dumneavoastră? Doctorul a arătat haina și cizmele ei, dar n-a așteptat răspunsul și i le-a pus lângă picioare. Nu vrem să uităm nimic. Nu-i așa?

Nu era prima dată când Sofie făcea ecografia ovarelor, așa că știa că nici vorbă să fie procedura obișnuită. Habar n-avea ce-i asta. Tot ce știa cu siguranță era că nu mai voia să participe. Să se îndepărteze de doctor și de cabinet. De tot spitalul.

- Cred că trebuie să plec, a zis, încercând să se ridice. Vreau să plec, mă auziți? Dar corpul refuza s-o asculte. Ce se întâmplă? Ce ați făcut?

Doctorul s-a aplecat spre ea, i-a zâmbit și a mângâiat-o pe obraz.

- O să înțelegi curând.

Sofie a încercat să protesteze și să țipe cât putea de tare. Însă masca de oxigen înăbușea orice sunet și, până să-și dea seama, frânele patului fuseseră eliberate și era împins afară din cabinet și pe coridor.

Dacă s-ar putea prinde de ceva, orice, ca să se tragă jos din pat ca să facă toată lumea să înțeleagă ce se petrece. Dar n-a putut. Nu putea decât să zacă acolo, să privească tavanul și să vadă cum se perindă lămpile fluorescente și în fața lor se deschid uși.

Alte chipuri. Femei gravide și bărbați care aveau să fie în curând tătici. Moașe și doctori. Toți erau atât de aproape, și totuși, atât de departe. S-au deschis uși. Un lift, și erau acolo vocile altora. Ușile liftului s-au închis în spatele ei. Ori s-au deschis?

Apoi a fost din nou singură cu doctorul, și el fluiera o melodie care stârnea ecoul între zidurile dure. Era singurul sunet pe care îl putea auzi, în afară de propria respirație, care începea să-i amintească de astmul din copilărie. Pe atunci se simțea cu totul neajutorată când trebuia să se oprească din joacă pentru a trage aer în piept. Acum se simțea și neajutorată, și mică, și nu-și dorea decât să se prăbușească și să plângă. Dar nu putea să facă nici măcar asta.

Luminile fluorescente de pe tavanul de ciment întunecat s-au terminat și a văzut cum mai întâi picioarele și apoi partea de sus a trupului îi sunt puse pe o brancardă. *O să înțelegi curând*, spusese doctorul. Cum putea ea să înțeleagă? Nu se putea gândi decât la articolul pe care îl citise de curând despre un medic din Malmö care făcea chirurgie plastică și care le injecta ceva pacientelor ca să nu se poată împotrivi când le viola. Dar de ce ar vrea cineva s-o violeze pe ea?

Brancarda a fost împinsă cu spatele într-o ambulanță, și ea a încercat să se concentreze pe sunete. A auzit cum se închide ușa de pe partea șoferului și pornește motorul. Au demarat și au virat spre vest, pe Ringvägen, apoi au mers mai departe pe Hornsgatan spre Hornstull, după care au luat-o spre

Liljeholmsbron. Până atunci reușise cu ușurință să se orienteze. Lucrurile s-au înrăutățit când s-au învățit de câteva ori printr-un sens giratoriu și n-a mai știut pe unde merg.

După vreo douăzeci de minute s-au oprit, în cele din urmă. Nu știa unde se află, dar a auzit că se deschide poarta unui garaj. Ambulanța a înaintat vreo treizeci de metri până să se oprească motorul.

Ușile ambulanței s-au deschis și brancarda a fost scoasă și dusă de acolo. Alte lămpi fluorescente se urmăreau una pe alta pe tavan. Ritmul s-a precipitat și pașii doctorului răsunau pe podeaua dură până ce s-au oprit brusc. A auzit chei și un bipăit, apoi a pornit un motor electric.

Brancarda a fost împinsă într-o încăpere întunecată, și părea că s-a închis ceva în urma ei. O lampă puternică din tavan era aprinsă și lumina cădea pe o masă dreptunghiulară. Nu vedea nici o fereastră și nu-și dădea seama cât de mare este încăperea. Nu deslușea decât lampa și masa care avea în jur niște aparate. Brancarda a fost împinsă înainte, și acum vedea că masa este acoperită cu o folie de plastic și are câteva curele și un orificiu larg de vreo zece centimetri puțin mai jos de centru. Alături era o masă de metal, mai mică, pe care se aflau diferite instrumente chirurgicale înșirate pe un prosop alb.

Abia atunci a înțeles Sofie Leander ce o așteaptă.

De îndată ce a văzut foarfeca, cleștii și scalpelele, a înțeles exact.

De ce a fost luată.

Ce urma să se întâmple.

2

Fabian Risk a citit din nou mesajul de la cap la coadă înainte să ridice privirea de pe mobil și să întâlnească privirea uimită a dirigintei.

- Îmi pare rău, dar, din păcate, se pare că trebuie să începem fără ea.

- Chiar așa? Bine, a zis diriginta, și a arătat foarte limpede ce crede despre asta.

- Cum, mami nu vine?

Matilda arăta de parcă mai bine ar fi sărit de pe podul Väster decât să treacă printr-o discuție părinți-dirigintă fără Sonja. Și Fabian o înțelegea. Lipsise la ultimele ședințe din diferite motive și, cu toate că Matilda era acum în clasa a treia, nici măcar nu-și amintea numele dirigintei.

- Matilda, din păcate, mami trebuie să lucreze. Știi cât de ocupată este când se apropie o expoziție.

- A zis c-o să fie aici.

- Știu, și îți jur că e la fel de dezamăgită ca tine. Dar sunt sigur că o să fie bine, totuși.

A mângâiat-o pe cap și a căutat sprijin la dirigintă, care i-a răspuns cu un surâs neutru.

- Termină.

Matilda i-a împins mâna deoparte și și-a aranjat clamele roz prinse în părul castaniu, lung până la umăr.

- Da, în ceea ce privește sânguina Matildei la învățătură și capacitatea de a urmări lecțiile, toți profesorii nu au decât vorbe de laudă. Diriginta a răsfoit hârtiile din fața sa. Și la limba suedeză, și la matematică este una dintre cele mai bune din...

A tăcut și s-a uitat la mobilul lui Fabian, care începuse să vibreze pe masă.

- Scuze.

Fabian a răsucit telefonul spre el și a văzut, cu mare surprindere, că este Herman Edelman. El era șeful lui Fabian de când se angajase la Biroul Național de Investigații Criminalistice din Stockholm și, chiar și la șazeci de ani, era o forță de care trebuia să ții cont și la fel de dornic de adevăr cum fusese dintotdeauna. Fabian putea spune cu mâna pe inimă că n-ar fi fost mare lucru de capul său ca investigator fără Edelman.

Dar Edelman nu mai fusese văzut la birou de la prânz și în momentul cafelei de după-amiază nici Fabian, nici vreunul dintre ceilalți din echipă nu avea vreo veste de la el și începeau toți să se întrebe dacă nu se întâmplase ceva.

Dar acum îl suna. Și încă după orele de program, ceea ce nu putea să însemne decât un lucru.

Era clar că se întâmplase ceva.

Ceva ce nu putea să aștepte.

Fabian se pregătea să răspundă, când diriginta și-a dres glasul.

- Nu avem toată seara la dispoziție. Nu sunteți singurul părinte cu care trebuie să mă întâlnesc.

- Scuze, unde rămăsesem?

Fabian a respins apelul și a pus telefonul jos.

- Matilda. Fiica dumneavoastră. Diriginta s-a silit să zâmbească. După cum spuneam, toți profesorii au doar vorbe de laudă despre Matilda. Dar... L-a privit pe Fabian în ochi. Dacă n-aveți nimic împotriva, aș vrea să vorbim între patru ochi.

- Da? Bine. Sunt sigur că e în ordine. Nu-i așa, Matilda?

- Despre ce o să vorbiți?

- Sunt sigur că sunt lucruri pentru oamenii mari. Fabian s-a întors spre dirigintă, care a încuviințat din cap, zâmbind. Matilda, vrei, te rog, să aștepti pe hol, vin repede.

Matilda a oftat și și-a târșăit demonstrativ picioarele spre ieșirea din clasă. Fabian a urmărit-o cu privirea, dar nu se putea împiedica să se întrebe ce voia Edelman de la el.

- Deci, iată cum stau lucrurile. Diriginta și-a pus pe masă mâinile împreunate. Am auzit de la mai mulți oameni că sunt semne serioase că Matilda...

Din nou a fost întreruptă de vibrația telefonului lui Fabian și n-aveai cum să nu-i observi iritarea.

- Vă rog să mă scuzați, dar nu știu ce se întâmplă. A luat telefonul și l-a răsucit. De data asta era colega sa, Malin Rehnberg, care se afla la un seminar la Copenhaga. Edelman probabil că o sunase pe ea după ce-l sunase pe el. Regret, dar n-am de ales, trebuie să...

- Bine. Dar atunci cred că ne oprim aici, a zis diriginta și a început să-și strângă hârtiile.

- Dar stați un pic. N-am putea să...

- În această școală se interzice folosirea telefoanelor mobile în timpul orelor și nu văd de ce aș face excepție cu adulții. Continua să-și adune hârtiile și să le pună în servietă. Dar răspundeți la apelul dumneavoastră

important, în felul acesta îi deosebesc pe părinții cărora chiar le pasă de copiii lor. Vă doresc o seară plăcută.

S-a ridicat în picioare.

– Așteptați, lucrurile au luat-o razna de tot, a zis Fabian, tocmai când telefonul a tăcut. Mesaj. Dă, Doamne, să lase un mesaj. Îmi pare rău. Sigur că sunt aici pentru Matilda și nimic altceva.

Femeia, al cărei nume îl uitase, i-a aruncat o privire disprețuitoare.

– Bine. Și-a deschis servieta și a scos dosarul Matildei. Nu e un lucru în care să ne amestecăm de obicei. Dar am impresia că e cu adevărat important în cazul fiicei dumneavoastră, deoarece suntem îngrijorați că s-ar putea să-i fie puse în pericol studiile.

– Îmi pare rău, dar nu înțeleg. Să facem ce anume? Diriginta a pus pe masă un desen.

– Iată una dintre ultimele ei lucrări. Și, mă rog, vedeți și dumneavoastră.

Fabian s-a recunoscut în desen, cu barbișonul pe care și-l răsese cu câteva săptămâni înainte. Sonja stătea alături de el, cu un cuțit de bucătărie în mână. Fețele le erau de un roșu aprins și strigau, cu gurile larg deschise. Și-a amintit că o întrebase dacă chiar trebuie să lucreze atât de mult serile. Sonja luase foc și-i aruncase în față toată munca lui până noaptea târziu din ultimii ani, învinuindu-l că nu-l interesează decât propriile nevoi.

Căzuseră de acord să nu se certe niciodată, absolut niciodată, în fața copiilor. Dar, în fierbințeala momentului, el chiar amenințase cu divorțul.

– Nu știu ce să spun. Asta, asta e...

– Și iată încă una, l-a întrerupt diriginta.

De data aceasta, imaginea înfățișa dormitorul Matildei, cu tapetul din dreptul patului și animalele de

pluș înșirate peste perne, în partea de jos a desenului, așa cum erau în realitate. O mică parte din Fabian nu putea să nu fie impresionată de talentul ei la desen, în vreme ce restul se căznea să înțeleagă ce era scris în bulele care ilustrau lupta din partea cealaltă a peretelui. De data asta era vorba de sex și, din câte vedea el, unele replici erau dureros de aproape de adevăr.

Își dorea să se scufunde în scaun și să dispară de acolo.

- Desigur, sunt destule fantezii și exagerări, asta înțeleg și eu. Însă această temă revine în tot ce face Matilda acum, și m-am gândit că ar fi bine s-o știți. În orice caz, ca părinte, eu aș fi vrut să știu.

- Desigur, a zis Fabian, încercând să ascundă telefonul mobil care vibra din nou în mâna sa.

În timp ce ieșea din Școala Björngård, Fabian i-a telefonat lui Edelman, dar suna ocupat.

- Uite, Matilda, acum e și mai multă zăpadă. S-a uitat peste curtea școlii, acoperită de un strat gros de zăpadă proaspăt căzută. E grozav, nu? Mâine o să puteți face cu toții oameni de zăpadă.

- Până atunci cu siguranță o să fie doar fleșcăială, a zis Matilda, pornind în jos pe scări.

- Matilda, așteaptă! Fabian s-a grăbit să o prindă din urmă. Nu ești îngrijorată că eu și mami o să ne despărțim, nu-i așa?

- Așadar, despre asta ați vorbit.

- Ei bine? Ești?

Fără să răspundă, Matilda a fugit spre mașină, care era parcată pe partea cealaltă a străzii.

Fabian a ridicat cheile ca să deblocheze portierele, așa încât ea să poată intra. Își dorea foarte mult să se grăbească să stea cu ea, dar nu era sigur ce ar trebui

să spună. Ea avea dreptate, la urma urmei. Dacă o țineau tot așa, mai devreme sau mai târziu căsătoria lor avea să se sfârșească. El, care nu-i jurase doar Sonjei, ci mai ales lui însuși că n-o să calce pe urmele părinților săi. Orice s-ar întâmpla. Oricât de greu le-ar fi fost. Crezuse că nimic nu i-ar putea determina să renunțe la căsnicia lor.

Acum nu mai era așa de sigur.

Cu toate că i se dezumflaseră cauciucurile, ca să zicem așa, continua să meargă pe jantă de atâta vreme, încât era greu de crezut că ar mai putea să fie reparate. A oftat și s-a oprit în mijlocul curții școlii ca s-o sune pe Malin Rehnberg.

- Fabian, pe unde ai umblat? Singurul lucru care te va salva acum este faptul că mă aflu la mai bine de șase sute de kilometri de acolo. Cel mai bun lucru pe care putea el să-l facă acum era să tacă și să aștepte ca ea să continue până ce termina ce avea de spus. Îți dai seama că Herman a fost în cărca mea ca o afurisită de lipitoare doar pentru că nu ți-ai dat osteneala să-i răspunzi la telefon? Mă tratează de parcă aș fi secretara lui sau așa ceva. Da, știu că nu-i pasă nimănui, dar se întâmplă să fiu la Copenhaga la un seminar care, de fapt, e chiar interesant.

- Bine, dar știi ce...

- Însă paturile de aici sunt ca dracu', și pe lângă asta mă simt ca un porc umflat și asudat.

- Înțeleg, dar...

- Și nu-mi pasă că mi-au mai rămas două luni, sunt pe punctul să fac ceva ilegal dacă plozii ăia nu țâșnesc afară curând! Alo? Fabian? Mai ești acolo?

- A zis despre ce este vorba?

- Nu, și nu știu. Evident, e ceva extrem de important. Dar cred că am o idee.

- Bine.

- Încearcă să răspunzi când te mai sună.

A auzit un „clic“ și a rămas acolo, dând din cap. De asemenea, spera că sarcina ei o să se termine repede. După cincisprezece secunde, Malin i-a trimis un mesaj în care se scuza pentru tonul aspru și promitea că o să fie din nou ea însăși de cum se termină „sarcina de coșmar“.

Fabian s-a așezat la volan și s-a uitat la Matilda, care stătea pe bancheta din spate.

- Ce-ai zice să ne oprim la Ciao Ciao și să luăm pizza?

Matilda a ridicat din umeri, dar a văzut-o că se luminează un pic la față, chiar dacă se străduia din răputeri s-o ascundă. A pornit mașina și a cotit pe Maria Prästgårdsgatan, în vreme ce încerca din nou să dea de Edelman.

- Bună, Herman, am văzut că m-ai sunat.

- Presupun că trebuie să-i mulțumesc lui Malin.

- Eram într-o ședință părinți-dirigintă și abia acum...

- Da, da, bine. Motivul pentru care am sunat este că am fost convocat la SePo la ora opt în seara asta și vreau să vii cu mine.

- În seara asta? Îmi pare rău, dar sunt singur cu copiii. De ce e așa de important ca eu...

- Cine e la conducere aici, tu sau eu?

- Nu asta am...

- Ascultă la mine. Persson și Päivinen tocmai au găsit un nou indiciu în cazul Adam Fischer, iar Markus și Inger sunt prinși până peste cap cu identificarea rețelei lui Diego Arcas. Singurii care n-au nimic pe birou în acest moment sunteți tu și Malin. Și, din câte știu eu, Malin e la Copenhaga.

- Bine, dar poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

- Presupun că asta urmează să ni se spună. Ne vedem în față la SePo la fără cincii. Salut.

Fabian și-a scos căștile și a cotit pe Nytorrgsgatan. Nu era deloc prima oară când drumul lui se intersecta cu cei de la serviciile secrete suedeze. Dar nu mai fusese niciodată invitat la o întâlnire în afara orelor de program, probabil din cauză că se afla prea jos pe scara ierarhică. Pe de altă parte, Herman Edelman era tot timpul pe acolo și nu pierdea nici o ocazie să sublinieze că e vital să stai cu spatele lipit de perete dacă vrei să scapi cu viață dintr-o întâlnire cu ei.

Iar acum voia ca Fabian să meargă cu el.

- Nu, e imposibil, Fabian. Îmi pare rău. Trebuie să te descurci altfel.

- Ce vrei să zici cu trebuie să te descurci altfel? a zis Fabian, privind crestele acoperișurilor încărcate de zăpadă, în vreme ce o auzea pe Sonja trăgând încă un fum dătător de cancer și apoi oftatul, când scotea fumul pe nări.

Era semn că e într-o dispoziție cu adevărat proastă.

- Nu știu. Va trebui să găsești ceva. N-am timp acum să vorbesc.

- Stai un pic, a zis Fabian și a văzut în geam imaginea Matildei, care stătea în bucătărie și asculta.

A luat telecomanda, a deschis televizorul și a dat sonorul tare.

La opt zile după ce playboy-ul Adam Fischer a dispărut fără urmă, poliția a anunțat că tratează cazul ca pe o răpire...

- Sonja, nu e hotărârea mea. N-am de ales.

- Și crezi că eu am?

Îl avem cu noi în studio pe profesorul Gerhard Ringe...

- Trebuie să las din mână pensulele și să-i spun lui Ewa, *sorry*, n-o să fie nici o expoziție?

- Nu. Dar...

- Atunci, bine.

- Te rog, liniștește-te.

Ce a făcut poliția să dea această informație? Și de ce n-am auzit nimic despre vreo răscumpărare?

- Sunt liniștită, a zis Sonja, fără să se străduiască deloc să ascundă faptul că a mai tras un fum. Doar că nu înțeleg de ce trebuie să fie așa o mare problemă faptul că, de data asta, eu sunt cea care are de lucru.

- Bine, o să încerc să aranjez ceva. Ai idee când ajungi acasă?

- Da. Când termin. Și, fă bine, nu mă întreba la ce oră, pentru că habar n-am. Nu știu decât că urăsc din ce în ce mai tare aceste tablouri, cu fiecare secundă care trece. Un nou pufăit și un nou oftat. Îmi pare rău... Doar că sunt tare scârbită și obosită de toate astea și nu-mi doresc nimic mai mult decât să vomit peste ele.

- Iubito, o să fie bine. Te simți așa înainte de fiecare expoziție, apoi ai brusc o epifanie și totul se așază cum trebuie.

- Mai vedem noi.

- O să găesc eu ceva. Nu te mai gândești la asta.

- Bine.

- Te iubesc.

- Pe curând.

Fabian s-a așezat alături de Matilda în bucătărie și a scos din cutie pizza lui.

- Cum a fost pizza cu banane?

- Bună. Dar auzi?

- Da?

- Mami a zis și ea că te iubește?

Fabian i-a întâlnit privirea și s-a întrebat cum să răspundă.

– Nu, de fapt, n-a zis.

– Poate e din cauză că e așa de stresată.

Fabian a încuviințat și a mușcat o bucată mare din pizza care se răcise de mult.

3

Nu era prima oară când Fabian mergea la SePo. Dar nu mai trecuse niciodată prin atâtea puncte de control și nu mai ajunsese atât de adânc în clădire. Își pierduse cu totul simțul orientării. De-abia după multe lifturi și coridoare fără ferestre, el și Herman Edelman au fost conduși într-o cameră mare luminată slab. Din câte își amintea Fabian, era prima oară când Edelman n-avea nimic de zis.

Chiar înainte să plece, Theodor se întorsese de la *floorball*¹ și, după o negociere rapidă, fusese de acord să aibă grijă de Matilda. Cu toate că era o seară de miercuri obișnuită, Fabian a fost de acord ca ei să mănânce chipsuri, să bea sifon și să se uite la video în camerele lor. Nu le ceruse în schimb decât să nu-i spună Sonjei, iar Matilda să nu deseneze asta la școală.

-Trebuie să fiți Edelman și Fabian Risk. O femeie a ieșit din întuneric și a dat mâna cu ei. Bine ați venit. Anders Furhage și ceilalți așteaptă deja.

Femeia i-a condus mai departe pe coridor. După ce ochii lui Fabian s-au adaptat la lumina slabă, a observat câteva cuburi întunecate care păreau că plutesc cam

¹ Echivalentul hocheiului, dar se joacă în sală, nu pe gheață

la un metru deasupra podelei. Auzise despre camerele în care se putea vorbi fără să poată auzi cineva din afară și care, după cum se zvonea, împovăraseră bugetul SePo cu zeci de milioane, dar era prima oară când le vedea cu ochii lui. Totuși, Edelman nici n-a clipit. Doar și-a șters cu o batistă ochelarii mici și rotunzi și a mers mai departe. Fabian nu-l mai văzuse atât de serios și mohorât de când îi murise soția de cancer, cu zece ani în urmă.

- Vă rog să-mi dați telefoanele, a spus femeia și s-a oprit lângă o scară ce ducea la unul dintre cuburile ca niște colibe în care era deschisă o ușă groasă; după ce intrau, cubul avea să fie izolat deplin.

I-au înmânat telefoanele, au urcat treptele și au intrat în cub, care era vopsit în cafeniu și avea mochetă de un roșu-închis dintr-un capăt în celălalt. În jurul unei mese ovale din lemn de nuc pe care erau câteva pahare și sticle cu apă minerală stăteau trei bărbați în costum, fiecare cu cravată de altă culoare. Fabian l-a recunoscut imediat pe directorul general, Anders Furrhage, care s-a ridicat să-i întâmpine în vreme ce ușa se închidea în urma lor.

- Vă mulțumesc că ați venit, deși v-am anunțat atât de târziu. Sunt sigur că înțelegeți că tot ce se va spune la această ședință este complet confidențial.

Fabian și Edelman au dat din cap și s-au așezat.

- Bun, hai să trecem la treabă, a zis Furrhage, privind-i în ochi pe amândoi. A apărut ceva, hai să-i zicem o situație, și s-ar putea dovedi că este, de fapt, o nonsituație. Un flecușteț.

Fabian i-a aruncat o privire lui Edelman, care părea la fel de nedumerit ca el.

- Melvin Stenberg este responsabil cu securitatea personală și ne poate spune mai multe, a continuat Furhage, după care a făcut semn cu capul spre bărbatul cu cravată albastră.

- Astăzi, la 15.24, cam la o oră după ce s-a încheiat audierea din parlament, Carl-Eric Grimås a ieșit pe ușa din vest a clădirii parlamentului, unde îl aștepta o mașină. După spusele șoferului nostru, Grimås nu a apărut și n-a mai fost văzut de atunci.

- Stai așa, vrei să spui că a dispărut ministrul justiției? a zis Edelman.

Stenberg și-a potrivit cravata și a dat scurt din cap.

- Am căutat prin zonele din jurul clădirilor guvernamentale și Rosenbad¹ și am luat legătura cu familia și șefa de cabinet de la Ministerul Justiției, a spus bărbatul cu cravată albastră. Dar în acest moment toată lumea e la fel de nedumerită.

Peste încăpere s-a lăsat tăcerea, în vreme ce toți - chiar și cei trei cu cravată - se pătrundeau de ideea că unul dintre miniștrii cei mai importanți ai țării, care era și cel care răspundea la nivelul suprem de acțiunile lor, dispăruse fără să lase vreo urmă.

- Și numiți asta „flecusteț“?

Edelman a clătinat din cap.

- Herman, nu-i deloc ceea ce am spus eu. Furhage i-a zâmbit lui Edelman. Hai să nu căutăm nod în papură, dar, după cum vă dați foarte bine seama, în acest moment nu știm dacă...

- A dispărut, fir'ar să fie! Cât de mulți politicieni trebuie să-și sacrifice viața în țara asta până să ne trezim? Vreau să zic, nu are Grimås pază personală douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru?

---

¹ Clădire din centrul orașului, sediul guvernului

Furhage s-a răsucit spre bărbatul cu cravată verde, care și-a dres glasul.

– Păi, totul ține de resurse și priorități. Am făcut o evaluare a riscului, care a arătat că nu exista nici un tipar de amenințare iminentă câtă vreme se afla într-una dintre clădirile parlamentului.

„Păi, bine că măcar avem un cub în care putem să stăm și să vorbim fără să ne audă nimeni din afară“, și-a zis Fabian, în vreme ce Furhage i-a făcut lui „cravată verde“ semn că poate să apese pe butonul de pe panoul de control încastrat în masă.

Un ecran a coborât pe un perete.

– Această secvență a fost filmată de camerele care supraveghează ușa despre care vorbeam, a spus el, pornind proiectorul.

Clipul, care nu dura mai mult de un minut, îl arăta pe Carl-Eric Grimăs mergând spre ușile duble din sticlă, cu o servietă în mâna stângă. După ce a ajuns, a trecut cardul de acces prin cititor, a deschis o ușă, apoi pe cealaltă, după care a dispărut în viscol.

Fabian i-a recunoscut hainele din imaginile din ziar: paltonul cu guler mare de blană și o pălărie imposibil de confundat deveniseră semnul distinctiv al ministrului. Ora marcată în colțul din stânga sus arăta 15.24.

Proiectorul s-a oprit și ecranul s-a strecurat fără zgomot înapoi în tavan.

– Și una dintre mașinile voastre era afară, așteptând să-l ia, a zis Fabian, căruia i se părea de neînțeles.

„Cravată verde“ a încuviințat.

– O să adaug că ninge de rupea pământul și șoferul nu vedea bine toată ușa.

– Când a ajuns acolo?

– Dacă te referi la Grimăs, la 11.43, pe ușa principală din vestul clădirii parlamentului, a zis „cravată

verde“, părând mulțumit că a reușit să ofere un răspuns rapid și exact.

– La 11.38 a plecat din Rosenbad și a mers cu pas vioi pe Strömngatan, dar, în loc să o ia pe podul Riks, a făcut un ocol pe podul Vasa spre Kanslikajen¹. Cu paza personală, a zis „cravată albastră“.

– Și când a început audierea? La douăsprezece?

– Nu, nu înainte de douăsprezece și jumătate, dar Grimås nu întârzie niciodată.

– Și mașina care aștepta. La ce oră trebuia să fie acolo?

– La ora 15.00, a zis „cravată albastră“ și a luat o înghițitură de apă.

– Așadar, cu toate că se știe că nu întârzie niciodată, n-a plecat de la parlament decât la 15.24.

Bărbații cu cravată s-au uitat unul la altul, iar Furrhage și-a dres glasul.

– Dați-mi voie să lămuresc ceva. Nu sunteți aici ca să preluați investigația. Dimpotrivă. Sunteți aici doar ca să fiți informați. Cu alte cuvinte, câtă vreme nu suntem siguri că s-a comis vreun delict, noi suntem cei care controlează investigația.

– Și ce s-ar fi putut întâmpla, dacă nu un delict? a zis Edelman, trăgându-se de barbă.

– Chestia e că, atâta vreme cât nu există, de fapt, nimic care să arate că s-a întâmplat ceva rău, și așa cum... Scuză-mă, care e numele tău? s-a întors Furrhage spre Fabian.

– Fabian Risk.

– Aha. Așa cum sugerează Risk, există câteva întrebări fără răspuns. Întrebări la care ne străduim din răspuțeri chiar acum să aflăm răspunsul. După

¹ Cheiul Cancelariei

părerea mea, n-are rost să ne repezim la o mulțime de concluzii. Dar, desigur, o să vă dăm informații de îndată ce le avem.

- Nu, zău? Știați de asta de la ora trei și jumătate și ne informați abia acum. Asta numiți voi „informații de îndată ce le avem“?

- Hai să-i zicem așa: pe moment nu avem nici vreun cadavru, nici vreo amenințare explicită. Nu există nimic care să sugereze că ar putea fi un act terorist sau ceva de soiul acesta. Pe de altă parte, există destui oameni care spun că de curând el părea stresat și cu gândurile în altă parte, lucru care sugerează că a dispărut de bunăvoie și vrea, pur și simplu, să fie lăsat în pace.

Edelman a fornăit.

- Ți-a trecut prin cap că s-ar putea ca așa-zisa ta „analiză a amenințării“ să nu fie bună de nimic și poate că tot ce încerci să faci acum nu-i decât să câștigi timp ca echipa să șteargă toate urmele eșecului vostru?

- Herman, permite-mi să sugerez să rămânem în limitele decenței, a zis Furhage, evident netulburat de atacul lui Edelman. Nimeni de aici nu încearcă să șteargă nimic. N-am fi aici dacă așa ar sta lucrurile. Nu-i așa? Vrem exact același lucru ca și tine. Să aflăm ce s-a întâmplat. Și, sigur, e foarte posibil să fi făcut o eroare în analiza amenințării. Dar asta nu schimbă faptul că investigația rămâne la noi până ce vom putea să confirmăm că s-a comis cu adevărat un delict. Și vreau să subliniez că nu e vorba să vă țin pe dinafară, doar de beneficiul de a putea să lucrăm rapid. Și tu, și eu cunoaștem avantajele acestui lucru, Herman. În clipa în care îți pui în mișcare mașinăria, asta va fi pe prima pagină a tuturor ziarelor de scandal, și n-o

să putem face altceva decât să ținem conferințe de presă zile în șir.

- Și dacă nu sunt de acord cu asta?

- O să fii. Și, ca să te scutesc de dureri de cap inutile, am deja aprobarea lui Crimson.

Fabian s-a uitat la Edelman, care ședea tăcut, fără să facă nici cea mai mică mișcare. Preșul tocmai îi fusese tras de sub picioare și o știa. Fără știrea lui, Furhage luase legătura cu comisarul poliției și primise permisiunea să țină Biroul Național departe de investigație. Foarte probabil, la ordinele lui Crimson erau informați acum. Fuseseră lucrați pe la spate.

Însă șeful lui stătea acolo și lăsa secunde să se scurgă fără să dezvăluie ce gândea. Și-a luat cu o mână, calm, cutia cu țigări rulate în foaie de tutun, în vreme ce scotea cu cealaltă din buzunar vechea lui brichetă Ronson și, înainte să poată spune cineva vreun cuvânt, țigara avea vârful de un roșu furios. Nici Furhage, nici celelalte „cravate“ n-au zis nimic și de-abia după două fumuri lungi, Edelman a stins-o într-unul dintre pahare.

- Bine. Am terminat aici. Abia aștept să primesc informațiile despre mersul anchetei.

- Desigur. Furhage i-a întins mâna. Ești primul pe lista mea. Știi asta.

Edelman n-a băgat în seamă mâna întinsă și și-a întors privirea spre Fabian, care s-a ridicat și a părăsit cubul, reamintindu-și să nu spună niciodată, cât o trăi el, „da“ dacă i s-ar propunere o funcție de conducere.

Cât au mers spre ieșire prin labirintul de coridoare, Edelman a fost la fel de tăcut pe cât fusese la venire. N-aveai cum să știi dacă era din cauză că își făcea griji că l-ar auzi cineva sau era, pur și simplu, prea furios ca

să vorbească, iar Fabian a tăcut și el, cu toate că întrebările i se buluceau în minte.

De-abia când au ajuns afară, în viscolul de pe Polhemsgatan, Edelman a propus să urce în mașina lui Fabian, cu toate că un taxi îl aștepta deja. Au traversat, și Fabian a descuiat mașina, a intrat și a pornit motorul ca să se încălzească. Edelman ședea pe locul pasagerului cu ochii ațintiți în față, la parbrizul acoperit de zăpadă.

- Nu știi dacă ești la curent, dar Grimăs este... Edelman a tras aer în piept. Un vechi prieten la care încă țin mult.

Fabian a încuviințat din cap. Cu mult înainte ca Fabian să ajungă la Biroul Național de Investigații Criminalistice, Grimăs fusese șeful lui Edelman, înainte să plece din poliție și să se dedice politicii. Toți din sediu au observat colaborarea fructuoasă dintre cei doi, iar Edelman nu scăpa nici o ocazie să vorbească despre ce făcuseră pe vremuri el și Grimăs. Dar faptul că încă țineau legătura l-a surprins.

- Ai vreo idee ce s-a putut întâmpla? a întrebat Fabian.

Edelman și-a scuturat capul.

- Dar bănuiesc ce-i mai rău... Așadar, e extrem de important să aflăm cât mai multe posibil înainte ca patrulele de curățare ale SePo să ajungă prea departe.

- Crezi că e ceea ce ei...

- Nu cred nimic. Dar ultima persoană în care să am încredere e Furrhage.

- Așa că ar trebui să începem o investigație, cu toate că Bertil Crimson...

- Nu noi. Tu, l-a întrerupt Edelman, răsucindu-se spre Fabian. Ca să fie cu totul limpede. Nu există

nimeni în sediu care să aibă nici pe departe ceea ce trebuie. Știm asta și tu, și eu.

- Dar cum aş putea să pornesc o investigație separată când Bertil Crimson a spus în mod explicit...

- Hai să nu-i zicem investigație. Ce vreau să spun e că... Dacă noi nu aflăm adevărul, cine o va face? SePo?

Fabian nu putea decât să încuviințeze. Edelman avea dreptate, fără îndoială.

- Ai grijă să fii cât mai discret și, până ce aflăm mai multe, nu raportezi nimănui altcuiva decât mie.

Edelman a ieșit din mașină și a trântit portiera atât de tare, încât cea mai mare parte a zăpezii a căzut de pe geamuri. Fabian a dat drumul ștergătoarelor de parbriz, care au înlăturat ce mai rămăsese, și a pornit pe stradă.

A încercat să se concentreze asupra traficului, dar gândurile își aveau viața lor. Era atât de preocupat încercând să înțeleagă ce se întâmplase, de fapt, încât a trebuit în cele din urmă să tragă într-o parcare de pe Norr Mälarstrand, să coboare geamul și să respire adânc aerul rece al nopții.

Nu numai că ministrul justiției a dispărut în împrejurări misterioase, dar Edelman l-a ales să desfășoare o investigație secretă. Și cu cât se gândea mai bine, cu atât îi era mai clar.

De unde ar trebui să înceapă.

Cu cine ar trebui să ia legătura.

4

Malin Rahnberg nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât o sticlă de Zinfandel roșu tare, care părea perechea ideală a cotletului de pe farfuria sa. Acasă, la Stockholm, n-avusese nici o problemă să se abțină de la alcool din momentul în care rămăsese însărcinată. Pofta dispăruse de la sine. Dar era cu totul altă poveste aici, în capitala daneză, unde a revenit în forță. Sau poate că asta era din cauză că Dunja Hougaard – noua sa legătură de la Brigada Omucideri din Copenhaga – nu părea să aibă nici o problemă dacă dădea pe gât o sticlă de una singură.

S-au găsit una pe alta la doar câteva ore de la începerea conferinței, la care se adunaseră investigatori din toată Europa pentru două zile de lucru intens la o rețea internațională. Au hotărât pe loc ca fiecare să fie contactul celeilalte. A fost atât de plăcut, încât Malin a propus să meargă împreună la masă.

Și acum erau la restaurantul Barock din Nyhavn, și Malin începea să priceapă de ce copiii danezi erau ultimii din lume care învățau să vorbească. După numai un pahar de vin, Dunja Hougaard părăsise adăpostul limbii engleze și trecuse la daneză, care era din ce în ce mai greu de înțeles, pe măsură ce dădea pe gât mai

mult vin. La început, Malin o întrerupea și-i cerea să explice când era ceva ce nu înțelegea, dar curând s-a mulțumit să dea din cap și să zâmbească, străduindu-se în principal să priceapă contextul.

În acest moment, nu mai reușea să facă nici măcar asta. Era ca și cum cuvintele Dunjei s-ar fi înghesuit toate într-o mocirlă lungă, de neînțeles, și nu o dată s-a surprins pe sine însăși gândindu-se la cu totul altceva. Cum ar fi cât de invidioasă e pe daneza care nu-i gravidă și poate să bea cât vin pofteste. Sau ce invidioasă e pe blugii de un roșu aprins și pe trupul ei, unde totul stătea neclintit exact în locul care trebuie.

Malin nu putea suferi să se uite la ea însăși. Trebuia să poarte haine de gravidă urâte și și-ar fi schimbat cât ai clipi din ochi corpul cu al oricui altcuiva. Pusese pe ea aproape douăzeci și opt de kile și mai avea încă două luni.

Două afurisite de luni de rahat în iad.

Cu toate că a încercat, nu se putea gândi la vreun loc de pe corpul său care să nu fie umflat, dureros sau, în general, inflammat și asudat. Se simțea ca un mare câmp de mine lipicios plin de crampe și junghiuri care riscău să devină ceva cu adevărat dureros. Să luăm, de exemplu, burta. Și-o ungea în fiecare dimineață și seară cu o cremă atât de scumpă, încât îl mințise pe Anders cât a costat-o, dar, oriunde își cobora ochii, pântecul îi era așa de plin de vergeturi, că arăta de parcă ar fi trecut cineva cu mașina peste ea.

– Ești sigură că nu vrei un pic de vin?¹

Malin a tresărit.

– Pardon? N-am înțeles.

---

¹ În afară de câteva replici într-o suedeză stâlcită, Dunja vorbește cu interlocutorii suedezi în limba daneză.

- Un *piche* vin, a zis Dunja Hougaard, încercând să vorbească în suedeză, în vreme ce ridica sticla.

- Mulțumesc, e în ordine. Mi-am jurat să nu pun pe limbă strop de alcool cât sunt însărcinată.

- Bine. Dar de ce?

Dunja părea sincer nedumerită, și Malin s-a întrebat dacă nu cumva a nimerit pe altă planetă, și nu doar într-o țară vecină.

- Nu-i bine pentru făt. Alcoolul pătrunde în placenta și...

- Asta așa tipic la suedez.

- Poftim?

- Aveți multe reguli și interdicții și sunteți temători. Sincer. Ce rău poate să facă pământul de vin?

Malin a respirat adânc, ca să-și înfrâneze iritarea.

- Poate că asta n-a ajuns încă în Danemarca, dar chiar există multe studii care arată că, atunci când mama consumă alcool, fătul nu se dezvoltă prea bine și crește riscul de ADHD. Și apoi...

- Nu, nu-i deloc adevărat. Dunja a luat o înghițitură de vin și a întâlnit privirea lui Malin. Aici, la Danemarca, tocmai s-a încheiat un studiu pe mii copii de cinci ani, și doctorii n-au găsit vreo dovadă că există deosebiri între copiii a căror mamă a băut două pahare pe zi când era însărcinată și copiii a căror mamă n-a pus gura pe alcool.

- Da, sună ciudat. Pe de altă parte, se poate dovedi aproape orice prin acele studii. Ideea este că...

- Știi ce cred eu? Ha? a ridicat Dunja arătătorul. Cred că singurul risc dacă bei un pământul de vin pe zi este ca pruncii tăi să aibă o mamă fericită.

- Cum adică, fericită? Sunt fericită, nu?

Malin simțea cum iritarea câștigă bătălia și acum năvălește asupra ei.

- Bine, Malin. Trebuie să mă ierți, pentru că sunt un pic beată. Dar zău că trebuie să-ți spun.

- Zi. Te ascult, a zis Malin, dându-și seama că, dintr-odată, pricepe fiecare cuvîntel.

Dunja s-a uitat drept în ochii lui Malin.

- Din păcate, nu arăți prea fericită.

Malin n-a știut ce să spună sau cum să reacționeze. Ar fi trebuit să se înfurie și să plece, să-i spună nou-găsitei prietene daneze că se poate duce la dracu' cu rahatul ei care ridică în slăvi alcoolul și să-și găsească alt contact la Stockholm. Dacă ar fi simțit până și în răsufarea lui Anders ceva care să semene a critică, ar fi luat foarfeca de grădinărit și i-ar fi tăiat nasul fără o secundă de șovăială.

Dar, din cine știe ce motiv nedeslușit, nu se simțea nici un pic supărată. Ba dimpotrivă.

- Bine... Și-a golit paharul cu apă minerală. Pune-mi atunci un pic de vin, la naiba.

A întins paharul gol și Dunja i l-a umplut, rîzînd, în vreme ce-i făcea semn chelnerului să mai aducă o sticlă.

Au ridicat paharele și le-au ciocnit. Malin a savurat gustul vinului și a simțit cum i se răspîndește prin trup un val de plăcere.

- Of, Dumnezeuule, că bun mai e! A mai băut un pic. Dar e ceva cu totul pe dos aici. Da, nu doar la tine, ci la toți danezii. Suedia nu are mai multe interdicții decât Danemarca. Lucrurile stau taman invers. A mai luat o înghițitură. Uite, de exemplu, nu puteți locui în casele de vară cât de mult ați vrea. Kan Jang, un supliment alimentar banal, e interzis, și firmele nu pot fi deschise duminica. Asta da, țară care te dădăcește.

- Bine, bine. Pricep ce vrei să zici. Dar...

- Și cea mai tare dintre toate. Știi că, prin lege, constructorii danezi sunt obligați să se dea cu balsam de buze și loțiune de plajă de câte ori lucrează în exterior?

- Asta-i o glumă.

- Nu! E adevărat!

Au izbucnit în râs, și Malin a ridicat din nou paharul.

- Noroc!

- Știi ceva? Sunt foarte *misundelig* pe sarcina ta.

- *Misundlig*? Dacă asta înseamnă „invidioasă“, atunci sunt mai mult decât fericită să fac schimb cu tine.

- De ce? Nu-i absolut formidabil?

- Ce-o fi așa de formidabil să umbli ca o rață îndopată și să te doară peste tot? Să nu mă înțelegi greșit. N-am nimic împotriva copiilor. Zău că nu. Și gemenii mi se par mai degrabă un mare cadou. E mai bine să reduci cât mai mult posibil anii petrecuți cu copii mici. Dar sarcina... Dacă e să fiu cu totul sinceră, o urăsc din ce în ce mai mult, pe zi ce trece.

- Nu, doar nu crezi cu adevărat asta?

- Ai spus-o chiar tu. Nu arăt prea fericită, și care crezi că e cauza, dacă nu asta? Malin și-a arătat cu o mână burta și cu cealaltă a luat paharul cu vin. În primele săptămâni am glumit cu bărbatu' meu, Anders, că are de ales între graviditate, naștere sau îngrijire. Acum nu mai e o glumă. Dacă nu preia controlul curând, n-o să mai fie nici un copil de crescut. Așa că ascultă-mi sfatul și nu-ți supune niciodată corpul superb, dacă-mi îngădui să spun asta, la graviditate.

- Nu, probabil nu foarte curând.

- Ce vrei să zici, ești singură?

- Nu, dar eu și iubitul meu *knalder* tare puțin.

- *Knalder*?

Malin a ilustrat mișcând un deget în spațiul dintre degetul mare și arătător.

Dunja a încuviințat din cap.

- Am încercat să vorbim despre asta, chiar am plă-nuit s-o facem cel puțin o dată pe săptămână, dar n-a folosit la nimic.

- Îl iubești?

- Pe Carsten? Sigur că da. Ne căsătorim în vara asta și avem de gând să ne mutăm în toamnă la Silkeborg.

- Silkeborg? Nu-i în Jutlanda? Nu te supăra, dar ce dracu' o să faci acolo?

- Carsten preia firma contabilă de la tatăl lui.

- Și cu tine cum rămâne? Ai o carieră aici, nu-i așa?

- Da, dar... Oricum, nu vreau să muncesc cu program complet când am copii mici.

- Dunja, acum ascultă-mă tu pe mine.

Malin a umplut amândouă paharele.

- Poate trebuie să ai grijă ca vinul să nu scape de sub control.

- Acum vorbesc eu, a zis Malin. N-am spus asta ni-mănuși și probabil că n-o s-o mai spun niciodată. Dar... Și ascultă-mă bine. N-ar trebui să ai copii. În orice caz, nu cu Carsten ăsta, ori cum l-o mai fi chemând.

- Cum poți să spui asta?

Dunja a lăsat din mână paharul.

- Dacă ai lângă tine în pat un corp ca al tău, trebuie să fii foarte ciudat ca să fie prea puține „knalderi“, dacă e s-o spun pe față.

- Pe față?

- Ascultă aici: Carsten ori e homosexual, ori nu te iubește. Și întrebarea e dacă tu îl iubești pe el.

- Sigur că da, ne iubim. Ce naiba îți dă dreptul să vii aici și...

- Nu-ți spun decât ce văd.

- Și ce vezi?

- Văd o femeie care... care... Ei bine, cred că lucrurile vorbesc de la sine. Tot aranjamentul cu Carsten ăsta pare cu totul... Malin a tăcut și și-a dat seama, dintr-odată, cât de subțire e gheața pe care pășește. O, Doamne, scuză-mă. Cu siguranță nu era prima dată când își dădea drumul la gură și spunea exact ce gândeste, dar era prima dată când o făcea cu o persoană pe care abia o cunoscuse. Te rog să mă ierți... Îmi pare rău. Retrag totul. N-aveam intenția să dau buzna așa și... Of, Doamne, ce prostie! Nu știu ce m-a apucat.

- Poate că a fost un pic prea mult dintr-un lucru bun?

- Probabil. Și apoi, în momentul ăsta nu-i de glumă cu hormonii mei. Cel mai bun lucru pe care-l poți face e să te ții deoparte, chestie pe care mi-aș dori s-o pot face eu însămi.

Dunja a bufnit în râs și a ridicat paharul.

5

Fabian a privit peste Riddarfjärden, pe melodia „Black Mirror“ a formației Arcade Fire. Strălucirea miilor de ferestre luminate de pe înălțimile din Södermalm se reflecta în apă. Era uimit de frumusețea priveliștii. Suprafața scotea aburi, deopotrivă ispititoare și înșelătoare, părând aproape caldă.

Un! Deux! Trois! Dis: Mirror Noir!

În realitate, peste câteva ore avea să se transforme în gheață.

A dat sunetul mai încet și a căutat numărul ei. N-a fost nevoie să sune decât de două ori.

- Hei, a trecut ceva vreme.

- Mda, cred că sunt vreo doi ani de când ai plecat. Îmi pare rău că sun cam târziu, a zis el, cu toate că vocea ei nu i se părea deloc obosită.

- Nici o problemă. Noaptea abia a început, și știi cum sunt eu.

- Poate că te-ai așezat la casa ta, ai o familie și te scoli devreme.

O auzea râzând. Pentru Niva Ekenhielm, nucleul familial era cam la fel de greu de imaginat ca viața pe lună. Fuseseră colegi timp de șase ani la Biroul Național de Investigații Criminalistice, unde ea lucra

ca investigator IT, sau polițist științifico-fantastic, cum îi ziceau ei. Era mai degrabă regula decât excepția ca Niva, în vreme ce toți ceilalți plecaseră, să lucreze în continuare, trudind până târziu în nopțe, și să plece acasă de-abia a doua zi dimineață, când oamenii începeau să se întorcă la lucru.

Fabian îi ținuse tovărășie în mai multe rânduri, petrecând noaptea la sediu. De obicei s-a întâmplat pentru că era prins într-o investigație care nu-l lăsa să doarmă, dar uneori a fost doar ca să-și poată face curățenie pe birou.

De fiecare dată, Sonja a reacționat cu o gelozie atât de puternică, încât a riscat să strice întreaga lor relație. Și, într-un fel, el o înțelegea. Niva avea charismă și arăta trăsnet. În plus, era ceva în purtarea ei. La început, el a presupus că e așa cu toți bărbații, dar curând și-a dat seama că flirtează cu el. Cu toate că i-a dat de înțeles că nu-l interesează, ea și-a continuat insinuările și s-a străduit din ce în ce mai puțin să ascundă ce urmărește cu adevărat.

Dar de această dată el urmărea ceva.

- Fabian, ce pot să fac pentru tine? N-ai divorțat, nu?

- Nu, n-o să ne distrăm chiar atât de tare. Lui Fabian i-a părut imediat rău și a încercat s-o dreagă râzând. Lăsând la o parte gluma, am nevoie de ajutorul tău într-un caz care trebuie să rămână în afara clădirii.

- Nu poate să aștepte până mâine?

- E de preferat să nu.

Și-a ațintit privirea asupra Centrului de Conferințe Münchenbryggeriet, pe partea cealaltă a Riddarfjärden, și a început să numere ferestrele luminate. O auzea pe Niva umblând încolo și înapoi pe tocuri înalte pe o dușumea care scârțâia.

- Bine, spune-mi.

6

De când se știa, lui Karen Neuman îi era frică de întuneric. Când era mică, locuia într-un orășel de lângă Copenhaga și credea că există monștri care se ascund sub pat sau după draperii, așa că ținea întotdeauna o lumină aprinsă când dormea. Părinții credeau că e normal la vârsta aceea și erau convinși că o să-i treacă pe măsură ce crește. Însă problema s-a înrăutățit și, când Karen a intrat în adolescență, suferea de insomnie atât de gravă, încât a trebuit să ia somnifere.

Acum nu mai credea în monștrii de sub pat, dar frica de întuneric continua să o țină în gheare, și nu s-ar fi descurcat fără pastile. Lucru care nu se ameliorează acum, când iarna de-abia începuse și se întuneca tot mai devreme cu fiecare zi.

Locuiau într-o casă veche, pe jumătate din lemn, care nu ajută nici ea prea mult. Era adorabilă, așezată pe coasta daneză, cu o priveliște remarcabilă peste Öresund¹. În orice caz, asta spunea toată lumea. Însă Karen nu reușise niciodată să se bucure cu adevărat de ea, deoarece, oricum ai fi dat-o, nu marea era cel mai apropiat vecin, ci întunericul.

¹ Strâmtoarea dintre Suedia și Danemarca

Apăsarea din piept mai slăbise un pic cu timpul, datorită numeroaselor ore petrecute la terapie, ca să nu mai vorbim de mica avere pe care Aksel o plătitise pentru luminile exterioare. Dar sentimentul era departe de a fi dispărut, chiar dacă reușea acum să stea acasă singură când el lucra la show-ul de seară de la TV 2, trei nopți pe săptămână. În acele seri, ea ținea morțiș să fie aprinse toate luminile din casă, în ciuda protestelor lui Aksel legate de factura de electricitate.

Dar în această seară, apăsarea din piept era mai palpabilă. De cum a ajuns acasă de la ședința de yoga, puțin după ora nouă, a simțit că plutește ceva în aer. Mai întâi a observat mașina cu două locuri parcată un pic afară din drum, pe Gammel Strandvej. O mașină parcată nu era nimic neobișnuit. Dimpotrivă, era un lucru destul de obișnuit ca oamenii să-și lase mașina ca să se plimbe pe țârm, dar nu în lunile de iarnă. Și cu siguranță nu era normal ca o mașină cu plăci de înmatriculare suedeze să ajungă pe Tibberup, chiar dacă nu era decât la aproximativ un kilometru la nord de Muzeul de Artă Modernă Louisiana.

Și totuși, stătea acolo.

La câteva ore după ce se întunecase.

A încercat să se împotrivească tentației de a ceda în fața fricii, așa cum stabilise împreună cu terapeutul, și a continuat să meargă liniștită prin grădină spre casă. Însă atunci când luminile din grădină nu s-au aprins, deși a sărit pe loc și și-a fluturat brațele în fața senzorului de mișcare, s-a simțit cu totul pierdută și inima i-a luat-o la trap. A fugit cât au ținut-o picioarele spre ușă, a descuriat-o și a deconectat alarma cu degetele tremurând.

Din fericire, luminile din casă funcționau, și le-a aprins pe toate cu telecomanda. S-a dus în bucătărie și a fiert o cană mare cu apă în care a pus niște lămâie,

un pic de sare de Himalaya și miere, ca să-și refacă echilibrul substanțelor după ședința de Bikram yoga. Și-a spus că probabil a sărit o siguranță și a simțit cum se liniștește.

„Sunt sigură că n-a fost nimic“, a repetat cu voce tare în drum spre living. Și-a luat tableta de pe măsuța de cafea și a derulat lista până la Lisa Nilsson, a cărei voce o liniștea întotdeauna. A apăsător pe tasta de pornire și muzica s-a revărsat din difuzoarele ascunse în tavan. La început, Aksel s-a luptat mult până s-o facă să înțeleagă avantajele muzicii prin tehnologie multimedia în loc să pună un CD. Acum nu-și mai putea imagina cum ar fi să nu ai libertatea de a lua cu tine muzica în orice cameră din casă cu un simplu clic.

S-a dus în baie și a dat drumul apei fierbinți, și-a scos hainele de yoga, și-a strâns părul și s-a scufundat în jacuzzi, lăsând jeturile să-i maseze corpul. S-a destins și a închis ochii. „Sunt sigură că n-a fost nimic“, și-a repetat și apoi a cântat și ea „Himlen runt hörnet“ cu cel mai bun accent suedez de care era în stare.

Aksel o prevenise că s-ar putea să rămână peste noapte în apartamentul din Vesterbro și să nu vină acasă decât ziua următoare, la micul dejun. În program erau invitați, care cu siguranță ar fi dorit să bea ceva după emisiune. Dar ei nu îi era greu să-și petreacă timpul acasă. După baie avea să pună salata de pui de ieri lângă niște quinoa, să se așeze în fața televizorului și să se răsfete urmărind cât de multe episoade din *Nebunii de pe Madison Avenue* putea, cu toate că Aksel se aștepta să se uite la emisiunea lui.

Dar, de îndată ce vocea Lisei Nilsson s-a stins, nesiguranța a început să se furișeze înapoi. A auzit oare o ușă închizându-se pe hol? Nu putea să fie Aksel, nu-i așa? Emisiunea nici nu începuse încă. Karen a apăsător

pe panoul de comandă din jacuzzi, ca jeturile să nu mai facă zgomot, și a întins mâna peste margine ca să pună tableta pe pauză înainte să înceapă următorul cântec. Mâna era prea udă, și curând Lisa pornise din nou, cu „Aldrig, aldrig, aldrig“.

Gândurile se învârtejeau în capul lui Karen. Ar trebui oare să se încuie în baie, sau să se aventureze în casă și să vadă dacă într-adevăr era cineva acolo? A ieșit din cadă și și-a uscat mâinile, ca să poată opri muzica. Tăcerea a căzut peste încăperea atât de brusc, încât a făcut-o să tresară. Întregul corp îi era acum încordat ca un arc și se simțea iarăși ca la cinci ani.

Un copil de cinci ani cu un monstru sub pat.

S-a furișat spre ușa băii și și-a lipit urechea de ea. Nu auzea decât propria răsuflare. A trebuit să-și adune tot curajul ca să apese pe clanță și să deschidă un pic ușa. A scârțâit atât de tare, încât a simțit că sunetul o înjunghiat-o în pântec. Îl bătuse la cap pe Aksel de atâtea ori cu ușa aia, că devenise de-a dreptul o glumă.

Poate că nu era decât Aksel. La urma urmei, poate că emisiunea fusese anulată din cine știe ce motiv. A scos capul pe ușă și l-a strigat, dar n-a primit nici un răspuns. Și de ce ar fi trebuit să primească? Doar era singură în casă.

Așa să fie?

A strigat din nou, de data asta foarte tare, dar s-a ales cu aceeași tăcere sufocantă. Probabil că sunetul ușii fusese doar în capul ei. Tatăl ei zicea întotdeauna că avea o imaginație dezlănțuită.

Și-a scuturat capul și a hotărât să se întoarcă în cadă și să încerce să se relaxeze, dar s-a răzgândit aproape imediat, s-a ridicat în picioare și s-a șters. S-a uns cu grijă cu unt de corp, mai ales pe unde era cicatricea. Întotdeauna simțea o împunsătură de imoralitate când

stătea goală în fața oglinzii, cu toate că trecuseră mai mult de zece ani.

Și apoi, se părea că nervii nu aveau de gând să se mai vindece. Zona era amorțită, și dacă își trecea degetele peste un loc, senzația apărea în cu totul altă parte. Dar nu se plângea. Totul pe lume avea un preț.

Și-a pus kimonoul de mătase, a ieșit din baie fluierând „Himlen runt hörnet“ și a pornit spre bucătărie. Ca de obicei, pe hol era ca într-o ghețarie, și și-a reamintit să-l piseze pe Aksel până se învoiește să extindă până acolo încălzirea de sub podea. Dar de data aceasta era mai frig decât ar fi fost normal. S-a oprit la jumătatea pasului și s-a răsucit spre ușa de la intrare, care era crăpată. N-o închisese cum trebuie? Întotdeauna o încuia după ce intra, chiar și în miezul zilei.

Fusese cu nervii în piuneze de cum venise acasă. Mai întâi mașina parcată, apoi luminile din grădină care nu funcționau. „Am fost neglijentă, asta-i tot“, și-a zis, închizând ușa. Ca să fie sigură, a verificat dacă e încuiată cu adevărat, apoi s-a dus în bucătărie, unde a pus pe farfurie salata de pui și a scos o sticlă de apă carbogazoasă. A așezat totul pe o tavă și s-a dus în living. Atunci a început să sune telefonul.

A lăsat tava deoparte și s-a dus să ia telefonul. În loc să răspundă, s-a uitat la aparat ca și cum, prin simpla forță mentală, ar fi putut să-l facă să nu mai sune. Însă el n-a vrut să se supună.

În cele din urmă și-a luat inima în dinți și a ridicat receptorul.

- Da, alo?

- De ce n-ai răspuns?

- Aksel? Tu ești?

- Da, cine credeai că e? Te-am sunat pe mobil de nu știu câte ori. Dar...

- Pe mobil?

De-abia atunci și-a dat seama că n-are habar unde l-a pus.

- Voiam doar să mă asigur că n-ai nici o problemă dacă dorm în oraș.

- Chiar trebuie s-o faci?

- Dar, iubito... Știi cum e. Unii invitați aproape că pretind să ieșim cu ei după show, și Casper este unul dintre ei.

I s-a părut că a auzit un zgomot pe hol, dar de data asta nu era o ușă care se închidea. Părea foarte diferit, aproape ca și cum s-ar fi rostogolit ceva. Sau era doar vântul care urla pe afară?

- Scuză-mă, n-am auzit. Ce ai zis?

- Nimic important. Du-te la culcare. Mâine vin acasă cu pâine proaspătă.

- Nu, chiar vreau să vii acasă... Te rog, poți să vii acasă chiar acum?

- Acum? Cum ar fi posibil? Emisiunea începe peste opt minute.

- Știu, dar... Am impresia că e ceva... Sau cineva? Nu sunt sigură. Poți să vii acasă, pur și simplu? Haide, te implor!

- Iubito, nici nu mai știu de câte ori am trecut prin asta. Sigur, întunericul poate fi greu de îndurat. Cu toții simțim asta. Dar nu sunt monștri sub pat, îți jur. N-au fost niciodată și nici nu vor fi. Bine? Iubito... Dacă deschizi televizorul, o să fie ca și cum aș fi acasă.

- Bine.

- Trebuie să închid. Te iubesc, ne vedem mâine.

El a închis și Karen a lăsat telefonul din mână oftând, s-a dus în hol și s-a uitat în jur. Însă n-a văzut nimic diferit. Până ce s-a uitat spre podea. Folia de plastic fusese desfășurată de la intrare prin tot holul și mai departe, după colț, pe coridor.

- Hei! a strigat, urmând folia de plastic după colț și pe coridor. Scuză-mă? Hei!

În casă era tăcere deplină, în afară de folia de plastic care foșnea sub picioarele ei. A fost surprinsă de faptul că n-a luat-o la goană în direcția opusă. Era ca și cum ceva dinăuntru său obosise să se teamă. Era mai mult furioasă decât speriată. Orice soi de monstru o fi fost ăsta, ea avea de gând să se uite drept în ochii lui.

Îndrăznește să-ți privești în ochi propria teamă, îi spunea întotdeauna terapeutul.

A urmat folia de protecție până în dormitor. S-a oprit acolo și a privit în jur. Fără nici un fel de precauție. Plasticul pe care stătea continua peste mocheta întinsă de la un perete la celălalt și urca până pe patul dublu.

- Hei, e cineva aici? Dacă da, ieși la lumină! Ieși, dacă îndrăznești! Vino și privește-mă în ochi! A așteptat, simțindu-și picioarele tremurând. Știam eu! Când e vorba s-o faci, n-ai curajul!

A așteptat, dar nu vedea nimic în afară de folia de pe pat și de sub picioare. Apoi a auzit ceva. Un sâsâit, chiar în spatele său și, când s-a răsucit și a încercat să-și dea seama de unde vine, a văzut cum se strecoară un fum alb printre stinghiile ușii dulapului. Nu i-a trecut prin cap să fugă. S-a dus într-acolo, de parcă n-ar fi avut de ales decât să afle ce e înăuntru.

În clipa în care a deschis ușa, și-a dat seama că avusese dreptate tot timpul.

Toate simțurile sale. Intuiția sa. Chiar și cele mai rele presimțiri.

Totul fusese adevărat.

Cineva îmbrăcat în haine groase și cizme, cu fața ascunsă sub o mască de gaze, a ieșit din dulap.

- Cine ești și ce faci aici? Karen a izbucnit în plâns și a simțit că picioarele se îndoiesc sub ea. Răspunde-mi. Te rog, răspunde... Ce vrei? De ce ești aici?

Dar Karen n-a primit nici un răspuns.

Nu auzea decât șuieratul din masca de gaze.

Și lui Karen n-a mai trebuit niciodată să-i fie frică.

Fabian Risk avea amândouă mâinile pe volan pe când ieșea din oraș prin viscolul care tocmai pornise. Încerca să scape de senzația neplăcută că nu avea absolut nici o putere în privința posibilei anverguri a noii sale misiuni. De fapt, ar fi trebuit să refuze instrucțiunile lui Edelman și să se ducă acasă la copii.

Dar nu putea întoarce spatele, pur și simplu. Edelman îi dăduse sarcina anume lui, și se cunoștea destul de bine ca să știe că o va îndeplini, indiferent câte lumini de avertizare ar clipi. Ministrul justiției dispăruse în acea după-amiază și, la fel ca Edelman, nu credea nici o clipă că ministrul hotărâse singur să dispară și avea să iasă iar la iveală curând.

Era clar că se întâmplase ceva.

A sunat acasă, dar a dat de robot. A lăsat un mesaj pentru Matilda și Theodor, spunând că o să ajungă un pic mai târziu decât crezuse și că ei trebuie să meargă la culcare, lucru pe care presupunea că îl făcuseră deja. E trecut de unsprezece și jumătate, și-a zis, punând în CD-player *The Pearl* al lui Harold Budd și Brian Eno.

The Pearl nu era nici pe departe albumul său preferat, dar era unul dintre primele CD-uri pe care le cumpăraseră, așa că avea întotdeauna un loc în colecția

sa – ca majoritatea proiectelor în care era implicat Brian Eno – și se potrivea de minune cu dispoziția sa din ziua aceea.

Sunetele solemne de pian umpleau mașina pe când trecea peste Podul Drottningholm și făceau ca fulgii de afară să pară o scenă plăcută dintr-un teatru particular, nu furtuna care erau în realitate. Dacă acest viscol nu avea să se potolească în scurt timp, s-ar fi putut să nu mai reușească să ajungă acasă.

A mers mai departe pe Ekerövägen spre Rörbyvägen, unde a virat la stânga și a oprit după vreo cincizeci de metri în dreptul unei clădiri arătând a conac, cu câteva mașini parcate în preajmă. Una dintre mașini a clipit din faruri – o Mazda RX-8 roșie. A parcat și a pornit grăbit spre ea prin zăpada care se învârtejea. Abia a apucat să se așeze pe locul pasagerului, că Niva a demarat și a pornit pe șosea, patinând.

– Afurisită de vreme de rahat! a zis ea, accelerând de parcă era sfârșitul lumii. Apropo, bună.

– Bună. Mișto mașină!

– Pe vremea asta pare mai degrabă Bambi pe gheață decât mașină. A ta ar fi fost mai bună, dar n-am vrut să atrag prea multă atenție inutil asupra noastră.

– Dar ești sigură că e în ordine cu toate astea?

– Păi...? Dacă n-aș fi fost, de ce aș fi acum aici în loc de Spy Bar¹, la căldură?

– Ca să mă vezi, firește, a zis Fabian, zâmbind.

Niva a izbucnit în râs, a virat la dreapta și s-a oprit la o poartă cu o firmă mare:

Institutul de Informații Radio al Apărării Naționale.

---

¹ Unul dintre cele mai celebre baruri de noapte din Stockholm

- Ești haios, a zis, apăsând pe o mică telecomandă care a deschis poarta. Dar se întâmplă să am deja o întâlnire în seara asta, așa că treaba nu poate să dureze toată noaptea, a zis, a parcat și a ieșit din mașină înainte ca Fabian să aibă timp să-i răspundă.

S-au grăbit prin zăpadă spre ușa uneia dintre clădirile cu înfățișare anonimă. De-abia acum a observat Fabian părul ei coafat, jacheta scurtă de blană, tocurile înalte și fusta mini aurie, sclipitoare. Niva chiar avea de gând să iasă în oraș când terminau. Nu-și mai amintea ultima oară când ieșise în oraș el însuși. Mai ales într-o zi lucrătoare.

Niva și-a trecut cartela prin cititor, a introdus un cod lung și a deschis ușa. Fabian s-a uitat întrebător la placa pe care scria *Departamentul de Sprijin Operativ*, de pe ușa din fața lor.

- Nu lucrezi la Dezvoltare Tehnologică?

- Da, a zis Niva, coborând grăbită o scară. Dar acum prefer acest traseu.

Lui Fabian îi era greu să țină pasul cu ea, în ciuda tocurilor înalte, și era uimit cât de mare era clădirea sub pământ față de partea de la suprafață. După câteva etaje, Niva și-a scos din nou cartela, a deschis o ușă de fier groasă și a dispărut în întuneric. Lui Fabian nu i-a rămas decât să se țină după țcănitul tocurilor pe podeaua de ciment. Niva a aprins un șir de lămpi fluorescente, dezvăluind faptul că se aflau într-o galerie lungă de peste o sută de metri. După încă o ușă de fier grea și un lift, au ajuns în fine la *Departamentul de Dezvoltare Tehnologică*.

Era departamentul cel mai respectat din IIRAN și, în același timp, cel despre care marele public știa cel mai puțin. Departamentul de Dezvoltare Tehnologică nu se confrunta cu aceleași restricții ca

restul departamentelor din IIRAN și putea, în esență, să-și permită să tragă cu urechea la orice, câtă vreme se încadra în denumirea „dezvoltare tehnologică“.

- Bun. Ministrul justiției, ziceai. Niva se așezase deja la un birou din încăperea fără ferestre și pornise unul dintre computerele mari care acopereau cea mai mare parte din câmpul lor vizual. Ai numărul lui de mobil?

- Nu de asta suntem aici? a zis Fabian, trăgându-și un scaun alături.

Ea a ridicat din umeri.

- Tu ești cel care m-a sunat. A tastat niște comenzi și a dat clicuri pe diferite servere, când ecranul mobilului ei s-a luminat. Bună... *Sorry*, dar trebuie să-mi ajut un vechi prieten cu ceva, așa că o să întârzi un pic... Sigur... Da, promit... Bine... Pa.

A lăsat telefonul din mână și a tastat *Carl-Eric Grimås* în fereastra de căutare care clipea.

- Era persoana cu care aveai întâlnire?

- Îhî...

- Era necăjit?

- Cine a zis că e un el?

- O, scuze. Eu...

Niva i-a oferit un surâs care putea foarte bine să însemne că îl ia peste picior. Ceea ce îi stă în fire, și-a zis el și s-a uitat la ecran, care acum era plin cu șiruri de nume.

- Unde ești?

- În SePo și departamentul lor de protecție personală, a zis Niva, trăgând numărul de mobil secret al ministrului într-o fereastră de căutare de pe un monitor alăturat. Apoi a apăsat pe *caută poziția*. Pe alt ecran, o hartă a Stockholmului a început să se mărească. După câteva minute, un punct care clipea a apărut în apă, lângă Kanslikajen.

- Este ultima poziție a mobilului?

Niva a încuviințat.

- La ora 15.26, azi.

La două minute după ce dispăruse pe ușa clădirii parlamentului, ceea ce însemna că trebuie să se fi dus drept acolo și a aruncat telefonul, sau a sărit el însuși. De ce să facă așa ceva? Existau feluri mult mai ușoare de a te sinucide decât să sari în apa rece ca gheața în mijlocul după-amiezii. Sau s-a întâlnit cu cineva pe drum?

- Am putea să vedem dacă a avut convorbiri în jurul acelei ore?

Niva a încuviințat din cap și a adus pe unul dintre monitoare o listă cu activitatea de pe telefonul ministrului până la ora 15.26.

- Iată niște convorbiri de dimineață, când era încă la Rosenbad.

- Poți să vezi cu cine au fost?

- Da, dar, din câte îmi dau seama, nu e nimic care sare în ochi. A avut o convorbire scurtă cu Herman Edelman chiar înainte de ora nouă.

- Edelman? a repetat Fabian. Nu înțelegea de ce șeful nu-i spusese nimic de ea. Altcineva?

- Da, după treisprezece minute a sunat la Ambasada Israelului, dar a închis înainte să aibă cineva timp să răspundă, iar la nouă și jumătate a vorbit cu un anume Melvin Stenberg de la protecția personală din SePo.

- Sunt sigur că a fost despre hotărârea lui de a merge pe jos la clădirea parlamentului.

- Mai sunt niște convorbiri cu alți miniștri și una cu șeful de cabinet de la minister. Dar nimic interesant.

- Sunt înregistrate undeva aceste convorbiri?

Niva a râs.

- Ai citit prea mult Orwell.

- Poate, dar vorbim despre ministrul justiției și îmi închipui că telefonul lui ar fi deosebit de interesant pentru voi, cei de aici.

- Fără îndoială. Dar până și noi avem limite. Însă pot să-ți printez o listă cu toate convorbirile ministrului, la ce oră și cu cine au fost. Deci, poate că am terminat în seara asta?

- Terminat? a zis Fabian, în vreme ce studia lista cu apelurile ministrului.

- Da. Ce ar zice Sonja dacă ne-am înzăpezi aici? Niva s-a ridicat și s-a dus la o imprimantă care a pornit, zumzâind. Nu așa o cheamă pe nevastă-ta?

- Da. Dar...

Fabian s-a oprit, dându-și seama că e pe cale să pice într-o capcană. Cu toate că avea pe cineva care o aștepta, era clar, cocheta cu el. Se părea că adulmecase criza conjugală și dintr-o clipă în alta avea să-și înfigă ghearele în el.

- Dar ce?

S-a apropiat de el zâmbind.

- Ce-i asta? Fabian s-a întors spre unul dintre ecrane și a arătat două puncte de pe listă. Amândouă apelurile sunt după 15.26.

- Da, dar nu au fost preluate.

- Deci, cineva a încercat să-l sune după ce telefonul a ajuns în apă... Putem vedea cine a fost?

Niva a oftat și s-a uitat la ceas. Zâmbetul îi dispăruse.

- De dragul meu.

- O să te coste. Să nu zici că nu ți-am spus. I-a aruncat o privire, s-a așezat pe scaun și a reînceput să tasteze. Din păcate, cel care a sunat la 15.28 are un număr secret.

- Deci, nu e ceva ce poți găsi?

- Aș putea, dar nu acum. Durează ceva mai mult.

- Bine. Și celălalt, la 15.35?

- Numărul îi aparține unui... Sten Gustavsson, iar el... Degetele Nivei dansau pe tastatură de parcă n-ar fi făcut niciodată altceva. Fabian și-a dat seama cât de impresionat este încă de oamenii care puteau să tasteze fără să-și ia privirea de la ecran. Lucrează ca șofer la Rosenbad.

- Așa... Probabil că aștepta și se întreba unde este Grimås, a zis Fabian. Și, apropo, ce înseamnă asta?

A arătat un marcaj numerotat de pe listă, în dreptul apelului.

- Arată cât timp a fost conectată linia. Se pare că Sten Gustavsson a închis de îndată ce a intrat căsuța vocală.

- Dar apelantul anonim n-a făcut-o, a zis Fabian, privind mai atent la listă. Douăzeci și patru de secunde. Mai mult decât suficient timp ca să lași un mesaj. Ce zici?

S-a răsucit spre Niva, care a ridicat din umeri fără să răspundă. Dar Fabian nu s-a dat bătut și i-a susținut privirea până ce tăcerea a devenit mult prea apăsătoare.

- Bine, a zis Niva, clătinând din cap. Dar apoi gata cu distracția.

- Fără îndoială, a zis Fabian, luând lista de apeluri printată, în vreme ce Niva continua să lucreze.

După câteva minute a găsit mesajul.

Carl-Eric Grimås nu poate vorbi acum. Vă rog să lăsați un mesaj, sau, și mai bine, trimiteți un e-mail.

„Bună, eu sunt“, a zis o voce de femeie. „Și, da, știu că n-ar trebui să sun la acest număr. Dar l-am încercat de mai multe ori pe celălalt, și nu răspunzi, și poate nu crezi, dar am și eu viața mea. Nu ești singurul. E atât de enervant...“

S-a auzit un clic și mesajul s-a încheiat.
Niva s-a întors spre Fabian.
- Ai auzit ce am auzit eu?
Fabian a încuviințat.
Grimăs mai avea un telefon.

8

Dunja Hougaard a înfruntat zăpada și a pedalat pe Gothersgade. Dar apoi și-a amintit ce s-a întâmplat cu trei ani înainte, când Carsten a mers cu bicicleta acasă după o noapte de beție în Versterbro, și a hotărât să coboare și să meargă pe lângă bicicletă.

El apreciasse greșit distanța față de bordură pe H.C. Ørsteds Vej și peste o fracțiune de secundă era cu fața pe asfalt. Dar, în loc să aștepte ajutor, s-a ridicat și a pedalat mai departe, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De-abia dimineața a descoperit că și-a rupt câțiva dinți și că unele părți ale feței arătau de parcă ar fi trecut prin mașina de tocat carne. De atunci n-a mai pus gura pe alcool.

Ceea ce nu era valabil și pentru ea. Nici pentru noul său contact, Malin Rehnberg, că veni vorba. Seara a depășit cu mult așteptările, și trecuse multă vreme de când n-a mai răs atâta.

Polițista suedeză fusese la început exact atât de cuviincioasă și de plecticoasă ca majoritatea suedezilor pe care îi întâlnește. Dar, după un pic de vin, aerul ei scorțos se transformase într-o purtare amuzantă și fără ascunzișuri. Dunjei nu-i era greu să se imagineze ținând

legătura în mod regulat și, poate, chiar devenind bune prietene peste câțiva ani.

Și totuși, era ceva ce nu voia să-i dea pace. De fapt, știa exact despre ce este vorba, ce anume o sâcâia. Dacă Malin se năpustise ca un buldozer, susținând că n-o iubește Carsten, asta putea fi explicat prin faptul că era prima oară în șase luni când își permisesese să bea un pic de vin.

Problema era că nu putea să nu se gândească la asta, cu toate că era sigură că ea și Carsten erau făcuți unul pentru celălalt. Sigur, aveau problemele lor. Dar cine nu are? Și cât de des fac oamenii sex, de fapt? Nu se îndoise niciodată că ea și Carsten vor fi împreună pe vecie.

În orice caz, nu până în această seară.

Acum nu mai știa ce să creadă. Până și cea mai mică șansă ca Malin să aibă dreptate era greu de digerat. Poate că exagera ea totul pentru că era încă beată, așa că a încercat să-și scoată asta din minte și a mers mai departe pe lângă Nørreport¹, unde viscolul care se întetea a bombardat-o cu fulgii lui uzi.

Când a intrat în apartamentul de pe Blågårdsgade, numărul 4, arăta ca monstrul zăpezilor din *Tintin în Tibet*. Conform obiceiului, hainele îi erau prea subțiri. Simțea cum cistita o pândește la cotitură.

În living era aprinsă lumina și auzea una dintre piesele preferate ale lui Carsten. Era o chestie clasică pe care o auzise de cel puțin o mie de ori, dar nu-și amintea niciodată numele. Așadar, el era încă treaz, lucrând.

În mod normal, s-ar fi dus să-l salute și să întrebe dacă a mai rămas ceai sau vrea să pună ea ceainicul

---

¹ Stație de tren și metrou din Copenhaga

pe foc. Dar nu în seara asta. Nu, în seara asta avea să fie ceva cu totul diferit. O să-i arate ea suedezei ăleia borțoase cât de îndrăgostiți erau ea și Carsten.

Prin urmare, s-a strecurat cât a putut de încet în baie și a închis ușa fără s-o încuie, ca să n-o dea de gol sunetul zăvorului vechi.

A intrat sub duș și a dat drumul la apă. După ce s-a săpunit și s-a clătit, a luat crema și aparatul de ras și a început să-și radă pubisul.

Se gândise de multe ori la asta, și a citit că mulți bărbați o preferă. Dar n-a îndrăznit niciodată să meargă până la capăt, și în seara asta era hotărâtă, acum ori niciodată. După ce s-a ras și s-a uscat, a stat în fața oglinzii și și-a uns corpul cu crema cu aromă de măslina pe care i-o dăduse Carsten după ultimul lui drum la Stockholm.

Nu știa dacă vina o poartă căldura din baie, gândurile rătăcitoare sau mâinile sale moi alunecându-i pe trup, dar era plină de dorință. Și-a pus kimonoul și s-a dus în living, unde Carsten ședea la birou cu ochii lipiți de monitor.

Încă nu observase că e acolo, așa că a folosit prilejul ca să-l studieze. Era chipeș, întotdeauna a fost. Arăta de parcă făcea exerciții fizice, cu toate că nu călca vreodată printr-o sală de sport. Singurul lucru care nu-i plăcea era mustața pe care o avea încă de luna trecută. Nu-i stătea bine, și era sigură că el e de acord cu ea, dar o păstra doar ca să-i facă în ciudă.

– Bună, iubitele, a zis, mergând spre el.

– Bună. Ai ajuns deja? a zis Carsten, fără să-și ia ochii de la listele cu cotații la bursă.

– Îhî... Știi ce am făcut mai devreme?

– Da, nu trebuia să cinez cu polițista aia suedeză? Unde ați mers?

- Nu asta. Vreau să zic acum, de când am venit acasă. A așteptat o reacție, dar Carsten era prins cu nesfârșitele tabele cu cifre. Am făcut un duș și sunt caldă și curată. A început să-i maseze umerii. Așa că îmi ziceam că am putea... Știi tu, înainte să fim prea obosiți.

- Este ceai, dacă vrei.

Carsten a făcut semn cu capul spre bucătărie.

- Nu, nu-mi trebuie, a zis și s-a întrebat cum să continue. Nu putea să stea acolo la infinit, masându-l. Mai ai mult de lucru?

- Tokyo deschide curând și încă n-am terminat cu cifrele de la Fed.

Dorința Dunjei se cam dusesse pe apa sâmbetei și nu-și dorea nimic mai mult decât să se strecoare sub pătură cu o cană de ceai aburind și să citească mai departe cartea lui Jussi Adler-Olsen, *Flaskpost från P*. Dar își jurase să facă tot ce-i stătea în puteri, așa că a hotărât să se arunce cu capul înainte în prăpastie și să spera că el va fi acolo ca s-o prindă.

- Asta-i bine. Crezi că avem o clipă în care să fim împreună?

I-a desfăcut primii nasturi ai cămășii, și-a strecurat mâna dedesubt și a început să-i frământa pieptul.

Carsten s-a răsucit pe scaun.

- Ce ai de gând?

- A ce arată?

Și-a dus mâinile mai jos și a început să-i defacă cureaua.

- Te rog, nu acum... I-a dat deoparte mâinile. Am multe de făcut și, în plus, nu m-am bărbierit de curând.

- Cui îi pasă.

„Acum mă arunc“, și-a zis, și a lăsat kimonoul să cadă pe podea.

Carsten s-a uitat la ea. Sau, mai degrabă, s-a holbat. Se simțea ca un model dintr-o fotografie a lui Helmut Newton, dar nu era sigură dacă asta era de bine sau de rău. Carsten părea că nu știe ce să spună, dar, în cele din urmă, a ridicat ochii și i-a întâlnit pe ai ei.

- Știi foarte bine că asta crește considerabil riscul de cistită.

Dunja ar fi vrut să dispară de acolo cât mai repede posibil și să ștergă cu buretele tot episodul, dar picioarele nu voiau s-o asculte, așa că a stat țintuită, simțindu-se mai goală ca oricând, arătând precum cineva care încearcă să-și recapete virginitatea. Apoi a ridicat kimonoul și a șters-o de acolo.

- Iubito, iartă-mă. N-am vrut să... Carsten a mers după ea pe hol și a încercat să deschidă ușa băii, pe care ea tocmai reușise s-o încuie. Ascultă... Am spus asta doar din grijă pentru tine. Cred că ești cu adevărat frumoasă. Dar...

- Carsten, e în ordine, a zis Dunja, ștergându-și ochii. Oricum, sunt tare obosită.

Și-a tras o pereche de pantaloni de pijama bărbătești cu dungi și s-a așezat pe toaletă.

- Te iubesc, să știi.

- Și eu te iubesc, a zis ea, dar nu se putea împiedica să-și spună că suedeza gravidă o nimerise cum nu se putea mai bine.

9

A văzut bine, sau doar părea să fie?

Aksel Neuman s-a prins de volan cât a putut de bine și a aruncat încă o privire în oglinda retrovizoare. La naiba. Văzuse bine. Mașina de poliție era la numai douăzeci de metri în spatele lui. După ce băuse trei beri și un pahar și jumătate de gin tonic, s-a hotărât brusc să nu stea peste noapte în oraș, ci să meargă cu mașina acasă, în Tibberup, ca să-i facă o surpriză lui Karen. În acel moment crezuse că era o idee bună. Ea păruse scoasă din minți de îngrijorare și nu l-a lăsat inima s-o știe singură toată noaptea. Și cu noul său BMW X3, cu tracțiunea lui inteligentă pe patru roți, drumul nu i-ar fi luat mai mult de o jumătate de oră.

Nu mai părea o idee bună. De ce n-o fi ales să doarmă în apartamentul din Vesterbro? Crizele de neliniște ale lui Karen legate de întuneric începeau să devină mai curând regula decât excepția. Dacă o ținea tot așa, avea să fie silit să renunțe la show-ul de seară.

S-a uitat din nou în oglindă și a observat că mașina de poliție păstrează aceeași distanță. Dacă îl opreau acum, n-avea nici o șansă și sută la sută avea să fie scandal. Vedea deja titlurile. „Celebră gazdă a unei emisiuni de televiziune conduce în stare de ebrietate - își

petrece noaptea în arest.“ Mass-media aveau să aștepte înaintea să-i dea numele, răspândind diferite zvonuri despre cine ar putea fi, ca să stârnească interesul publicului. De-abia după câteva zile ar da drumul bombei, împreună cu o grămadă de amănunte picante despre cum a făcut pe el și a avut nevoie de ajutor ca să iasă din mașină.

Cum naiba putea să fie așa de al dracului de prost? Își jurase că ultima dată e ultima. Poate că merita să meargă la închisoare și să i se ridice permisul de conducere. Putea fi exact lucrul de care avea nevoie. Numai că nu chiar acum.

Era esențial să nu conducă prea încet. Asta era, de obicei, cea mai mare greșală pe care o făceau cei care conduceau după ce băuseră. Să compensezi excesiv și să rămâi mult sub limita de viteză ca să eviți un accident era cel mai sigur mod de a atrage atenția poliției. Lucrul greu era să rămâi pe banda ta. La naiba, era încă beat, aproape mai beat acum decât atunci când urcase în mașină. A coborât geamul lateral, a respirat aerul înghețat și a încercat să se concentreze pe marcajele șoselei.

Ușurel acum. Nu mai era mult de mers. După un kilometru ajungea la Muzeul Louisiana, apoi nu mai trebuia decât să cotească spre apă după ce trecea de biserică, și după o sută de metri era deja acasă.

Ca într-un film de doi bani, lumina albastră a apărut și a pătruns în mașină. La dracu'... Avea să se înece ca țiganul la mal. A încercat să vadă în oglinda retrovizoare cât e aproape e mașina de poliție. Dar a fost orbit de lumina puternică. Nu-i rămânea decât să oprească și să încerce să dea cu gura ca să scape. Chestie la care, ce-i drept, se pricepea. Dar mașina de poliție a trecut rapid pe lângă el și a dispărut în întuneric.

„Daaa!“ Aksel a bătut cu degetele în volan și a scos un urlet de bucurie. A scăpat ca prin urechile acului, și și-a jurat că asta este ultima oară. Absolut ultima oară.

A trecut de biserica Humlebæk, a încetinit și a virat la dreapta pe Gammel Strandvej. Curând avea să se vadă casa, și ritmul inimii a început în fine să reflecte faptul că primejdia a dispărut. A trecut de un Porsche argintiu parcat alături de drum și după cincizeci de metri a cotit pe alee și a parcat lângă mașina lui Karen.

Din cine știe ce motiv, proiectoarele nu s-au aprins. Când a coborât din mașină și-a dat seama că toate luminile din grădină erau stinse, deși Karen ținea întotdeauna luminile aprinse când era singură acasă.

A mers mai departe spre casă pe aleea pietruită, prin zăpadă. A trebuit să se sprijine de zid ca să nu se dezechilibreze când a băgat cheia în broască. Dar n-a putut s-o răsucească, ușa era deja descuiată. Asta nu-i stătea deloc în fire lui Karen. Mai întâi luminile din grădină, și acum ușa. Nu mai pricepea nimic.

Ea păruse, fără îndoială, mai îngrijorată decât de obicei, și a mers până la a încerca să-l facă să anuleze emisiunea. Dar nu-și dăduse seama cu adevărat în acel moment. Nu era în stare să priceapă nimic în minutele dinainte de aprinderea luminii roșii. În clipele acelea, toată atenția sa era îndreptată spre emisiunea care urma să înceapă.

A intrat în hol și s-a întrebat de câte ori încercase să-i explice acest proces lui Karen, subliniind faptul că n-avea nimic de-a face cu iubirea pentru ea. Totul se petrecea în subconștientul său. Putea să vină sfârșitul lumii în afara studioului, și el nu și-ar fi dat seama de asta decât după show.

Dar ea nu-l credea și susținea întotdeauna că această obișnuință este dovada narcisismului lui și că, dacă

se gândea bine, nu exista loc pentru ea în viața lui. A încercat în repetate rânduri s-o convingă că nu e adevărat. De exemplu, cât de mult a ajutat-o când a fost bolnavă, și nu în ultimul rând cu bani. Dacă asta nu era o dovadă suficientă, atunci ce era? Și-a descălțat pantofii și aproape că și-a pierdut echilibrul.

Întrebarea era dacă avea să se mai trezească vreodată din beție. Pe moment simțea că nivelul alcoolului din sânge continuă să crească. S-a uitat în living și a văzut că ea nu mai e pe acolo, ceea ce însemna că reușise să se liniștească și se dusese în cele din urmă la culcare. Dar apoi a auzit că se deschide și se închide ușa dormitorului aflat mai încolo, pe hol, și și-a zis că ea e *pe cale* să meargă la culcare. Cel puțin știe că el e acum acasă. Foarte bine.

A fluierat pe drum spre baie. După ce a ajuns acolo, s-a dezbrăcat, lăsându-și hainele într-un morman pe podea, apoi a intrat sub duș și a lăsat să curgă peste el șuvoiul de apă fierbinte. A reglat dușul la varianta ploaie de vară blândă și și-a amintit cât de mult îi place noul duș, care putea să creeze totul, de la ploaia torențială până la ceața groasă.

Când a terminat de clătit săpunul de pe corp, s-a șters, și-a supt abdomenul și s-a cercetat în oglindă și din față, și dintr-o parte. Era în formă bună și nu-i era greu să se lase pe podea și să execute rapid peste treizeci de flotări. A ieșit din baie, s-a dus în dormitor și și-a băgat capul în întuneric.

- Hei? Pot să intru?

A așteptat un răspuns, dar nu s-a auzit nimic.

„Aha, deci asta e jocul pe care o să-l jucăm în seara asta“, și-a zis și a mers mai departe prin întuneric. Jocul fără cuvinte, în care limbajul trupului și dorința fizică erau singurul vocabular. De obicei, ea ținea

o lampă aprinsă până venea el să se întindă alături. Dar acum era întuneric, așa că a trebuit să pipăie cu mâinile marginea patului ca să nimerească. S-a strecurat sub pătură pe partea lui și s-a întins pe spate. Era încă beat și nu putea decât să sperie că ea n-o să observe. În orice caz, era rândul ei să ia inițiativa, și-a zis, și a încercat să dea impresia că e pe cale să adoarmă.

În afară de zumzetul slab al sistemului de ventilație nu auzea nimic, doar propria răsufare. Karen aproape că nu scotea nici un zgomot. El avea tendința să sforăie noaptea, și Karen îl amenințase în mod regulat că o să aibă dormitoare separate dacă nu începe să folosească dispozitivul antisforăit. Încălcase această promisiune aproape în fiecare noapte, a recunoscut în sinea lui, în vreme ce trăgea automat pătura deoparte. Ereția care zvâcnea era acum dezvelită cu totul și era ațintită spre buric.

Dar n-a obținut nici o reacție din partea lui Karen. Doar nu putea să fie chiar așa de supărată că n-a anulat emisiunea, n-a sărit în mașină și n-a venit acasă numai pentru că ea se temea un pic de întuneric, nu? Nu, probabil că el era cel nerăbdător și prea dornic. Și-a făcut mâinile căuș în dreptul gurii și a suflat, dar nu și-a putut da seama dacă duhnește sau nu a băătură.

După încă un minut nesfârșit, s-a răsucit spre ea și a lăsat o mână să-și găsească drumul pe sub pătură și a constatat că ea era culcată pe spate. A mers mai departe cu mâna și i-a atins ușor un sfârc. Asta o excita întotdeauna. Dar de data asta n-a avut nici o reacție. Nici măcar după ce el a început să-și folosească limba.

A tras deoparte pătura, s-a aplecat peste ea și a desenat cu limba, cu grijă, cercuri ușoare în jurul sfârcului și peste vârful. Nici de data asta n-a primit nici un răspuns, și s-a întrebat cu ce greșește. El începea

întotdeauna preludiul în acest fel. A hotărât să se concentreze pe zonele de mai jos, chiar dacă știa că ei ar putea să-i piară cheful imediat dacă se arăta prea îndrăzneț. Dar avea de ales? Aproape că îl silea.

Și-a dus mâna de pe sân în jos, de-a lungul coastelor și a pântecelui, unde a simțit ceva lipicios care l-a făcut să se retragă instinctiv și să se ridice în șezut. Ce mama naibii mai e și asta, s-a întrebat și a aprins veioza de pe noptieră.

Primul său gând a fost că ceea ce vedea nu exista, de fapt, cu adevărat. Că adormise deja și nu era decât un vis îngrozitor care îi sporea vinovăția că o lăsase singură. Dar apoi șocul l-a izbit cu așa putere, încât i s-a tăiat răsuflarea și a trebuit să iasă din cameră ca să poată trage aer în piept.

Fabian a închis radioul și a cotit pe Bergsgatan. Știrile de dimineață nu suflau nici un cuvânt despre dispariția ministrului justiției, în schimb dedicau cea mai mare parte a emisiunii unei dezbateri pline de ranchiună despre necesitatea ca femeile gravide și copiii să fie vaccinați împotriva gripei porcine, precum și răpirii playboy-ului Adam Fischer.

Spera ca Niva să-l contacteze curând. Pe drum spre casă de la IIRAN îi promisese să găsească numărul secret de mobil al ministrului și încercase să-l convingă să bea împreună ceva, deoarece persoana cu care avusesse întâlnire a renunțat, până la urmă. *Măcar atâta poți să faci*, a insistat ea.

Dar teama de lucrul la care spera că va duce băutura l-a făcut să refuze invitația și să dea vina pe copiii săi, care erau singuri acasă. *Atunci o s-o facem data viitoare*, i-a șoptit ea la ureche, și el s-a auzit promițând că face cinste.

Fabian a lăsat în jos geamul, a apăsat cardul de plastic pe cititor și a condus mașina în garajul din sediul poliției. Sperase să ajungă acolo primul și să aibă timp să cerceteze toate indiciile existente înainte să

se arate Malin și ceilalți. Însă dimineața lui devenise un exemplu de manual despre cum să nu începi ziua.

Sonja își petrecuse noaptea la atelier. Matilda și Theodor nu păreau să fi dormit deloc și era aproape imposibil să-i urnești din pat. Din patul lui, mai exact. Când reușise în sfârșit să ajungă acasă, pe la douăsprezece și jumătate, erau amândoi încovrigați sub pătură.

La început, Fabian nu și-a crezut ochilor. Matilda și Theodor nu se jucau niciodată împreună. Diferența de vârstă era prea mare și singurul lor interes comun era să se calce reciproc pe nervi. Sonja credea că se vor bucura mai mult de relația lor de frate și soră când vor fi mai mari, dar Fabian nu era așa de sigur. Dimpotrivă, credea că majoritatea semnelor arătau că vor avea același tip de relație nonexistentă ca aceea dintre el și fratele său mai mare.

Totul a devenit limpede când a văzut coperta filmului clasic *Coșmar pe Elm Street* zăcând pe videoplayer. Când s-au trezit, erau iar în vechile roluri și s-au certat pe aproape orice, de la cine are dreptul la ultimul pachet de praf de ciocolată O'boy până la cât se cuvine să stai închis în baie.

Acum era deja opt și jumătate și vedea că mașina lui Malin Rehnberg era la locul ei, cu toate că ea venise cu avionul de la Copenhaga în dimineața aceea.

- Anders... Dar, Anders, te rog să mă ascuți, a zis Malin la telefon pe când își dădea ochii peste cap în direcția lui Fabian, care își punea paltonul în cuier. Dacă e să avem cea mai mică șansă să isprăvim în secolul ăsta trebuie să aducem constructori adevărați. În cazul în care n-ai observat, sunt, de fapt, cu burta la gură... Nu, acum eu sunt cea care vorbește. A tăcut și a dat pe gât paharul cu coca-cola. Crezi că am destulă energie

ca să-mi petrec tot weekendul în patru labe punând gresie în baie? Ce? Nu, nu-s supărată. Sunt gravidă!

Malin a trântit telefonul așa de tare, încât Fabian a avut impresia că n-o să reziste.

– Uneori, dar numai uneori, voi, bărbații, aveți creierul pus în funcțiune. Cum ar fi la doi ani o dată sau cam așa ceva. Și-a scuturat capul, și-a mai turnat în pahar coca-cola și l-a golit dintr-o înghițitură. După câteva secunde a luat din nou receptorul și a format numărul. Bună, tot eu sunt... Auzi, îmi pare rău... N-am vrut să... Pur și simplu n-am putere să mai fac renovări... Și eu te iubesc... Pupici... A închis și s-a întors spre Fabian. Tocmai voiam să te sun ca să-mi spui despre întâlnirea de ieri de la SePo.

– Totul e în ordine? a zis Fabian, așezându-se la biroul aflat vizavi de ea.

Malin arăta ca și cum n-ar fi știut de unde să înceapă.

– Orice ați face tu și Sonja. Orice ați face, jură-mi că n-o să cumperi vreodată o casă care are nevoie de renovare. Jură. Și când zic niciodată, vreau să zic niciodată să nu vă treacă prin cap așa ceva. Niciodată să nu vă uitați la liste. Niciodată să nu puneți piciorul într-un cartier cu case pentru o singură familie, chiar dacă cel mai bun prieten al vostru tocmai s-a mutat acolo. Bine? Rămâneți în oraș. Pentru numele lui Dumnezeu, rămâneți între hotarele orașului, dacă vreți să supraviețuiți.

– Bine. Jur, a zis Fabian, pornindu-și computerul.

– Și peste toate, am prima mahmureală de când ăștia doi au intrat în scenă. Malin a arătat spre burtă și și-a umplut iar paharul. Dar hai să uităm de asta acum și spune-mi despre ședință.

- Mahmureală? a zis Fabian, întrebându-se cum ar putea să îndrume cu dibăcie discuția departe de ședință. Mahmureală ca în „Am băut alcool cu toate că sunt aproape de termenul sarcinii cu gemeni“?

Malin i-a aruncat lui Fabian o privire obosită.

- Știi cum sunt danezii.

- Păi, nu, nu cred că știu. Ce-ar fi să-mi spui tu. Și ai găsit o persoană de contact?

- Da, și a fost extrem de simpatică. Vreau să subliniez că n-am băut mai mult de un pahar și jumătate de vin, cel mult două.

- Și cât de mare era paharul?

- N-am putea, te rog, să lăsăm baltă asta și să vorbim mai bine despre ședința ta? Vreau să știu totul.

- Bună dimineața. Totul a mers bine la Copenhaga?

S-au răsucit spre Herman Edelman, care era în cadrul ușii, cu o cană de cafea aburindă în mână și zierele de dimineață sub braț.

- Da, de fapt a fost foarte interesant, a zis Malin. Am de gând să vă povestesc totul la ședința de la ora nouă. Și, că veni vorba de ședințe, aș vrea să știu ce...

- Exact, a zis Edelman, întorcându-se spre Fabian. Ai câteva minute?

- Desigur.

Fabian s-a ridicat în picioare.

- Mergem în biroul meu.

- E timp de o cană cu ceai? a zis Malin, ridicându-se și ea.

- Cu siguranță. Ședința începe abia peste douăzeci de minute, a zis Edelman. Și suntem cu toții nerăbdători să aflăm mai multe despre minunata Copenhaga.

Fabian a simțit cum privirea lui Malin îi pârjolește ceafa pe tot coridorul.

Întotdeauna, de cum pășea în biroul ticsit al lui Edelman, Fabian avea impresia că se întoarce în timp cu treizeci de ani. În toți anii de șefie, Edelman refuzase cu încăpățânare orice ofertă de renovare, până când au ajuns să vorbească despre importanța conservării biroului în forma lui originală pentru generațiile viitoare.

Fabian bănuia că Edelman nu voia, de fapt, decât să-și păstreze frigiderul huruitor care era întotdeauna plin cu Kalles kaviar¹, ceapă roșie și bere rece. Vechiul televizor și videoplayerul poate că nu erau folosite atât de des, dar, câtă vreme el avea pe etajeră o colecție de filme clasice, era evident că n-are de gând să se desotorosească nici de ele.

Ba chiar se împotrivise să fie zugrăviți pereții care păreau îngălbeniți de nicotină, pentru că se temea că vor descoperi că el sfidează interzicerea fumatului.

– Ia loc, te rog.

Edelman s-a așezat pe fotoliul de lângă fereastră și a început să-și umple pipa.

Fabian a mutat o pernă și câteva bibliorafturi de pe canapeaua de piele roasă și s-a așezat.

– Bun, n-avem decât câteva minute. Ultimul lucru pe care l-am auzit este că SePo a găsit acum mobilul, a zis Edelman, îndreptând flacăra brichetei în jos ca să atingă pipa.

– La Riddarfjärden, lângă Kanslikajen? a zis Fabian.

– Da. De unde știi?

– Noi am făcut aseară o localizare și a fost indicată ca ultima poziție cunoscută a telefonului. În plus, am

---

¹ Marcă suedeză de pastă tartinabilă pe bază de icre de morun

descoperit că mai are un mobil, dar cu număr secret. Dacă totul merge conform planului, vom avea astăzi poziția lui.

Edelman a căzut pe gânduri și a sorbit din cafea.

- Zici noi? Presupun că persoana cealaltă nu sunt eu.

- Este o fostă colegă care nu mai are nici o legătură cu cei de aici. M-am gândit că e mai bine decât să-l pun la curent pe Novak.

- Fostă colegă. Edelman a pufăit din pipă, scoțând norișori de fum. Vrei să zici Niva. Și eu care credeam că m-am făcut perfect înțeles când am zis că nu mai trebuie să fie implicat nimeni altcineva.

- Nu trebuie să-ți faci griji din pricina ei. Înțelege exact de ce...

- Lasă-mă pe mine să hotărâsc pentru ce anume trebuie să-mi fac griji.

Fabian era pe cale să încuviințeze, dar s-a abținut. Dacă accepta acum mustrarea, risca să-și piardă toată libertatea în această investigație. În mod normal putea, în esență, să-și desfășoare ancheta în orice fel voia, numai că ăsta nu era nicidecum un caz normal, și era limpede că Edelman credea că poate să-l controleze ca pe o marionetă.

- Ai vorbit cu Grimăs cu câteva ore înainte ca el să dispară, a zis și s-a gândit că acum ori e laie, ori bălaie. Despre ce ați vorbit?

Era clar că Edelman nu era pregătit pentru această întrebare. Dar și-a revenit rapid și a mai tras un fum.

- Nimic important. Dacă ar fi fost, ți-aș fi spus-o ieri, desigur.

- Dar acum eu sunt cel care conduce investigația, așa că lasă-mă pe mine să hotărâsc ce e important.

Edelman a zâmbit, apoi a râs.

- Asta-i de milioane, Fabian. Asta-i de milioane. Am vorbit despre audierea spre care se îndrepta. Și, dacă îmi amintesc bine, a fost despre o propunere de amendament la o lege.

- Ai găsit ceva care ar putea să aibă de-a face cu dispariția lui?

Edelman a clătinat din cap și a râs din nou.

- Nu, dar promit să-ți dau de știre dacă-mi vine în minte ceva. Și, că veni vorba de convorbiri telefonice. Edelman s-a ridicat, s-a dus la birou și s-a întors cu un telefon vechi Nokia 6310i și un încărcător. De acum încolo vreau să-l folosești pe ăsta când mă suni. Găsești numărul la Judiska Teatern¹.

Fabian s-a uitat la telefonul care arăta demodat, cu toate că nu trecuse mai mult de un an de când avusese și el unul la fel.

- Bine, cred că am terminat pentru moment. Doar dacă nu vrei să continui interogatoriul?

- Încă ceva. Ca să evităm orice neînțelegere, a zis Fabian, ignorând ironia.

- Da?

- Mi-ai dat o misiune care contrazice în mod explicit instrucțiunile comisarului poliției.

- Așa e. Dar știi la fel de bine ca mine că...

- Herman, nu-i nevoie să te dezvinovățești. Nu cred că e un lucru rău. Dimpotrivă, consider că e datoria noastră să aflăm ce s-a întâmplat. Dar eu sunt pe cale să dau cu piciorul într-un cuib de viespi, nu tu.

- E adevărat. Așa că lucrul cel mai bun pe care îl poți face e să nu calci greșit.

- Și exact asta fac. Și am de gând să urmăresc unele indicii. Vreau doar ca tu să fii conștient de situație.

¹ Teatrul Evreiesc

Fabian era hotărât să nu-l slăbească din ochi pe Edelman până nu obține ceea ce vrea.

Au stat un timp așa, în vreme ce tăcerea devenea tot mai apăsătoare. Dar, în cele din urmă, a apărut, sub forma unei încuviințări abia perceptibile.

– E deja și două minute, a zis Edelman, ridicându-se și pornind spre ușă. N-are rost să-i facem pe ceilalți să aștepte.

Fabian a încuviințat din cap, s-a ridicat și a oftat de ușurare în sinea sa. Câștigase, și acum putea să lucreze fără să-l țină nimeni în frâu.

Sofie Leander a deschis ochii și a trebuit să-i mijească din pricina lămpii care strălucea chiar deasupra ei. Oricum, nu putea face mai mult decât să deschidă și să închidă ochii. Era legată atât de strâns cu curele, de la labele picioarelor până la șolduri, antebrațe și piept, încât era amorțită în mai multe locuri. Cureaua din jurul gâtului nu era la fel de strânsă, dar o împiedica să-și ridice capul mai mult de un milimetru, sau cam așa ceva.

Într-un fel, simțea că o merită. Încercările sale de a schimba realitatea erau un păcat atât de mare, încât pedeapsa era inevitabilă. Ce-și închipuia că o să se întâmple? Că exista o prescriere pentru ce făcuse fiindcă trecuseră atâția ani de atunci fără urmări?

Era adevărat, ascundea în ea o îngrijorare sâcâitoare că adevărul o s-o prindă din urmă la un moment dat. Dar nu se așteptase la așa ceva. Nici în cele mai negre coșmaruri nu se apropiase măcar de locul în care se afla acum. Să zacă legată pe o masă acoperită cu folie de plastic. O gaură pentru excreții. O lampă care strălucea orbitor. Măsuța de oțel inoxidabil de lângă ea era încă lustruită și acoperită cu instrumente și aparatura era încă închisă, dar nu era nevoie decât

de o răsucire a comutatorului ca să-și înceapă lucrul. O pungă de perfuzie și un tub de alimentare îi erau fixate pe gură. Totul sugera că nu este vorba de *dacă*, ci de *când* o să se întâmple.

A încercat să numere zilele, dar lumina puternică, neîntreruptă, pe lângă programul neregulat de somn, făcea ca acest lucru să fie, practic, imposibil. Ar fi zis trei sau patru zile, timp în care probabil că polițiștii înaintaseră foarte mult. Fără îndoială, soțul său luase deja legătura cu ei în aceeași seară și le dăduse toate informațiile trebuincioase pentru a-i da de urmă cât mai repede posibil.

Întrebarea era dacă ei vor ajunge sau nu acolo la timp.

Auza zumzăitul tubului de alimentare pornind sub masă și curând gura avea să-i fie umplută cu acel terci vâscos cu gust de căpșune obținut din chimicale. Simplul miros o făcea să-i vină să verse. O dată a încercat să vadă ce se întâmplă dacă încearcă să-l scuipe, dar banda izolatoare de pe gură era prea strânsă, și efortul aproape că o făcuse să se înece. De atunci se silea să ia înghițituri mici și rezezi din fluidul vâscos și încerca să se gândească la altceva, ca să nu vomite.

De data asta procesul a fost mai dificil decât de obicei, și s-a pomenit că numără înghițiturile. De obicei erau între treizeci și patruzeci. Dar acum ajunsese la douăzeci și două și nu-și putea imagina că ar suporta o înghițitură peste patruzeci.

Douăzeci și cinci, douăzeci și șase, douăzeci... Ce era asta? A pierdut șirul și a ciulit urechile. S-au auzit pași, sau nu era decât imaginația ei? Terciul i-a umplut gura, și a scăpat de el printr-o înghițitură mare, care putea stârni vomitatul. Dacă mintea nu-i juca feste,

era prima dată de când se afla acolo când auzea pe altcineva, în afară de propriile sunete.

După ce tubul de alimentare s-a oprit, în cele din urmă, și terciul artificial a început să i se umfle în stomac, a hotărât că e, fără îndoială, cineva care umblă de cealaltă parte a peretelui metalic. Pașii păreau îndepărtați, dar se apropiau.

S-a gândit că poate îi venea cineva în ajutor. Doar că nu era o echipă mare de polițiști cu armele scoase și cu sirene pe fundal. Părea o singură persoană care se îndrepta spre ea. Venise vremea? Poate că era sfârșitul pe care se străduise din răspuțeri să-l suprimă în mintea ei, dar, de fapt, îl bănuia de câteva zile încoace. A auzit pașii răsunând mai tare și și-a dat seama că, spre deosebire de ce crezuse mai devreme, nu era deloc pregătită. Panica i s-a răspândit prin trup ca focul într-o pădure. Dacă ar fi putut, ar fi strigat cât o ținea gura.

Nu așa avusese de gând să reacționeze. A izbucnit în lacrimi, pe tăcute, și și-a imaginat cum îi străpunge scalpul pielea. Curând avea să pornească motorul electric care ridică ușa de tip rulou a încăperii ei și adevărul pe care îl măturase sub covor atât de mult timp avea să-i râdă în față.

Dar motorul electric n-a pornit, iar pașii, în loc să se oprească, au mers mai departe. Era altcineva. A încercat să fluiera și să scoată un sunet, orice sunet, însă era imposibil, și tot ce a putut să facă a fost să zacă acolo și să asculte cum pașii se pierd în depărtare.

Se părea că încă nu venise vremea ei.

Având în vedere ce se întâmplase și, mai presus de toate, cui i se întâmplase, Dunja Hougaard n-ar fi trebuit să se mire deloc de cercul mediatic care pusese stăpânire pe acea zonă. *Berlingske, Politiken* și *Ekstra Bladet*, toate ziarele principale daneze erau acolo, iar DR și TV 2 transmiteau în direct. Ca să spunem adevărul, ea nu se așteptase la nimic. Avea destul de furcă să facă, pur și simplu, să treacă dimineața.

A coborât din mașină la o oră după Jan Hesk și ceilalți din echipă. Și-a stăpânit un sughiț care i-a umplut gura de acreală și, pe când își croia drum prin hoarda de reporteri, și-a jurat că e ultima oară. Absolut ultima oară. Nu era nimic mai rău decât o mahmureală. Sau o *prăbușire*, care ar putea fi o descriere mai potrivită a stării ei de acum.

De fapt, n-o deranjau durerile de cap, pe care câteva pastile le puteau alina întotdeauna. Nu, greața era ceea ce o făcea să-i piară cheful de viață. Stomacul i se întorcea pe dos și refuza să țină în el ceva, terorizându-i restul corpului. În două rânduri a trebuit să tragă pe marginea drumului, și a dat afară cea mai mare parte din micul dejun pe care se silise să-l înghită în fața lui Carsten, ca el să nu știe cum se simte ea cu adevărat.

- Iată-te. Unde te-ai ascuns? a întrebat-o Jan Hesk de cum a pășit în casă.

- Au fost câteva obstacole pe drum încoace, a zis ea, observând că Hesk, care fusese întotdeauna suplu, lăsa acum să se vadă pe sub cămașă un pic de burtă.

- Înțeleg. Ce fel de...

- Crede-mă. Nu vrei să știi. Aș fi mai interesată să aflu ce ați făcut aici, a zis ea, trăgându-și peste pantofi o pereche de învelitori de plastic.

- Păi, presupun că e o chestiune standard. Avem câteva semne de întrebare, dar nici unul căruia să nu-i dăm de cap până la urmă. Presupunând că vom putea să lucrăm nestingheriți. Hesk a condus-o prin casă. Cea mai mare problemă în acest moment este să ținem în frâu mass-media. Vezi și tu. Naiba să mă ia dacă nu-s mai rău ca țânțarii din casa mea de la țară, din Suedia.

Dunja s-a uitat în jur în timp ce mergea și și-a dat seama imediat că salariul ei n-ar fi fost niciodată de ajuns ca să-și poată permite ceva apropiat măcar de această casă, chiar dacă ar fi devenit șefa Brigăzii Omucideri.

- Vreau să zic, tipul a fost la *Let's Dance*¹... Când se întâmpla asta? Acum trei sau patru ani. Și nici măcar nu știa să danseze.

- Dar ați găsit ceva?

- E mai bine să vezi cu ochii tăi.

Hesk s-a oprit în dreptul dormitorului și a lăsat-o pe Dunja să intre prima.

Ea s-a oprit brusc după primul pas și s-a holbat la patul dublu din mijlocul camerei. Ultima oară când o

---

¹ *Să dansăm*, emisiune TV, versiunea suedeză a emisiunii TV americane *Dancing with the Stars*

văzuse pe Karen Neuman fusese într-o revistă de cancanuri din sala de așteptare a dentistului. Erau fotografiile cu ea și Aksel la premiera nu știu cărui film, și a fost uimită de faptul că arătau foarte îndrăgostiți, chiar dacă erau căsătoriți de mai bine de douăzeci de ani.

Acum ea zăcea singură în pat, goală și scăldată în propriul sânge, care se scursesese din vagin și din rănilile de pe piept. Când s-a apropiat a văzut că rănilile sunt atât de adânci, încât trebuie să fi fost făcute cu altceva decât un cuțit obișnuit, ceva mai mare și mai greu, care putea să pătrundă prin toate straturile pielii, și pe alocuri prin cartilaje și oase.

- Nu, nu întoarce capul. Uită-te mai departe. În mod previzibil, era Oscar Pedersen, legistul, care a ieșit din baia alăturată, îmbrăcat în halat alb. Oamenii sunt creaturi supuse obișnuinței și, adesea, nici măcar nu ne dăm seama ce anume ne deranjează. La fel se întâmplă și cu corpurile omenești maltratate, te asigur. Sunt de acord că arată excitant.

Pedersen era la fel de încântat ca un puști în Legoland. Atâta doar că în fața lui se afla o femeie goală, ciopârțită, și-a zis Dunja.

- Ai reușit să identifici arma crimei?

- Cu siguranță n-a fost un cuțit. Pedersen a venit lângă ea. Dacă e să pariez pe salariul meu, aș zice un topor. Și nu vorbesc de versiunea de jucărie. A măsurat cu mâinile. Vorbim de o forță reală, care poate să taie lemnul dintr-o lovitură. Vezi și tu că o parte din cușca toracică a fost sfărâmată cu totul, ca să nu mai vorbim de organele interne.

A desfăcut una dintre rănilile de pe abdomen ca vadă mai bine înăuntru.

- Cred că am văzut destul, a zis ea, simțind că restul micului dejun pornește în sus.

-Nu, vino și uită-te înăuntru.

Hesk n-avea s-o salveze. Era lângă dulap, întors cu spatele. Și cu nici un chip nu voia să-i facă legistului o scenă, așa că s-a aplecat și s-a uitat la măruntaiele ciopârțite. O duhoare dulceagă, grea, a izbit-o și a silit-o să-și țină respirația.

-Vezi? E mutilată complet. Ca și cum cineva ar fi dat-o printr-o mașină de tocat.

Dunja a încuviințat din cap și s-a mai uitat un pic înainte să-și îndrepte spatele și să-i întâlnească privirea.

-Și sângele scurs din burtă?

-Încă n-am ajuns acolo, dar, dacă ar fi să ghicesc, probabil că el s-a distrat un pic cu ea înainte s-o ia razna cu totul.

-Și la cine te referi când zici *el*?

Pedersen s-a uitat la Hesk, care li se alăturase.

-Cele mai multe indicii sugerează că este Aksel Neuman, a zis Hesk.

-Aksel? Vrei să zici, soțul ei? a întrebat Dunja. Hesk a încuviințat din cap. Ești sigur? Nu-mi pot închipui că și-ar supune vreodată soția la așa ceva.

A arătat cu capul spre baia de sânge din pat și a simțit că e pe cale să-și recapete energia.

-Și pe ce te bazezi? Adică, ești aici de cât timp, un minut întreg, poate. Pe bârfele din *SE og HØR*¹?

Dunja era pe cale să spună ceva, dar s-a abținut. Era investigația lui Hesk, nu a ei. Oficial, aveau aceași funcție, însă el avea mai mulți ani de experiență, ceea ce însemna că o anchetă atât de importantă și de complicată ateriza automat pe biroul lui. Sarcina ei era să-l asiste și să-și ofere gândurile și ideile. Nu ca

¹ Revistă de scandal daneză

să preia conducerea. În plus, el o nimerise la fix în privința revistelor de scandal.

– Bine, uite cum arată lucrurile în acest moment. Hesk s-a așezat în mijlocul camerei. Rapoartele spun că Neuman a fost văzut la Karriere Bar aici, în Copenhaga, cu Casper Christensen, unul dintre invitații la talk-show-ul de aseară. După spusele asociaților lui de la TV 2, trebuia să-și petreacă noaptea în apartamentul din Vesterbro. Dar a hotărât să meargă acasă cu mașina. Richter a luat mulaje după urme clare ale mașinii lui BMW X3.

– Vorbiți despre mine? a zis tehnicianul criminalist Kjeld Richter, intrând în cameră.

– Explic doar că indiciile arată că Aksel Neuman a fost aici și apoi a plecat cu mașina.

Richter a încuviințat și și-a scărpinat gânditor barba țepoasă care, alături de favoriți și sprâncene, avea mare nevoie de un drum la frizer.

– Dar iată că am găsit urmele unei a treia mașini.

– Cum adică, a treia mașină?

– În afară de mașina lui Aksel și cea a lui Karen a mai fost aici una cândva, după miezul nopții.

– Și de unde știm că a fost după miezul nopții? a întrebat Hesk.

– Nu era zăpadă proaspătă în urme și, conform rapoartelor meteorologilor, ninsoarea s-a oprit pe la miezul nopții.

– Deci, a fost implicată o a treia persoană, a zis Dunja, și Richter a încuviințat din cap.

– Asta îmi întărește teoria, a zis Hesk. Femeia aduce pe cineva acasă, crezând că bărbatul ei o să-și petreacă noaptea în oraș. Dar soțiorul vine acasă și-i prinde în flagrant. Se sparge buba și el dă fuga afară să ia un topor. Între timp, Don Juanul profită de ocazie ca

să-și ia tălpășița. O să avem un martor de îndată ce punem mâna pe el.

Dunja a ridicat din umeri.

- Cum? Tot nu crezi că e el?

Acum Hesk părea enervat de-a binelea.

Dunja nu știa ce să zică. Poate era sau poate nu era bârfă. Era cu totul convinsă că n-a fost Aksel Neuman.

- Bine, poți să-mi dai un singur motiv pentru care nu este...

- Scuze, sună telefonul, l-a întrerupt Dunja, privind ecranul. Uf, e Sleizner. Probabil că e mai bine să răspund... Da, sunt Dunja Hougaard.

- Acum chiar că sunt un pic atins în amorul propriu. Chiar n-ai numărul meu în agenda telefonului? a întrebat Sleizner, cu o voce prefăcut jalnică.

- Sigur că am văzut că ești tu, a zis Dunja, în vreme ce se chinuia să priceapă de ce o suna pe ea și nu pe Hesk. Dar întotdeauna răspund așa în timpul programului.

- Înțeleg. Atunci presupun că trebuie să am grijă să te sun un pic mai des după program. Hi-hi-hi...

Dunja a răspuns privirii perplexe a lui Hesk azvârlindu-și în lături o mână.

- Dar nu despre asta e vorba. Cei de la presă sunt grămadă pe mine ca lipitorile.

- La fel e și aici. Dacă întrebarea ta e legată de investigații, cred că e mai bine să vorbești cu Jan.

- Dacă aș fi vrut, l-aș fi sunat pe el. Uite cum stă treaba: am convocat o conferință de presă peste o oră și trebuie să le ofer ceva.

- Da? Dar...

- Orice, cât de mic. Ca să se potolească o vreme.

- E prea devreme. Încă nu avem un scenariu clar, și Richter are nevoie de mai mult...

- Dunja, se pare că ne abatem de la drum. Trebuie să aveți ceva! Păi, ce ați făcut în toate orele astea?

- Există indicii că se poate să fie implicată cumva o a treia persoană. Dar nu știm în ce fel sau ce rol se poate să fi jucat.

- Așadar, ar putea să fie un iubit sau făptașul?

- Sau ambele, a zis Dunja, simțind că pășește pe o gheață atât de subțire, încât ar fi o mică minune dacă nu s-ar sparge. Dar deocamdată nu sunt decât teorii dezlănate. În locul tău aș fi foarte atent ce...

- Dar, după cum s-a nimerit, nu ești în locul meu. Spune-le celorlalți că o să facem o ședință de cum vă întoarceți. Pe curând.

Și a închis.

- Scuză-mă, dar ce dracu' a mai fost și asta? a zis Hesk. De ce te sună pe tine când eu sunt cel care conduce investigația?

- Exact asta mă întreb și eu. N-am nici cea mai mică idee.

- Ești sigură de asta?

- Ce încerci să insinuezi? Că am avut o întâlnire secretă cu Sleizner ca să preiau investigația?

Hesk și-a desfăcut brațele.

- Nu eu sunt cel care a ajuns aici cu o oră întregă după toți ceilalți.

Dunja a simțit că trebuie să stea jos.

Greața se întorsese.

Fabian Risk avea o listă lungă de lucruri pe care voia să le cerceteze. Voia să ia legătura cu cel care răspundea de securitate în clădirea parlamentului și să ceară o copie a casetei de supraveghere pe care o văzuse la SePo. Voia să studieze amănunțit convorbirile telefonice ale lui Carl-Eric Grimås în ultimele ore înainte să dispară și voia să-l întâlnească pe șoferul care aștepta în mașină. Dar nu putea face nimic din toate acestea. Doar să se poarte ca și cum ar fi avut tot timpul din lume și să stea împreună cu ceilalți la masă în sala de ședințe fără ferestre.

Toți, cu cămile de cafea în mâini, și-au tras un scaun care, după ani întregi, devenise „al lor“ și s-au așezat. Cândva, cu câțiva ani înainte, Fabian hotărâse să se așeze pe scaunul unuia dintre colegi, doar ca să-i vadă reacția. Dar apoi respinsese la iuțea idea ca fiind mult prea riscantă și se ridicase înainte să fie prea târziu.

Termosul a făcut turul mesei, plin cu cafea care stătuse pe fierbător atât de mult, încât părea mai degrabă acid tanic decât cafea, și, ca întotdeauna, cutia de metal cu fursecuri s-a oprit la Markus Höglund, care a ținut să le ia pe cele preferate și care, a observat Fabian, erau din ce în ce mai numeroase. Nu pricepea

unde mai încăpeau toate. Cu siguranță nu i se așezau pe talie. Markus nu împlinise încă treizeci și cinci de ani, dar asta nu putea fi singura explicație. În cazul lui Fabian, schimbarea metabolismului se produsese la treizeci și cinci de ani, și fiecare calorie în plus a rămas de atunci lipită de el.

Carl-Eric Grimås însuși fusese cel care a introdus obiceiul cutiei de metal cu fursecuri, pe când lucra la Birou, și tradiția supraviețuise. Ca un gândac de bucătărie care se încapățâna să nu moară. Edelman n-a luat niciodată vreun fursec și, cu câțiva ani în urmă, făcuse un efort eroic să pună capăt tradiției, dar s-a izbit de o împotrivire atât de hotărâtă, încât a reluat-o pe dată. Fabian nu se alăturase protestelor și era sigur că fursecurile pline de unt și presărate cu zahăr pudră nu-i plăceau cu adevărat nimănui. Mă rog, în afară de Höglund.

- Avem destule de discutat, așa că am face bine să începem, a zis Edelman, răsucindu-se spre Malin Rehnberg. Malin, ai fost la Copenhaga și, din câte am înțeles, a fost un mare succes.

Malin a încuviințat din cap, în vreme ce-și golea paharul cu coca-cola.

- Cu siguranță. Le-aș recomanda tuturor să profite de ocazie data viitoare și să meargă. Cred că vorbeau de Berlin, la primăvară.

- Berlin sună grozav, a zis Tomas Persson, trecându-și palma peste părul tuns militar. Ce zici, Jarmo?

- Știi ce cred eu despre călătorii, a bombănit Jarmo Päivinen cu accentul lui inconfundabil finlandezo-suedez.

- În orice caz, acum am un contact bun la Copenhaga. Ea e exact în aceeași poziție ca...

- Malin, sunt sigur că ai câteva experiențe interesante pe care vrei să ni le împărtășești. Dar m-am gândit că acesta ar putea fi ultimul punct al ședinței, dacă ne permite timpul, a întrerupt-o Edelman, zâmbindu-i.

- Sigur.

Malin a luat un fursec și a încercat să prindă privirea lui Fabian, care se străduia să ascundă faptul că mobilul tocmai începuse să-i vibreze în buzunar.

A trebuit să aștepte până la începerea ședinței ca să-l scoată pe sub masă și să citească SMS-ul.

Sună cât de repede poți. Niva

Nu era nici o șansă să poată pleca imediat, pentru că toată lumea, nu numai Malin, avea să se întrebe ce se petrecea. Dar, fără discuție, nu putea să aștepte până se termina ședința.

- Și încă nu avem vești despre Diego Arcas? a întrebă Edelman.

- Nu, ce pot să fac? Câtă vreme Inger e în concediu medical, sunt singur, a zis Markus Höglund, luând o gură de cafea ca să facă să-i alunece pe gât un fursec.

- Ce ar trebui să faci? *Sorry*, dar nu pot să stau aici și să-mi țin gura, a zis Tomas Persson, punându-și sub buza de sus un pic de *snus*¹. Mackan, poți să-mi spui de ce pari să nu faci altceva decât să stai aici și să consumi zahăr? Trebuie să existe câteva lucruri de care te poți ocupa de unul singur.

Höglund și-a dat ochii peste cap, căutând zadarnic sprijinul celorlalți.

- Crezi ce poștești. Însă numai pentru că Inger e mai multă vreme acasă, având grijă de copiii ei, decât e pe aici nu înseamnă că eu n-am făcut nimic. Pe lângă

¹ Praf de tutun umezit, care se așază între gingie și buză

Black Cat de pe Hantverkargatan, unde le expune pe cele mai multe dintre fetele lui, am reușit, cu ajutorul lui Inger, să localizez șapte apartamente în tot orașul în care petrecerile au loc aproape zi și noapte. Și, da, am putea să luăm apartamentele la rând, dar ar fi mai bine să desfășurăm o acțiune sincronizată, și asta n-am de gând să fac fără Inger.

- *All right. Whatever*¹, a zis Tomas Persson, ridicând din umeri. Cred doar că...

- Aș zice să ne oprim aici, l-a întrerupt Edelman. Ne întâlnim luni și vedem ce facem.

Höglund a încuviințat din cap și a mai înfulecat un fursec, în vreme ce-l fulgera cu privirea pe Tomas.

- Sau eu și Fabian am putea să dăm o mână de ajutor, a zis Malin, întorcându-se spre Fabian. Nu-i așa? În acest moment nu avem nimic în lucru.

- De ce nu? a zis Fabian, cu toate că vedea în ochii ei că nu face altceva decât să-l tachineze.

- Cum spuneam, o să așteptăm până după weekend, a zis Edelman, răsucindu-se spre Jarmo Päivinen și Tomas Persson. Din câte am auzit, aveți ceva vești despre mașina lui Adam Fischer. Să le auzim.

Jarmo a încuviințat din cap, și-a coborât pe nas ochelarii de citit și a răsfoit hârtiile din fața sa.

- Vrei să le spui tu sau să o fac eu? a întrebat Tomas, bătând darabana cu degetele pe masă.

- Șezi blând... Jarmo a căutat mai departe și Fabian a fost șocat să vadă cât de bătrân arăta, cu toate că nu avea decât cinci sau șase ani mai mult ca el. Cu patru ani în urmă, soția l-a părăsit, luând cu ea copiii, și se părea că siguranța îl macină pe dinăuntru.

¹ Bine. Cum zici tu.

După cum sunt sigur că ați auzit cu toții la știri, a continuat Jarmo, am reușit să stabilim că este vorba despre o răpire.

- Lucru pe care l-am bănuit de la bun început, a zis Tomas.

- Este ultima dată când l-am văzut pe Fischer.

Jarmo le-a dat câteva fotografii ale lui Adam Fischer în SUV-ul lui, făcute de o cameră de supraveghere.

- Până ieri, a zis Tomas, arătând peste măsură de mulțumit, pe când își flexa bicepsii tatuati. Pentru că atunci am dat de o urmă al naibii de bună.

- Poate că ar fi mai bine să vorbești tu, a zis Jarmo, întorcându-se către colegul său mai tânăr.

- Nu, nu, e în ordine. Spune tu.

- Sigur?

- Da, zi mai departe, a spus Tomas, coborându-și privirea asupra mesei.

- Locuiește într-un cuib de celibatar în Mosebacke¹, și nu pricep cum de nu ne-am gândit mai devreme la asta. Am luat legătura cu parcările din jur. În cele din urmă, am dat de o urmă în parcare Slussen.

- Era acolo mașina lui? a zis Malin.

- Nu, dar am găsit caseta asta de supraveghere. Tomas le-a arătat un DVD și s-a ridicat în picioare. Sunteți gata?

S-a dus la televizorul vechi, a pus DVD-ul în cititor și a încercat să-l pornească cu telecomanda.

- Telecomanda nu funcționează, a zis Höglund. Trebuie să folosești butoanele televizorului. Stai așa, îți arăt eu.

S-a ridicat și a pornit spre Tomas.

---

¹ Zonă din Stockholm în care au loc foarte multe evenimente culturale

- Nu, e în ordine. Mă ocup eu, a zis Tomas, pipăind după butonul potrivit.

Pe când așteptau, telefonul lui Fabian i-a vibrat din nou în mână.

Intru curând într-o ședință și apoi cade cortina pentru restul zilei. N

Fabian nu mai putea să aștepte și s-a ridicat.

- Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

- Bine. Nici o problemă, a zis Edelman.

- Cum adică, „nici o problemă“? a zis Malin. Ce e așa de important încât trebuie să pleci în toiul unei ședințe, când n-ai nici o investigație în desfășurare?

- E de la școala Matildei. Vor să-i sun cât de repede posibil.

- E în ordine. Sper că nu-i nimic grav.

- Da, sperăm cu adevărat că nu, a zis Malin, clătînând din cap spre Fabian, pe când el ieșea din încăperea cu spatele.

- Bine, atunci fă-o tu! a zis Tomas și s-a dat deoparte, lăsându-l pe Höglund să apese de câteva ori pe unul dintre butoane, după care televizorul a pornit.

14

Fabian se privea în oglinda de deasupra chiuvetei când telefonul a început din nou să sune. Până atunci cearcănele nu reveniseră. Însă era o chestiune de zile până ce tensiunea acestei noi investigații avea să le aducă înapoi și să-l facă să arate cu cel puțin zece ani mai bătrân. Și-a smuls câteva fire din nas și și-a dat seama că perciunile din stânga e mai lung decât cel din dreapta.

- În sfârșit.

- Bănuim că SePo ne ascultă, așa că de acum înainte folosește acest număr, a zis Fabian. Ai găsit ceva?

- Ia uite, doar țac-pac și gata, mersi madam. Nici un preludiu.

- Scuze, dar cred că o să facem asta altă dată. În acest moment...

- Doar să spui când și unde. Și, în cazul în care ai uitat, îmi datorezi o băutură.

- Nu, nu, sigur că n-am uitat. Ce crezi despre mine?

- Nimic. În orice caz, nu până acum. Aș zice că după asta probabil creștem nota la cel puțin o cină.

- Poate că da. Dar încă nu știu ce ai găsit.

- Nu, va trebui să mergi la risc și să speri că va fi bine.

- Cu alte cuvinte, n-am de ales?

- Fabian... Întotdeauna ai de ales.

Cocheta cu el, și ar fi trebuit să-și dea seama că o să pornească pe această cale.

- Tăcerea implică un consimțământ. Deci, ce alegi?

- Merg la risc.

- Bine. N-a fost chiar atât de greu, nu-i așa? Și sunt convinsă că o să fii mulțumit. Femeia care a lăsat mesajul în căsuța vocală a lui Grimăs se numește Sylvia Bredenhelm și cam după un minut a sunat la numărul cu cartelă preplătită 073 785 66 29.

- Și acesta este numărul secret de mobil al lui Grimăs?

- Ai nimerit-o.

- Ai și lista cu acele apeluri?

- Da, însă nu-s decât ei doi sunându-se unul pe altul, așa că, în afară de cazul în care te gândești la o carieră în ziarele de scandal, nu mi-aș pierde timpul cu asta. Acum uite-ți răsplata. Ești pregătit să notezi?

Fabian a luat un pix și și-a suflecat mâneca hainei.

- Gata.

- 59.311129, 18.078073.

Fabian a scris combinația de cifre pe partea dinăuntru a antebrațului.

- Ce e asta?

- Cea mai recentă poziție a mobilului, plus sau minus zece-cincisprezece metri.

- E încă deschis?

- Nu, a dispărut ieri la ora 16.04, adică la aproape patruzeci de minute după primul.

- Uimitor, Niva! Mi-ai fost cu adevărat de mare ajutor. O să te caut.

- Știu.

Fabian a încheiat convorbirea, s-a spălat și a ieșit din toaletă. În sfârșit, avea ceva de care să se agațe.

Fără să se așeze la biroul său, a deschis computerul și a dat clic pe Google Maps, unde a introdus coordonatele scrise pe antebraț. A apărut harta orașului Stockholm cu un punct roșu arătând un loc din Södermalm. A mărit până la nivelul străzii și a descoperit că locul este pe Östgötagatan, numărul 46.

La început nu înțelesese rostul vederii la nivelul străzii pe Google Maps. Trebuie să fi fost nevoie de enorm de multă muncă pentru a fotografia fiecare colț de stradă din Stockholm, primul oraș din Suedia care a primit acest serviciu. Însă atunci când a ajuns, în cele din urmă, să stăpânească comenzile și a vizualizat clădirea de la colțul străzii Östgötagatan cu Blekingegatan, le-a adresat mulțumiri din toată inima. Clădirea era acoperită cu schele și părea complet nelocuită.

Imaginea fusese luată probabil în toamnă, și nu exista nici o garanție că acea clădire era încă în renovare. Dacă era, sau, și mai bine, dacă renovarea se oprise pentru că așteptau să se reducă criza financiară, ar fi locul perfect în care să ții ascunsă o victimă.

Și-a curățat istoricul căutărilor, a închis computerul și s-a ciocnit de Malin Rehnberg.

- Măi să fie, că grăbit mai ești! Și nici măcar n-ai ceva pe birou. Cel puțin, nu ceva de care să știu eu.

- Malin... Îmi pare rău, dar n-am timp pentru asta. A încercat s-o ocolească, însă ea nu l-a lăsat să plece.

- Ghinionul tău. Pentru că n-am de gând să renunț până nu-mi spui ce mama dracului se întâmplă.

Prin mintea lui Fabian au plutit diferite scenarii, până ce și-a dat seama că n-o să poată ajunge prea departe mințind.

- Hai cu mine.

În această dimineață, ca în toate celelalte, Ossian Kremph ședea la fereastra din colț, își bea cafeaua de la sfârșitul dimineții și rezolva un sudoku, ascultând rapoartele despre trafic de la Radio Stockholm. N-ar fi putut spune de ce, dar de când se știa îi plăcuse să asculte informațiile despre trafic și despre vreme, mai ales lungile buletine meteorologice maritime în care se descriau amănunțit direcția și forța vântului în toate colțișoarele coastei suedeze.

Însă această dimineață era altfel. Cu toate că ascultase întregul buletin meteorologic maritim, era departe de a se simți liniștit. Îngrijorarea se furișase în el pe nesimțite și dintr-odată era foarte limpede. A încercat s-o ignore și a continuat să se ocupe de enigma numerică japoneză, dar nu izbutea să scrie nici măcar o cifră. Mintea îi umbla aiurea și nu-și putea opri gândurile.

Trudea de atâția ani să-și controleze gândurile. Acum erau ațâțate, concentrându-se pe o mulțime de lucruri nepermise. A dat radioul mai tare și a trecut la un nivel de sudoku mai scăzut. Dar nu i-a fost de nici un folos, așa că în cele din urmă a fost silit să închidă radioul și să lase creionul din mână.

Și-a dat seama că această schimbare a început cu câteva săptămâni în urmă. Poate chiar mai devreme. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi era mai clar că nimic nu mai era la fel în ultima vreme. Era într-o dispoziție neobișnuit de proastă, dar acesta nu era singurul lucru nelalocul lui. De exemplu, purta o cămașă albastră, cu toate că era joi, când el se îmbrăca întotdeauna în verde. Și ce s-a întâmplat în timpul plimbării în jurul hotelului Årstaviken de duminica trecută? Chiar o făcuse? Nu-și putea aminti.

Nu era singurul lucru pe care nu și-l putea aminti. Toată săptămâna trecută nu era, în esență, decât o uriașă gaură neagră. În afară de câteva frânturi răzlețe. Și ieri-dimineață a rămas în pat prea mult timp și nu s-a putut înfrâna să se gândească la tot ce-și jurase că nu-l va mai preocupa.

Nu-și amintea nimic din restul zilei.

Își luase toate medicamentele, era sigur de asta. În fiecare zi, dimineața, după-masa și seara înghițea pastilele cu un pahar de apă călduță și le simțea coborându-i pe gât. Așa că nu asta era problema, cu siguranță. Sau poate că da? Și dacă doar s-a gândit că ia pastilele, dar n-a făcut-o. Sau poate că doza era mult prea mică? Ce spusese doctorul? Trebuia să o crească sau să o reducă? Și ce era mirosul acela? Nu uitase să scoată gunoiul marți, nu-i așa?

Lui Ossian Kremph aproape că i se învârtea capul de atâtea întrebări și simțea că trebuie să se întindă și să se odihnească. Dar nici asta n-a fost de folos. Mai ales când cuplul acela se plimba în sus și în jos pe stradă. Nimeni nu face asta, și-a zis, și s-a dus să-și ia binoclul. Treci pe undeva în drum spre destinație. Nu te plimbi în jurul aceluiași loc, cum făceau cei

doi. Înainte și înapoi, de colo colo, ca și cum ar fi căutat ceva.

Nu l-a recunoscut pe nici unul. Dar, după ce i-a urmărit o vreme, a putut să-și dea seama care era mașina lor și o simplă căutare pe internet i-a spus că-i aparține unui anume Fabian Risk, care lucra ca investigator la Biroul Național de Investigații Criminalistice din Stockholm. Femeia gravidă era, cu siguranță, o colegă, alta dintre supușii lui Herman Edelman.

Într-un fel, nu era deloc surprins. Știa că în cele din urmă se vor târi afară din vizuinile lor și își vor arăta mutrele scârboase. Doar că nu se așteptase ca asta să se întâmple atât de repede. Dar acum iată-i aici. Porci ăia de caralii.

Întrebarea era cum de se întâmplase. De cum a fost eliberat, a făcut tot posibilul să nu iasă în evidență. Nu numai că și-a luat numele de familie al mamei sale dinainte de căsătorie, dar nici măcar nu l-a pus pe ușa apartamentului pe care l-a închiriat la mâna a doua sau la a treia. A scăzut fierbințeala cât de mult a putut și a așteptat, sperând că într-o bună zi o să scape cu totul de fostul său sine, așa cum îi promisese terapeutul.

Dar n-a mers. Cu toate că a făcut exact ceea ce i s-a spus și a executat toate exercițiile, focul ardea în el. A făcut ceea ce aștepta de la el terapeutul. Dar în adâncul său, după un an sau doi de tratament, își dăduse deja seama că n-o să dispară niciodată. Orice ar fi făcut, avea să fie întotdeauna acolo.

Foamea.

S-a mai uitat o dată prin binoclu și i-a văzut pe cei doi polițiști că dispar sub schele. Chiar era cu putință să-l fi găsit? Și cine le-a dat dreptul să-l persecute? Să bată

la ușă și să dea buzna înăuntru. Să-l împingă pe podea, să-i pună cătușe și să-i scotocească prin casă?

Poate că gândurile sale erau interzise și scăpate din frâu. Poate că el și terapeutul munciseră din greu ani întregi să le potolească, fără succes. Știa că era mai bine pentru comunitate ca el să nu le aibă. Dar nu-i mai păsa. În sfârșit, era sincer. Pentru prima oară după mulți ani, le păstra în cele mai mici amănunte. Se desfăta cu fiecare dintre gândurile sale interzise.

Dacă rahații ăia scârboși veneau să-i bată la ușă, avea să fie pregătit.

Avea să-și înfigă dinții în ei și să-i facă bucăți-bucățele.

Oricum, nu mai avea nimic de pierdut.

De s-ar sfârși odată ziua asta, și-a spus Dunja Hougaard, închipuindu-și că se strecoară sub pătură și adoarme înainte să ajungă Carsten acasă. Dar ziua de-abia începuse și, cu toate că băuse cel puțin doi litri de apă și luase câteva linguri de săruri pentru rehidratare, continua să se simtă dărâmată.

Și-a turnat o cană de cafea fără lapte și s-a așezat la locul său de la masa de ședințe, vizavi de Jan Hesk, care părea în continuare convins că ea îl lucruse pe la spate și avea o înțelegere cu Kim Sleizner. Kjeld Richter s-a așezat la un capăt și a încercat să găsească un lucru pe care să-și fixeze privirea. Nici unul dintre ei n-a spus nimic, ceea ce făcea tăcerea din ce în ce mai stânjenitoare.

În cele din urmă s-a deschis ușa și Sleizner a intrat, aruncând o privire rapidă prin încăpere. Avea cămașă cu butoni și cravată și încă i se vedea machiajul de la conferința de presă. Dunja nu cunoștea nici un alt bărbat din sediul poliției care să se machieze înainte de o conferință de presă. Însă, ce-i drept, Sleizner iubea conferințele de presă mai mult ca oricine și le convoca tot timpul. Nimeni nu se pricepea mai bine ca el să stea în fața camerelor de filmat, făcând din rahat bici.

- A văzut vreunul dintre voi conferința de presă?
S-a dus la aparatul Nexpresso.

Hesk, Richter și Dunja au clătinat din cap.

- Nu mă-ntrebați cum, dar am reușit să-i conving pe toți că știm cu ce mama dracului avem de-a face. Așa că acum depinde de voi toți să vă asigurați că n-am promis prea mult.

A împins capsula cu cafea și a lăsat aparatul să facă restul.

Și nu plătește niciodată pentru asta, a remarcat Dunja, cu toate că el era primul care se plângea dacă nu mai rămăseseră bani în fondul pentru cafea. Ea nu folosea niciodată aparatul, nu numai ca să evite predicile lui Sleizner, ci și pentru că nu considera că acea cafea are gust așa de bun cum credeau ceilalți. Pentru ea era un mister faptul că aproape întreaga lume occidentală adoptase ideea că trebuie să-ți cumperi cafeaua de la un magazin la modă și să plătești de trei ori mai mult decât ar trebui. Nu voia nici măcar să se gândească la impactul pe care toate astea îl aveau asupra mediului.

- Bine, hai să vedem ce aveți. Pe ce scenariu lucrați?
Hesk și-a dres glasul și s-a ridicat în picioare.

- După cum spuneam, încă ne aflăm în prima fază a investigației și avem o droaie de întrebări fără răspuns, dar, pe baza indiciilor pe care le-au găsit Kjeld și oamenii lui, acum este absolut clar că e implicată o a treia persoană.

Hesk ținea să stea în picioare de câte ori Sleizner se afla în încăpere, și Dunja nu reușea să înțeleagă de ce.

Dacă exista cineva care să-l disprețuiască pe Sleizner și tot ce reprezenta el, acela era Jan Hesk. Totuși, probabil că era pur și simplu deștept și făcea ceea ce trebuie ca să-și propulseze cariera.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât gudurarea permanentă a lui Hesk pe lângă cei aflați cu câteva trepte mai sus decât el o irita. Dacă Sleizner și-ar fi deschis șlițul, cu siguranță Hesk n-ar fi șovăit, dacă ar fi câștigat ceva din asta...

- A fost cu mintea în altă parte toată ziua...

Dunjei i-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama că Hesk se referă la ea.

- Scuze, dar ce...

- Deci, așa vezi și tu lucrurile? a întrebat Sleizner, întorcându-se spre ea.

- Scenariul, a precizat Richter. Știi tu. Neuman vine acasă de la emisiunea lui de televiziune, dă de soție în pat cu Domnul Mare Sculă și o ia razna cu toporul.

- Scuză-mă dacă par un pic absentă. Dar... a zis Dunja, care nu știa cum să procedeze fără să-l calce pe bătătură pe Hesk.

- Dar ce? a zis Hesk.

- Nu știu. Oricum ai da-o, mi-e greu să-mi închipui că Aksel Neuman ar face ceva măcar pe departe asemănător cu asta.

A luat una dintre fotografiile care înfățișau trupul violat al lui Karen Neuman și s-a uitat la ea.

- Am contactat personalul de la Karriere Bar și, evident, s-au băut destule pahare de gin tonic, a zis Hesk.

- Și apoi, s-a întâmplat în mai multe rânduri ca el să fi dat de pământ cu cineva la bar, a zis Richter.

- Da. Și totuși... Dunja și-a frământat mintea cum să continue. Poate că sună banal, însă Aksel și Karen erau, de fapt, unul dintre acele cupluri care, după atâția ani, păreau să fie cu adevărat îndrăgostite.

- Dunja... Suntem polițiști care investighează o crimă. Nu scenariștii unei noi telenovele, a zis Hesk, dându-și ochii peste cap.

- Dar asta-i o idee bună, a zis Richter, luându-și mobilul care suna. Sunt multe răsturnări de situație aici. Da, sunt Richter...

S-a ridicat și a ieșit din cameră.

- Tot ce pot să spun e că nu cred că-i el, a zis Dunja.

- Îi pasă cuiva de ce crezi tu? a zis Hesk. Și, dacă-i nevinovat, așa cum susții tu, de ce a dispărut?

- Nu știu. Să sperăm că are un răspuns convingător atunci când dăm de el. Dar, dacă s-a întors acasă mai devreme decât prevăzuse, poate că făptașul era încă în casă și el a pornit în urmărire. Asta i s-ar potrivi mai bine, mai ales dacă era băut.

- Exact. Asta se înscrie pe direcția pe care o sugera Kjeld, a zis Sleizner, dând din cap.

- Și mai e un lucru despre care mă întrebam...

- Ce-ar fi să discutăm asta după aceea, în pauza de cafea? a întrerupt-o Hesk. Dacă e să-l prindem înainte să ajungă prea departe, trebuie să...

- Te rog să o lași să termine de vorbit.

Sleizner i-a făcut semn lui Hesk să se așeze.

Chiar dacă simțea că Hesk e pe cale să explodeze pe dinăuntru, Dunjei nu-i rămânea decât să continue.

- Jan, nu înțeleg de ce ești așa de supărat pe mine.

- Nu?

- Nu, tot ce încerc eu e să fac investigația să avanseze. Și, sigur, s-ar putea să mă înșel cu totul, însă am senzația că e ceva care nu se potrivește. Să luăm doar arma crimei, care, după spusele lui Pedersen, probabil că e un topor mare. Din câte am văzut eu, nu erau în casă lemne sau vreun șemineu, ceea ce sugerează că n-ar trebui să fie acolo vreun topor. De unde a apărut? Îl avea Aksel cu el în mașină pentru cazul în care trebuie să omoare pe cineva?

Hesk s-a gândit la asta și a ridicat din umeri.

- Deci, ce vrei să spui, de fapt? a întrebat Sleizner, fără să se uite spre Hesk.

Dunja a ridicat una dintre fotografiile, în care se vedea Karen Neuman pe patul plin de sânge.

- Uitați-vă numai cât sânge e aici. Și totuși, nu era nici o urmă de sânge pe podea sau în hol. Ceea ce sugerează că făptașul era bine pregătit și a așternut folie de plastic, sau altceva de soiul ăsta. A lăsat fotografia să cadă deasupra teancului. Cel care a făcut asta a mai omorât și înainte.

- Asta, fără discuție, sună mai logic, a zis Sleizner, tocmai când se întorcea Richter.

- Analiza celei de-a treia urme de roți e gata, a zis, așezându-se la locul său. Și există un detaliu foarte interesant. A făcut o pauză de efect care a fost prea scurtă ca să observe cineva. Totul arată că avem de-a face cu o mașină sport cu anvelope cu nituri.

- Anvelope cu nituri? a zis Dunja. Cine mai conduce cu anvelope cu nituri în ziua de azi?

- Tocmai asta mă întrebam și eu.

- Suedezii. Sunt înnebuniți după anvelope cu nituri, a zis Hesk. Când mergem în Småland ca să petrecem Crăciunul, orice Nea Caisă are anvelope cu nituri la Volvo-ul lui.

- Așadar, avem de-a face cu un făptaș suedez, a zis Sleizner. Stăm din ce în ce mai bine.

- Eu continui să înclin spre Aksel Neuman, dar nici n-aș vrea să nesocotesc vreo posibilitate. Din acest motiv, cred că ar trebui să-l dăm în urmărire în vreme ce mergem pe linia indiciului suedez, a zis Hesk.

Dunja a încuviințat, văzând cu ușurare că lui Hesk începe să-i revină culoarea normală a feței.

- Îi putem întreba pe cei de la Scandlines dacă au avut la bord aseară o mașină cu două locuri cu plăci

de înmatriculare suedeze. Dacă este un făptaș suedez, probabil că a luat feribotul spre Helsingborg.

- Bine gândit, Dunja, a zis Sleizner, ridicându-se. Încă ceva. De acum încolo îi veți da raportul Dunjei, care acum răspunde de investigație și îmi raportează direct mie. Aveți întrebări?

Nimeni n-a zis nimic și Sleizner a plecat imediat.

Neliniștea s-a lăsat ca o ceață groasă, lipicioasă. Dunja simțea cum i se mărește nodul din gât, îngreunându-i respirația. În plus, greața era pe cale să-i arunce afară puținul pe care-l mâncase la prânz. Nu știa unde să se uite sau ce să zică. Își dorea cu disperare să i se deschidă pământul sub picioare și s-o înghită.

Dar tot ce putea să facă era să rămână pe scaun, în vreme ce gândurile îi galopau ca și cum niște reporteri i-ar fi azvârlit în față întrebări. Era vina ei? Sărise calul și ocupase prea mult spațiu, insistând să-și impună părerile? Sau acesta fusese de la bun început planul lui Sleizner? De aceea o sunase pe ea și nu pe Hesk la locul faptei? Și, în acest caz, de ce? Ce voia el, de fapt? Pentru că trebuia să fie ceva.

Pentru asta putea să bage mâna-n foc.

- Bine, a zis Richter, răsuflând adânc și spărgând tăcerea. E cineva care pricepe ce-a fost asta?

- Habar n-am. Nu pricep absolut nimic, a zis Dunja, răsucindu-se spre Hesk și observând abia acum că tremura de furie.

Hesk putea să se înfurie foarte tare, cu siguranță. Îi spusese el însuși că arunca lucruri pe jos și dădea cu piciorul în pereți până îi găurea în anii cei mai grei, când copiii lui erau mici. Însă nu-l mai văzuse niciodată atât de mânios.

- Jan, trebuie să mă crezi. Înțeleg la fel de puțin ca tine. E investigația ta și eu, eu...

Hesk a întrerupt-o cu un fornăit și a țintuit-o cu privirea.

- Nu-i nevoie să stai aici și să încerci să...

- Nu încerc nimic. Nu spun decât că...

- Tacă-ți fleanca, boarfa dracului! S-a ridicat așa de brusc, încât i s-a răsturnat scaunul. Crezi că nu pricep ce ți-ai pus în cap? Ha?

Dunja ar fi vrut să se ridice în picioare. Să-i arate că nu există nimic de care să se rușineze. Ar fi vrut să-și lase scaunul să se răstoarne, să ridice un arătător amenințător și să-i spună că n-are decât să se ducă la dracu' dacă nu vrea s-o asculte. Dar n-ar fi ținut-o picioarele și, din cine știe ce motiv, forța de gravitație părea extrem de puternică acolo unde ședea ea.

- Înțeleg că ești supărat. Dar nu putem încerca să vorbim despre asta ca niște adulți? Dacă e să lucrăm împreună, va trebui să putem trece peste asta și...

- Să trecem? Hesk a răs și a înconjurat masa. Și cum mama dracului o să întâmple asta? I s-a proțăpît în față și a privit în jos spre ea. E clar că n-ai priceput nimic. Te fâțâi pe aici ca o târfă afurisită care nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Dar ascultă la mine, ăsta nu-i decât începutul micului tău infern. Așa că dă-i înainte și bucură-te, pentru că n-o să te mai simți niciodată așa de bine ca acum.

Hesk a ieșit din cameră.

Iar Dunja a rămas acolo, nefiind încă în stare să se ridice.

Deși clădirea de la colțul lui Östgötagatan cu Blekingegatan era în inima uneia dintre cele mai populate zone din Stockholm, fusese abandonată la jumătatea renovării. Bucăți sfâșiate din plasa de protecție se leghănu pe schele, ale căror țevi de fier cu racorduri scârțâiau și scrâșneau într-un vaier amenințător. Nu era nici o primejdie să mergi pe trotuar, însă cei mai mulți dintre trecători preferau să ocolească pe carosabil. Era un memento grăitor al perioadei de după criza financiară.

Fabian și Malin au cercetat zona din jurul clădirii, dar n-au găsit mobilul secret al ministrului. Acum erau la intrarea clădirii de pe Östgötagatan, numărul 46. Așa cum se așteptau, era încuiată, dar, cu ajutorul unui drug de fier de pe schele, Fabian a spart unul dintre cele șase geamuri ale ușii, și-a băgat brațul și a răsucit încuietoarea pe dinăuntru. Intrarea era plină de resturi de la construcție și praf. Pe pereți și tavan atârnavă coji de vopsea uscată. O duzină de WC-uri vechi erau înșirate lângă un perete, iar lângă altul erau căzi și frigidere.

- Cam așa arată și casa noastră, a zis Malin, mergând pe lângă șirul de WC-uri, în vreme ce ceva întunecat

și cu patru picioare o zbughea în susul scării. Dacă mă uit mai bine, aici e un picuț mai curat.

- E perfect dacă vrei să fii lăsat în pace, a zis Fabian, urmând pașii imprimați în praf spre lift.

- Bine, cum vrei să facem? Am putea căuta pe aici zile întregi, sau chiar ani. Ești sigur că ai cifrele corecte? Nu-i nevoie decât de o cifră greșită ca să aterizăm în Haparanda sau Kuala Lumpur.

- Sunt sigur. Totuși, doar pentru că cifrele se potrivesc nu înseamnă că telefonul mai e aici.

Fabian a deschis ușa liftului și s-a uitat înăuntru.

- Nici vorbă să pun piciorul acolo.

- Dar urmele de pași duc în acea direcție.

- Nu ale mele.

Malin a pornit în sus pe scări, unde praful de la construcție așternuse un covor gros peste piatră. Nu erau urme de pantofi. Însă urmele labelor de șobolani răsăreau în toate direcțiile.

De îndată ce oamenii se întorc cu spatele, natura ia totul în stăpânire, și-a zis Fabian, urmând-o pe Malin în sus, etaj după etaj. N-au găsit urme de pași omenești decât când au ajuns la etajul patru. Erau urme clare de bocanci între lift și ușa unui apartament aflat la capăt, pe dreapta. Praful din dreptul celorlalte uși era neatins.

Malin și-a scos mobilul și a făcut câteva fotografii de aproape ale urmelor de pași, în vreme ce Fabian s-a dus la ușa apartamentului, pe care nu era scris nimic. A acoperit cu o mână vizorul, iar cu cealaltă a deschis cu grijă fanta pentru scrisori.

Era prea întuneric ca să vadă ceva și nu auzea nici un sunet. I-a făcut semn lui Malin să vină la el și să-și țină palma peste vizor, în vreme ce el lumina fanta cu ajutorul telefonului. În fața ușii era un preș uzat, și de perete era rezemată o rolă de folie de plastic.

- N-ar trebui să chemăm echipa specială de intervenții și să-i lăsăm pe ei să intre primii?

- Nu se poate. Nu câtă vreme în mod oficial SePo conduce investigația. Fabian a închis cu grijă fanta și a pipăit clanța. Însă ușa era încuiată, așa că s-a dus la apartamentul vecin, care s-a dovedit că nu e încuiat. Așteaptă aici.

- Și eu trebuie să stau aici și să...

Malin s-a întrerupt, oftând.

Arăta exact așa cum te-ai aștepta să arate un apartament dezafectat. Murdar și părăginit. În unele locuri podeaua era spartă și din tavan spânzurau cabluri electrice dezgolite. Nu exista mobilă, în afară de o saltea care părea să fi fost folosită mult timp. Fabian s-a dus la singura fereastră din cameră, a deschis-o și s-a cățărat pe schele.

Ar fi fost o exagerare să spui că suferă de amețeală. Însă nu-i plăcuseră niciodată înălțimile și încă nu făcuse călătoria cu balonul cu aer cald primită în dar de la colegi când împlinise patruzeci de ani. În primii doi ani l-au întrebat dacă are de gând să-și folosească odată cadoul, iar el le dădea întotdeauna răspunsuri vagi, până ce și-a dat seama că singurul mod de a-i face să renunțe la întrebări este să mintă, spunând că a fost o trăire uimitor de intensă. Le-a spus că și-a luat cu el aparatul de fotografiat, dar a fost atât de absorbit de priveliște, încât a uitat cu desăvârșire să facă fotografii.

Acum nu avea de ales, trebuia să spere că schelăria înghețată o să reziste. Nu-l ajuta cu nimic să se uite în jos. Era mai bine să privească drept înainte și să aibă grijă să se țină zdravăn de ceva cu cel puțin o mână, ca să nu alunece.

După trei ferestre, a ajuns în dreptul apartamentului încuiat. Stourile erau lăsate, așa că n-a putut să privească înăuntru. S-a uitat în jur, căutând ceva care să-l ajute să intre, însă, negăsind nimic, s-a hotărât să încerce să dea cu piciorul în geam, care era mult mai solid decât crezuse. Dacă era cineva în apartament, avusese timp berechet să se pregătească, și-a zis, pe când se strecura prin rama ferestrei sparte.

Ajuns pe podea, s-a uitat în jur și a văzut că încăpeea avea cam douăzeci de metri pătrați. Spre deosebire de primul apartament, podeaua era destul de curată. Pe un perete era o chicinetă cu o plită, o chiuvetă și un frigider, și pe el stătea o păpușă de porțelan cu păr lung și buclat, cu rochie și pălărie asortate, care se uita la el.

A mers în camera alăturată, care era atât de întunecată, încât ochii lui s-au trudit să se adapteze. A bâjbâit pe perete și, în cele din urmă, a găsit comutatorul. Lumina a fost atât de puternică, încât a trebuit să-și ferească privirea. După câteva clipe și-a întors treptat ochii spre o masă acoperită cu folie de plastic, cu o gaură în mijloc și niște curele atârând pe laturi.

Trecuse de-acum aproape o jumătate de oră de când Kjeld Richter îi urase Dunjei noroc și o lăsase singură în sala de ședințe. Dar ea era încă acolo, încercând să-și adune destulă energie ca să intre în birou cu fruntea sus.

Greața îi trecuse în cele din urmă, înlocuită pe dată de o durere de cap sfredelitoare. Dacă nu înghițea curând un lichid, capul avea să-i explodeze. Și, ca și cum asta n-ar fi fost destul, avea mare nevoie să meargă la toaletă.

S-a gândit la toate posibilitățile și și-a dat seama că, în afară de Sleizner, cu care n-ar fi vrut să aibă nimic de-a face, era complet singură. Hesk era un polițist prea bun ca să lase investigația în voia sorții, dar ea nu se îndoia nici o clipă că va face tot ce-i stă în puteri ca să-i pună bețe în roate.

Richter era singurul semn de întrebare. Nu-și putuse da seama dacă acel „noroc“ era un sarcasm evident sau un semn de apreciere. Probabil că nici el n-avea habar pe ce poziție se află și, dacă Dunja îl cunoștea destul de bine, el ar alege calea care să creeze cele mai puține probleme în pauza de cafea.

Era clar că va fi o luptă foarte grea. Nimeni nu se aștepta ca ea să fie în stare să se descurce singură. Probabil că nici măcar Sleizner. Dar să se dea bătăuță, pur și simplu, nu era o opțiune. Nu exista o cale ușoară de ieșire. Singura ei alternativă era să-și asume responsabilitatea, să termine investigația, să aresteze vinovatul și să le arate tuturor că este o forță de care trebuie să țină seama.

Din păcate, nici măcar ea nu credea asta.

A luat un șervețel roșu de pe fundul fructierei și și-a șters fruntea transpirată. Apoi a închis ochii și a respirat adânc de câteva ori înainte să se sprijine cu mâinile de masă și să se ridice în picioare, cu grijă.

Îi tremurau și mâinile, și picioarele, iar inima îi bubuia în piept. Însă trebuia să se învețe cu asta. Era aproape sigur că Hesk are dreptate.

Acesta nu era decât începutul micului său infern.

După ce a descuiat ușa și a lăsat-o pe Malin să intre în apartamentul dezafectat, Fabian s-a întors la masa dreptunghiulară din mijlocul celei mai mari dintre cele două camere. Era prinsă de podea cu fier cornier și învelită cu folie de plastic transparentă, fixată dedesubt cu capsatorul. Sub orificiu era o pâlnie cu un furtun gros care intra într-un bidon. Însă bidonul era gol, iar pâlnia părea să fie curată, la fel ca folia și curelele care atârnau. Fabian nu vedea urme de sânge sau de excremente.

Spre deosebire de restul încăperii, masa părea nouă și imaculată. Capetele șuruburilor care fixau curelele străluceau, și nu era nici un fir de praf pe lampa care atârna din tavan. Fie cineva curățase totul foarte minuțios, fie masa nu fusese folosită niciodată.

S-a dus la fereastră, care era acoperită bine cu o placă de rigips. Oprea toată lumina și nu permitea nimănui să se uite înăuntru. Mai era o rolă de folie de plastic într-un colț, iar pe podea se aflau o șurubelniță electrică și un fierăstrău circular cu un prelungitor cu cablu lung.

Era limpede că apartamentul dezafectat fusese pregătit pentru ceva. Întrebarea era pentru ce anume?

Tortură? Chirurgie? Dezmembrare?

Sau să fi fost doar un decor macabru în care să țină pe cineva prizonier? Cine era în spatele acestor lucruri și cine ar fi trebuit să fie legat cu curelele? Dacă era destinat ministrului justiției, de ce nu era aici? Era evident că telefonul lui mobil secret se aflase în clădire. Dar unde se afla în acest moment? Și, mai presus de toate: unde se afla ministrul acum? Întrebările se buluceau și apoi se prăbușeau într-un morman inform.

Fabian a oftat.

- Malin, ce-ai zice să luăm prânzul devreme? Fac cinste.

Avea nevoie de o pauză ca să-și limpezească gândurile înainte să poată merge mai departe.

- Deja? a strigat Malin din hol. Nu putem să terminăm întâi aici?

- Bine.

Fabian s-a dus în încăperea de lângă chicinetă. Nu-i mai rămăsese decât asta de făcut înainte să-și încheie cercetarea.

La fel ca restul apartamentului, arăta destul de curată. Pe blatul de lucru erau un ceainic electric, un pahar cu fundul în sus și o cană de cafea. Cineva fusese acolo pentru câteva ore, cel mult o zi întregă.

A deschis robinetul, care a șuierat un pic înainte să dea drumul unui șuvoi constant de apă curată. N-au ieșit cocoloașe cafenii. Aer, dar nu și rugină. Cineva trecuse pe acolo cu o săptămână-două mai devreme. Probabil ca să facă pregătirile. Dacă a fost cineva acolo în ultimele douăzeci și patru de ore, cu siguranță nu dăduse drumul la apă. A închis robinetul, a deschis frigiderul și, spre surprinderea sa, era pornit și în el se aflau câteva pâini de seară, un pachet cu lebărvurst

și un borcan de sticlă cu cepe mici murate, marca Hayward's, aproape golit.

În congelator erau două pungi etanșe. A scos una dintre ele, a strâns-o în mână și a șters gheața de deasupra. La început a crezut că e o tenie încolăcită. Nu mai văzuse niciodată vreuna, dar știa că pot să ajungă până la douăzeci de metri. Apoi a văzut scris pe etichetă *mațe pentru cârnați* și și-a dat seama că sunt intestine de porc cu care să faci cârnați de casă. Cealaltă pungă părea să conțină organe de porc, sau poate de găină.

Fabian nu se dăduse niciodată în vânt după măruntaie, cu toate că avea o carte de bucate din anii '30 în care erau câteva rețete cu organe de animale. Printre care o delicată sud-americană, creier de vită la grătar. Dar cine mai mânca în ziua de azi așa ceva? Și, mai presus de toate, ce avea asta de-a face cu dispariția ministrului justiției?

- Fabbe! Hai să vezi! l-a strigat Malin.

Fabian s-a întors în camera mai mare și se îndrepta spre hol când a observat-o. N-o văzuse mai devreme, probabil pentru că stătuse cu spatele la ea, concentrându-se pe masa dreptunghiulară. Ar fi reacționat, pentru că văzuse ceva asemănător pe frigiderul din camera cealaltă. Era altă păpușă de porțelan cu bucle blonde și ochi albaștri care se uitau drept la el de pe cutia de siguranțe.

A dat-o jos și a cercetat-o. Nu-i plăcuseră niciodată păpușile. Mai ales cele de porțelan. Cu toate că erau, în general, destul de mici, fețele lor erau supărător de realiste.

Când era mic, primise una de Crăciun de la bunica și încă îl treceau fiorii când se gândea la păpușa așezată pe raft, alături de celelalte jucării, uitându-se țintă la el toată noaptea. N-a trecut mult și a început să aibă

coșmaruri și să doarmă rău. A ascuns-o într-un bufet și a acoperit-o cu o pătură. Ba chiar a aruncat-o o dată. Însă mama o tot pune la loc pe raft, subliniind mereu cât e de frumoasă și ce mult a costat.

Într-o după-amiază, când era singur acasă, și-a luat inima în dinți, a vârat-o în rucsac și s-a dus la fabrica de ciment de dincolo de Kojak – dealul înalt din Dalhem, la nord de Helsingborg. Ca de atâtea ori, s-a cățărat peste gardul cu multe pancarte cu *Interzisă intrarea persoanelor neautorizate* și a aruncat păpușa într-unul dintre marile tancuri de malaxare. A stat acolo o vreme, uitându-se cum păpușa se scufundă încet în amestecul vâscos de ciment și dispare. În orice caz, din viața sa. Poate că era încastrată într-un perete, pe undeva, uitându-se în continuare țintă la cineva.

- Fabbe! Ce faci acolo?

A intrat în baie, unde Malin stătea în picioare în cadă, luminând cu lanterna o gaură din perete.

- Ia uită-te aici.

S-a tras deoparte și i-a înmănat lanterna.

- Vezi?

Fabian a încuviințat din cap. O pălărie cu boruri largi și un palton negru cu guler de blană se înțepe-niseră la vreun metru mai jos pe conducta îngustă pentru cabluri.

- Nu-s astea hainele lui Grimås?

- Sigur, dar...

- Dar ce?

- Nu pricep cum se îmbină toate astea. S-a răsucit spre Malin. Ca să fiu sincer, nu pricep nimic.

- Ce nu pricepi? Grimås a fost aici și...

- Dar de ce? A venit de bunăvoie sau a fost adus de altcineva?

- Dacă n-ar fi fost masa de tortură de acolo, aş fi bănuit că a venit de bunăvoie. Poate că îl cunoaşte pe proprietarul clădirii şi ştia că se poate schimba aici fără să-l deranjeze nimeni, înainte de a merge altundeva.

- Dar...

- Acum înclin spre ideea că a fost adus de cineva.

- Bine, şi atunci de ce nu mai e nimeni aici?

- Cred că a fost adus aici şi dezbrăcat. Nu mă întreba de ce. Poate că aveau nevoie ca el să-şi schimbe hainele? Şi apoi, în toiul acţiunii, i-au găsit telefonul secret şi şi-au dat seama că în orice clipă putem veni noi, aşa că au şters-o cât de repede au putut şi... *voilà*.

- Aşadar, crezi că a plecat singur din clădirea parlamentului şi a fost răpit pe chei?

- Poate că i s-a dat un ultimatum înainte să plece. La urma urmei, era în întârziere cu douăzeci de minute. Nu ştiu. A oftat şi i-a întins lui Fabian un mop. Încerc şi eu să fac toate astea să se potrivească.

Fabian a luat mopul, l-a băgat în conductă şi a tras în sus hainele şi servieta ministrului, care se pusese de-a curmezişul.

Au ieşit amândoi din cadă. Fabian s-a ocupat de servietă, în vreme ce Malin cerceta hainele. În servietă erau o cutie de pastile mentolate pe jumătate goală, trei pixuri, o agendă Filofax şi un dosar cu un document care, după o examinare rapidă, părea să se refere la nişte rapoarte şi studii despre rezultatul schimbărilor legislative din anul precedent.

Agenda s-a dovedit a fi şi mai interesantă.

Cei mai mulţi oameni trecuseră la agendele electronice. Însă nu şi Grimăs.

El era din vechea şcoală, toate adresele şi numerele de telefon erau scrise de mână şi puteau fi văzute fără parole. Paginile erau pline, de asemenea, de programări

ale ședințelor și însemnări, cum ar fi: *Când o să le dea prin cap celor din partidul verzilor că există cu adevărat un motiv pentru care trebuie să folosim deodorant? [...] Căteaua aia socialistă încă n-are habar despre ce vorbește... Poate că-i bună la pat? [...] Nu uita să programezi o întâlnire la Ministerul de Interne? Și așa mai departe.*

Nu conținutul a fost ceea ce i-a accelerat pulsul lui Fabian, ci scrisul de mână însuși. Era un lucru neobișnuit. Fabian putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori i se întâmplase. Dar răsplata era, de obicei, destul de mare ca să merite eforturile de a le obține. Ca un gol frumușel după mai multe meciuri prelungite. O piesă din puzzle imposibil de găsit era pe cale să-și afle locul.

- Și iată-l aici. Așa cum am zis. Malin a ridicat mobilul. Alo? Pământul către Fabian?

Fabian a ridicat ochii și i-a întâlnit pe ai ei.

- Ce e? Ai găsit ceva? a întrebat ea.

Fabian a încuviințat.

- Nu cred că el a fost aici.

- Cine? Grimăs? Sigur că a fost aici. Ia uitel!

I-a fluturat prin față telefonul lui Grimăs.

- Va trebui să revăd imaginea de ieri de la camera de supraveghere ca să fiu sigur de-a binelea.

- Stai așa, nu pricep. Cum poți...

Și-a dat seama că n-are rost și a renunțat.

Fabian plecase deja din baie și se îndrepta spre ieșirea din apartament.

Sofie Leander și-a dat seama că trebuie să fi dormit adânc de data asta. De obicei se trezea de îndată ce auzea pași sau voci apropiindu-se. Fiecare mușchi din corp i se încorda până la limită și își închipuia iar și iar, cu amănunte înfiorătoare, ce avea să i se întâmple, ca o scenă dintr-un film de groază.

Însă de fiecare dată când pașii treceau de ea, știa că mai are un pic de timp.

Până acum.

De data asta totul era diferit.

N-a fost trezită de pași sau de o voce.

Au trezit-o motorului electric și scârțâitul ușii și, spre deosebire de alte dăți, acum corpul îi era calm și destins. Ca și cum ar fi stat ca pe ghimpți atâta timp, că nu mai putea să se teamă.

Dar lui Sofie îi era frică.

O frică de moarte.

A auzit ușa rului coborând din nou și încuietorile de pe cadru închizându-se cu un clinchet. Apoi s-a auzit un clinchet pe masa de metal aflată chiar în spatele ei. Probabil sunt scalpelele și cleștii, și-a spus, încercând să împiedice să i se deruleze iar și iar în minte scena în care ea era despăcată.

A încercat să-și miște capul ca să vadă dacă era doctorul care o adusese aici, însă a renunțat când cureaua din jurul gâtului a pătruns prea adânc în rană. Nu mai conta. Așteptarea se sfârșise și era vremea să se termine.

Aparatele din jurul ei au fost pornite și le-a auzit scoțând diferite sunete. Cureaua din jurul încheieturii stângi a fost slăbită și a simțit foarfeca rece apăsându-i antebrațul, în vreme ce îi era tăiată mâneca bluzei. A simțit o înțepătură în scobitura cotului și a început să-și piardă cunoștința.

Așteptarea a părut aproape o eternitate.

Sperase că o să poată spune ceva. Că o să i se scoată banda adezivă de pe gură, ca să poată cel puțin să spună cât regretă și să încerce să explice că a fost conștientă tot timpul că a fost un lucru foarte rău, dar nu păruse că ar avea de ales. Își dorea ocazia să spună că, deși îi este frică, își acceptă pedeapsa și, într-un fel, i se pare cuvenită.

Dar n-a avut-o.

- Cinci minute, după care trebuie să plecați, a zis paznicul, dând dublu clic pe video. Bine?

Fabian și Malin au dat din cap și au așteptat ca bărbatul în uniformă să-i lase singuri, privind afară, unde o echipă de la SePo draga golful lângă Kanslikajen, căutând cadavrul lui Grimås.

Se aflau în camera mică a angajaților din spatele gheretei paznicilor din clădirea parlamentului. Fusese o luptă grea să primească accesul la clipul de supraveghere care îl arăta pe ministrul justiției plecând din clădire. Nu numai că cei de la SePo etichetaseră banda ca strict secretă, dar îl avertizaseră pe supervisorul securității că s-ar putea să vină cineva de la Biroul Național să pună întrebări.

Ceea ce nu luaseră în calcul era Malin, cu accesele ei de furie care, când nu obținea ce voia, erau suficiente ca să facă pe oricine să cedeze.

Fabian a pornit clipul, care arăta intrarea goală, cu ușile ei de siguranță duble. Aceeași secvență cu Carl-Eric Grimås intrând în cadru care îi fusese arătată în seara trecută. Ministrul a mers singur cu servieta în mâna stângă, și-a trecut cardul de acces prin cititor

cu dreapta, a deschis prima uşă, apoi pe a doua și a dispărut în viscolul de afară.

Întocmai așa cum bănuia Fabian, soluția fusese chiar în fața ochilor săi tot timpul. Pur și simplu nu știuseră ce să caute. Doar un dreptaci și-ar fi ținut servieta în stânga și ar fi mânuit cardul cu mâna cealaltă.

Așadar, era dreptaci.

Însă înclinația scrisului din Filofax spunea cu totul altceva.

La fel ca soția sa, Sonja, Carl-Eric Grimås era stângaci.

Fabian s-a întors către Malin.

- Observi ceva? Tipul ăsta e dreptaci.

- Deci, nu-i ministrul justiției, ci altcineva îmbrăcat ca el.

Fabian a încuviințat din cap.

- Probabil făptașul. A dat iar clipul de la început și a trecut prin el cadru cu cadru. Uită-te cu atenție, știe exact unde e camera de supraveghere și cum trebuie să se miște ca să nu-și arate fața.

- Dar, chiar dacă ăsta-i făptașul, unde-i ministrul? Fabian s-a uitat drept în ochii lui Malin.

- Nu știu. Dar, dacă n-a părăsit clădirea prin vreuna dintre celelalte uși, nu putem scoate din discuție ideea că se află încă aici.

Nanna Madsen, 21 de ani, 5 decembrie 2005, tomberon din Herlev¹

Sângerare masivă din mușcături adânci pe porțiuni mari de pe spate, piept și organele genitale. Analiza urmelor de dinți arată mușcături făcute atât de făptaș, cât și de un câine, probabil doberman pinscher. N-au fost ridicate urme ale făptașului.

Kimie Colding, 17 ani, 23 aprilie 2007, lacul Peblinge²

Răni în jurul organelor genitale în urma unei penetrări brutale. Toți dinții de sus și de jos spărți și câteva fracturi deschise ale craniului indică lovire puternică a capului, probabil cu un ciocan. Apa din plămâni arată că era vie când a fost aruncată în lac. N-au fost ridicate urme ale făptașului.

Mette Bruun, 37 de ani, 7 septembrie 2008, Amager Føelled³

Deschizătura anală și intestinul gros mutilate, vătămări grave ale organelor genitale până în stomac. Produse,

---

¹ Comunitate rezidențială aflată la circa 9 kilometri de Copenhaga

² Lac din Copenhaga

³ Insulă pe care este situată o parte din Copenhaga

probabil, în urma penetrării cu o ramură groasă sau cu o bătă cu țepi. N-au fost ridicate urme ale făptașului.

Dunja Hougaard a lăsat dosarul să cadă pe masă, s-a lăsat pe spate pe canapea și a închis ochii. Avea nevoie să facă o pauză de la imaginile trupurilor de femei străpunse care se rugau și implorau să li se facă dreptate, însă n-aveau să aibă parte de ea.

În schimb, în minte i-a apărut Kim Sleizner. Nici nu ajunsese bine la lucru că și-a făcut apariția ca să o salute și să-i ceară să treacă pe la biroul lui după program. A înțeles, în sfârșit. A scuturat-o un fior când și-a dat seama, în cele din urmă, ce urmărea el de fapt. Competența ei era ultimul lucru de care îi păsa lui.

Privind înapoi, nu reușea să priceapă cum de nu-și dăduse seama, având în vedere că era evident pentru toți ceilalți. Părea o glumă proastă, și singurul lucru pe care putea să-l facă era să le arate că se înșală cu toții.

Lucra acasă, în Blågårdsgade, pe canapea, cu toate că programul de lucru oficial se sfârșise. Luase cu ea cele mai dure cazuri de viol nerezolvate din ultimii ani. Mikael Rønning, de la serviciul IT, o ajutase să filtreze cazurile, chiar dacă nu avea autorizația poliției. Dar avea nevoie de un aliat, cineva care să nu aibă nici cea mai mică legătură cu departamentul ei.

Ca un tăuraș pe o pajiște, el s-a năpustit în cercetare cu toată energia. Dar starea de spirit i se tot înrăutățea, pe măsură ce imprimanta scotea caz după caz, fiecare mai urât decât cel dinainte și, în cele din urmă, a declarat că încrederea în omenire i-a fost secătuită.

Dunja n-a fost deloc surprinsă. De brutalitatea atacurilor sau de faptul că în aproape toate cazurile făptașul a fost un bărbat și victima o femeie. Nu, singurul lucru care a surprins-o a fost cât de multe anchete au

rămas nefinalizate și cât de simplu părea să hotărăști să tai resursele și să lași cazurile nerezolvate.

Lista cu anchetele asupra violurilor nerezolvate părea să se deruleze la infinit și, cu toate că i-a cerut lui Rønning să nu le includă decât pe cele în care victima a murit, a luat cu ea acasă mai mult de o duzină de dosare din ultimii patru ani. Și acestea numai de pe zona de coastă, de la Køge până la Helsingør.

Erau trei cazuri pe an în care femeii nevinovate au fost silite să îndure o suferință atât de mare, încât moartea trebuie să le fi părut o salvare. Trei anchete care au fost stopate de fiecare dată, cu toate că făptașul era încă în libertate. Pe an.

Dunja s-a uitat pe fereastră la norii de un cenușiu întunecat care treceau pe cer. Păreau că se adună pentru altă furtună și luau cu ei puțină lumină a zilei care mai rămăsese. Imaginile trupului hăcuit al lui Karen Neuman nu-i dădeau pace. Într-un fel, era aceeași violență dementă, dar, în același timp, calculată, ca în cazurile mai vechi și, așa cum spusese ea la ședință, asta nu era fapta unui începător. Oricine ar fi fost ucigașul, o mai făcuse.

Karen Neuman nu era doar altă victimă întâmplătoare.

Dar, parcurgând dosarele, n-a putut să găsească o legătură cu vreuna dintre investigațiile mai vechi. A încercat totul. Le-a sortat după diferite criterii, a citit de mai multe ori descrierile amănunțite ale rănilor și a studiat cu lupa fiecare imagine a trupurilor torturate. Dar nu s-a arătat nici o posibilă legătură.

A putut să dea deoparte imediat șapte dintre cazuri. Patru dintre ele aveau atât de multe asemănări, încât formau un grup de sine stătător. A existat și un posibil

suspect. Din păcate, a reușit să se sinucidă înainte de a fi condamnat.

Alte trei dintre ele erau înrudite, fără îndoială. În acele cazuri, făptașul luase ca trofeu o parte din scalpul fiecărei victime și, conform raportului lui Oscar Pedersen, cantitatea mare de sânge scurs din scalpul tăiat arăta că toate victimele erau încă în viață când li s-a întâmplat asta. Și oricine ar fi fost autorul acelor fapte bestiale, era încă în libertate.

Dar nu el era persoana pe care o căuta ea acum, chiar dacă își jurase că o să reînvie ancheta de îndată ce va avea timp și o să-l prindă pe ticălos.

Cinci cazuri erau încă pe masă.

Cinci anchete care erau oficial deschise, însă în realitate se răciseră.

Toate dovedeau acea violență brutală, calculată, evidentă în ceea ce i se întâmplase lui Karen Neuman, care nu putea fi lucrarea unui începător. În același timp, cele cinci se deosebeau mult între ele. Nu părea să le lege nimic. Victimele nu numai că aveau vârste și înfățișări diferite, dar și locurile faptelor erau la mare distanță între ele. Iar făptașul folosisese metode diferite de ucidere.

Fiecare caz părea unic. Un făptaș care, într-o singură ocazie, nu s-a mai înfrânat, a violat și a torturat victima până la moarte în cel mai hidos mod, ca apoi să-și reia viața normală, fără să lase vreo urmă sau dovadă care să-l acuze. Era imposibil. Trebuia să fie pe undeva un numitor comun. Era sigură de asta.

Sunetul mobilului i-a întrerupt gândurile. Era Kjeld Richter, așa că a încercat să-și ia cel mai profesional ton posibil, cu toate că în realitate se simțea ușurată că o sună pe ea, și nu pe Hesk. După spusele celor de la Scandlines, care dețineau feribotul pe ruta

Helsingør – Helsingborg, în seara trecută două mașini au forțat ieșirea pe o poartă pe când părăseau terminalul din port, lucru pe care Richter fusese trimis să-l cerceteze.

- Bună, Kjeld. Ești tot la Helsingør?

- Dunja, îmi place de tine. Dar vreau să-ți fie afurisit de limpede un lucru. Ești într-o apă așa de adâncă, încât riști să te îneci. Și când o să se întâmple asta, să nu te bazezi pe mine.

- Kjeld, ascultă-mă. Asta e ideea lui Sleizner. Înțeleg la fel de puțin ca...

- Nu mă amestec. Am de gând să-mi fac treaba, dar asta-i tot. Ca să știi.

- Sigur. Te-am înțeles perfect, a zis Dunja, respirând adânc. Însă bănuiesc că nu m-ai sunat doar ca să-mi spui că ești altă găină care cotcodăcește prin curte, ci pentru că ai pentru mine și niște informații.

- Ăăă...? Ce?

- M-ai auzit, a zis Dunja, impresionată de felul în care reușise să se impună. Deci? Ai găsit ceva? Dacă nu, vreau...

- I-am dat deja raportul lui Jan și voiam doar să-ți spun că acum mă duc acasă.

- Dar se presupunea că trebuie să-mi raportezi mie. Sleizner a spus asta cel mai clar posibil.

- Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să ajung în mijlocul unei afurisite de lupte pentru putere între...

- Kjeld, ai zis că o să-ți faci treaba. Dacă ți-o faci, toată lumea o să fie fericită.

La celălalt capăt s-a lăsat tăcerea, și Dunja își dădea seama că Richter cântărește avantajele și dezavantajele.

- Nu-mi amintesc care dintre voi a adus asta în discuție, dar nu încape îndoială că mașina suedeză cu anvelope cu nituri și BMW-ul lui Neuman au fost

în terminalul feribotului și au forțat ieșirea din portul Helsingør.

Dunja s-a ridicat de pe canapea.

- Și după aceea? Unde duc urmele?

- Spre Færgevej. Însă de atunci au trecut și alte mașini, iar acum câțva timp a trecut plugul de zăpadă.

Dunja s-a dus la fereastră și a văzut că începuse să ningă. De obicei îi plăcea zăpada, mai ales prima ninsoare din iarnă, care cuibărea totul într-o pătură albă, curată, și îi făcea pe toți să-și încetinească un pic ritmul. Dar nu și acum. Acum, viscolul nu însemna decât o luptă cu ceasul. Fiecare fulg în plus contribuia la îndepărtarea urmelor și a posibilității de a afla ce s-a întâmplat în portul Helsingør.

- Ca să știi și tu, am ridicat toate urmele posibile și acum trebuie să plec.

- Kjeld, stai. A început să ningă acolo unde ești tu?

- Da, și încă zdravăn, așa că dacă nu plec curând n-o să ajung la timp să iau copiii.

- Dar vreau să stai și...

- Ce vrei să zici cu „stai“? Joia e singura zi în care îi iau eu. Dacă n-o fac, Sofie n-o să vorbească cu mine tot weekendul.

- Cu atât mai rău. Vreau ca mai întâi să-ți termini treaba.

- Am terminat, fir'ar să fie! Ce, ești surdă?

- N-ai terminat până nu zic eu că da.

Richter a oftat adânc și s-a potolit.

- Crezi că nu pricep ce gândești? Crezi că nu văd ce dracu' vrei să...

- Fir-ar să fie, cine conduce ancheta, tu ori eu? Fă cum îți spun, până nu-i prea târziu!

N-a mai auzit decât tăcerea, și Dunja și-a dat seama că Richter era, probabil, la fel de șocat de izbucnirea

ei pe cât era ea însăși. Nu se mai înfipsese vreodată așa de tare în cineva, nici măcar când fusese foarte supărată pe Carsten.

- Înainte să te duci acasă, vreau să mergi mai departe spre nord pe Færgevej și să vezi dacă poți găsi urme care continuă pe marginea drumului sau dacă virează pe o stradă mai mică.

- Ce rost are? Ar fi putut să se ducă oriunde...

- Fă ce ți-am zis și gata, în loc să...

- De fapt, am început deja.

- Bine. Cât de departe ai ajuns?

S-a grăbit să se ducă la biroul așezat sub rafturile cu cărți, în colț, și-a deschis calculatorul și a mărit imaginea portului Helsingør.

- Sunt la Stationspladsen, virez la dreapta pe Havnegade. Apoi o să merg spre nord, către bazinul portului.

- Bine, dar vezi unde se află toate clădirile de pe stânga, nu?

- Ce naiba crezi? E ca și cum ai căuta acul în carul cu fân. Un ac făcut din fân. Sunt destule urme noi, pentru că zăpada se cerne ca din... Nu știi ca din ce. Dar...

- Unde ești acum?

- Aproape am trecut de port. Curând ajung pe Nordre Strandvej.

- Întoarce și mergi în direcția cealaltă.

- Ha? De ce să fac asta? Singurul lucru acolo e digul.

- Fă cum zic înainte ca zăpada să acopere totul! Dacă mai tragi de timp, copiii tăi o să trebuiască să-și petreacă noaptea la grădiniță.

Dunja se aștepta la vreo formă de protest. Cu siguranță arătase prin tonul său că glumește, însă toată lumea știa că Kjeld Richter nu pricepe ironia și n-are nici un strop de simț al umorului. Ceilalți din birou i-au zis Suedezul. Dar el n-a putut să râdă nici măcar

la asta. În schimb, s-a dus la directorul de personal, a făcut o plângere de hărțuire, și toți au fost convocați la o ședință urgentă.

- Kjeld, ultimul lucru pe care l-am spus a fost o glumă. Sigur că nu va trebui ca ei să...

- La naiba, cred că am găsit... Stai așa.

- Ce e? Ce ai găsit? Kjeld, spune-mi. Unde ești, exact?

- Vezi șinele care merg de-a lungul lui Havengade? Dunja a mărit zona șinelor care treceau între șosea și chei.

- Da, acolo ești?

- Sunt chiar acolo unde poți trece cu mașina peste șine ieșind de pe chei. A auzit cum se deschide portiera și şuierul fioros al rafalelor de vânt. Iisuse Hristoase, ce vreme!

În ciuda vremii rele, Dunja ar fi vrut să fie acolo.

- Ai dat de urme?

- Nu poate fi altceva. E una cu nituri și una fără... S-ar zice că au patinat pe chei și...

- Ce? Ce e? Kjeld? Ai găsit ceva?

- Da. Bucăți de plastic de la o lumină de poziție. Dar, ce mama dracului...

Frustrarea îi dădea mâncărimi pe pielea capului, și Dunja ar fi vrut să urle la el să-i descrie ce a văzut. Însă a reușit să se stăpânească și nici unul dintre ei n-a zis nimic timp de câteva secunde, care nu se mai terminau.

- Așadar, se pare că Neuman a urmat mașina cu anvelope cu nituri pe chei și a condus drept în... Stai un pic, o să... Da, la naiba! N-are cum să fi fost altfel.

- Ce s-a întâmplat? Kjeld? Alo?

- A ajuns în apă.

- Vrei să zici că mașina suedeză e pe fundul portului?

- Bag mâna-n foc.

– Asta înseamnă că și făptașul e acolo?

– Poate că da. Sau nu. Cine știe? Sunt aici niște urme de pași, dar a căzut deja prea multă zăpadă ca să văd dacă sunt de la o persoană sau de la mai multe.

– Bine, ridică oricât de multe poți și vorbim mâine.

A încheiat convorbirea și s-a întins la loc pe canapea ca să-și adune gândurile.

Dacă Richter citise corect urmele din zăpadă, Aksel Neuman îl urmărise pe făptaș după ce se întorsese acasă și își găsisese soția ucisă în pat. Din câte puteau spune până acum, Neuman se ținuse după mașina suedeză până la terminalul feribotului din Helsingør, unde făptașul trebuie să-l fi observat, apoi începuse o cursă cu mașinile care se sfârșise brusc pe chei.

Dar unde se duseseră Aksel Neuman și BMW-ul lui, asta rămânea un semn de întrebare.

Poate că se ținea deoparte pentru că risca să fie acuzat de uciderea făptașului. De asemenea, făptașul ar fi putut să înoate afară din mașină. Sau poate că nici măcar nu era în mașină când a zburat peste bordură, ci se ascunsese pe undeva, îl învinsese pe Neuman și îi luase atât viața, cât și mașina.

Era un scenariu plauzibil. Dacă era sau nu destul de probabil, asta era altă întrebare și, dacă Dunjei i s-ar fi cerut să dea un răspuns, ar fi fost un „nu“ fără șovăială. Nu era nici măcar pe aproape de a fi probabil. Dar ceva îi spunea că ultimul lucru pe care se va axa investigația era ceea ce e probabil sau nu.

Parlamentul avea, de fapt, șapte clădiri diferite. Casele de Est și de Vest ale parlamentului de pe Helgeandsholmen, și clădirea parlamentului, Brandkontoret, Neptunus, Cephalus și Mercurius din Orașul Vechi. Toate clădirile erau legate prin coridoare subterane și supravegheate de peste o sută de camere video, ceea ce era foarte mult de monitorizat pentru numai doi paznici aflați în centrul de securitate. Dacă ne gândim la metrii pătrați ai clădirilor în combinație cu numărul de politicieni de rang înalt care intrau și ieșeau zilnic, zona era, practic, nepăzită. Dacă știai unde sunt amplasate camerele, nu era greu să te faci invizibil.

După aproape două ore de privit diferite casete de supraveghere, Fabian, Malin și unul dintre cei doi paznici din centrul pentru urgențe au reușit să-l identifice pe ministrul justiției pe când ieșea pe ușa numărul patru a sălii de ședințe. În colțul din stânga, jos, apărea ora 14.42, când Grimås s-a oprit să-și pună paltonul cu guler de blană înainte să-și continue drumul spre scara rulantă.

– Vezi? Își ține servieta în mâna dreaptă și pălăria în stânga.

Fabian a arătat spre monitor, unde ministrul dispărea în josul scării rulante, iar Malin n-a putut decât să încuviințeze.

Data următoare când ministrul a apărut pe camera video, mergea hotărât prin holul mare al Băncii Centrale Suedeze, care continuă să fie numit așa, deși Banca Centrală se mutase de mulți ani în Brunkebergstorg¹. Servieta era în continuare în mâna dreaptă și cu stânga își punea pălăria.

– Și ăsta e drumul cel mai drept ca să ajungi în clădirea parlamentului? a întrebat Malin, iar paznicul a încuviințat.

– Oricum, pare pregătit să iasă, a zis Fabian, care a observat că nimic din limbajul corporal al ministrului nu părea să arate că nu ar fi o zi obișnuită.

Fabian a observat un comportament asemănător pe când îl urmăreau trecând prin „jgheab“, numele dat primei părți a tunelului spre clădirile guvernamentale din Orașul Vechi. Ministrul nu părea agitat sau șovăielnic când s-a uitat pe fereastră la Riddarfjärden, unde avea să fie găsit mai târziu primul lui mobil, sau când a salutat alți membri ai parlamentului care treceau pe lângă el. Părea că nu are habar de ceea ce îl aștepta.

După câteva secunde s-a întâmplat.

Ora afișată în colțul din stânga, jos, era 14.45.

În holul subteran, chiar după „jgheab“, ministrul s-a oprit cu un picior în aer și s-a răsucit, ca și cum l-ar fi strigat cineva.

– Dă din nou imaginea și mărește-o, a zis Fabian.

Secvența s-a reluat, cu figura ministrului mărită. Chiar și la o granulație mult mai mare, nu puteai să nu observi expresia uimită a lui Grimås.

¹ Piață din centrul Stockholmului

- Nu există alt unghi din care să vedem cine l-a strigat? a întrebat Malin.

- Nu avem camere decât la uși. Politicienii nu sunt prea încântați să fie supravegheați. Dar dați-mi voie să... Paznicul a manevrat prin mai multe unghiuri ale camerei. Aici. Iată-l aici, a zis, apăsând pe tasta de pornire.

Imaginea arăta un paznic cu mustață și burdihan strigând și făcându-i semn cu mâna ministrului, care mergea în direcția opusă. Ministrul s-a răsucit și s-a dus spre paznic, aplecându-se spre el ca să audă ce spune acesta, care era mai scund decât el cu un cap.

- Sunt și microfoane acolo jos? a zis Fabian.

- Din păcate, nu.

Paznicul a mărit imaginea în care ministrul asculta cu atenție.

- Îl recunoști pe paznic? a zis Malin.

- Nu, dar se presupune că toți trebuie să aibă pe uniformă un număr de identificare. Aici e ascuns de corpul ministrului.

Grimăs a încuviințat din cap iarăși și l-a urmat pe paznic în afara imaginii.

- Știi unde s-au dus? a zis Fabian.

- Nu. Dar se pare că au mers drept înainte, către Brandkondoret sau Neptunus, în loc să cotească la dreapta spre clădirea parlamentului. Totuși...

- Treci la altă cameră. Nu-i putem pierde.

- Fabian, asta nu e în direct, a zis Malin. Totul ar trebui să fie înregistrat, nu-i așa?

S-a răsucit spre paznic, care a încuviințat din cap zâmbind cu gura până la urechi.

Dar Fabian nu se simțea mai liniștit. Se întâmplase chiar atunci. Ministrul dispăruse chiar sub ochii lor.

- Nu înțeleg, a zis paznicul, cercetând diferite case-te, unele dintre ele complet negre. S-ar zice că unele camere au fost... date cu spray colorat, sau așa ceva? Se aude alarma de sabotaj dacă cineva taie cablurile.

- Bine, întoace-te la secvența în care au fost văzuți pentru ultima oară și apoi mergi repede înainte până la 15.20.

Paznicul a dat clic un pic mai departe și, după vreo treizeci de secunde, ministrul a reintrat în cadru.

- Iată-l. Aproape că mă îngrijorasem un pic.

- Dacă este cu adevărat el, a zis Fabian.

Dunja a încercat să se gândească la altceva. Însă imaginile reveneau mereu. Toate trupurile de femei mutilate, care zăceau aruncate ca niște gunoaie pe podeaua unui abator. Toate cu organele genitale sfârtecate, gâtul tăiat și privirea fără viață. Analizase imaginile până la cel mai mic detaliu, în încercarea din ce în ce mai disperată de a găsi o legătură cu Karen Neuman.

După mult prea multe ore petrecute pe canapea, ajunsese într-un punct mort și se hotărâse să se ducă la culcare. Pe de altă parte, creierul ei refuza odihna și continua de unul singur să treacă în revistă faptele. Când l-a auzit pe Carsten întorcându-se de la cina de Crăciun, a stat complet nemișcată și a sperat că, dacă se preface adormită, chiar o să reușească asta.

Poate că ar fi trebuit să-i spună, în loc să mintă și să se prefacă. Să-i spună că în minte n-avea decât imagini cu femei mai întâi violate și apoi tăiate cu fierăstrăul, ciopârțite sau tăiate în bucățele, și nimic altceva.

În loc de asta, a continuat să se prefacă.

A continuat să lase terenul liber.

Lucru de care Carsten n-a întârziat să profite.

După ce el s-a hotărât, argumente ca oboseala și durerea de cap n-aveau nici o șansă. Nu l-a oprit nici

lipsa dorinței ei. Dimpotrivă, era convins că simpla frecare ceva mai tare a clitorisului va remedia totul. În cele din urmă, ea s-a dat bătută, sperând că creierul său va avea parte de o pauză foarte necesară.

Din nefericire, n-a mers.

Dar undeva, în adâncuri, chiar dorea. În orice caz, să se culce cu el. Din acest motiv l-a lăsat să o pătrundă într-un ritm la fel de monoton ca un metronom, ba chiar a gemut o dată sau de două ori când el i-a găfâit în ureche și a întrebat-o dacă îi place.

- Apropo, am uitat să-ți spun ceva.

- De ce acum? Nu poate să aștepte? a zis Dunja, încercând să ignore imaginea a ceea ce îi poate face unei femei o bătă cu țepi.

- Nu, că altfel s-ar putea să uit. Trebuie să merg la Stockholm în acest weekend și nu mă întorc acasă decât marți. Vârful limbii lui i-a pătruns mai adânc în ureche și Dunja s-a întrebat dacă își dă seama cât de tare i se aud vorbele. Cred că e un seminar despre un nou fel de a calcula clasificarea unei firme din punctul de vedere al creditului după fuzionare.

Dunja a încuviințat din cap și l-a lăsat să-și vadă mai departe de împingeri. Oare chiar ar putea să existe cinci ucigași extrem de diferiți? Șase, dacă-l punem la socoteală și pe al lui Karen Neuman. Șase bărbați diferiți care au atacat câte o victimă nevinovată cu o răutate atât de calculată, ca apoi să-și reia viața obișnuită.

- Iartă-mă că n-am avut chef ieri. Promit să mă revanșez acum.

Dunja a încuviințat și a încercat să ignore faptul că devenise atât de uscată, încât începea să o usture. În schimb, s-a gândit la ce grozav era când făceau dragoste la începuturi. O făceau peste tot, de câteva ori pe zi. Totul se învârtea în jurul acuplării lor. Ea se

simțea tot timpul excitată, și încercaseră toate pozițiile posibile și imposibile.

Acum nici nu știa cum să-i zică la ceea ce făceau. În orice caz, nu făceau dragoste. Auzise întotdeauna că actul dragostei devine cu atât mai profund și mai intim cu cât oamenii sunt mai mult timp împreună. În cazul lor, devenise mai sec și mai monoton, până în punctul în care orice în afară de poziția misionarului părea un delict.

Își dorea ca el să o surprindă din când în când cu ceva. Orice ar fi fost mai bun decât această izbire și frecare monotonă. Măcar dacă el s-ar fi mișcat un pic mai neregulat, sau, și mai bine, ar fi ieșit cu totul din ea și ar fi început s-o lingă. De când nu mai făcuseră asta? Și apoi ar putea s-o răsucească, așezând-o în patru labe și... Ia stai, ăsta e exact felul în care se potrivesc toate. Dintr-odată a văzut lucrurile atât de clar, încât nu putea pricepe cum de nu se gândise la asta mai devreme.

- Ce e?

Carsten s-a oprit la jumătatea mișcării.

- Nimic. Continuă.

Discrepanțele erau numitorul comun. Cum a putut să le scape asta tuturor, inclusiv ei? Era evident că e același făptaș. Pur și simplu, nu voia să facă același lucru de două ori. Dacă era să ajungă la trăirea maximă, trebuia să folosească de fiecare dată o metodă și mai sadică.

Dunja s-a prefăcut din nou. Că are și ea orgasm. Peste două minute, Carsten s-a rostogolit pe partea lui de pat, mulțumit de prestație, și ea putea, în sfârșit, să se dea jos din pat.

- Iubitule, mă întorc repede. Am doar ceva de făcut.

- Promit să nu plec nicăieri. De-abia am început aici, a zis Carsten, prinzându-și mädularul obosit.

- Promit să mă întorc repede, a zis Dunja, pe când își lua kimonoul și ieșea din cameră, știind foarte bine că el o să adoarmă mult înainte să termine ea.

- Brandkontoret și Neptunus sunt cele mai mici clădiri, a zis paznicul voinic, gâfâind, pe când mergea grăbit prin pasajul subteran care trecea drept prin zidul orașului vechi și dădea instrucțiuni prin stație celorlalți paznici. Și dacă a mers cu adevărat pe aici, ar trebui să-l găsim curând.

Fabian și Malin îl urmau pe paznic spre ultimul loc în care ministrul și paznicul misterios au fost înregistrați de camerele video. Se zoreau printr-un labirint de pasaje, vechi arcade de pivniță și scări înguste care duceau în sus la cele două clădiri guvernamentale. Senzația că se apropie de țintă era din ce în ce mai puternică. Paznicul a împărțit forțele în două și au început să caute prin toate încăperile.

Dar, după aproape șase ore de căutare, nu făcuseră nici un progres. N-au reușit să găsească nici măcar o urmă a ceea ce se petrecuse cu ministrul justiției. Energia lor era pe terminate, iar teoriile despre cele întâmplăte se înmulțiseră. Poate că ministrul plecase, pur și simplu, pe altă ușă îmbrăcat în hainele altcuiva? Sau poate că el era, la urma urmei, cel de pe caseta video?

Lui Fabian îi era din ce în ce mai greu să justifice continuarea căutării și, după încă o oră, dat fiind că

se apropia miezul nopții, căutările au încetat. După spusele paznicului care răspundea de operațiune, era sigur că ministrul nu se află acolo. Trecuseră prin sită amândouă clădirile și pivnițele de două, chiar de trei ori, și nu exista nimic care să sugereze că el o să apară brusc la a patra căutare.

Fabian se pregătea să întrebe dacă ei chiar căutaseră peste tot, însă a fost oprit de Malin, care l-a tras deoparte.

- Fabian, știu că nu e stilul tău. Dar te-ai gândit cumva la posibilitatea să fie ceva în ceea ce spun ei? Poate, stai așa, că au chiar dreptate?

- Deci, nici tu nu crezi că e aici?

Malin a ridicat din umeri.

- N-am idee. E sigur că s-a petrecut ceva între ministru și paznicul acela. Dar asta nu înseamnă că e încă aici. Dacă paznicul n-a ieșit îmbrăcat în hainele lui Grimăs, atunci Grimăs însuși poate că s-a dus undeva îmbrăcat în hainele paznicului. Nu crezi? Acesta nu-i un lucru pe care să-l descoperim acum, indiferent câte casete de supraveghere vizionăm.

- Da. În primul rând, uniforma i-ar fi fost mult prea mică.

Malin a oftat și a clătinat din cap.

- Malin, sunt de acord cu tine. Dacă Grimăs a fost implicat, am fi putut să ne oprim din căutare acum câteva ore. Dar n-a fost. Ai văzut cu ochii tăi că paznicul l-a strigat brusc, pe când el se îndrepta spre mașină. Până atunci n-avea idee despre ce îl așteaptă. În plus, nu există aici nici o ușă nepăzită, așa că, dacă a plecat dintr-una dintre clădiri, cu sau fără voie, faptul rămâne să fie confirmat.

- Și atunci, care este explicația ta?

Fabian a ridicat din umeri.

- Nu știu. Probabil că n-au căutat peste tot.

- Ba da, au făcut-o. Și încă de trei ori.

Fabian n-a zis nimic. N-avea rost. Dacă nu era de acord cu sistarea căutării, își punea în cap și SePo, și pe comisarul poliției. Dar nu se putea descotorosi de senzația că e atât de aproape. N-avea îndoială că ministrul fusese victima unei crime. Și, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai semnificativ locul faptei. Ce ironie, ca ministrul justiției să fie cel mai puțin protejat în clădirile parlamentului. În cele câteva ore dintre momentul audierii și plecarea din clădire, SePo făcuse greșea fatală de a face economie la protecția lui personală.

Un paznic l-a strigat pe ministru, l-a dus într-unul dintre punctele moarte ale camerelor de supraveghere și s-a întors după mai puțin de o jumătate de oră îmbrăcat în hainele ministrului. Cel puțin asta era sigur. Ce s-a întâmplat după aceea era în continuare neclar.

Fie ministrul era încă într-una dintre clădirile parlamentului, fie cineva reușise să-l scoată fără să fie văzut de nici una dintre camerele de supraveghere. Dar exista riscul să fie descoperit rapid. Prin urmare, era încă acolo.

Dar unde?

Trebuie să fie pe undeva un spațiu pe care l-au trecut cu vederea, care nu era folosit niciodată.

- Păi, bine, cred că o să zicem mulțumesc și să vă urăm noroc, a zis paznicul, conducându-i spre ușă.

Și-au strâns mâinile.

- Se prea poate să luăm iar legătura cu voi, a zis Malin, mergând spre ieșire.

Dacă ar fi fost să se ascundă pe undeva la sediul poliției, Fabian știa exact ce cameră ar fi ales, cea pe

care toate locurile de muncă importante erau obligate prin lege să o aibă, însă nu era folosită niciodată.

- Fabian? Trezește-te, plecăm, a zis Malin.

Fabian a încuviințat din cap și a urmat-o pe Malin afară, dar s-a oprit iar și s-a întors spre paznic.

- Camera pentru odihnă. V-ați uitat în camera pentru odihnă?

- Camera pentru odihnă? N-avem pe aici așa ceva, a zis paznicul, scoțând un fornăit.

- Ești absolut sigur?

- Cunosc fiecare ungher din clădirile astea. În ciuda a ceea ce spune lumea despre politicieni, ei nu trag câte un pui de somn.

- Bine, era doar o idee, a zis Fabian, întorcându-se spre ieșire.

- Ia stai un pic... În spatele proiectoarelor ălor de pe tavan din arcada de sub Brandkontoret... Paznicul s-a îngălbenit. Cum de nu m-am gândit la asta...?

- La ce? a întrebat Fabian, dar n-a primit nici un răspuns.

Paznicul plecase deja cu așa viteză, încât Fabian și Malin abia izbuteau să se țină după el.

26

- Te ții de glume! Știi cât e ceasul? s-a auzit la telefon vocea lui Mikael Rønning.

- Da, știu. Și nu, nu mă țin de glume, a zis Dunja, încovrigându-se pe canapea cu telefonul în mână. Dar ești singurul care mă poate ajuta. Unde ești? Departe de birou?

- Nu, Ben a avut un impediment. Și înțeleg prin asta impediment în ghilimele. Știu că avem o relație deschisă și așa mai departe. Dar... Trebuie să recunoști că e de prost gust.

- Fără îndoială. Dar unde ești?

- Sunt încă aici, jucând Sims.

- Cum, ești la birou?

- Da, dar tocmai mă pregăteam să mă duc la Cosy Bar, și știi ce o să fac acolo?

- Nu, dar pot să-mi închipui. Mă poți ajuta înainte să pleci să te răzbuni pe Ben? Apropo, chiar îl cheamă Ben?

- Da, dar cei mai mulți îi zic Big Ben.

- Nu și tu.

- În acel caz ar fi *Big-but-not-bigger-than-me*¹ Ben. Dar să uităm acum de afurisitul de poponar. La ce ai nevoie de ajutor?

---

¹ Mare, dar nu mai mare decât mine

- La cazurile pe care le-ai scos pentru mine. Cred că unele au același făptaș.

- Cum se poate? În afară de violența extremă nu au nimic în comun.

- Știu. Și tocmai asta-i ideea. Se plictisește. Așa încât, ca să aibă aceeași emoție puternică, trebuie de fiecare dată să reinventeze roata. Mă urmărești?

- Și ce vrei să fac eu pentru tine?

- O nouă căutare care să meargă mai departe în timp.

- Cât de departe?

- Zece sau cincisprezece ani. Și nu trebuie să aibă ca rezultat moartea. Violul este suficient, sau chiar tentativa de viol. Trebuie să fi avut o primă încercare.

- O să fie o mulțime de cazuri.

- Te rog, doar fă cum îți spun.

- *Your wish is my command.*¹

- Scuze, nu aveam intenția să...

- E în ordine. Însă dacă, Doamne ferește, o să ajungem în pat tu și cu mine, cum ar fi la o petrecere de Crăciun sau așa ceva, eu o să fiu cel care ține biciul. Ne-am înțeles?

- Sigur, promit, a zis Dunja, râzând. Sună-mă de îndată ce ai terminat. Nu pot să dorm.

- N-o să fie nevoie. Le-am scos acum.

- Bine, câte sunt?

- Așa cum spuneam: al naibii de multe.

- Un număr cu trei cifre?

- *Oh, yeah.*

Dunja și-a îndepărtat telefonul de gură, ca să nu-i poată auzi oftatul. Mikael Rønning avusese dreptate. Era dezgustător cât de frecvente ajunseseră să fie în Danemarca violul sau tentativa de viol. Aveau nevoie

¹ Dorința ta e poruncă pentru mine.

de ceva care să deosebească făptașul de toți ceilalți. Un amănunt care să se preteze căutării și, în același timp, să poată fi legat de unul dintre cele mai recente cazuri.

S-a ridicat în șezut pe canapea și s-a uitat la cele cinci dosare așezate unul lângă altul pe măsuța de cafea. Nici nu mai știa de câte ori făcuse asta.

– Alo? Mai ești acolo?

– Hmm..., a zis ea, dându-și seama în cele din urmă cât de obosită era, și chiar ar fi trebuit să-l lase pe Rønning să meargă la Cosy Bar, iar ea să se întoarcă în pat. Carsten dormea de-acum, cu siguranță. Dar era pe urmele a ceva care refuza să-i dea pace și n-avea să poată pune geană pe geană până ce nu avansa un pic. Privirea i s-a lipit de ancheta în cazul lui Nanna Madsen, găsită într-un tomberon din Herlev cu sângerare masivă din mușcăături adânci. Ascultă, ce-ar fi să incluzi în câmpul de căutare un câine?

– Un câine? Ce fel de câine?

– Încearcă doberman, doberman pinscher, câine de luptă sau, simplu, câine.

Dunja auzea zgomotul tastelor în vreme ce Rønning făcea noua căutare.

– Da, pot zice bingo. Pe 14 iunie 2004, o anume Maiken Brandt a făcut plângere pentru o tentativă de viol în care făptașul, pe lângă alte lucruri odioase, se pare că a asmuțit asupra ei un câine agresiv. După mărturia ei, era un doberman pinscher.

– L-a putut identifica?

– Da, îl văzuse prin zonă de mai multe ori și l-a identificat. Chiar a depus mărturie la tribunal împotriva lui.

– Și?

- Numele lui este Benny Willumsen, în vârstă de treizeci și șase de ani. A fost condamnat la doi ani, dar eliberat după unul.

- Poți să vezi când a fost eliberat?

Dunja a luat dosarul lui Nanna Madsen. Fusese ucisă pe 5 decembrie 2005.

- 17 iulie 2005.

- După o jumătate de an.

- Și până atunci?

- Vreau să faci aceeași căutare ca înainte, dar concentrează-te doar pe zilele dintre 17 iulie și 5 decembrie 2005.

- Sunt trei incidente. Pe 15 august, 23 octombrie și 4 noiembrie, și ultimele două au fost violuri depline. Însă toate trei dosarele au fost închise din lipsa probelor.

- Iar pe 5 decembrie merge și mai departe și își ucide victima. El e. Trebuie să fie el. Fă o căutare și vezi unde locuiește.

- Am făcut-o deja, dar nu pare să fie înregistrat nicăieri în Danemarca.

- Ai încercat să cauți alt Willumsen? Poate părinții, sau alte rude?

- Nu avea nici un frate și amândoi părinții sunt decedați. Poate că s-a mutat în altă țară.

- Chiar așa... Nu m-am gândit la asta. Ar trebui să încerci în Suedia.

Dunja i-a auzit degetele repezindu-se din nou la taste. Însă, din cine știe ce motiv, se simțea deja liniștită. Când Rønning a început iar să vorbească, n-a fost deloc surprinsă.

- Uite-l pe tipul tău. Konsultgatan, numărul 29, în Malmö. La doi pași de aici.

- Hei, mai încet, nu uita că sunt gravidă, a zis Malin, care reușea cu greu să țină pasul cu Fabian și cu paznicul care, în ciuda dimensiunilor, gonea prin pasajele subterane ca un copoi nerăbdător. După ce au trecut de ușile închise ale câtorva toalete, au luat-o la stânga, au urmat o ramificație a coridorului care era o fundătură, paznicul s-a oprit, în sfârșit, și-a tras sufletul și a arătat spre zeci de proiectoare vechi îngrămădite unul peste altul, ca un monument în cinstea progresului tehnologiei.

- În spatele ăloră trebuie să fie o ușă.

Fabian și paznicul au mutat proiectoarele unul câte unul, dar curând și-au dat seama că unele sunt plasate strategic, așa încât puteau fi rostogolite cu ușurință, dezvăluind o trecere îngustă care ducea la o ușă închisă cu o placă pe care era imaginea unui pat.

Camera obligatorie pentru odihnă pe care n-o folosea nimeni. Nu până acum, în orice caz, și-a zis Fabian, apăsând pe clanță.

În afară de mirosul metalic al sângelui, nu exista nimic surprinzător în cameră, în care se aflau doar o banchetă, o măsuță și un lampadar. Ministrul justiției zăcea cu fața în sus pe banchetă, cu ochii închiși,

acoperit cu o pătură. Însă, în ciuda mirosului, nu era sânge nicăieri, a observat Fabian, în vreme ce își deschidea telefonul și îndrepta lumina spre carpeta de culoare neutră care acoperea în întregime podeaua.

- E viu? a întrebat Malin, înghesuindu-se în spatele lui Fabian.

Fabian a pipăit cu degetele carotida ministrului și a clătinat din cap. Cadavrul era rece, iar *rigor mortis* dispăruse aproape cu totul, sugerând că murise de vreo douăzeci și patru de ore.

- Simți mirosul pe care îl simt eu?

Malin a închis ușa, ca să nu intre paznicul.

Fabian a încuviințat din cap. Bănuielile i s-au confirmat când a dat deoparte pătura de pe trupul gol. Întregul abdomen era o mare gaură.

- Sfinte Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Malin s-a dus alături de Fabian, care îndreptase lumina spre deschizătura destul de mare, de unde fusese scos totul.

- A fost golit de toate organele interne, a zis Fabian. Intestinele, ficatul, rinichii... Din cât văd, au dispărut toate.

- Dar, nu pricep. Pentru asta ar fi fost nevoie de o planificare incredibilă. Știi despre ce e vorba?

Fabian n-a răspuns, cu toate că tocmai își dăduse seama care era în realitate conținutul pungilor din congelatorul apartamentului dezafectat.

- Mai întâi Palme, apoi Lindh și acum Grimås, a continuat Malin clătinând din cap. E o adevărată nebunie. Dacă asasinarea miniștrilor noștri continuă așa, n-o să ne mai rămână nici un politician.

- Te simți bine? a zis Fabian.

- Cum naiba aș putea să mă simt bine? Fabian, ministrul justiției suedez tocmai a fost omorât. Îți dai

seama ce urmează? O să avem în cârcă fiecare reporter din Suedia. Edelman n-o să mai poată face nimic altceva decât să organizeze conferințe de presă în care n-o să poată spune mai mult decât că urmărim câteva direcții paralele. Dar, dar... A oftat din greu, cu mâinile odihnindu-i-se pe burta ținută. Cel puțin putem să ne bucurăm că, neîndoielnic, a fost săvârșită o crimă și, de acum încolo, investigația este în mod oficial în ograda noastră.

Fabian a încuviințat, chiar dacă nu auzise nici un cuvânt. Era preocupat cu totul de legătura dintre corpul tăiat din fața sa și conținutul pe care-l găsisese în congelatorul din apartamentul dezafectat. Se îndoia că pungile acelea erau umplute cu mațe pentru cârnați și bucățele fragede de la un porc.

- Ce crezi?

Fabian a ridicat mâna ca s-o facă să tacă și a îndreptat lumina spre fața ministrului. Dacă teoria sa era corectă, ceea ce plutea în borcanul de sticlă Hayward's nu erau cepe murate.

Însă numai după ce s-a aplecat a putut să vadă.

Pleoapele scufundate.

- Ce e? Ai găsit ceva? a zis Malin.

Fabian a încuviințat, a prins o pleoapă cu o pensetă și a ridicat-o.

Și, la fel ca abdomenul, orbita era goală.

Când Benny Willumsen s-a trezit, n-avea nici o idee unde se află. Lumina lămpii aflate exact deasupra lui făcea să-i fie greu să vadă ceva. De-abia după ce a reușit să slăbească banda adezivă întinsă peste fălci și frunte și-a putut întoarce capul ca să priceapă unde se află. Era legat, gol pușcă, pe propria masă de bucătărie.

Fotografia mult iubitei sale Jessie a împrăștiat orice îndoială. O înrămasese și o atârnase pe perete în ziua în care murise. Curând aveau să se împlinescă șaptesprezece luni, și fiecare zi părea o bătălie epuizantă. Se gândise să-și ia alt câine, dar hotărâse că n-ar fi același lucru.

Încet, șovăielnic, memoria a început în cele din urmă să-i revină. Își făcuse plimbarea de seară obișnuită și, cu toate că ninsese mult, a ales traseul lung, care dura aproape două ore. Se simțea liniștit, fără cea mai mică grijă.

Era cu totul altfel decât se simțise după cucerirea dintr-una dintre casele de pe plaja Fortuna din Rydebäck, cu doi ani înainte. Săvârșise păcatul de moarte de a trece cu vederea un amănunt ne semnificativ și nu mai dormise o săptămână întreagă, până ce poliția din Helsingborg îi dăduse, în sfârșit, de urmă și îl arestase.

Dacă nu l-ar fi acuzat, pe nedrept, și de uciderea femeii prinse cu șuruburi care ajunsese pe insula Ven, era aproape sigur că ar fi fost condamnat. Acum, că era în libertate, și-a jurat că n-o să-i mai scape niciodată un amănunt, oricât de mărunț și neimportant ar fi putut să pară.

Și nici n-o mai făcuse, până acum.

După ce s-a întors de la plimbare, s-a relaxat, dedicând restul serii exercițiilor fizice. Flotări la paralele și la podea, întinderea brațelor, flexii cu gantere și exerciții cu haltere. A făcut totul de trei ori, a ajuns la limita rezistenței și pieptul îi bubuia când a terminat.

Apoi s-a întâmplat.

A auzit cum e pus ceva prin fanta din ușă și cade pe podea, dar până să ajungă în bucătărie ca să vadă ce e, camera era deja plină de fum.

A încercat să iasă, dar n-a putut să se târască sau să se tragă în față. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că intra cineva pe ușa din față, venea la el și se apleca.

Cineva cu haine întunecate, groase, având pe față o mască de gaze.

Și acum zăcea aici, legat cu bandă adezivă pe propria masă de bucătărie, fără să aibă habar ce-l așteaptă. Avea niște bănuieli. Eliminase pe loc ipoteza poliției ca fiind cu totul neverosimilă. Și în cele câteva minute de când se trezise și-a trecut în revistă amănunțit toate vechile cuceriri.

La început, a fost convins că era unul dintre primele sale eșecuri. Una dintre femeile care erau încă vii și acum voia să se răzbune. Dar, gândindu-se mai bine, a hotărât că nici una dintre ele nu avea în ea ce trebuie ca să-l supună acestei manipulări. S-a gândit dacă nu cumva este una dintre rudele victimei din Rydebäck, însă în cele din urmă a respins și acea idee.

A auzit pe cineva ridicându-se de pe canapeaua din living. Nu era singur. A încercat să-și răsucească gâtul ca să vadă cine intră în bucătărie, dar n-a putut, și acel cineva s-a oprit în spatele lui și l-a legat la ochi.

Acum începe, și-a zis. Orice urma să i se întâmple. Era pe cale să înceapă.

Fabian,

Nu știu când o să ajungi acasă, sau dacă mai ajungi pe acasă. Nu vreau să mă amestec în ce ai tu de gând, dar mi-aș dori cu adevărat să telefonezi, de dragul copiilor. Mai ales al Matildei, nu-i iese din minte gândul că o să ne despărțim. Ce i-ai spus? M-a întrebat dacă ne-am despărțit deja și n-am știut ce să-i spun.

Așa să fie?

Cu Theodor e cu totul altă poveste. N-am habar ce face serile, dar sunt sigură că nu-i nimic de bine. Indiferent cum arată viitorul nostru, asta e ceva de care trebuie să ne ocupăm. Împreună.

E de mâncare în frigider, dacă ți-e foame.

Sonja

P.S. O să fiu la atelier tot weekendul.

A renunțat, și-a zis Fabian, a luat biletul scris de mână de pe masa din bucătărie și l-a ascuns în bufet, printre flacoanele cu pilule. Putea să-i înțeleagă punctul de vedere. În plus, era pregătit să fie de acord că e, probabil, hotărârea corectă. Dar, oricât de corectă părea în acel moment, el nu se putea hotărî să ia măsuri

pentru despărțire. Nu și-ar ierta-o niciodată dacă s-ar dovedi după aceea că a fost o hotărâre greșită. Poate că treceau doar printr-o perioadă grea neobișnuit de lungă, din care se trudeau să iasă.

A luat vasul cu mâncare din frigider și a scos capacul. Pilaf cu ciuperci. Era unul dintre felurile sale preferate și nimeni nu făcea pilaf la fel de bun ca Sonja. A luat o furculiță și a început să-l mănânce rece, direct din vas, de teamă ca zgomotul cuptorului cu microunde să nu-i trezească pe ceilalți. S-a hotărât să nu lase totul să se termine înainte de a face împreună o ultimă încercare să-și salveze căsnicia.

Când a terminat, a pus vasul în mașina de spălat vase plină până la refuz, a stins lumina și s-a dus în baie, unde a făcut duș, s-a spălat pe dinți și a început obișnuita curățare cu ața dentară. În ultima vreme dentistul se luase de el tare, amenințându-l că o să-și piardă dinții dacă nu începe curând să folosească ața dentară. Dacă se gândea cât de tare îi sângerau gingiile, amenințările astea nu erau deloc vorbe-n vânt.

În dormitor, Sonja dormea deja. Nu exista nimic pe lume care să semene cu sunetele somnului ei. Respirația grea, neregulată, era presărată cu mici sfoarăli. Erau atât de aparte, încât nici măcar ea nu era în stare să le imite dacă încerca să se prefacă adormită.

A pus ceasul să sune la ora șapte și s-a strecurat sub pătură. Fiecare părticică din el avea nevoie disperată de câteva ore de odihnă, în vreme ce criminalista lor, Hillevi Stubbs, trecea prin sită camera pentru odihnă din clădirea parlamentului și apartamentul dezafectat, în căutare de probe, iar echipa de legiști examina cadavrul lui Grimăs. În plus, lui Malin îi venise al doilea val de energie și se întorsese în clădirea parlamentului

ca să analizeze mai amănunțit casetele video, să încerce să identifice paznicul care îl strigase pe Grimăs.

Ar fi vrut să vină și el, însă a refuzat-o, dându-și seama că e ultimul moment de liniște dinaintea furtunii și, probabil, ultima lui șansă să apuce un pic de somn. În următoarele treizeci de minute, știrea despre moartea ministrului avea să fie dată publicității și, chiar dacă Edelman avea să treacă sub tăcere cele mai macabre detalii, mass-media aveau în mod inevitabil să afle, adușmecând tot mai multe de la titlu la titlu, unul mai fioros decât altul.

Dar în acest moment nimic din toate astea n-avea importanță. Nu putea să-și scoată din minte biletul Sonjei și posibilitatea ca ea să fi aruncat prosopul. Toți acei ani minunați petrecuți împreună ar putea acum să dispară în tăcere, ca nisipul dintr-o clepsidră?

Asta nu era cu puțință. În nici un caz. Cel puțin, ar putea să vorbească unul cu altul. Sonja propusese de mai multe ori să facă terapie și examinase opțiunile. Dar el se opusese fiecărei propuneri și credea că ea exagerează problemele. Credea că sunt în stare să se așeze și să vorbească despre problemele lor singuri, fără cine știe ce străin ahtiat după bani care să se uite la ei.

Dar adevărul era că n-avea curajul.

S-a rostogolit pe partea Sonjei și s-a cuibărit sub pătura ei. Era caldă și părul îi mirosea un pic a vopsele de ulei, cu toate că tocmai făcuse duș. Dormea prea adânc ca să-i observe prezența și n-a reacționat nici când el i-a rostit numele. Dar poate că ascultă în subconștient, și-a zis, aplecându-se spre ea.

- Sonja, te iubesc. Ca să știi și tu, te iubesc mai mult ca orice pe lume, a șoptit. Și îți jur că n-am renunțat, nici pe departe. Mă auzi? Dacă vrei să facem terapie, atunci hai s-o facem. Bine?

- Mmm...

Era imposibil să-ți dai seama dacă era un răspuns sau un simplu sunet.

- Sonja, te iubesc, a mai șoptit o dată. Fabian te iubește.

- Și eu te iubesc... a zis ea într-o șoaptă atât de ușoară, încât aproape că nu s-a auzit.

Dar pentru Fabian a fost mai mult decât destul.

Benny Willumsen nu știa cum ar trebui să reacționeze. Gândurile și emoțiile i se învârtelau în toate direcțiile. Pe de o parte, simțea cum îi crește neliniștea gândindu-se la ceea ce îl aștepta. Durerea probabilă. Era ciudat că una dintre victimele sale precedente, sau eșecuri, cum prefera să le considere, hotărâse să-și facă singură dreptate. Însă nu era pregătit să arunce proso-pul. Se gândea la tot ce ar fi vrut să facă. Toate ideile care îi veniseră, însă, nu mai putea să le realizeze acum.

Și totuși, nu putea să nu se bucure de mâinile care treceau peste pielea lui dezgolită, făcându-l să se cutremure de plăcere la fiecare atingere ușoară ca un fulg. Îi alunecau blând peste pieptul care era încă dur și încordat după ultima serie de exerciții fizice, și apoi mai departe, peste mușchii abdominali frumos reliefați – marea lui mândrie.

Cu toate că sărise de patruzeci de ani, era în cea mai bună formă de când se știa. Corpul său ajunsese aproape de perfecțiune. Nu numai că avea mușchi, dar era perfect proporționat și foarte flexibil, mulțumită câtorva ani de yoga. În plus, grăsimea de sub piele dispăruse, așa încât toate venele și tendoanele îi erau

la vedere. Dacă era un moment în care ar trebui să fie privit și atins de o persoană străină, acesta era.

Nu se mai aflase niciodată într-o situație asemănătoare – gol și imobilizat pe propria masă, legat la ochi – și nici în fanteziile cele mai dezlănțuite n-ar fi bănuțit că asta i-ar putea provoca plăcere. Dar așa era. Cu toate că era speriat, era silit să admită că nesiguranta îl excita. Faptul că era neputincios contrasta, firește, cu toate momentele în care el fusese partea activă, cel care plănua, acționa și executa.

Nu că nu i-ar fi plăcut să fie la conducere. Adora să fie. Îi plăcea să țină cârma singur. Faptul că ai putere asupra vieții altcuiva este o senzație care depășește aproape orice, chiar și faptul că vezi spaima din ochii lor când își dau seama că sunt cu totul în puterea ta. Exista posibilitatea de desfătare în fiecare fază a procesului și, dacă te pripeai, era un mare risc să-ți scape micile nuanțe, cum ar fi momentul în care spaima se transforma în teroare, de îndată ce înțelegeau nu numai că el deține puterea, ci și că are de gând să și-o folosească.

Fiecare fază stârnea acum o nouă senzație și, după ce o trăiseră, nu-și mai puteau recăpăta inocența. În clipa în care teroarea își înfigea ghearele în ele, spaima era epuizată definitiv și nu mai mai avea nici o importanță cât de mult se străduia el. De-a lungul anilor, devenise din ce în ce mai priceput să stoarcă din ele fiecare strop de frică, menținându-le într-o anumită fază cât de mult timp dorea, înainte să le ducă mai departe pe calea pe care își ducea toate cuceririle.

În primii ani, ceea ce căuta era teroarea, însă acum speranța devenise așteptarea sa favorită. Întotdeauna se ivea după teroare și le făcea privirile să se lumineze din nou. Uneori avea parte de un zâmbet sau chiar un

râs aproape firesc. În acel moment, nimic nu-i plăcea mai mult decât să le amăgească, făcându-le să creadă că sunt în siguranță, și să le lase speranța să crească atât de mult, încât o credeau deplin și îi plăcea să le convingă că, dacă ascultă de el și nu se împotrivesc, totul va fi în ordine.

Atunci, și numai atunci, aveau să rămână în viață.

Cu cât putea prelungi mai mult starea asta, cu atât îi era mai mare răsplata. Adora să le vadă cum își dau seama că n-are rost să se mai agațe de speranță. Oricât l-ar fi implorat, nu exista decât un fel în care se putea sfârși. Continuau să respire și inimile continuau să le pompeze sângele, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dar ochii lor știa adevărul. Știa exact ce le așteaptă.

Nimic nu era mai frumos decât clipa în care privirea se înmuia și se resemna.

Mâinile grijulii i-au atins ușor pubisul și au pornit în jos, pe picioare. Pentru prima oară nu putea să facă altceva decât să aștepte și să primească. Cu toate că știa cum se va sfârși, nu se putea abține să se bucure de ultimele sale clipe.

Respirația i-a devenit mai profundă și membrul i s-a trezit și el la viață. Putea simți șuvoiul de sânge, care îl făcea mai mare și mai dur, când mâinile ușoare s-au apropiat.

La început crezuse că sunt mâini de femeie. Însă acum nu mai era sigur. Spre deosebire de atâția oameni, niciodată nu l-a frământat gândul dacă nu cumva este homosexual. Ori bisexual, în fond. Toată viața fusese sigur că e hetero și că i-ar dispărea excitația de îndată ce l-ar atinge un bărbat.

Dar se pare că trupul său nu avea preferințe, pentru că acum membrul îi era în plină erecție și așa de umflat, plin până la refuz de sânge, încât îl simțea

mișcându-se odată cu pulsul. Era sigur că persoana care se juca cu el era impresionată. Cu lungimea de douăzeci și nouă de centimetri și circumferința de optsprezece și jumătate, era mai mare decât majoritatea.

Atunci l-a atins, în sfârșit. Cu mângâieri ușoare, aproape imperceptibile, de la bază, pe partea de dedesubt, până în vârf. Nu era sigur, dar i se părea că vârful unei limbi se joacă în jurul glandului care pulsa.

Nu știa la ce se așteptase cu adevărat. Dar cu siguranță nu crezuse că va fi lăsat în viață atâta timp. Nu putea decât să spună „mulțumesc” și să se bucure de asta, cât mai ținea. În orice clipă putea să se termine. Simțea cum trupul i se pregătește să moară. O tăietură bine țintită cu satârul ascuțit pe care îl ținea în bucătărie, și sângele avea să i se scurgă de tot în cincisprezece minute.

În orice moment.

În schimb, mâinile au apucat baza tare ca piatra și i-au mișcat membrul, astfel încât să fie ațintit drept în sus, și o gură caldă, umedă, a cuprins glandul, continuându-și drumul în jos. Încă nu-și dădea seama dacă e bărbat sau femeie, dar cu cât mâna și gura își continuau lucrarea în perfectă armonie, cu atât îi păsa lui mai puțin.

În mod normal, se masturba cel puțin de două ori pe săptămână, pentru că asta îl ajuta să rămână cât de cât liniștit. Dar în ultimele săptămâni nu o făcuse și se concentrase pe exercițiile fizice, lăsând presiunea să se acumuleze. Dacă ejacula acum, avea să fie ca un glonț devastator.

Doar să nu se termine acum. Nu înainte să ajungă la orgasm. Putea să facă ce vrea cu el după aceea. Absolut orice. Câtă vreme va putea să...

A simțit cum i se contractează testiculele și mădularul tare ca piatra se pregătește. După prima țâșnătură, membrul a continuat să azvârle sperma albă ca și cum n-avea să mai termine vreodată.

De-abia după ce s-a golit cu totul, mâinile și-au desfăcut încleștarea, iar el s-a putut destinde, lăsându-și trupul să se îngreuneze. Era pe cale să ațipească și simțea că se scufundă prin masă în jos, tot mai adânc, spre beznă.

Orice o fi să fie.

El era gata să-și primească pedeapsa.

Nu era decât șase fără unsprezece minute dimineața când Fabian și Malin au pășit în holul slab luminat al clădirii de pe Hornsgatan, numărul 107, în Stockholm. Într-un fel, era amplasarea ideală din Södermalm, la o aruncătură de băț de spațiul verde Årstaviken. Însă, dacă te luai după cum arăta de aproape, putea fi în orice suburbie prăpădită, și-a zis Fabian.

Malin îl sunase cu douăzeci de minute mai devreme ca să-i spună că reușise să descifreze ecusonul paznicului pe una dintre casetele de supraveghere din clădirea parlamentului. Paznicul care plecase cu ministrul se numea Joakim Holmberg, avea treizeci și șapte de ani, locuia singur și lucra de cinci ani în corpul de pază.

- Etajul cinci, a zis Malin, deschizând ușa liftului.

- Hai pe scări, a zis Fabian, dând să pornească.

- Ție ți-e ușor să vorbești. Nu cari după tine o întreagă familie, a zis Malin, grăbindu-se în urma lui. I-am cerut lui Wojtan să-l cerceteze, și vrei să știi ce a găsit?

Wojtek Novak o înlocuise pe Niva Ekenhielm când ea plecase, cu doi ani în urmă. Refuzase să fie numit „polițist științifico-fantastic” și ținea morțiș să i se adreseze cu „investigator criminalist utilizator de tehnologie informațională” și, ca urmare, cei mai mulți

îi ziceau Wojtan sau Ciber-Wojtan. După un an în care s-a deprins cu mersul lucrurilor, nu mai exista nici o îndoială că este o achiziție valoroasă, chiar dacă n-avea să ajungă niciodată nici măcar pe aproape de nivelul Nivei.

- Desigur. S-auzim, a zis Fabian, pierzând bătălia cu căscatul.

- Cum ziceam, are treizeci și șapte de ani și a locuit cu mama lui până ce ea a murit de cancer mamar, acum doi ani și jumătate. Confortabil, nu? Și nu mă refer la cancerul mamar. Acum a preluat contractul de închiriere.

Un singuratic care nu se urnise de acasă. N-are cum să fie mai rău, și-a zis Fabian și a așteptat-o pe Malin, care începea să se înroșească la față de la oboseala urcării scărilor.

- Altceva?

- Oh, yes. De-abia am început. Pe Facebook îi plac atât *Sverigedemokraterna*¹, cât și *Politiskt inkorrekt*². Și în fiecare săptămână, pe *Flashback*³, contribuie la diferite teme despre arme.

- Nu și alte tipuri de teme?

Fabian a pornit pe ultimul șir de trepte.

- Cum ar fi?

- Vânătoare, dezmembrare, anatomia umană și așa mai departe.

- Nu știu. Dacă da, folosește un pseudonim. Dar ascultă aici: din 1997 până în 2000 a dat în fiecare an examen la Academia de Poliție și a picat, cu explicația... A urcat ultima treaptă, și-a scos telefonul și a citit cu

¹ Partidul Democrat Suedez, de extremă dreaptă

² Unul dintre cele mai populare bloguri politice germane anti-jihad

³ Cel mai mare forum de discuții din Scandinavia

voce tare: „Candidatul suferă de fobii sociale atât de puternice, încât considerăm că profesiunea de polițist este complet nepotrivită“.

- Dar postul de paznic la clădirile parlamentului nu a fost, evident, o problemă.

- Poate că așa a ajuns să-i fie frică de întuneric. Stai așa, de aici începe să fie cu adevărat interesant. Știi cine era rectorul Academiei de Poliție în acea vreme?

Fabian s-a gândit, dar, în cele din urmă, a făcut semn că nu.

- Carl-Eric Grimås.

- Zău?

Malin a încuviințat cap.

- Și crezi că ar putea fi un motiv, a zis Fabian, ținându-i deschisă ușa balconului comun.

- De ce nu? În 1995 a părăsit funcția de șef al Biroului Național și a fost rectorul Academiei de Poliție timp de câțiva ani, până să intre în politică.

- Dar asta a fost acum aproape zece ani, a zis Fabian. Pare cam mult timp ca să păstrezi ranchiuna.

- Ei și? Poate că nu și-a putut pune în aplicare planul decât după ce a murit mama lui.

Au mers mai departe pe balconul comun, din care puteai privi direct în bucătăriile locatarilor. Primele două apartamente erau goale. În al treilea cinci oameni jucau cărți. A patrulea îi aparținea lui Joakim Holmberg și luminile erau stinse.

Fabian și-a făcut palmele căuș în jurul feței și s-a uitat în bucătărie, care nu părea să fi fost curățată de la moartea mămicii lui. Blatul de lucru era plin de farfurii cu resturi întărite, iar podeaua era acoperită de cutii de pizza și pungii de la McDonald's vechi. Însă elementul cel mai șocant erau cutiile de coca-cola îngrămădite cu sutele, alcătuiind turnuri înalte.

- La naiba, e deschis, a zis Malin, și Fabian s-a răsu-
cit spre ea. Ce zici? Intrăm sau așteptăm echipa de
intervenție rapidă?

Fabian a încuviințat din cap și a intrat cu atenție în
hol. În spatele lui, Malin și-a scos pistolul, a încărcat
un glonț pe țevă, a intrat după el și a închis ușa. Aerul
era dens și înăbușitor și singurul sunet care se auzea
era circulația de pe Hornsgatan.

- Nu-i cam ciudat să-ți lași ușa descuiată? a șoptit
Malin. Chiar și când ești acasă încui ușa, mai ales
când ai un balcon comun.

Fabian i-a făcut semn să tacă și a deschis cu piciorul
una dintre ușile de pe hol.

- Crezi că nu este acasă?

Fabian a ridicat din umeri și s-a uitat în dormitor,
care părea să aibă aceeași nevoie de igienizare ca bu-
cătăria. Patul era nefăcut și pe podea zăceau mormane
de haine murdare. Alte vrafuri de cutii de coca-cola
acopereau porțiuni mari ale unui perete.

- Asta da, dependență, a zis Malin, intrând și ea.

Fabian a mers mai departe pe hol, care dădea într-o
cameră mai mare. Spre deosebire de bucătărie și dor-
mitor, era beznă. Însă, după ce a reușit să dea de co-
mutator, și-a dat seama că această încăpere era cheia
pentru descifrarea lui Joakim Holmberg. Își pusese aici
sufletul și construisese o lume în care evita confruntarea
cu alți oameni. O lume care se învârtea în jurul lui.

La fel ca apartamentul dezafectat de pe Östgötagatan,
ferestrele erau acoperite și nu putea pătrunde mai
multă lumină nici măcar într-o zi însorită de vară.
Toată lumina venea de la spoturile de pe tavan, care
erau îndreptate spre o duzină de manechine, fiecare
cu alt fel de veșminte, printre care o sutană de călugăr

cu glugă, bikini, uniforma unei asistente medicale și echipament sado-maso.

Unele dintre ele ședeau pe canapeaua de piele, ca și cum ar fi vorbit între ele, și aveau pahare cu vin puse pe măsuța de cafea din sticlă fumurie din fața lor. Altele stăteau în picioare sau erau culcate pe podea, în diferite poziții obscene.

În mijlocul camerei se afla un fotoliu rotativ, cu suporturi pentru câni, așezat pe un mic postament, în fața unei etajere pe care erau un televizor cu ecran mare, PlayStation, Xbox, calculator și un sistem de sonorizare de ambianță. Lângă fotoliu, pe o măsuță rotundă, erau o cutie cu șervețele și un tub de cremă emolientă.

Fabian s-a apropiat de fotoliu, a urcat pe podium și s-a așezat, descoperind imediat că toate manechinele erau întoarse spre el într-un fel sau altul, ca și cum ar fi fost centrul petrecerii și, în mod firesc, ținta atenției tuturor.

Era clar că lui Joakim Holmberg îi plăcea să fie singur, ca să se poată preface că el e centrul atenției. Era expert în arme, simpatizant al extremei drepte și, deloc surprinzător, nu fusese acceptat la Academia de Poliție.

Fabian a trecut totul în revistă în minte. Simțea că lipsește încă elementul-cheie care ar face totul să se potrivească.

S-a ridicat de pe fotoliu, a ocolit unul dintre manechinele trântite pe podea și a intrat în baie, unde a aprins lumina.

Faianța, care fusese cândva albă, acum înclina mai degrabă spre galben. La fel și porțelanul chiuvetei și toaleta. Pe un raft se afla o cutie cu pudră de talc, alături de un teanc ordonat de scutece pentru adulți. Apa

trasă undeva, departe, i-a întrerupt gândurile despre un articol pe care îl citise despre căminele pentru îngrijirea adulților din Anglia, în care bărbații vârstnici foloseau scutece și biberone. În momentul următor a auzit sunetul apei prin conducte.

Tocmai voia să deschidă ușa cu oglindă a dulă-piorului, ca să vadă dacă există medicamente. Însă a observat, reflectat în oglindă, un genunchi care ieșea peste marginea căzii, de sub perdeaua de duș întinsă. De ce avea un manechin în cadă? Stai un pic... Fabian s-a răsucit și a tras perdeaua.

Bărbatul era îmbrăcat doar în chiloți și maiou. Mâinile îi erau prinse laolaltă cu bandă groasă, avea ochii închiși și gura căscată larg. La gât avea o zgardă cu nituri care era ascunsă vederii în partea din spate. Fabian îl văzuse doar pe o casetă de supraveghere cu granulație mare. Însă trupul scund și rotofei și fața mustăcioasă nu puteau să-i aparțină decât lui Joakim Holmberg.

Să se fi sinucis? Fabian i-a apăsă cu atenție degetele pe carotidă, sub ureche. Avea puls, și dintr-odată s-a smucit în față, șocat, încercând să se ridice în șezut, însă zgarda l-a tras înapoi.

- Nu știu, a zis Joakim Holmberg, scărpinându-și pielea jupuită din jurul gâtului, unde fusese zgarda.

- Nu știi, adică nu-ți amintești, sau chiar nu știi? Sau n-ai chef să răspunzi? a zis Fabian, care ședea în fața lui, alături de Malin, simțind mâncărimi peste tot de enervare.

- Nu știu.

Holmberg a terminat o cutie de coca-cola și a pus-o pe masă, lângă celelalte cutii golite.

Ședeau de mai mult de două ore închiși în camera de interogatoriu, luptându-se cu Holmberg, al cărui răspuns la aproape fiecare întrebare era „Nu știu“. Camera era sufocantă, și aerul pe care îl respirau fusese reciclat de atâtea ori, încât Fabian nici măcar nu voia să se gândească la asta.

Nu îmbunătățea situația nici faptul că nu dormise mai mult de trei ore și încă mai aștepta un telefon de la Sonja. Probabil că se înfuriase groaznic când își dăduse seama că el plecase deja și probabil avea să lipsească tot weekendul. Nu știa ce avea să creadă ea despre explicația pe care o scrisese și o lăsase pe noptieră.

- Nu pari să știi mare lucru, a zis Fabian, încercând să ignore faptul că Holmberg, fără să-și dea seama, își

băgase arătătorul într-o nară. Știi ceva, cât de cât? Cum te cheamă. Asta știi?

Joakim Holmberg se uita țintă la masă, scoțând la iveală un muc întărit și ținându-l între degetul mare și arătător.

- Unde pot să arunc asta?

Fabian a schimbat o privire cu Malin, care arăta la fel de dezgustată ca el de bărbatul aflat de partea cealaltă a mesei.

- Nu știu. Îți sună cunoscut?

S-a ridicat și a început să se plimbe prin camera care devenea din ce în ce mai sufocantă.

- Nu știu. Nu știu. Nu știu. Dar deosebirea între tine și mine sau, mai exact, una dintre milioanele de deosebiri este că eu spun adevărul. Pentru că n-am nici o afurisită de idee ce fac oamenii ca tine cu mormanele tale dezgustătoare de mucii, și sunt sigur că nici nu vreau să știu. S-a oprit în spatele lui Holmberg și s-a aplecat spre spătarul scaunului acestuia. Malin, tu ce zici? Avem vreo idee?

Malin a ridicat din umeri și a clătinat din cap, fără să-și schimbe expresia.

Fabian își dădea seama că ea nu-i cântă în strună. Era pe cale, cu siguranță, să sară peste cal. Dar se săturase. Nu mai putea să rabde.

- Îl aveam în clasă pe tipul ăsta, sărit de pe fix, a continuat. Probabil că ți-ar plăcea de el. Obișnuia să-i mănânce. Și nu doar pe ai săi, ci și pe ai altora. Zicea că au gust bun. Așa că poate e ceva în asta? Ce spui?

Joakim Holmberg nu l-a băgat în seamă pe Fabian și a șters mucul pe una dintre cutiile de coca-cola goale, apoi a întins mâna după alta.

- Nu, ia-ți adio de la asta. Gata cu coca-cola. Fabian a luat cutia. Nu până ce nu ne spui ce mama dracului s-a întâmplat.

- V-am spus. Ședeam pe tronul meu...

- Vrei să zici fotoliu.

- Da, și atunci...

- Te masturbei. Măcar atâta am priceput.

- Nu, aveam de gând s-o fac, dar n-am ajuns până acolo.

- Da, cum zici tu...

- Fabian, putem vorbi un pic? Malin i-a făcut semn s-o urmeze afară și a închis ușa după ei. Ce dracu-i cu tine? Ce faci?

Fabian s-a uitat la televizorul prins de tavan, care arăta în direct conferința de presă a poliției. Herman Edelman ședea la stânga comisarului poliției, Bertil Crimson, în spatele unui mănunchi de microfoane. Anders Furhage de la SePo ședea la dreapta lui, explicând că nu putea fi exclusă posibilitatea ca moartea ministrului să fie un act terorist. Fusesse întărită securitatea personală a majorității politicienilor, și nivelul de amenințare al țării crescuse de la doi la trei pe scala de la unu la cinci.

- Fabian? S-a întâmplat ceva?

Malin a încercat să-i prindă privirea.

Primul lui impuls a fost să facă pe prostul. Dar își dădea seama din vocea ei și din privirea pe care i-a aruncat-o că n-o să se lase. Nu până ce el nu cedează și îi mărturisește.

- Nu știu... Îmi pare rău. Eu... A închis ochii și a început să-și maseze tâmpile. În acest moment eu și Sonja trecem printr-o perioadă cam zbuciumată și, ca să fiu sincer, nu știu cum se va sfârși. Și noaptea trecută... n-am reușit să închid ochii.

- Crezi că eu am reușit?

Fabian s-a simțit ca și cum cineva îi deșertase în cap o găleată cu apă rece.

- Pe lângă faptul că am stat trează toată noaptea trudindu-mă să-l identific pe diliul de-aici, pacostele astea două au avut grijă ca singurul somn de care am avut parte de câteva săptămâni încoace să fie când clipesc un pic mai lent. Dar asta nu-mi dă dreptul să mă năpustesc aici și să mă port ca un rahat.

- Nu, ai deplină dreptate, a zis Fabian, care nu putea decât să fie de acord. Dar pur și simplu nu pot să-l înghit. E ceva, nu știu ce, în întreaga lui...

- Da, e un sărit de pe fix jegos care face lucruri ciudate despre care ai prefera să n-auzi. Dar nu-i ucigaș. Nu e cel care a scobit abdomenul ministrului. Nici măcar nu-i el pe caseta de supraveghere.

- Știu. Dar de ce tănuiește informații și refuză să vorbească?

- N-o face. Tu ești cel care nu ascultă.

- Să ascult ce? Singurul lucru pe care-l spune e că nu știe nimic. Iar și iar și iar...

- În plus, pui întrebările greșite. Preiau eu conducerea.

S-au întors în camera de interogatoriu, unde Holmberg stătea având din nou degetul în nas.

- Bine, Joakim, hai s-o luăm de la început, a zis Malin, închizând ușa după Fabian. Tocmai te așeza-seși pe tron și te pregăteai să te distrezi cu pic cu tine. A deschis o cutie de coca-cola și i-a dat-o. Dar apoi s-a întâmplat ceva.

Holmberg a dat pe gât mai mult de jumătate de cutie, a scos un râgâit zdravăn și a încuviințat din cap.

- Dar nu știu ce, a zis, apoi s-a oprit. Malin n-a făcut nimic care să spargă tăcerea din încăpere. Mi s-a părut că aud ceva în hol, dar nu eram sigur, a continuat el.

Tocmai dădusem drumul sunetului de ambianță și pusesem un film.

- Așa că ai oprit filmul?
- Da, și m-am dus să văd ce e.
- Și ce ai găsit?
- Nu știu.

Holmberg a golit cutia și a început s-o strivească în mână.

Tăcerea a umplut din nou camera, în vreme ce Fabian schimba o privire cu Malin. Ea putea întotdeauna să citească în el ca într-o carte deschisă, și i-a făcut semn să stea liniștit și să aștepte. Însă după câteva minute el știa că tăcerea a început s-o calce pe nervi și pe ea.

- Era, cum să zic, numai alb.

Propoziția s-a ivit din senin, și atât Fabian, cât și Malin arătau ca și cum nu erau siguri că auziseră bine.

- Ce vrei să spui cu „alb“?

Malin și-a tras scaunul mai aproape de el.

- Ce știu eu? Alb.

- Și apoi?

- Da, apoi m-am trezit legat în cadă, cu o zgardă.

- Deci, nu-ți amintești deloc cum ai ajuns acolo?

Holmberg și-a scuturat capul.

- Dar totul era alb. Ai auzit ceva?

- Nu știu. Păi, de fapt, da. Suna așa ca... așa ca...

Darth Vader.

Holmberg a râs și a întins mâna după altă coca-cola.

- Darth Vader? Vrei să zici Darth Vader din *Star Wars*?

Holmberg a încuviințat, a deschis cutia și a băut.

- Era cam așa.

A demonstrat acoperindu-și cu o mână gura și nasul și respirând exagerat de tare. Ca și cum ar fi avut mască de gaze.

Malin s-a răsucit spre Fabian.

- Te gândești la ce mă gândesc eu?

Fabian nu pricepea despre ce vorbește ea, și peste o clipă Malin ieșea din camera de interogatoriu.

Imaginea de pe monitorul lui Malin era împărțită în patru pătrate egale. Cele două cadre de sus arătau diferite unghiuri ale unor mașini care se apropiau de o barieră în dungi verzi ca menta, care se ridica după ce șoferul scotea o mână și lua un tichet din aparat. Cele două cadre de jos arătau mașini care ieșeau într-un flux continuu.

- Ce-i asta? a zis Fabian peste umărul lui Malin.

- Asta ai ratat din pricină că te-ai grăbit așa de tare ieri să pleci de la ședința de dimineață.

Fabian s-a gândit la ședință și și-a amintit că Tomas Persson și Jarmo Päivinen vorbeau despre descoperirea importantă în ancheta legată de Adam Fischer, care după opt zile fusese etichetată drept răpire.

- E parcare din Slussen?

- Ai nimerit-o, a zis Malin, dând din cap. Adam Fischer, care locuiește în Mosenbacke, a închiriat un spațiu de parcare acolo.

- Și ce are de-a face asta cu Carl-Eric Grimås?

- Așteaptă un pic, o să vezi, a zis Malin, încercând să dea de momentul dorit pe axa temporală din partea de jos a ecranului. Aici. Uite-l aici. A pus imaginea pe pauză. Vezi?

Fabian a încuviințat și s-a uitat la placa de înmatriculare a SUV-ului în pătratul din stânga sus, și la Adam Fischer stând la volan, singur, în cel din dreapta.

– Bine, asta-i ultima oară când a fost văzut înainte să dispară. Dar tot nu pricep legătura...

– Vezi că are o expresie cu totul liniștită? l-a întrerupt Malin, arătând spre ecran. Întocmai ca Grimăs. N-are nici cea mai mică idee despre ce urmează, a continuat, deplasând înainte marcajul timpului. Peste un pic mai mult de unsprezece minute, SUV-ul lui a plecat din garaj. Și iată ce voiam să-ți arăt.

A oprit cadrul tocmai când bariera s-a ridicat și mașina era pe cale să iasă.

Cele două pătrate de jos arătau SUV-ul ieșind din garaj. Dar nu mai era Adam Fischer cel care stătea în spatele volanului, ci altcineva.

Cineva cu haine întunecate, groase și o mască de gaze pe față.

Zăpada se cernuse toată noaptea, îngropând mari părți din Copenhaga. Redactorii de știri vorbeau despre un vânt care bătea recordul și oamenii erau avertizați să nu iasă decât dacă era absolut necesar. Primul gând al Dunjei Hougaard când s-a trezit pe canapea și s-a uitat pe fereastră a fost să lucreze de acasă, dar când Carsten a strigat-o din dormitor, spunând că ar trebui să reia lucrurile de unde rămăseseră, s-a hotărât să meargă cu mașina la secție.

După o oră, când a ieșit din clădirea de pe Blågårdsgade, numărul 4, și-a dat seama că rapoartele subestimaseră mult situația. Bicicleta nu i se mai vedea de sub mormanul de zăpadă și i-ar fi trebuit să sape o oră ca să-și scoată la lumină mașina. S-a hotărât să meargă pe jos până acolo, ceea ce părea să fie singurul mod de a ajunge oriunde. Tot transportul public se oprise. Nici măcar metroul nu circula.

Dar starea de urgență a binedispus-o pe Dunja. Străzile de obicei aglomerate erau, de data asta, fără mașini. Trecătorii, care coborâseră de pe trotuare, nu se sinchiseau de semafoare, și s-ar fi zis că luaseră din nou în stăpânire orașul și n-aveau de gând să-l mai dea înapoi.

Traversa lacul Peblinge, care înghețase complet, când responsabilul cu securitatea de la Scandlines a sunat-o ca să-i confirme că BMW-ul lui Aksel Neuman a ajuns la Helsingborg cu feribotul care a plecat din portul Helsingør la ora 01.00 în noaptea de miercuri. Din păcate, nu au înregistrat decât plăcile de înmatriculare și n-au folosit camerele de securitate, așa încât nu putea să confirme dacă la volan se afla Aksel Neuman, Benny Willumsen sau oricine altcineva.

A încercat să ia legătura cu Brigada Omucideri din Helsingborg pe când trecea de Rådhuspladsen, pe bulevardul H.C. Andersen. Însă Astrid Tuveșson, șefa Biroului, își luase deja zilele libere de Crăciun, așa că a fost transferată la Sverker Holm, care, firește, n-a răspuns. Nu muncește nimeni de partea suedeză? s-a întrebat și i-a lăsat un mesaj vocal, în care se prezenta și îi spunea că are nevoie de ajutor ca să localizeze un BMW X3 cu plăci de înmatriculare daneze.

Când a ajuns, în fine, la secție, nici Jan Hesk, nici Kjeld Richter nu erau acolo. Nu știa dacă asta e din cauza vremii necruțătoare sau se dăduseră bolnavi în semn de protest. Și, cu toate că o parte din ea ar fi vrut să sune și să le ceară scutirea medicală, și-a zis că e plăcut să poată lucra în pace.

De-abia a reușit să-și pună cana cu cafea pe birou, să aprindă lumina și să deschidă computerul, că mobilul a început să sune.

- Da, sunt Dunja Hougaard.

- Da, bună, sunt Klippan. Se pare că ai nevoie de o mână de ajutor.

- Pardon? Lucrezi la poliția din Helsingborg?

- Chiar așa. Sverker Holm mi-e numele. Tocmai am primit mesajul tău.

- Telefonul meu era legat de un BMW danez...

- Da, am auzit asta în mesaj, l-am căutat deja și ți-am găsit o fotografie.

- Chiar? Se vede cine conduce?

- Din păcate, nu. E de la o cameră de trafic de pe E6 spre sud și nu apar fețele.

- La ce oră a fost făcută fotografia?

- Miercuri noaptea, la 01.33.

01.33, a repetat în gând Dunja. Se potrivea cu feribotul care plecase din portul Helsingør la ora unu și ajunsese la Helsingborg după douăzeci de minute. Dacă mașina a luat-o pe E6 spre sud era, după toate probabilitățile, în drum spre Malmö și poate că până la casa suspectului ei, Benny Willumsen, de pe Konsultgatan, numărul 29.

- Mulțumesc mult. Era exact ceea ce îmi trebuia.

- Scuză-mă, mai e ceva, din pură curiozitate.

- Da?

- Presupun că e vorba de uciderea foarte brutală a lui Karen Neuman, la Tibberup.

- Da, așa e. Dar, din păcate, trebuie să...

- N-ai cum să n-o vezi în ziare, și am lucrat și noi, acum ceva mai mult de doi ani, la un caz asemănător aici, la Rydebäck, în care a apărut aceeași brutalitate dezgustătoare.

- Îți vine să te întrebi de unde vine tot răul ăsta. Mi-a făcut plăcere să vorbim. Weekend plăcut!

- S-a dovedit că făptașul din Rydebäck era, de fapt, un danez...

Dunja, care se pregătea să închidă, a dus iar telefonul la ureche.

- ... care, de fapt, locuiește aici, în Suedia. La Malmö, mai exact, a continuat Klippan.

- Îl cheamă Benny Willumsen?

- Așa îl cheamă.

- Dar cum de mai e în libertate? L-ați arestat măcar?

- Da, l-am arestat, și dosarul a ajuns până la tribunal. Am avut martori, dovezi circumstanțiale, tot tacâmul. Dosarul a fost respins când a fost acuzat de uciderea brutală a unei femei care a fost găsită după ce corpul i-a plutit până pe țărmul insulei Ven. Nu știu dacă a apărut ceva despre asta în ziarele daneze.

- Cu siguranță. Dar de ce a fost respins dosarul?

- Chestia e că a avut un alibi beton, așa că totul s-a prăbușit ca un castel din cărți de joc. Eu n-am crezut cu adevărat că a săvârșit acel omor. Însă n-am căzut de acord între noi aici, la secție. N-am să uit niciodată clipa în care a fost anunțat verdictul și el a fost pus în libertate. A fost ca o palmă peste față.

- Și ai lucrat la asta?

- Da, împreună cu restul echipei. E cea mai mare investigație pe care am făcut-o aici. Așadar, ceea ce încerc să spun este că, dacă e ceva ce pot face ca să vă ajut, orice, nu trebuie decât să zici.

- Mi-ar fi cu adevărat de ajutor dacă ai putea să-mi trimiți tot materialul pe care îl ai despre acest caz.

- Sigur. Nici o problemă, și nu uita, e de-ajuns să-mi dai telefon.

- Bine, o mie de mulțumiri.

Dunja a încheiat convorbirea, s-a lăsat pe spate și și-a ridicat picioarele pe birou.

Avea acum și mai multă muniție în sprijinul teoriei că Benny Willumsen era în spatele uciderii lui Karen Neuman. Din nefericire, îi lipsea exact ceea ce aveau colegii suedezi. Dovezi destul de solide ca să-l lege de caz. Dovezile circumstanțiale, martorii și orice asemănări cu cazuri precedente n-ar fi fost suficiente pentru o condamnare.

Și-a ridicat cana de cafea ca să ia o înghițitură când o mână i s-a încleștat pe umăr.

- Și iată-te aici, muncind singurică.

S-a smucit în față și a reușit să-și verse pe blugi cea mai mare parte din cafea.

- Vai de mine! Sper că nu-i vina mea.

- Nu. Doar că nu te-am auzit când ai intrat.

S-a răsucit spre Kim Sleizner, care stătea chiar în spatele ei, zâmbind.

- N-ai trecut ieri prin biroul meu.

- Serios, chiar crezi că ar putea fi vreo legătură între uciderea ministrului justiției și răpirea lui Adam Fischer?

Herman Edelman și-a pus câțiva stropi de frișcă în cafea.

- Da, a zis Malin, aruncându-i o otheadă lui Fabian, ca și cum ar fi vrut să se asigure că e alături de ea. Exact asta cred.

- Bine, Malin. Dar, în primul rând...

- Cine e cel care ne spune întotdeauna ce important e să ai mintea deschisă și să gândești neconvențional? l-a întrerupt Malin, încrucișându-și brațele peste burta țuguiată.

- De acord, însă în acest caz nu-s așa de sigur. Poate că sunt orb, dar, sincer, nu văd nimic care să lege aceste două cazuri.

Edelman și-a pus în gură un cub de zahăr și a ridicat cana.

- Păi, dacă m-ai lăsa să termin ce am de spus, poate că ți-ai recăpăta văzul și ai vedea nu numai o legătură, ci și că, de fapt, pare să fie același făptaș.

Edelman a lăsat iar cana din mână, cu cubul de zahăr încă între dinți. Are noroc că-i gravidă, și-a zis Fabian.

Nici lui, nici vreunuia dintre ceilalți nu i-ar fi fost trecut cu vederea acel ton, și mai ales după o conferință de presă care, în nouă cazuri din zece, îl făcea pe Edelman extrem de iritabil.

- Tu ce crezi, Fabian?

Malin s-a întors spre el cu o privire care sugera că însăși supravețuirea lui depindea de faptul că e de acord.

Fabian a încuviințat din cap, cu toate că, în realitate, nu știa ce să creadă. După cum spunea Malin, existau cu siguranță unele lucruri care sugerau că au de-a face cu același făptaș. Însă nu pricepea cum anume și, într-un fel, se simțea la fel de orb ca Edelman. A încercat să ia legătura cu Hillevi Stubbs ca să vadă dacă a descoperit vreun indiciu care le-ar putea întări teoria. Dar ea avea telefonul închis, lucru pe care îl făcea adesea când se petreceau prea multe lucruri.

- Iată o imagine de la o cameră de supravețuire a parării din Slussen, a continuat Malin, ridicând o fotografie cu răpitorul ieșind din parcare în mașina lui Adam Fischer, cu masca de gaze pe față. Probabil că Fischer e în mașină, drogat, ceea ce explică masca de gaze.

- N-ar fi posibil ca el doar să nu vrea să fie identificat? a întrebat Tomas Persson.

- Ăăă... Da, dar...?

Malin s-a răsucit spre Fabian și i-a aruncat o privire rugătoare, îndemnându-l să intervină.

- Sigur, s-ar putea, a zis Fabian. Dar există moduri mult mai simple de a te deghiza decât să-ți pui o mască de gaze.

- Chestia e că exact același lucru i s-a întâmplat lui Joakim Holmberg, unul dintre paznicii din clădirile parlamentului, în propria locuință. Malin a ridicat o fotografie a paznicului și a fixat-o pe tablă. Marți seara

a auzit un sunet în hol. S-a dus să cerceteze și n-a văzut decât alb.

- Cum adică, alb? a zis Jarmo Päivinen.

- Fum alb, a zis Fabian. Teoria noastră este că făptașul a dat drumul unui soi de fiolă cu gaz prin fanta din ușă și, dacă te uiți mai atent la imaginea din parcare din Slussen, poți vedea că sunt urme de fum și în mașină.

- Și ultimul lucru pe care l-a auzit Holmberg, înainte să se trezească în propria cadă, deposedat de uniformă și de cartela de acces, a fost cineva care respira printr-o mască de gaze, a zis Malin.

- N-aș vrea să fiu cel care strică petrecerea, a zis Tomas Persson, lăsând din mână paharul cu un cocktail de proteine. Dar, ca să fie clar. Tipul vostru n-a văzut nimic, doar a auzit ceva care i-a amintit de o mască de gaze. Ceva care ar fi putut să fie doar aerul trecând prin fanta din ușă sau țiuitul din urechi.

- Adevărat, a zis Malin. Însă...

- Stai, că n-am terminat. Doar pentru că există o mască de gaze sau alte asemănări nu înseamnă că e același făptaș. Ar putea să fie doar o coincidență.

Malin a oftat și și-a dat ochii peste cap. Fabian își dădea seama că ea face tot ce poate ca să rămână calmă.

- Sigur, s-ar putea să fie o coincidență nefericită. Dar hai s-o cercetăm mai întâi, până să ne apucăm să strigăm prea tare.

- Așadar, ce propui?

Edelman a mai dat pe gât niște cafea.

- Să combinăm investigațiile în una singură condusă de mine și de Fabian.

- Hei, nu te supăra, a zis Tomas, ridicând o mână. Asta a fost o glumă? Jarmo, ai auzit un singur argument pentru ca ei să ne preia investigația?

Jarmo Päivinen a clătinat din cap.

- Arăt eu ca și cum aș glumi?

- Măi să fie, da' tipa-i foc și pară azi!

Tomas a rânjit, umflându-și mușchii de pe piept, care se vedeau clar sub tricoul prea strâmt.

- Îți fac hatârul să trec asta cu vederea. Herman, tu vorbești întotdeauna de importanța polenizării încrușișate a investigațiilor.

- Fără îndoială. Dar în acest caz va trebui să fiu de acord cu Tomas. Un sunet care amintește de cineva care respiră printr-o mască de gaze nu e ceva despre care să merite să le scrii celor de acasă. În afară de asta, mai e ceva care să sugereze că aceste două cazuri sunt înrudite? a zis Edelman.

- În prezent, nu cunoaștem așa ceva, a zis Fabian.

- Ce avem de pierdut dacă încercăm? a zis Malin, întorcându-se spre Tomas și Jarmo. Și, dacă e să spunem lucrurilor pe nume, investigația voastră nu-i chiar în plin avânt.

- Ascultă, noi am...

- Văzut mașina pe o casetă de supraveghere. Știu, Tomas. Dar la ce a dus asta? În afară de imaginea făptașului cu mască de gaze? De ce nu încerci să emiți niște idei și să vezi ce se potrivește? Cum ar fi, motivul făptașului. La urma urmei, familia Fischer a oferit o recompensă și el n-a luat-o. Poate că are cu totul altceva în minte.

- Cum ar fi? a întrebat Jarmo.

- Nu știu. Malin a ridicat din umeri, luând un fursec. Grimăs și-a pierdut amândoi ochii și toate organele interne.

- Poate că i s-o fi făcut foame? a zis Tomas, râzând.

Malin și-a dat ochii peste cap și i-a aruncat lui Fabian o privire, semnalându-i să preia discuția. Dar

el era prea ocupat să înțeleagă semnificația vorbelor pe care tocmai le rostise Tomas.

Deodată s-a deschis ușa și a intrat Hillevi Stubbs, ducând într-o mână o cutie metalică. Avea părul strâns într-un coc mic în creștet. Dădea impresia că e cu cel puțin zece centimetri mai înaltă decât acel un metru cincizeci înscris pe pașaportul ei, după cum se zvonea. În plus, avea nările umflate, ceea ce însemna că e într-o dispoziție extrem de proastă și că cel mai bine e să teții cât mai departe posibil de bătaia puștii.

- Va trebui să mă scuzați, dar n-am la dispoziție toată ziua. Hillevi a pus cutia pe masă. Și, ca să fiu sinceră, nu pricep ce faceți.

Fabian a văzut că Malin e la fel de nedumerită ca el.

- Da, cu voi doi vorbesc, a continuat ea. Cum a rămas cu „găsim un loc al faptei, apoi investigăm și apoi trecem la alt loc al faptei”? Cum puteți să găsiți cam în același timp trei locuri ale faptei? Credeți că mă pot clona?

- Hillevi, a zis Edelman. Înțeleg dacă e prea mult. Dar...

- „Prea mult” nu-i nici începutul. După-masa asta era singura mea șansă să fac cumpărături de Crăciun, și credeți că nepoții mei vor accepta ca explicație pentru lipsa cadourilor de anul ăsta un ministru golit de mațe?

- Dacă vrei, pot să cer niște oameni de la Stockholm...

- Vrei să zici Petréan și tipii lui. Mulțumesc, dar mă lipsesc bucuroasă. Cu omul ăla la locul faptei poți să uiți de încheierea investigației înainte de Crăciun.

- Bine, nici noi n-avem tot timpul din lume. Așadar, n-ai putea oare să rămâi la lucrurile esențiale? Ca, de exemplu, de ce ești aici. Ai găsit ceva? a întrebat Malin, al cărei ton iritat se potrivea cu al lui Hillevi.

Fabian era sigur că Hillevi l-ar fi sfâșiat de viu dacă s-ar fi apropiat măcar de soiul acesta de comportare.

Ea și-a întors privirea spre Malin.

– Sigur.

A deschis încuietorile cutiei, a ridicat capacul, și-a pus o pereche de mănuși albe și a scos un săculeț de pânză neagră, l-a pus pe masă, a desfăcut nodul și a scos un borcan de sticlă.

– Asta era în frigiderul din apartamentul dezafectat din Östgötagan.

– Ce vrei să spui cu „apartamentul dezafectat“? a zis Jarmo.

– Ultima locație cunoscută a celui de-al doilea mobil al lui Carl-Eric Grimås, a spus Malin, arătând o fotografie a mesei acoperite cu folie de plastic. După cum vedeți, e limpede că e pregătită pentru...

– Poate că vă puteți ocupa de asta după ce termin eu, a întrerupt-o Hillevi cu un zâmbet înghețat. Mulțumesc, drăguț din partea voastră. M-am gândit că asta ar putea fi interesant.

Fabian l-a recunoscut imediat ca fiind borcanul Hayward's. Și, întocmai așa cum bănuia de când îl găsiseră pe ministru, nici vorbă să conțină ceapă murată, în lichidul întunecat pluteau patru ochi.

– Asta trebuie să fie trimisă cât mai curând lui Aziza Thåström de la laboratorul de medicină legală. Dar nu va fi o surpriză pentru nimeni dacă se dovedește că doi dintre ei îi aparțin ministrului justiției, a continuat Hillevi.

– Și ceilalți doi? a zis Malin.

– Aici intrați în scenă voi doi. S-ar putea să fiți de folos, până la urmă.

Fabian se întreba de ce se ostenise Malin să întrebe. Nu-și dădea seama dacă era cu adevărat curioasă sau

voia doar să fie amabilă. El n-avea nici o îndoială de unde veneau ochii.

- Pot să mă uit? a zis Tomas.

- Uită-te, dar nu pune mâna.

Hillevi a pus borcanul în fața lui Tomas, iar el s-a aplecat și a cercetat cei patru ochi care pluteau, cu nervii optici atârânănd ca niște cozi. La doi dintre ei irisul era albastru, la al treilea era verde iar la al patrulea căprui.

Tomas s-a ridicat, s-a întors spre Jarmo cu o expresie încordată și a încuviințat din cap.

- Ești sigur? a întrebat Jarmo.

Tomas a încuviințat iar din cap.

- Unul e verde și celălalt căprui, trebuie să fie ai lui Adam Fischer.

Gluma lui Tomas Persson, că făptașului i s-o fi făcut foame, fusese ceea ce i-a dat ideea. Într-un fel, ar fi fost mai ușor să facă o cercetare pe computer. Însă Fabian nu voia să spună nimănui până ce nu era sigur. Teoria era încă prea fragilă și, cu siguranță, ar fi fost respinsă pe loc, dată fiind starea de spirit a grupului acum, când cele două investigații fuseseră reunite. A ieșit primul din sala de ședințe și a coborât la arhiva aflată la parterul sediului poliției. A căutat, printre pereții culisanți, al doilea trimestru al anului 1993.

Pe atunci avea douăzeci și șapte de ani și era în ultimul an la Academia de Poliție. Vara venise devreme și cei mai mulți din anul lui abia așteptau o vacanță frumoasă înainte să înceapă lucrul. Dar nu și Fabian. Nu se putea gândi decât la investigația crimelor care apăreau în toate ziarele de scandal și avea parte aproape zilnic de editoriale. Era, cumva, o anomalie ca un uci-gaș în serie să facă ravagii prin Stockholm. Era genul de caz despre care doar citești, nu se întâmplă niciodată de-a binelea. Mai ales nu într-o țară ca Suedia.

Dar își amintea și acum cum făcuse vâlvă în toată țara. În primul rând din cauza naturii extrem de brutale a crimelor și a suferințelor îndurate de victime,

dar și din cauza sentinței, pentru că făptașul fusese condamnat la închiderea într-un azil de nebuni în loc de închisoare pe viață.

Nu-și putea aminti numele agresorului, doar că era ceva neobișnuit. Pe de altă parte, își amintea că au fost găsite șapte victime, toate ținute închise în diferite locuri timp de câteva săptămâni până să fie supuse la...

A dat de dosarele pe care le căuta. L-a tras afară pe primul dintre cele cinci mape voluminoase. Iat-o acolo. Investigația la care și-ar fi dorit să lucreze.

După ce l-a deschis și a văzut numele tipărit, totul i-a revenit în minte ca un șuvoi, de parcă ar fi fost ieri. Fotografiiile date publicității de către poliție, cu diferite victime cărora le fuseseră scoși ochii. Spaima că oricine ar putea să fie următoarea victimă. Titlurile de pe prima pagină care se întreceau între ele să dezvăluie toate amănuntele despre Ossian Kremph - primul canibal adevărat al Suediei.

- Bun, uite cum văd eu lucrurile, a zis Tomas, mergând alături de Malin pe coridor.

- A văzut cineva încotro a luat-o Fabian? a întrebat Malin, și Jarmo a ridicat din umeri. Dar nu-i nici aici, a continuat ea, intrând în biroul lor.

- Poate că-i doar la toaletă, a zis Jarmo.

- Scuză-mă, dar mă pregăteam să spun ceva, a zis Tomas.

- Spune mai departe.

Malin și-a pus geanta pe birou și a început să scoțoască prin ea.

- Așadar, eu și Jarmo am lucrat la asta de mai bine de...

- Dar nu-ți fie cu supărare... Nu suport să te aud văicărindu-te. În plus, mă simt al naibii de rău și curând

o să vomit dacă nu găsesc... Cine mi-a luat... A, stai așa, aici sunt. A sfâșiat un pachet de Mariekex¹ și a vârât în gură doi biscuiți deodată, a mestecat și a înghițit cât de repede a putut, după care s-a așezat pe scaun și a răsuflet. La naiba, a fost cât pe-aci.

– Ai terminat? a întrebat Tomas, îndreptându-se spre Malin, care a încuviințat și și-a mai îndesat doi biscuiți în gură. Bine. Atunci poate vrei să-mi explici ce înțelegi prin „văicăreală“. Fir’ar să fie, trebuie să hotărâm cum o să...

– Nu, singurul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne punem pe treabă, a zis Malin, înghițind. Și dacă nu ești în stare să faci asta, îți propun să te duci să stai bosumflat altundeva.

Tomas era pe cale să se ia la harță, însă Jarmo i-a aruncat o privire care l-a potolit și l-a făcut să-și încleșteze dinții.

– Așa să fie. Și atunci ce naiba mai așteptăm?

– Bine! Excelent! O să fie grozav, vă jur. Malin s-a ridicat în picioare. Propun să începem prin a vedea dacă Adam Fischer și Carl-Eric Grimås au ceva în comun. Din această legătură ar putea să se ivească un motiv.

Jarmo a încuviințat din cap, în vreme ce Tomas a rămas nemișcat și n-a spus nimic.

– Știm destul de multe despre ministrul justiției, a continuat Malin. Dar ce știm despre Adam Fischer? Și de ce mi se pare că l-am văzut prin revistele de cancanuri?

– Adam Fischer are treizeci și trei de ani, e fiul unui diplomat și scopul vieții sale pare să fie să nu se maturizeze niciodată, a zis Jarmo. Îi place să risipească banii lui tăticu’, conduce mașini scumpe și merge la

---

¹ Biscuiți dulci marca „Marie“ (María, Mariebon, Marietta)

premiere. Nu-i nevoie de mai mult ca să ajungi în revistele de cancanuri.

– Și tatăl lui. Îl cunoaște cineva?

– Da, eu și Jarmo, în orice caz, a zis Tomas. Îl cheamă Rafael Fischer și a fost ambasadorul Israelului aici, la Stockholm, în cea mai mare parte a anilor '90.

– Ambasadorul Israelului? a repetat Malin.

– Uite-l, a zis Jarmo, arătând o fotografie alb-negru de pe tablă.

Fotografia părea să fie făcută la o sărbătoare și înfățișa un bărbat mai în vârstă, cu părul alb ca de vată, într-un costum închis la culoare și așezat la o masă împodobită împreună cu alți doi bărbați.

– Bărbatul mai tânăr din stânga. E Adam? a zis Malin.

– Da. Și credem că fotografia a fost făcută la nunta surorii lui. Mai știi când a fost asta?

Jarmo s-a răsucit spre Tomas.

– August 1998, a zis Tomas. Bătrânul a murit după trei luni.

– Dar de ce Adam e cel care ține bastonul, și nu el? a întrebat Malin. Și nu-i așa că arată un pic palid și costeliv?

Jarmo a dat jos fotografia ca să se uite mai bine. Într-adevăr, Adam era așezat, având în mână un baston și arătând foarte firav.

– Ai perfectă dreptate. Noi am presupus că doar luase bastonul tatălui.

– Ia să văd.

Tomas a înșfăcat fotografia.

– Cine-i tipul din partea cealaltă?

Malin a arătat spre bărbatul așezat la dreapta ambasadorului, care se înclina spre el ca și cum era pe cale să-i spună ceva confidențial.

- Bună întrebare, a zis Jarmo. Am încercat să aflăm, însă n-am reușit.

- Uite-l iar, dar cu ambasadorul actual.

Tomas a arătat o fotografie color a aceluiași bărbat, mai bătrân cu vreo zece ani, care cobora dintr-o mașină împreună cu ambasadorul actual și alt bărbat.

- Și cine e al treilea tip? a zis Malin.

- Ambasadorul Israelului la Copenhaga, a zis Jarmo.

- Așadar, îi cunoaște pe toți. Ați luat legătura cu oamenii de la ambasadă, ca să-i întrebați?

Jarmo și Tomas și-au scuturat capetele.

- Cred că o să începem prin a... Ai apărut. Unde ai stat ascuns? l-a întrebat Malin pe Fabian, care intra în birou având în brațe dosarele din arhivă.

- Am fost în arhivă să investighez un suspect.

Fabian a lăsat să cadă pe biroul său teancul de dosare.

Tomas a luat unul și l-a deschis.

- Ossian Kremph? Cine naiba-i ăsta?

- E ciudat că întrebi, pentru că tocmai tu m-ai făcut să mă gândesc la el.

- Nu el a fost canibalul acela? a zis Jarmo, și Fabian a încuviințat. A fost înainte să vin în această brigadă. Dar eram pe o mașină de patrulare și s-a vorbit mult despre asta.

- Are cineva chef să-mi spună și mie despre ce vorbiți acolo voi doi? a zis Malin.

- Asta, a zis Tomas, desfăcând o foaie dublă cu fotografii ale victimelor mutilate, cu ochii scoși.

- Drăguț, a zis Malin. De ce tocmai ochii?

- Nu sunt sigur, a zis Fabian. Dar, din câte îmi amintesc, susținea că nu face decât să asculte vocile care îi poruncesc să adune diverse „suflete alese“.

- A, nu, nu alt țicnit. Și acum e în libertate, nu?

- A ieșit de trei ani și patru luni.

- Așadar, l-au declarat sănătos, a zis Malin, clătî-nând din cap. De parcă niște medicamente și un pic de terapie ar putea fi de ajutor cuiva în stare de astfel de crime.

- De parcă ar fi, a zis Tomas. Restul lumii medicale acceptă ideea că partea inferioară a corpului paralizată va rămâne întotdeauna paralizată. Însă psihologia e diferită. Oricine se poate însănătoși cu un pic de tratament, indiferent cât de handicapat ar fi.

Malin s-a uitat la Tomas surprinsă.

- Te-ai gândit singur la asta sau ai citit un ziar pentru prima dată în viață?

Tomas i-a răspuns cu un zâmbet și a întins mâna spre pachetul de Mariekex.

- Servește-te. Oricum, mi-a pierit pofta de mâncare, a zis Malin, răsfoind mai departe dosarele vechi. Este vreo legătură între victime, sau au fost alese la întâmplare?

- Din câte îmi amintesc, victimele au fost atât bărbați, cât și femei. Și, stai un pic, n-a fost una dintre ele un fel de celebritate? a zis Jarmo.

- Te gândești la vocea de la radio care citea buletinele meteorologice maritime, a zis Fabian.

- Da, exact. Iar Fischer și Grimås sunt pe jumătate celebri.

- Poate că alege persoanele care îl calcă pe coadă, a zis Tomas.

- În orice caz, e sigur că putem identifica o persoană care aproape cu siguranță l-a călcat pe coadă, a zis Malin, ridicând privirea de pe un dosar. Știți cine a fost în fruntea acestei investigații?

Ceilalți au clătinat capetele.

- Carl-Eric Grimås.

Dunja Hougaard stătea pe scaunul din fața biroului lui Kim Sleizner, încercând să pară cât mai mică posibil, cu toate că ar fi trebuit să stea mândră, în largul ei, cu picioarele întinse, cum ar fi făcut, cu siguranță, Jan Hesk dacă ar fi fost în locul ei. În ciuda tuturor așteptărilor, izbutise în mai puțin de o zi să identifice un suspect principal solid. Și trei dosare mai vechi aveau să fie închise, în sfârșit. Patru, dacă puneai la socoteală și cazul din Suedia.

Dar simplul gând de a fi singură într-o încăpere cu Sleizner era suficient ca s-o facă să-și dorească să sară de pe scaun și s-o ia la goană. S-a silit să respire liniștit, și-a lăsat ochii în jos și s-a uitat la pata de cafea uscată de pe blugii săi, care o făcea să pară că a făcut pipi pe ea.

Era atâta liniște, încât putea să audă aerul intrând și ieșind prin nările lui congestionate, pe partea cealaltă a biroului, în vreme ce frunzărea dosarele vechi și schița raportului ei. Se întreba dacă el trage de timp doar ca să-i prelungească tortura. N-a ridicat privirea decât când a auzit că se închide mapa cu documente și a văzut că el zâmbește.

-Știam eu că ești omul potrivit pentru treaba asta, a zis, scoțându-și ochelarii de citit. Și, ca să știi și tu, am avut o presimțire bună în privința ta de cum te-am văzut.

Dunja n-a știut ce să spună, așa că a scos un răs prefăcut.

-Nu-i nimic de răs. E adevărul curat. Așadar, bucură-te de asta cât durează. Mâine s-ar putea să se termine. Nu, glumesc. Acum, lăsând gluma la o parte. A ridicat dosarul. Asta e de-a dreptul strălucit. Nu știu cum ai făcut legătura. Dar e aceeași porcărie. Important este ca acest Benny Willumsen să fie băgat la pușcărie pe viață. E întotdeauna amuzant să le dai peste nas ticăloșilor ăloră de suedezi. Ai-ai-ai, Dunja... O să mă hrănesc din asta multă vreme.

Dunja s-a silit să zâmbească și a încuviințat.

-Întâi și întâi, aș vrea să organizez o conferință de presă, în care am de gând să te las să te bucuri de toată atenția pe care o meriți.

-Conferință de presă? Când ai de gând să o ții? Vreau să zic, n-ar trebui să-l arestăm...

-Liniștește-te, sigur că o să fie arestat înainte să dăm vreo informație. Dar, după cum știi, îmi place să ajung primul, și vreau să fii sigură că n-am de gând să las pe nimeni altcineva să se împăuneze cu munca ta. Mă înțelegeți?

Dunja a încuviințat din cap.

Sleizner a oftat.

-Arăți de parcă ți-ai pierdut cel mai bun prieten, și toată vina o port eu.

-Nu, numai că eu cred că au mai rămas lucruri de făcut până să putem anunța victoria. Ca și colegii suedezi, n-avem destule dovezi ca să fie condamnat.

Prin urmare, ar trebui să recuperăm cât mai repede posibil mașina din portul Helsingør.

- Ai perfectă dreptate. Însă totul trebuie să fie făcut în ordinea corectă. Firește, va trebui să-l arestăm înainte să mai sufere cineva din pricina inventivității lui. Cu un pic de noroc, vom găsi destule dovezi în apartamentul lui ca să nu ne împovărăm bugetul cu dragarea. Trebuie să știi că scotocirea unui port pe vremea asta de iarnă nu-i o operațiune prea ieftină.

- E adevărat, dar cred că n-ai citit în întregime dosarul suedezilor. N-au găsit nimic folositor în...

Sleizner a întrerupt-o râzând și clătinând din cap.

- Am citit destul ca să știu că am mai multă experiență decât tine cu genul ăsta de lucruri. Dunja, o să iasă bine. Dacă nu găsim nimic în apartament, o să scoatem cu siguranță mașina. S-a ridicat, a înconjurat biroul și s-a proțăpît în spatele ei. Sper că înțelegi ce trambulină o să fie asta pentru cariera ta viitoare. Îți jur, nici n-o să-ți dai seama când o să ajungi să stai pe scaunul meu.

S-a simțit ca și cum ar fi străpuns-o un vătrai înghețat. Așa să fie când te violează cineva? Gândul i-a venit din senin și a dispărut la fel de repede. În orice caz, exact asta a gândit în clipa în care mâinile lui i s-au așezat pe umeri.

- Dar, Dunja... nu poți să stai tot timpul așa de crispată. Ești tare ca piatra. A început să-i frământa umerii cu mișcări calme, blânde. Încearcă să te destinzi. Nu vreau să mă laud, dar, dacă e un lucru la care mă pricep, acela e masajul. I-a prins umerii și i-a tras înapoi, făcându-i pieptul să se bombeze. Ar trebui să te gândești un pic mai mult la ținuta ta. Nu arată profesional să stai la o conferință de presă arătând ca un sac de cartofi și, dacă n-ai deja dureri de gât, o să le ai

în viitor. I-a tras scaunul într-o parte și s-a apucat să-i maseze ceafa. La mine au apărut din senin de cum am început lucrul aici și, dacă Henrik Hammerstein n-ar fi insistat să merg la o ședință de masaj, cu siguranță că azi aș fi într-un fotoliu rulant. De atunci încoace m-am dus de două ori pe săptămână și n-am mai avut nici cea mai mică problemă.

Degetele lui s-au furișat în sus și au început să o maseze pe cap și în spatele urechilor.

– A, am uitat să-ți spun. Am aranjat ca tu să stai la masa conducerii la petrecerea de Crăciun. Nu numai că suntem serviți, așa că nu trebuie să ne înghesuim printre ceilalți, dar avem tărie la discreție. Mișto, nu? O să avem ocazia să ne cunoaștem un pic mai bine.

Dunja nu-i mai asculta vorbele. Galopul inimii îneca toate celelalte sunete. Nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să se ridice, să se răsucească și să-l plesnească peste față din toate puterile. Însă trupul îi era paralizat. Nu era în stare nici măcar să-i spună să-și ia mâinile de pe ea. Tot ce putea să facă era să stea acolo și să-și simtă fiecare mușchi din corp încordându-se din ce în ce mai mult.

Fabian Risk a bâjbâit cu o mână pe perete, în vreme ce auzea apelul în cască. Era întuneric beznă și nu vedea nimic, până ce a reușit să dea de comutator și a aprins lumina. S-a întrebat ce ar face dacă ea n-ar răspunde. Dacă n-ar mai răspunde niciodată.

Oricum, poate că ar fi cel mai bine așa.

- Tocmai începusem să mă întreb ce s-a întâmplat cu tine. Vocea Nivei avea un ton glumeț, care sugera că totul e doar un joc. M-am gândit că poate ai încetat o săpuneală acasă și te-ai târât înapoi în cochilie.

- Ai timp?

- Depinde.

- Am nevoie de ajutor ca să găsesc adresa unui anume Ossian Kremph.

- Cum ziceam. Depinde.

- Chestia e că e un fost pușcăriaș care nu locuiește la adresa înregistrată și credem că a subînchiriat o locuință pe undeva. Fabian a așteptat o reacție, dar degeaba. Niva? Ești acolo? a continuat, prefăcându-se că nu i-a auzit răsufierea.

Înțelegea exact despre ce era vorba și nu se putea împiedica să-și spună că ea avea dreptate. Făcuse o promisiune și trebuia să o îndeplinească. La urma

urmei, n-ar trebui să pară altceva decât întâlnirea cu o fostă colegă.

- Bine, ce zici de mâine-seară?

Tăcerea care a urmat a fost destul de lungă ca să-l facă să regrete.

- Ne vedem la nouă la Lydmar. Ai codul lui personal? i-a răspuns, în cele din urmă.

Fabian a citit din însemnările pe care le făcuse.

- 540613-5532, și i-a auzit degetele pornind să apeste pe taste.

- E înregistrat la Norsborg.

- Da, însă, cum ziceam, avem informația că a subînchiriat o locuință altundeva.

- Ia să vedem ce bancă are... E Nordea și are un card de credit obișnuit legat de contul personal.

- Lucrează, altfel de unde îi vin banii?

- Nu, nu lucrează. Are diferite subvenții și, probabil, chiria pentru locuința din Norsborg.

- Are și alte conturi?

- Cu siguranță. Dar cardul acesta de debit are destule tranzacții ca să meargă.

Fabian îi auzea degetele bătând din nou pe tastatură.

S-a așezat pe toaletă și s-a întrebat ce ar trebui să-i spună Sonjei. Dacă ar trebui să-i spună ceva. Poate că nici măcar nu se așteaptă ca el să vină acasă, și ar presupune că lucrează toată noaptea. Trebuia să fi auzit la știri ce s-a întâmplat, și probabil că se aștepta să fie destule nopți în care să lucreze până târziu. De aceea n-a reacționat când a încercat să-i explice?

- Bun, folosește în mod regulat trei bancomate.

Unul în centrul comercial Ringen din Skanstull, unul de lângă magazinul Konsum de pe Gotlandsgatan și ultimul la agenția Nordea de pe Bondegatan. Presupun

că locuiește undeva între Ringvägen și Bondegatan, în jurul lui Götgatan.

- Ar putea fi câteva mii de apartamente. Dacă închiriază la a doua mână, sau poate la a treia, numele lui s-ar putea nici să nu fie pe ușă.

- Mă întreb despre perioada din pușcărie. Poate că a întâlnit pe cineva acolo? a întrebat Niva, și Fabian o auzea deja pornind noi căutări.

- Dar a fost închis într-un azil de nebuni. Așadar, cât de mulți...

- Știu, însă în 1996 e limpede că a fost considerat destul de sănătos ca să fie mutat la Kumla, unde a executat ultimii zece ani cu medicamente și ședințe regulate de terapie.

- Da, și acum pare să fie așa de sănătos, că a pornit-o cu sorcova, a zis Fabian care, la fel ca restul echipei, nu pricepea cum poți declara sănătos pe cineva care și-a mutilat victimele, le-a torturat și le-a scos ochii. Cum rămâne cu pușcăriașii? Ai găsit vreo potrivire?

- Nu s-ar zice. În orice caz, nu printre pușcăriașii cu care a petrecut șase luni sau mai mult. Unul dintre ei e înregistrat pe Lindvallsgatan, în Hornstull, și altul pe Tantogatan, dar nici unul în această arie de trei cvartale.

- Și dacă ai încerca să reduci jumătatea de an la un sfert?

- *As we speak*¹... Însă deodată apar o mulțime de nume pe care să le trec în revistă.

- Încearcă mai bine cu terapeutul, a zis Fabian.

- Terapeutul?

- Da, trebuie să se fi văzut cu unul cam o dată pe zi. Fabian o auzea pe Niva lucrând la calculator.

---

¹ [Tocmai fac asta] în timp ce vorbim

- Din păcate, locuiește în Gamla Enskede, de fapt, pe aceeași stradă cu colega ta Malin Rehnberg. Poate că îl cunoaște și se duce la el în sandale Crocs ca să-i ceară zahăr împrumut și să discute despre nivelurile zgomotului și nevoia de mai multe limitatoare de viteză.

- Nu cred că sandalele Crocs sunt tocmai stilul ei, a zis Fabian, și a simțit cum amărăciunea Nivei că e încă nemăritată se scurge din telefon ca o mângă galbenă, vâscoasă.

- Am auzit că e borțoasă.

- În plus, cu gemeni.

- Ce drăgălaș!

- Nu și dacă o întrebi pe ea. În acest moment pare pregătită să îi ofere aceluia care licitează suma cea mai mică.

- Fiica...

- Nu știu dacă au aflat deja sexul... Stai, de fapt sunt doi băieți.

- Nu a lui Malin. A terapeutului.

Fabian n-a înțeles ce voia să spună ea.

- Fata lui. E înregistrată cu un apartament pe Blekingegatan, numărul 67 B, dar e la studii la Lund. Poate că e pură speculație, însă merită să încerci.

- Cu siguranță. Minunat. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

- Ba știi. Ne vedem mâine-seară.

S-a auzit un clic, iar Fabian s-a ridicat de pe WC și și-a pus telefonul la loc în buzunar. Nu era sigur că terapeutul încălcase vreo lege dacă și-a lăsat fiica să-i închirieze apartamentul pacientului lui. Poate că s-a abătut de la regulamentul profesional. Dar, indiferent de rezultat, era clar că el trecuse de niște hotare etice.

- Fabian, ce făceai acolo?

Malin a venit drept la el de cum a descuiat ușa toaletei și a deschis-o.

Întrebarea era pur retorică, fără îndoială că ea își dăduse seama deja. Un talent pe care îl avea dintotdeauna în ceea ce-l privea. *Ești la fel de previzibil cum e Donald Duck în Ajunul Crăciunului*, îi plăcea să zică tot timpul de când lucrau împreună, nu reușise să ascundă nimic de ea. Totuși, s-a apărât ca un catâr.

- Ce, nu mai poate omu' să meargă la WC?

Ea a furnăit și și-a vârât capul în încăpere.

- Văd că ai început să lași jos capacul WC-ului. Și nici măcar nu te-ai ostenit să uzi chiuveta. E vorba de Niva?

Fabian a oftat și era pe punctul de a mărturisi, însă n-a izbutit nicicum să spună ceva.

- Fabian, știu exact ce gândești. Dar te asigur că tipa e piață rea. Niva Ekenhielm e o catastrofă vie care umblă pe două picioare slăbănoage și își înfige colții în oricine nu e îndestulat pe frontul de acasă.

Fabian a încercat să-și ia cel mai inexpresiv aer posibil.

- Și nu-mi sta acolo arătând ca un tont. Știi exact despre ce vorbesc.

- Nu, chiar nu știu.

Fabian nu putea să creadă ce penibil suna. Din ferire, n-a trebuit să se scufunde și mai mult în umilință, pentru că li s-au alăturat Tomas și Jarmo.

- Aici erați. Veniți cu noi? a întrebat Tomas, care își pusese pe umăr tocul pistolului.

- Unde vă duceți? a întrebat Malin.

- Ciber-Wojtan nu poate să dea de altă adresă, așa că ne-am gândit să mergem la apartamentul din Norsborg, unde a fost înregistrat ultima dată, a zis Jarmo, îmbrăcându-și jacheta de piele. Cu un pic de noroc, o să găsim un indiciu.

- Hai mai bine să mergem aici. Fabian și-a deschis carnetul. Am mai multă încredere în adresa asta.

- Ia să văd. Malin a înhățat carnetul. Cum ai pus mâna pe asta? Mai bine zis, cum a găsit Niva asta?

- Niva? Tomas s-a răsucit spre Fabian. Niva Ekenhielm?

- E pură speculație. Dar există câțiva factori care arată că Ossian Kremph subînchiriază un apartament de la fiica terapeutului lui care, apropo, locuiește pe strada ta din Enskede, a zis Fabian, simțind că a pus din nou barca pe linia de plutire.

Dar Malin n-a auzit ce zice. Se uita țintă la adresă.

- Blekingegatan, numărul 67B. Poate că mă înșel, dar nu este acesta... A ridicat privirea și a întâlnit-o pe a lor. Nu e același cvartal în care e apartamentul dezafectat de pe Östgötagatan?

Asta era exact ceea ce o avertizase tatăl său, și-a zis Katja Skov, care habar n-avea unde se află sau cum de ajunsese acolo. El cheltuise sute de mii pe diferite sisteme de siguranță și îi spusese că în nici un caz nu trebuie să iasă din casa din Snekkersten fără să fi planificat totul împreună cu bodyguardii. În ultimii ani, el vorbise aproape numai despre faptul că țintele mai ușoare devin din ce în ce mai obișnuite, în vreme ce jafurile tradiționale sunt mai greu de dus la bun sfârșit.

Dar acum era în realitate. Trăia cel mai urât coșmar al tatălui său.

Fusese răpită. Luată într-un film prost despre care știai că are un final fericit. Atâta doar că ăsta nu era film.

A încercat să-și dea seama de cât timp se afla acolo, dar a renunțat. Având în vedere cât băuse cu o zi înainte, simțul timpului era ultimul lucru pe care să se poată baza. În plus, era întuneric. Atât de întuneric, încât nu vedea la câțiva centimetri în fața ei, chiar dacă ochii ar fi trebuit de multă vreme să i se adapteze.

Era într-un spațiu mic. A încercat să-și scarpine nasul, dar n-a reușit. Era înfășurată în ceva dur, poate un covor, auzea un foșnet și în jur mirosea a plastic. Cu siguranță ar fi trebuit să fie speriată, însă n-avea

puterea să-i pese cu adevărat. Fără îndoială, totul avea să se termine cu bine.

A închis ochii, încercând să se concentreze pe ceea ce se întâmplase. Dar n-a trecut mult și totul a început să se învârtă, instalându-se senzația de lipsă a greutateii. Încă era plină de droguri și, dacă nu revenea curând cu picioarele pe pământ, n-avea să se poată orienta în spațiu.

A presupus că ei încearcă să o sperie și vor ca ea să bubuie cu pumnii și să strige cât o ține gura. Dar n-avea de gând să le ofere asta. Nu, avea să fie așa de tăcută și de liniștită, încât în cele din urmă ei vor fi cei care își vor face griji. Și când vor veni, în sfârșit, să o scoată la lumină, o să se prefacă moartă, întocmai așa cum trebuie să faci dacă nimerești în bârlogul unui urs.

Nu-și închipuia cum vor reacționa când vor descoperi că planul lor de a se alege cu milioane nu mai avea acum nici o valoare.

S-a gândit la petrecere. Se presupunea că va fi o reuniune liniștită, dar degenerase într-o orgie dez-mățată, cu tipi care trăgeau pe nas toate proviziile ei și și-o puneau prin toate ungherele. Dar așa mergeau întotdeauna lucrurile. Cele mai distractive și reușite petreceri erau cele neplanificate.

Și când Niels a propus să meargă la Helsingør și să facă tururile ca niște suedezi adevărați... De fapt, n-a fost Niels, ci tipa aia pe care o adusese cineva cu el. N-a putut să zică nu. Simplul fapt că a plecat fără să-i spună tatălui sau vreunuia dintre paznici a făcut-o să țopăie de bucurie.

Grupul era alcătuit din cei mai buni prieteni ai săi și alți câțiva pe care nu știa cum îi cheamă. Au plecat din casă pe fereastra de la baie și au reușit să treacă peste zid folosind creanga unui copac.

Taxiurile i-au așteptat pe Strandvejen și, până să se dezmeticească, erau pe feribotul suedez în drum spre Helsingborg.

Toți au fost de acord să petreacă pe tot drumul și să se țină mereu departe de viața plicticoasă de zi cu zi. Adică felul său de a trăi cam în toți ultimii zece ani din viață.

Tatăl său făcuse tot ce i-a stat în puteri ca s-o facă să se potolească și să înceapă să se îngrijească de sine. Și Dumnezeu știa că ea a încercat totul, de la angajarea la una dintre multele lui companii până la terapie, activitate fizică și medicamente. Dar nimic n-a putut să-i alunge sentimentul că n-are nimic de pierdut. Că totul se poate sfârși în orice clipă. Oricum ai fi privit lucrurile, trăia mai mult decât se așteptase, așa că de ce să nu profite cât îi stă în puteri? Să sugi măduva fiecărei zile ca și cum ar fi fost ultima. Cum ar veni, *carpe în mă-sa diem*.

Desigur, nu asta își închipuise tatăl său când i s-a pus ei diagnosticul și a început să tragă toate sforile posibile. Nu, dacă era după el, ea ar fi avut o carieră înfloritoare și ar fi muncit cel puțin șaiszeci de ore pe săptămână. Dar ce rost avea? Aveau deja mai mulți bani decât ar fi putut să cheltuiască.

Nu că nu i-ar fi înțeles dezamăgirea. Mai ales în primii ani. Dar acum trecuseră mai mult de zece ani și dezamăgirea lui continua să le coloreze întreaga relație. El încerca în cea mai mare parte s-o ascundă, însă amărăciunea îi licărea aproape întotdeauna în ochi și, citind printre rândurile lucrurilor pe care i le spunea ei, s-ar fi zis că uneori îi părea rău că o ajutase.

A simțit o vibrație și a auzit că pornește un motor. Nu-și dădea seama dacă începuse să-i fie frică doar pentru că și-a dat seama că se află într-un portbagaj

sau pentru că se mișcau. Dar acum era speriată. Ba nu, era îngrozită. De-abia acum i-a dat prin cap că e adevărat. Că nu e doar o glumă proastă. Groaza i-a fulgerat prin trup ca o descărcare de înaltă tensiune. Toți mușchii i s-au încordat ca într-un spasm și a strigat cât a putut de tare.

Însă covorul era un amortizor atât de eficient, încât curând s-a dat bătută. Simțea că încep să meargă încet înainte. Au trecut peste câteva denivelări, după care suprafața a devenit netedă. Coborau de pe feribot, nu putea fi altceva, și-a zis. Dar nu știa în care țară. Și nici ce o așteaptă.

Pentru prima oară după foarte mult timp, și-a dat seama cât de mult avea de pierdut.

Fabian nu pricepea cum de ceilalți puteau să pară atât de siguri pe ei când au sunat la ușa apartamentului și au stat acolo cu pistoalele scoase. De parcă ar fi știut exact ce îi așteaptă pe partea cealaltă. Sau poate că doar aveau mai multă încredere că armele lor îi vor proteja. Chiar nu știa la ce să se aștepte. Dacă o să nimerească într-o ceață albă, o să fie anesteziati, și Ossian Kremph o să le scoată ochii.

Sau poate că se va dovedi că nu era acasă.

Sau nici măcar nu locuia acolo.

După ce a sunat la ușa de câteva ori, fără să răspundă nimeni, Tomas a insistat să descuie cu șperaclul. După o jumătate de oră au fost siliți să cheme un lăcătuș profesionist, care a descuiat ușa în zece minute. Adică mult mai mult timp decât cele treizeci de secunde cât ar fi trebuit să-i ia în mod normal. În cele din urmă, au intrat și au descoperit toate încuietorile suplimentare pe dinăuntru.

Un nou SMS l-a împiedicat pe Fabian să intre împreună cu ceilalți. Era de la Sonja, care îi scria că nu știe la ce oră ajunge acasă de la atelier în seara aceea. Prin urmare, a aranjat cu vecina lor adolescentă, care putea s-o ia pe Matilda de la școală și să aibă grijă de

ea până la șase și jumătate, când programase să meargă la film. Fabian i-a răspuns că o să aibă grijă să ajungă acasă înainte de acea oră și i-a urat succes la pictat.

N-a fost nevoie să facă mai mult de un pas în hol ca să vadă că pura speculație a Nivei se dovedea ade-vărată, împotriva tuturor așteptărilor. N-avea cum să fie sănătoasă la cap persoana care locuia în acel apartament.

- Fir-aș al naibii! a zis Tomas, băgându-și pistolul în toc.

- Și eu, care credeam că e harababură la mine acasă, a zis Malin, uitându-se prin living, care era plin cu atâtea fleacuri și gunoaie, încât i-ar fi trebuit o veșnicie lui Hillevi Stubbs și echipei ei ca să le examineze pe toate.

- Cam așa arată acasă la Jarmo de la divorț încoace. Cu toate că tu ai un teanc mai mare de reviste porno, a zis Tomas, rânjind și bătând cu palma teancul înalt de doi metri de jurnale gratuite.

- Ține-ți fleanca și fă mai bine ceva folositor, a mormăit Jarmo, continuându-și drumul spre dormitor.

- Propun să ne împărțim și să căutăm fiecare în câte o cameră, a continuat Tomas, luând unul dintre ziarele din teanc.

- Nu asta facem deja? a zis Malin, începând să sco-tocească prin niște saci de gunoi negri.

- Măi, da' sensibilă mai suntem azi! a zis Tomas. Cel puțin, nu încape îndoială că am venit la locul potrivit. A ridicat un ziar, în care ochii tuturor persoanelor de pe pagină erau decupați cu atenție. Ia uitați-vă aici. A lucrat cu un scalpel pe fiecare afurisită de pagină a acestui ziar.

A răsfoit publicațiile și, peste tot unde ar fi trebuit să fie ochi, nu erau decât găuri.

Încercând să acopere glasurile celorlalți și să lase apartamentul să vorbească singur, Fabian și-a conectat căștile la iPod și a pus *No Balance Palace* al celor de la Kashmir.

Era un apartament pe colț, care dădea atât în Blekingegatan, cât și în Östgötagatan, și o masă de bucătărie era așezată la fereastră în colțul rotunjit aflat în partea cea mai îndepărtată de el. S-a tot întrebat, dar n-a reușit să-și dea seama unde mai văzuse un apartament pe colț a cărui fereastră era așezată la fel ca aici – în colț.

S-a răsucit și a observat tapetul învechit și vopsea de pe tavan care se cojea. Clădirea lui Kremph avea nevoie de o renovare majoră. Poate că acesta era motivul pentru care își permitea să închirieze. Umpluse fiecare raft și bufet cu diferite obiecte. În întregul apartament nu exista nici un loc liber și, la fel ca Malin și ceilalți, Fabian și-a zis că e mai mare mizerie decât într-un depozit de tomberoane care dau pe dinafară.

De-abia acum își dădea seama că nu era chiar atâta mizerie. Da, unele lucruri fuseseră aruncate neglijent pe jos. Însă cele mai multe dintre ele erau în teancuri ordonate, adunate frumos și aparent catalogate cu mare grijă.

Ossian Kremph era, evident, un colecționar.

Fabian s-a dus în camera aflată cel mai departe de intrare și s-a uitat în jur. Părea să fie folosită drept cameră de lucru și avea pe un perete un birou de lemn, vechi, cu un scaun în față și, spre deosebire de restul apartamentului, tăblia biroului era complet goală.

S-a așezat pe scaunul de birou, care a scârțâit când s-a lăsat pe spate. Biroul avea trei sertare orizontale

aflăte imediat sub tăblie. Nu aveau mânere, doar gă-uri pentru chei. Însă nu erau încuiate, și le-a putut deschide împingându-le pe dedesubt.

În sertarul din dreapta se aflau foarfeci, un scalpel și o rolă de bandă adezivă. În cel din mijloc era un album plin cu fotografii ale lui Carl-Eric Grimås și Adam Fischer decupate din ziare. Fotografiile, făcute în diferite momente și locuri, aveau în comun un singur lucru – le lipseau ochii.

La fel ca în ziare, fiecare ochi fusese tăiat cu precizie și nu mai rămăsese din el decât o gaură. Fabian a fost izbit de gândul că ochii au foarte multă personalitate și, fără ei, Grimås și Fischer păreau mai degrabă zombi decât ei înșiși.

Și în sertarul din dreapta erau fotografii. Însă nu erau lipite frumos într-un album sau decupate din ziare. Părea că Kremph însuși ținuse aparatul de fotografiat. Erau peste treizeci de fotografii, toate făcute de la o anumită distanță, din interiorul unui autobuz. Se vedeau diferiți pasageri citind, discutând cu cel de alături sau privind pe fereastră, visători. Și, din cât vedea Fabian, nici unul dintre subiecți nu apărea în mai mult de o fotografie. În afară de o femeie, care era în absolut toate.

O femeie cu ochii decupați.

Să mai fie o victimă? De aceea nu era acasă Kremph?

A pus fotografiile pe birou ca să le studieze mai amănunțit, dar a fost întrerupt de voci care strigau și se auzeau peste „The Cynic“ al lui David Bowie. Și-a scos căștile din urechi și s-a grăbit să li se alăture celorlalți, care stăteau cu pistoalele scoase, strigând deodată.

– Pe burtă! a zberat Tomas, care ținea pistolul cu amândouă mâinile. Jos, am zis!

Lui Fabian aproape că nu-i vedea să-și creadă ochilor. În cameră, printre teancurile de ziare, stătea Ossian Kremph ca o statuie, cu o sacoșă de cumpărături într-o mână. Era aproape ca și cum s-ar fi materializat din aer și arăta la fel de surprins ca poliția.

- Dar, nu-i corect. Nu puteți să... a zis, scuturându-și capul.

- Ba să crezi dracului că putem! a zis Tomas. Culcă-te, la naiba!

- Nu, nu-i drept. Nu-i drept...

- Probabil că e mai bine să faci cum zicem noi, a spus Jarmo, care își scosese și el pistolul.

Fabian a remarcat cât de mic era Kremph și cât de neobișnuit de slab părea în comparație cu caseta de supraveghere, în care avea barbă și era în uniformă de gardian, cu un pântec rotofei. Oare ascunsese sub haine toate instrumentele de care ar fi putut să aibă nevoie?

- Nu... Nu-i bine. Nu-i bine deloc. Kremph își scutura capul din ce în ce mai tare. Trebuie să plecați! Ieșiți de aici!

- Ține-ți gura și întinde-te pe jos! a zis Tomas.

- Ossian, ascultă-mă, a zis Malin, cu pistolul într-o mână și legitimația în cealaltă. Suntem polițiști și cred că știi de ce suntem aici. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci acum e să stai liniștit și să faci exact ce spunem noi.

Ossian Kremph s-a destins un pic și a încuviințat din cap.

- Așa. Foarte bine. Acum ridică-ți mâinile deasupra capului și îngenunchează încet.

Kremph și-a ridicat mâinile și a început să se lase în jos. Dar apoi, dintr-odată, s-a răsucit și a dispărut pe hol.

- Stai! au strigat deodată Tomas și Jarmo.

Însă Kremph ieșise deja din apartament și era pe scări, după cum se auzea.

- Ce dracu' facem? Ne scapă, fir'ar să fie! a strigat Tomas în vreme ce ieșea.

Ossian Kremph a ieșit în goană pe Blekingegatan și a fugit cât îl țineau picioarele spre Götgatan. Știa că poate să fugă mai iute ca majoritatea oamenilor. Întotdeauna putuse și, orice ar fi, n-o să se lase arestat. Nu din nou. Trebuia doar să ajungă la metrou ca să fie în siguranță. Acolo își avea căile sale și putea cu ușurință să le scape de sub nas. Polițai afurisiți!

Cum a putut să fie așa de naiv? Nu-i stătea deloc în fire. Și doar îi văzuse rătăcind pe stradă cu numai câteva zile înainte. Își jurase că o să fie pregătit dacă vin să-i sune la ușă. Și uite că a intrat drept în capcana lor.

Dar nu mai avea mult de mers. Mai trebuia doar să traverseze Götgatan și să pătrundă în lumea subterană. Știa exact cum să-și croiască drum prin gura de metrou în cel mai eficient mod posibil, ceea ce însemna că trebuia să-ți faci loc pe lângă toți ticăloșii ăia care nu știau că trebuie să stai pe partea dreaptă.

Auza în spate strigătele polițiștilor, somându-l să se oprească și să ridice mâinile deasupra capului. Dar n-aveau decât să strige până nu mai puteau. Se săturase să se supună ordinelor. Se săturase să fie băiat bun.

După ce a ajuns pe peron, a sărit iute pe șine și a continuat să alerge direct în întuneric. Curând avea să-și atingă ținta. Un loc în care n-aveau să-l găsească niciodată. Avusese noroc. Nu era nici un tren în stație și totul era liniștit pe șine. A auzit în spate ceva care suna ca explozia unui cauciuc de mașină. Dar cum să fie acolo mașini? Nu și-a dat seama ce este decât când

picioarul stâng i s-a îndoit sub el, a căzut pe burtă și s-a lovit cu capul de șină.

Sunetul a fost ceea ce l-a făcut să-și revină și să-și dea seama ce avea să se întâmple. Vibrația caracteristică a șinei arăta că se apropie un tren.

Dunja a încercat să înghită nodul din gât în vreme ce se uita la reporterii și la fotografiile care se așezau în fața ei. Dar n-a izbutit. Cu cât se îndesea mulțimea, cu atât se simțea mai stingherită.

N-a fost surprinsă că era mult interes față de conferința de presă. Îl știa pe Aksel Neuman încă de când își lansase emisiunea de la radio *Stemmer i natten*¹. Însă a devenit vedetă națională după apariția în *Let's Dance* și apoi a primit propriul talk-show. Totuși, nu se așteptase ca interesul să fie atât de mare, încât să fie nevoiți să mute conferința de presă în holul mare, ca să poată încăpea toată lumea. Și iată că un șuvoi continua să se scurgă înăuntru, și nu era sigur că va fi loc pentru toți.

Dacă ar fi fost după ea, ar fi preferat să participe la operațiunea din apartamentul lui Benny Willumsen din Malmö. Dar Sleizner insistase să rămână alături de el și subliniasse importanța pe care o avea pentru cariera ei să fie văzută din când în când de mass-media, nu doar să muncească în culise. Având în vedere ce bine îi mersese lui, cu toate că nu făcuse niciodată cu adevărat muncă de polițist, știa cu siguranță ce

---

¹ *Voci în noapte*

spunea, și-a zis, simțind cum broboane de transpirație îi răsar pe buza de sus.

Era vina rochiei. Era mult prea călduroasă, dintr-un material care nu lăsa aerul să circule, și o făcea să se simtă ca un cârnat bine îndesat. Carsten i-o dăruise de Crăciun anul trecut, dar era cu două numere mai mică, așa cum erau toate hainele pe care i le dăruia. Era sigură că de atunci slăbise vreo trei kile, însă nu părea să conteze.

S-a uitat la Sleizner, care i-a zâmbit, în vreme ce scotea o batistă și își tampona buza de sus. Ea spera că propria transpirație nu se vede și se temea că o să-și strice machiajul dacă încearcă s-o șteargă. Afurisitele de broboane de sudoare care țin să apară când ți-e lumea mai dragă, a înjurat în sinea ei, tamponându-se cu batista cât putea de ușor.

- Te simți bine? a întrebat-o Sleizner, și ea i-a răspuns cu cel mai convingător zâmbet de care a fost în stare. Dar era limpede că nu era destul de convingătoare, pentru că s-a aplecat spre ea, i-a pus cealaltă mână pe coapsă și i-a șoptit la ureche: Destinde-te și lasă-mă să cârmesc barca până ajungem în port. Și după ce ajungem acolo, îți promit să te tratez cu ceva prima-ntâi.

Ea a încuviințat iar din cap. Mai ales pentru că nu știa cum să reacționeze. De fapt, știa, și adevărul era că nu voia să-l înfrunte.

- Doresc să încep prin a vă ura tuturor bun venit! Sleizner și-a luat mâna de pe coapsa ei și s-a uitat peste adunare. Mă numesc Kim Sleizner și, pentru aceia dintre voi care nu mă cunoașteți, sunt șeful Brigăzii Omucideri de aici, din Copenhaga. Lângă mine se află Dunja Hougaard, o figură nouă pentru cei mai mulți dintre voi. E prima dată când mi se alătură pe scenă, așa că sper să fiți îngăduitori cu ea.

S-au auzit râsete pe ici, pe colo, și Dunja a zâmbit cât de frumos a putut.

- Dunja răspunde de anchetarea uciderii lui Karen Neuman. A ajuns la câteva concluzii interesante, ca să nu zicem mai mult. Nu numai că am reușit să identificăm un suspect principal, dar se pare că vom reuși să soluționăm cinci cazuri de omucidere mai vechi. Cazuri care nu ne-au dat pace timp de câțiva ani. Și, în plus..., a continuat, ridicând un deget, se pare că vom putea să-i ajutăm pe colegii suedezi acolo unde s-au împotmolit. Dar o să-i dau cuvântul Dunjei. S-a răsucit spre ea. Ești invitata mea.

- Mulțumesc. Ăăă... Da, așa cum spunea Kim Sleizner, avem de-a face cu un făptaș care este activ de ambele părți ale graniței, a spus Dunja, simțind cum i se scurge transpirația pe spate. Suspectul nostru principal, care este încă în libertate, se numește...

- Mai aproape de microfon! Nu te auzim! a strigat cineva.

- Scuze. Dunja s-a aplecat spre microfon. E mai bine?

- Da, dar ar fi și mai bine dacă l-ai deschide, a zis Sleizner, stârnind din nou câteva chicoteli.

Dunja s-a silit să râdă, în vreme ce bâjbâia cu mâinile tremurând după micul buton de pe microfon. Râsul i s-a poticnit în gât ca un ghem lipicios care a făcut-o să-i vină să verse și să strige ca s-o audă toți că Kim Sleizner e un porc șovin și sexist, că se pot duce cu toții la dracu' și, dintr-odată, a simțit că plesnește ceva în ea.

N-a durut-o deloc. Dimpotrivă, a liniștit-o. Iar când a ridicat ochii și s-a uitat la mulțimea care râdea, a trebuit să-și înăbușe râsul când i-a dat prin cap că vocile

lor surde sună ca o cireadă de vaci în călduri. Degetele nu i-au mai tremurat și a deschis calmă microfonul.

- Acum e mai bine? Mă aude toată lumea? Unu-doi, unu-doi, a zis, luând microfonul de pe stativ ca să-l poată ține în mână. Și tu, Kim?

Sleizner a încuviințat din cap, cu toate că nu arăta nici pe departe amuzat.

- Minunat! Dar acum gata cu distracția, a continuat ea, apăsând pe telecomandă ca să arate un portret al lui Benny Willumsen. Acesta este Benny Willumsen. Este cetățean danez, însă locuiește la Malmö. Acum vreo doi ani, poliția suedeză l-a arestat pentru această crimă.

A apăsat din nou butonul și în spatele ei a fost proiectată o imagine a locului faptei din Rydebäck.

O femeie zăcând fără viață pe o plajă cu nisip. Un cearșaf alb, pătat în câteva locuri cu roșu de sângele scurs din rănilor adânci, acoperea cadavrul.

- Fără să intru în detaliile specifice, putem confirma că există câteva asemănări izbitoare între acest caz și ancheta din Tibberup legată de Karen Neuman, chiar dacă în cea din urmă a mers cu un pas mai departe și...

Dunja s-a întrerupt și s-a uitat la telefonul care vibra pe masă în fața ei. Era Sverker Holm de la poliția din Helsingborg. Sau „Klippan“, cum i se spunea.

N-ar fi trebuit să-și scoată telefonul. Și cu atât mai puțin să-l deschidă, chiar dacă era pus pe silențios. Și știa că în nici un caz n-ar trebui să răspundă. Cu toate acestea, l-a ridicat.

- Dunja, poate că ar trebui să lași asta acum, a șuierat Sleizner cu o expresie iritată, iar Dunja a respins apelul și a lăsat jos telefonul.

- Scuze. Unde rămăsesem?

- Legătura cu cazul lui Karen Neuman din Tibberup.

- Corect.

Telefonul a vibrat din nou. De data asta era un SMS. *Willumsen a lovit din nou, sună cât de repede poți.*

- Dunja... Ce faci?

Acum Sleizner arăta stresat de-a binelea.

Dunja a citit și recitit mesajul și a înfruntat privirea nedumerită a lui Sleizner.

- A lovit din nou. Va trebui să preiei lucrurile de aici. Am de lucru.

S-a ridicat și a coborât de pe scenă.

- Înțeleg, a zis Sleizner, desfăcându-și brațele. Din păcate, se pare că va trebui să mă suportați din nou pe mine. Unde eram?

Dunja a format numărul lui Klippan și a plecat din încăpere.

- Bună, Dunja.

Îl auzea pe Klippan că pornește motorul unei mașini.

- Ați găsit o nouă victimă?

- Nu, încă nu.

- E suedeză de data asta?

Și-a continuat drumul spre lifturi și a trecut pe lângă un televizor pe care se desfășura conferința de presă, fără sunet.

- Nu, e daneză. O chemă Katja Skov. Poate că ai auzit de tatăl ei, Ib Skov?

- Da, e unul dintre cei mai mari oameni de afaceri de la noi. Dunja a încercat să dea tare televizorul. Încă nu sunt sigură că înțeleg ce se petrece, a continuat, nereușind să găsească butonul care trebuia și renunțând frustrată la încercarea de a auzi raportul de la televizor.

- Din câte am înțeles, a avut un soi de petrecere acasă la ea, în Snekkersten. Dimineața devreme, ea și câțiva prieteni au luat un taxi până la Helsingør, unde s-au urcat pe feribot și și-au continuat petrecerea. Știi

tu, băutură și călătorii dintr-o parte în cealaltă de oricâte ori cu un singur bilet.

- Credeam că suedezii sunt singurii care fac asta.

- Așa credeam și eu. Dar e evident că au făcut-o și ei. S-a băut mult, și deodată și-au dat seama că a dispărut Katja Skov.

- Și ești sigur că nu-i doar leșinată într-o barcă de salvare ori ceva de genul ăsta?

- Personalul a scotocit de două ori întregul feribot. De cum am auzit de asta, am luat legătura cu tipul de la Scandlines... cum ziceai că-l cheamă?

- Da, știu despre cine vorbești.

- I-am cerut să verifice casetele de supraveghere și, așa cum bănuiam, el a fost din nou acolo, cu aceeași mașină.

- Vrei să zici BMW-ul lui Aksel Neuman cu plăcile de înmatriculare sedeze?

- Exact. Mi s-a spus că a coborât de pe feribot la Helsingborg astăzi, la douăsprezece și douăzeci și două de minute.

Dunja s-a uitat la ceas. Nu trecuseră mai mult de două ore de atunci. O veșnicie în aceste împrejurări, însă mult mai bine decât nimic.

- Klippan, ce-ai zice să vin în Suedia și să lucrăm la asta împreună?

- Asta voiam să-ți propun. Sună-mă de îndată ce știi la ce oră ajungi la Helsingborg și vine cineva să te ia de la gară.

Au încheiat convorbirea. Dunja a respirat adânc de câteva ori, încercând să-și potolească bătăile inimii. Însă n-avea rost. Adrenalina se revărsa în ea ca și cum s-ar fi aruncat într-o prăpastie cu o bandă groasă de cauciuc în jurul gleznelor.

S-a uitat la televizor și l-a văzut pe Sleizner încheind conferința de presă și părăsind scena. Având în vedere cât de mult îi plăcea lui să fie în centrul atenției, părea neobișnuit de încordat. Ceea ce nu putea să însemne decât un lucru, că era furios.

Într-un fel, îl înțelegea.

Chiar foarte bine.

Dar puțin îi păsa.

- Bună, Matilda. Care-i treaba? a întrebat Fabian mergând pe coridor spre sala de ședințe.

- Când vii acasă? Am sunat-o pe mami de o grămadă de ori, însă nu răspunde.

- E la atelier și sunt sigur că și-a închis telefonul. Nu e cu tine Rebecka?

- Mda, dar nu-mi place prea mult de ea. Tot timpul e pe balcon vorbind la telefon și fumând. Vreau să vii acasă acum.

- Dar, puiule, știi că nu se poate chiar acum. Nu-i decât ora unu și jumătate și mai am de lucru câteva ore. Dar după ce termin promit să vin direct acasă, ca să ne putem uita la televizor și să avem o seară de vineri tihnită. Îți place cum sună asta?

N-a fost nici un răspuns, însă a auzit-o pe bonă că o întreabă pe Matilda dacă vrea să joace „Den Försvunna diamanten”¹.

- Bine, tati, ne vedem mai încolo.

Fabian a auzit un clic înainte să apuce să răspundă, așa că și-a pus telefonul în buzunar și a mers mai departe spre sala de ședințe.

---

¹ „Diamantul pierdut”, joc de societate suedez clasic

Tomas, Jarmo și Malin așteptau deja, și nu mai lipsea decât Herman Edelman. Dispoziția în jurul mesei era aproape euforică. Într-un termos era cafea proaspătă, și o cutie de metal cu fursecuri aștepta să fie deschisă și dată din mână în mână. Toți aveau să-și permită una sau două bombe calorice în plus. Dar nu încă.

Conform tradiției, Edelman avea să-și facă apariția cu o tavă plină de mâncare și o să-i laude pe toți pentru că munca lor a făcut să mai fie prins un făptaș. Apoi avea să-i ofere fiecăruia un păhărel și să-i lase să se înfrupte din bucatele lui, pe care cu timpul toți ajunseseră să le îndrăgească – Finn Crisp¹ cu Kalles kaviar și ceapă roșie tăiată fin.

– Mai trebuie și să-l felicităm pe Tomas că a nimerit în plin cu acea primă împușcătură cu arma lui cu șase gloanțe, a zis Jarmo, imitând cu degetele un pistol mic.

– Trebuie să recunoașteți că a fost o treabă bună. La urma urmei, a fost la vreo cincisprezece metri într-un întuneric ca smoala, a zis Tomas.

– Norocul, a zis Jarmo, sorbind din cafea.

– Norocul? Aș putea s-o fac din nou legat la ochi.

– Atunci ai fi și mai norocos. În plus, ai uitat să tragi un foc de avertisment.

– Crezi că am vrut să-i dau ocazia să se predea? Trebuia să-l dobor pe ticălosul ăla. Și bang... drept în coapsă! E mai mult decât ai făcut în întreaga ta carieră.

Tomas l-a bătut pe umăr pe Jarmo.

– Doar n-ați început fără mine, nu-i așa?

Toți s-au răsucit spre Edelman, care a intrat și a pus în mijlocul mesei o tavă vârfuită cu mâncare, și au început să aplaude. Au fost distribuite păhărelele,

¹ Marcă finlandeză de pâine crocantă

și sticla aburită de O.P. Anderson¹ a trecut din mână în mână.

- Și eu ce beau? a întrebat Malin.

- Apă cu lămâie sau bere cu puțin alcool, a zis Edelman, pe când deșuruba căpăcelul de plastic roșu de pe tubul cu caviar și găurea folia de protecție cu vârful în formă de stea. Sau poți să tragi și tu o dușcă și să te faci că ești din nou în Danemarca.

Au râs cu toții și și-au luat tartine cu Finn Crisp și caviar, pe care le-au tăvălit prin ceapa tocată mărunt. Fabian a luat o înghițitură, savurând gustul puternic de ceapă îmbinat cu sărătura caviarului și pâinea tare. Era foarte bun, și acum nu pricepea de ce fusese atât de sceptic la început.

După ce au luat cu toții câteva înghițituri, Edelman și-a șters barba și a ridicat paharul.

- Vreau să profit de ocazie ca să vă felicit pentru munca minunată. Nu numai că l-am arestat pe făptaș. Dar ați făcut-o în timp record, scutindu-mă de o droaie de conferințe de presă!

Au dat pe gât băutura, și Edelman le-a pasat sticla pentru încă un rând.

- Ca să știți și voi, Ossian Kremph a fost primul meu gând când am auzit ce i s-a întâmplat lui Grimås.

Fabian și ceilalți s-au uitat unul la altul.

- Da, e adevărat. Însă n-am zis nimic, a continuat Edelman, în timp ce-și făcea altă tartină. Pentru că am fost convins că nu poate fi cu adevărat el. Am crezut că o să fie ținut pe vecie departe de lume. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că s-ar fi putut să-și execute sentința și să fie în libertate. Ossian Kremph nu era

---

¹ Veche marcă suedeză de băutură distilată din cereale sau cartofi, aromată cu chimen, anason și fenicul

doar un făptaș neobișnuit de isteț, chibzuit. Era, fără umbră de îndoială, cel mai crud agresor pe care l-am întâlnit în toți anii petrecuți aici. Atât de crud, încât fără șovăială i-a scos ochii propriului avocat când și-a dat seama încotro se îndreaptă lucrurile. Și i-au dat drumul după numai treisprezece ani. Edelman a clătinat din cap și a golit paharul dintr-o sorbitură. Totuși, mai sunt niște lucruri rămase în suspensie și, înainte să ne luăm zilele libere de Crăciun și să le cumpărăm nevestelor lenjerie, trebuie să le punem la punct.

- La ce lucruri te referi? a zis Malin.

- Încă nu știm ce a făcut cu Fischer, a zis Jarmo.

- De exemplu, a zis Edelman.

- Apoi o avem pe femeia asta, a zis Fabian, scoțând câteva fotografii ale femeii din autobuz, căreia îi fuseseră decupați ochii.

- Cine este?

Edelman a luat una dintre ele și a privit-o.

- Încă nu știm. Dar aceste fotografii erau în apartamentul lui, pe lângă niște imagini asemănătoare ale lui Grimås și Fischer.

- Așa că s-ar mai putea să existe o victimă închisă pe undeva?

Edelman a clătinat din cap și a oftat.

- Sau poate că o să trăiască fericită, neștiind că era următoarea la rând.

- Când o să-l putem interoga? a întrebat Malin, ungându-și încă un Finn Crisp.

- Tocmai am luat legătura cu Spitalul Söder din Stockholm, a zis Edelman. Tocmai îl cos.

- Așa că ar trebui să putem merge acolo cam într-o oră.

- Exact la asta voiam să ajung. E clar că nu e stabil mintal după cele întâmplare.

- Că înainte era, nu? a zis Tomas râzând.

- Terapeutul lui pare să creadă asta și acum a interzis vizitele.

- Ce vrei să spui cu „a interzis vizitele“? a zis Jarmo. Nu poate să obstrucționeze ancheta, nu?

- Din nefericire, tocmai că poate, câtă vreme este vorba despre sănătatea suspectului. Și nu trebuie să uităm asta. Oricât de siguri am fi de vinovăția lui, în momentul de față nu este altceva decât un suspect.

- Deci, când îl putem vedea? a repetat Fabian, cu toate că simțea deja că va dura o vreme.

- Au promis că iau legătura cu noi după weekend, dar au spus că ar trebui să ne pregătim să așteptăm cel puțin o săptămână.

- O săptămână? a zis Tomas, golind ce mai rămăsese din tărie. La naiba, l-am împușcat în picior, nu în gură.

- Întrebarea este dacă e măcar posibil să avem un interogatoriu cum se cuvine, a zis Malin.

O săptămână, poate chiar două. Nu se poate, și-a zis Fabian. Fischer ar fi cu siguranță mort până atunci. Ca și femeia din autobuz.

- Bun, și ce facem acum? În afară de a sta aici cu brațele încrucișate, a zis Tomas.

- Evident, nimeni n-o să stea cu brațele încrucișate, a zis Edelman. De exemplu, Hillevi se ocupă deja de apartamentul lui și s-ar putea să găsească un indiciu care să ne facă să înaintăm.

- Bine, atunci va trebui doar să ținem pumnii strânși, a zis Tomas, tăvălind încă un Finn Crisp cu caviar prin farfuria cu ceapă roșie.

- Nu cred că putem merge mai departe în acest moment. Edelman s-a ridicat. Mâncați liniștiți. Eu am de pregătit o conferință de presă. Să sperăm că va fi ultima legată de acest caz.

A ieșit din încăpere.

S-a lăsat tăcerea, și voioșia de mai devreme se stinsese.

- Bine, în afară de cazul în care se întâmplă ceva, ne vedem luni, a zis Fabian, împingându-și scaunul în spate.

- Sigur. Weekend plăcut! a zis Jarmo.

- Și ție.

Fabian a ieșit și a auzit-o pe Malin grăbindu-se să-l ajungă.

- Cum, dintr-odată te gândești doar să te duci acasă?

- Da, dar nu la a mea, mă îndrept spre strada ta.

- Cum? Nu pricep...

- Și vii cu mine ca să-i facem o vizită unuia dintre vecinii tăi.

Era o cursă contracronometru. Avansul de mai mult de două ore al lui Willumsen trebuia să fie eliminat cu orice preț. Minut cu minut. Secundă cu secundă. Din păcate, irosise o mulțime de timp valoros scoțându-și rochia. Fermoarul fustei se înțepenise și, după ce a tras de el ușurel în sus și în jos, Dunja l-a smucit, enervată la culme, așa încât s-a rupt și a aterizat în coșul de gunoi. A avut nevoie de două pachete de șervețele ca să-și ștergă transpirația de pe corp.

Din fericire, ultimii din secție plecaseră deja acasă, așa că s-a putut schimba chiar în dreptul biroului său. În clipa în care și-a tras blugii și tricoul polo, s-a simțit din nou ea însăși. A strâns dosarele anchetelor vechi și și-a închis calculatorul.

- Iată unde te ascundeai.

Dunja s-a răsucit și l-a văzut pe Sleizner venind spre ea.

- Ce s-a întâmplat acolo? Și-a azvârlit brațele în aer. Trebuie să fi fost ceva nemaipomenit de important pentru tine ca să pleci așa, în toiul unei conferințe de presă.

Ea a încuviințat din cap și și-a pus dosarele în geantă.

- Era poliția din Helsingborg. Willumsen a lovit din nou. A răpit o tânără de pe feribotul spre Suedia, așa că trebuie să ajung acolo cât mai repede posibil. Te sun și îți explic mai multe când o să fiu în tren.

Și-a atârnat geanta pe umăr și s-a răsucit să plece.

- Ușurel. Sleizner a prins-o de braț, făcând geanta să alunece pe podea. Ia s-o luăm mai încet.

- Kim, îmi pare rău, dar chiar n-am timp să...

Strânsoarea de pe brațul ei a devenit mai puternică, în vreme ce el îi apăsa pe buze arătătorul celeilalte mâini.

- Acum mă ascuți tu pe mine. S-a înțeles?

Dunja a încuviințat și Sleizner a slăbit strânsoarea de pe braț.

- Ai vreo idee la ce m-ai expus acolo? A început să se plimbe în jurul ei. Ți-am dat o investigație pentru care unii din clădirea asta și-ar tăia mâna dreaptă. Te-am lăsat să stai pe scenă lângă mine. Ți-am așternut la picioare un afurisit de covor roșu lat, lung și abia țesut! Și cu ce mă aleg în schimb? Ia zi?

Sleizner era proțăpît în spatele ei, cu fața atât de aproape, că îi simțea respirația pe lobul urechii. Mirosea a încăpățănare și a răceală, și a trebuit să se rețină cu toată puterea să nu se aplece în partea cealaltă. Nu era prima izbucnire a lui Sleizner. Dimpotrivă, era un lucru normal să-i muștruluiască pe toți angajații. Dar asta era prima dată că se pomenea ea însăși în bătaia puștii. S-a întâmplat cu Hesk și cu toți ceilalți. Au rămas calmi și au răbdat, pur și simplu, până ce el s-a potolit.

- Da, o să-ți spun, a zis Sleizner dându-i ocol și oprindu-se în fața ei.

Numai că ea n-avea timp. Fiecare secundă care trecea sporea avansul lui Willumsen.

- O afurisită de tiflă drept în fața aparatelor de filmat! Și-a ridicat degetul mijlociu, atingându-i nasul. Am rămas acolo ca un tâmpit și n-aveam habar...

- Kim, trebuie să mă scuzi. Dunja i-a îndepărtat mâna de fața ei. Dar chiar n-am timp pentru asta acum.

- Timp? Ai timp cât îți spun eu că ai. Și în acest moment o să stai aici și o să mă ascuți. Nu, zău, ai crezut pur și simplu că acum poți să pleci?

Dunja a încuviințat din cap și Sleizner a părut șocat.

- Îmi pare rău dacă a ajuns să fie un pic ridicol acolo. Sincer îmi pare. Dar m-ai numit în fruntea acestei investigații și este exact ceea ce am de gând să fac.

Și-a luat geanta de jos și a pornit spre ieșire.

- Dunja, așteaptă...

Ea s-a răsucit și l-a văzut îndreptându-se spre ea.

- Da?

El a scos un oftat prelung și adânc.

- Îmi pare rău... Nu așa aveam de gând să mergă lucrurile. S-a oprit din nou în fața ei și a privit-o drept în ochi. M-am simțit acolo ca și cum m-ai fi lăsat în fundul gol. Știu că nu faci decât să încerci să-ți asumi responsabilitatea pentru această investigație, dar a fost o mică greșală. Până și tu trebuie să fii de acord cu asta. Nu-i așa?

Dunja a încuviințat din cap.

- Da, și îmi pare cu adevărat rău. Dar trebuie să...

- Și mie. Prin urmare, îmi pare rău... Și ne înțelegem atât de bine. Nu? I-a luat mâinile într-ale lui. Sunt gata să șterg totul cu buretele și s-o luăm de la zero. Ce zici?

- În ordine, a zis Dunja și a încercat din nou să plece.

Avea nevoie să plece de acolo. Însă Sleizner continua să-i țină mâinile și să se uite în ochii ei.

- Sigur?

Ea a încuviințat iar din cap și el a zâmbit.

- Bine. Atunci știm cum stau lucrurile între noi.

I-a sărutat mâna și a lăsat-o să plece.

Vecinul lui Malin a deschis ușa de-abia după ce au sunat a treia oară, uitându-se întrebător de la ea la Fabian și înapoi. Era îmbrăcat cu pantaloni bej din catifea reiată, cămașă albă și vestă de piele și, cu ochelarii lui cu lentile mici și rotunde și părul încărunțit, lung până la umăr, arăta mai degrabă a lăutar din pădurile din nordul Suediei decât a psihanalist care se ocupa de unii dintre cei mai violenți criminali din țară.

- Bună, ce mai faci? Malin a dat mâna cu bărbatul care părea din ce în ce mai nelămurit, dacă era posibil. Nu mă recunoști? Ne-am întâlnit la un grătar toamna trecută. Soțul meu a ars toți hotdogii, așa că a trebuit să comandăm pizza. Locuiesc la câteva case mai sus, pe stradă.

- Scuze, dar am un client în cabinet și...

- Nici o problemă, terminăm cât ai bate din palme. Putem să intrăm?

- Ăăă, nu. Nu e momentul...

- Grozav! N-aș refuza un scaun pe care să mă așez. Când ești atât de gravidă, anumite poziții te sleiesc cu totul de puteri. Apropo, el e colegul meu Fabian Risk de la Biroul Național de Investigații Criminalistice. Malin

și-a rostogolit ochii spre Fabian, pe când se strecura în hol și se așeza pe un scaun. Ah... tocmai ce îmi trebuia.

- Scuze, dar despre ce este vorba?

- Ossian Kremph. Numele îți sună cunoscut?

- Deci, voi sunteți cei care l-ați urmărit până pe șinele metroului și l-ați împușcat.

- Nu, a fost alt polițist. Dar trebuie să-l vedem. Cât mai curând posibil.

- Exclus. Terapeutul și-a scuturat capul. N-ați făcut deja destul rău? Ossian și-a executat sentința și merită să trăiască în pace. Nu-mi amintesc nici unul dintre pacienții mei care să se fi străduit la fel de mult ca el să se schimbe. Apoi veniți voi și-i întoarceți întreaga viață cu susul în jos.

- De ce ești îngrijorat? a zis Fabian. Că n-o să-ți mai trimită chiria?

Terapeutul s-a răsucit spre Fabian, ridicând din umeri.

- Am pentru asta permisiunea asociației și declar venitul, pentru taxe, dacă la asta te referi. Nu e nimic ilegal în...

- Cine vorbea despre ilegalități? Mă gândesc mai degrabă la etica profesională care spune că nu trebuie să treci hotarul și să te implicii prea mult în viața pacienților.

- Ai făcut-o? a zis Malin.

- Poftim?

- Ai trecut hotarul?

- Nu cu adevărat. Terapeutul și-a potrivit ochelarii cu mâna care îi tremura. Pe de altă parte, am revenit la căsuța de pornire în privința reabilitării lui. Și nu-i vina nimănui în afară de voi.

- Îmi pare rău să aud asta. Dar uiți un amănunt.

Malin i-a arătat câteva dintre fotografiile lui Carl-Eric Grimås și ale orbitelor lui goale.

- N-a făcut el asta. Nu-i cu puțință.

Terapeutul le-a înapoiat fotografiile cu un fornăit și și-a dat după ureche câteva bucle cenușii.

- Și de ce e așa de improbabil?

- Crezi că nu-mi dau seama ce gândiți voi despre munca mea? Că nu-i decât un hobby costisitor pentru oamenii care își plâng de milă și nu mai știu ce să facă cu banii. Sau, în cazul lui Ossian, cu banii contribuabililor. Dar vă asigur că e o știință, și încă una destul de exactă. Eu și Ossian am reușit să ajungem până la miezul ființei lui și să găsim rădăcina bolii.

- Și care era?

- Îți lipsesc uneltele potrivite ca să te apropii măcar de înțelegere. Și, cu medicamentele pe care le ia acum, sunt cu totul convins că e nevinovat. Își dă seama de consecințele acțiunilor sale.

Și-a încrucișat brațele pe piept.

- Și ce se întâmplă dacă nu-și ia medicamentele? a zis Fabian. Dacă doar zice că-și ia medicamentele, dar în realitate n-a făcut-o de câteva luni?

- E o întrebare ipotetică. Ossian nu m-ar minți niciodată.

- Nu?

- Uită-te la astea. Malin s-a ridiat de pe scaun și i-a arătat imaginile victimelor din investigația din urmă cu șaisprezece ani. Vezi asemănări?

Terapeutul s-a hotărât cu greu să coboare privirea.

- Bănuim că mai are două victime ascunse undeva, a zis Fabian. Adam Fischer, despre care cu siguranță ai auzit la știri, și femeia aceasta.

I-a arătat una dintre fotografiile femeii din autobuz cu ochii decupați.

- O, Dumnezeule mare...

Terapeutul și-a acoperit gura cu mâna.

- O recunoști?

El a clătinat capul.

- Nu, dar este exact ceea ce făcea când era bolnav.

Nu se putea stăpâni. În momentele cele mai rele, putea să decupeze ochii din toate paginile ziarului.

Terapeutul s-a așezat pe un scaun, și dintr-odată fața îi era foarte palidă.

- Să-ți aduc un pahar cu apă? a zis Malin.

Terapeutul a încuviințat în tăcere și și-a luat capul în mâini.

Dunja Hougaard era pentru prima oară în Helsingborg. Vorbise de mai multe ori cu Carsten să meargă acolo. Numai că nu o făcuseră și, cumva, dorința de a merge în Suedia nu se împlinise niciodată. O dată s-a dus până la Malmö, după ce coroana suedeză a scăzut la paritate, și nici vorbă că au pus mâna pe câteva chilipiruri. Însă profitul s-a dus pe apa sâmbetei în clipa în care la masă au comandat și o sticlă de vin.

Dar acum, că era aici, a văzut că orașul este mai impunător și mai frumos decât Helsingør. Cine știe de ce, își închipuise că Helsingborg este un oraș industrial murdar, fără viață. Cam ca în Europa de Est. Ce-i drept, nu fusese vreodată nici în Europa de Est, așa că ar fi trebuit, de fapt, să-și dea seama că nu făcuse nici o verificare, convinsă că scara rulantă o s-o ducă până la sala sosirilor din Knutpunkten¹.

Luase legătura cu Klippan în clipa în care feribotul a plecat din Helsingør și acum îl vedea stând acolo cu o pancartă pe care era scris greșit numele ei de familie. Era scund și cu trupul în formă de pară, arătând cu totul altfel decât își închipuise ea când au vorbit la telefon.

---

¹ Gara Centrală din Helsingborg

- Hei, sunt Dunja, a zis și i-a făcut semn cu mâna.

- Aha, da... a mormăit el și a pornit spre ieșire.

Dunja s-a luat repede după el.

- Pe drum înapoi am dat o tură pe feribot și nu erau decât aparate de fotografiat pe puntea mașinilor.

El a mormăit ceva, a descuiat mașina cu telecomanda și a deschis portbagajul. Dunja și-a așezat valiza, în vreme ce se întreba de ce colegul său suedez e așa de schimbat. Apoi s-a așezat pe locul pasagerului și și-a pus centura de siguranță.

- Scuze, s-a întâmplat ceva? a zis și a așteptat răspunsul.

- *Sorry, I don't understand Danish*¹, a zis el și a demarat.

- *Yes, you do. You understood me just fine when we talked over the phone*².

- *No, I don't*³.

Dunja nu mai știa ce să creadă. Glumea cu ea? A izbucnit în râs, însă a încetat de cum și-a dat seama că se uită la ea de parcă ar avea o boală infecțioasă. Să fi spus ea ceva aiurea? Sau poate Klippan avea vreo formă de tulburare de personalitate schizofrenică? Nu pricepea nimic și s-a hotărât să nu mai scoată nici o vorbă. Când, după șapte minute, au intrat în sfârșit în parcare a secției de poliție din nordul Helsingborgului, a deschis portiera și a ieșit din mașină înainte să fi oprit de tot.

- Mă gândeam că trebuie să fi ajuns, a auzit o voce strigând dinspre intrare.

---

¹ Îmi pare rău, nu înțeleg daneza.

² Ba da. M-ai înțeles foarte bine când am vorbit la telefon.

³ Ba nu.

Dunja s-a răsucit și a văzut un bărbat înalt și mă-tăhălos care stătea acolo și îi făcea semn să se apropie. I-a făcut și ea semn, cu toate că nu-l cunoștea. Apoi și-a luat valiza din portbagaj, a pornit spre intrare și a dat mâna cu bărbatul.

– Hei! El i-a luat valiza. Dă-mi voie s-o duc eu.

– Dar...? Tu ești Klippan?

– Sper că da. Doar dacă nu vorbești de Klippan¹ de lângă Kvidinge, a zis el, râzând, și a invitat-o să intre în secția de poliție.

– Nu te supăra, dar sunt un pic nedumerită. Nu tu erai cel care trebuia să mă întâmpine?

– Ba da, însă am fi fost fotografiați de toate camerele radar din Skâne, așa că l-am trimis pe Hugo Elvin. Poate că ar fi trebuit să te sun și să-ți spun. Dar știi cum e în toiul unei anchete. Uiți de toate celelalte. Sper că n-a fost nici o problemă.

Și-a scos cardul, a tastat codul și a deschis ușa.

– Nu, nu. A fost cam... surprinzător.

– N-a fost morocănos?

– Nu, nu... A fost destul de bine.

– Ce bine. Știi, de multe ori întâlnirea cu el e un pic aparte. Însă de-abia l-ai cunoscut, așa că a fost cel mai amabil posibil.

– Nu, cu siguranță nu l-am cunoscut.

– Nici eu, dacă e să fiu sincer, a zis Klippan și a izbucnit în râs.

---

¹ Numele unui deal

Bărbatul zăcea pe masă în fața sa. Gol și legat. Fusese hrănit printr-un tub timp de zece zile, ca să le lase timp toxinelor să iasă din trup. Corpul lui era curat, ras și dezinfectat, și în locul unde ar fi trebuit să fie ochii se căscau două găuri însângerate. Anestezicul a funcționat așa cum trebuie, și bărbatul doar a tras brusc aer în piept și a gemut un pic când i-a scos ochii, pe care i-a pus apoi într-un fluid vâscos. Dar acum respirația îi revenise la normal.

Bărbatul era pregătit să-și ofere trupul pentru satisfacerea dorințelor lui. Dar avea să-l țină în viață și să prelungească totul cât mai mult posibil. De-abia atunci când va veni timpul ca organele interne să fie preparate avea să fie lichidat, iar părțile principale aveau să fie tăiate și puse în tigaie.

Până atunci avea să se mulțumească cu câte o înghițitură din diferite părți ale corpului. Era ca și cum ai combina aperitivele cu preludiul, lucru pe care ajunsese de curând să-l aprecieze mai mult. Acum putea să facă asta să dureze zile întregi. Simpla pătrundere prin carne până la os a cuțitului bine ascuțit îl făcea să se cutremure de plăcere, și chiar s-a întâmplat să ejaculeze înainte să apuce să guste.

În mod normal, ar fi tăiat bucățelele cu cuțitașul. Însă mersese cu un pic mai departe și pusese să-i fie ascuțiți dinții. A fost dureros, și a trebuit să se ducă până în Polonia ca să găsească un dentist care să fie de acord cu procedura. Dar continua să-și spună că meritase cu vârf și-ndesat.

Și-a scos protezele de sus și de jos și și-a pipăit șirul de dinți ascuțiți ca bricele, în vreme ce îi dădea târcoale bărbatului de pe masă. După două ocoluri, a ales coapsa stângă. S-a aplecat, a deschis gura și și-a lăsat dinții să pătrundă încet în carne. Sângele cald a țâșnit imediat, umplându-i gura și scurgându-i-se pe bărbie.

A mestecat carnea crudă, a înghițit și s-a aplecat să mai muște o dată când, brusc, mâna bărbatului a apărut din senin și l-a pocnit în față. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Bărbatul era legat și se uita drept la el, chiar dacă orbitele roșii erau goale. Bărbatul a murmurat ceva, și s-a aplecat spre el ca să audă mai bine.

– Se trezește... Acum se trezește...

Ossian Kremph s-a uitat în jur și și-a dat seama că mai erau trei oameni în cameră. Pe doi dintre ei îi mai văzuse în treacăt. Pe al treilea, cel cu ochelari mici și rotunzi și păr cărunt cărlionțat, îl cunoștea prea bine.

După câteva secunde și-a dat seama că visase, că se afla la Spitalul Söder și persoana legată de pat era el. Ca să se asigure, și-a trecut limba peste dinți și și-a dat seama că nu erau deloc ascuțiți. O parte din el a scos un oftat de ușurare, însă altă parte din el, în adâncuri, era dezamăgită.

– Ossian... a zis tipul cu păr cărunt. Sunt aici niște oameni care vor să stea de vobă cu tine.

– Nu acum... Nu vreau... Nu pot... Trebuie să plecați...

A încercat să se îndepărteze de bărbatul care întotdeauna mirosea prea tare a apă de colonie, dar cătușele îl țineau legat strâns de pat.

- Cel mai bine e să răspunzi la întrebările lor.

Și de ce ar fi trebuit să faci asta? Nu voia.

- Plecați!

- Vedeți și voi. Exact la asta mă refeream, le-a spus celorlalți persoana pe care o ura cel mai tare.

- Ați putea să-i dați ceva care să-l liniștească, a zis femeia gravidă.

- Atunci ar adormi pe loc.

Celălalt bărbat s-a aplecat spre el.

- Bună, Ossian. Mă numesc Fabian Risk. Am doar trei întrebări pentru tine. A ridicat trei degete. Trei întrebări mici și simple, și apoi promitem să te lăsăm în pace.

- N-am făcut nimic. Voi sunteți cei care ați dat buzna fără nici un drept. Nu eu. Nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea deloc. Spune-le să plece! a răcnit. Ieșiți!

- O s-o facem de îndată ce răspunzi la întrebările mele. Unu: ce ai făcut cu Adam Fischer?

Ossian și-a scuturat capul și a încercat să-și acopere ochii cu mâinile. Însă lanțurile cătușelor erau prea scurte.

- Ossian, răspunde, a zis cel care pretindea că e prietenul lui. Unde l-ai ascuns?

- V-am spus deja că nu puteți să fiți aici. Vreau să plecați imediat.

- Bine, trecem deocamdată la a doua întrebare, a continuat polițistul. Mai ai și alte victime? Cum ar fi femeia aceasta.

I-a arătat fotografia unei femei într-un autobuz, cu ochii decupați.

Ca niște vulturi înfometaji, smulgeau bucăți din el cu întrebările.

– Fischer.

Dar nu putea să răspundă.

– Alte victime.

Voia să vorbească, dar nu putea rosti cuvintele.

– Și ultima: unde le ții ascunse?

A închis ochii și și-a scuturat capul cât de tare a putut, ca să-i facă să dispară. Dar n-au vrut. Ba chiar se tot apropiiau, cu clonțurile lor care smulgeau bucăți.

– Ossian, nu mă aflu aici ca să-ți fac vreun rău, a mințit polițistul. Nu vreau decât să înțeleg cum se potrivesc toate astea între ele.

– Să înțelegi? Nu și-a putut înăbuși râsul. Asta-i bună. Chiar că-i bună. Cine nu vrea asta? Eu, în orice caz, vreau.

– Scuze, dar ce vrei să zici?

– Ce vreau să zic? De unde să știu? Nu știu nimic. Nici măcar n-am un radio. Cu toate că n-am făcut nimic, ei zic mereu nu, nu, nu...

– Ossian, încearcă să asculți acum ce zic polițiștii.

– Cum pot să ascult buletinul meteorologic maritim fără un radio? Ha? Cum s-o fac? E imposibil. Dar acum e vremea să plecați. Vizitele nu sunt bune.

– Fabian, putem vorbi afară? a auzit cum zice umflata și cu coada ochiului i-a văzut cum trec de o femeie de serviciu, pe când plecau.

În sfârșit.

– N-are nici un rost, a zis Malin, începând să-și maseze șoldurile.

– Deci, trebuie să renunțăm și gata?

Fabian a luat un termos cu cafea de pe căruciorul cu mâncare și a umplut o ceașcă.

- I s-a pus diagnosticul de tulburare de identitate disociativă gravă. Așadar, există cu adevărat riscul să nu-și amintească nimic din ce a făcut.

Fabian a încuviințat din cap. Malin avea dreptate, probabil. Dar nu putea fi vorba să aștepte până ce el se însănătoșește. Trebuia s-o ia pe altă cale.

- Acum mă credeți?

Terapeutul a închis în urma sa ușa cabinetului.

- Desigur. V-am crezut de la început, a zis Malin.

- Sper că vă dați seama cât de mult îi va afecta încrederea în mine. Mi-au trebuit ani întregi ca să creez relația asta și acum s-a dus pe apa sâmbetei.

- Ne dăm seama de asta și ne pare foarte rău, a zis Malin. Dar, după cum sunt sigură că înțelegi, n-avem încotro, trebuie să încercăm tot ce este posibil...

- Trebuie să-i arătăm locul faptei, a întrerupt-o Fabian, răsucindu-se spre terapeut. Preferabil cât mai curând posibil.

- Scuze, dar... Nu înțeleg.

- Trebuie să-l ducem la unul dintre locurile faptei și să vedem dacă asta îi stimulează amintirile.

Terapeutul i-a aruncat lui Fabian o privire întrebătoare.

- Scuze, dar am fost oare în aceeași încăpere? N-ai văzut în ce stare proastă este?

- Da, dar se presupune că asta nu-i nimic în comparație cu starea proastă în care sunt victimele lui chiar în acest moment. Va trebui să mă scuzi dacă simpatia mea nu se îndreaptă spre tine sau spre pacientul tău.

- Mă doare fix în cot de simpatiile tale. Orice vizită la locul faptei iese din discuție.

- Cred că ar trebui să vorbești un pic mai încet, a zis Malin, așezându-se în fața lui Fabian. Indiferent ce se întâmplă, e sigur că Kremph o să fie condamnat.

Nu încercăm decât să facem tot ce ne stă în puteri ca să salvăm alte victime și să găsim răspunsul la niște întrebări din investigație. Oricum, poți să te gândești la asta.

Terapeutul a încuviințat din cap, însă n-a zis nimic. Apoi s-a răsucit și s-a întors în camera lui Kremph.

Mirosul îi amintea Dunjei de vechiul atelier auto al bunicului său, din Kolding. Pe când părinții săi erau încă împreună, se duceau de patru ori pe an. După divorț au ajuns să meargă mai des, un weekend pe lună. De câte ori mergeau acolo, ea se furișa în garaj după orele de lucru, se culca pe podeaua de ciment murdară, printre unelte, închidea ochii și savura acel miros special. Era unul dintre lucrurile ei preferate, și chiar și acum încă se mai pomenea că respiră mai adânc de cum ajunge într-un garaj sau la o benzinărie.

Dar azi nu era la Kolding, ci la Helsingborg, încercând să localizeze și să aresteze un criminal în serie. S-a uitat în jur și a observat că laboratorul de investigații tehnice al poliției din Helsingborg arată cu totul altfel față de biroul lui Kjeld Richter din Copenhaga. Era exact opusul unui decor alb și aseptice. Podeaua și pereții erau din ciment și pe tavan erau lămpi fluorescente, luminând mai multe stații de lucru.

Și-a scos telefonul și a văzut că e ora cinci fără cinci. Benny Willumsen, probabil cu Katja Skov legată în portbagaj, avea acum un avans de patru ore și jumătate - o eternitate, după părerea sa, și n-avea să-i fie greu să se ascundă departe de aria lor de căutare.

Presupunând că păstrează ritmul. Pe de altă parte, dacă era convins că poliția îi scotocește apartamentul în căutarea unor probe inexistente, exista șansa să încetinească.

Ceea ce însemna că avantajul lui temporal putea să ajungă la zero.

S-a întors spre Klippan.

– N-ar trebui să plecăm? Cred că e...

Klippan i-a făcut semn să tacă.

– Nu-i place să fie deranjat când e așa de concentrat, a șoptit, închizând cu mare grijă ușa în urma ei.

– Nu contează. Oricum nu iese nimic din asta, a zis o voce din încăpere.

De-abia acum și-a dat seama că în încăpere era un bărbat în halat alb, uitându-se la un calculator mare. Bărbatul s-a răsucit spre ei și și-a lăsat bărbia în piept, ca să privească pe deasupra ochelarilor de citit.

– Ea e Dunja Hougaard. Cea despre care ți-am vorbit, a zis Klippan, înaintând. De la poliția din Copenhaga.

– Da, n-am Alzheimer, a zis bărbatul, răsucindu-se la loc spre monitor, care era plin de coloane lungi de litere și cifre în diferite combinații.

– În orice caz, acesta este tehnicianul nostru legist, Ingvar Molander, și pot depune mărturie că, în mod normal, e într-o dispoziție mult mai bună.

– Aveți probleme? a întrebat Dunja, apropiindu-se de Molander.

– Dacă definești o problemă ca un făptaș care a dispărut ca prin minune, răspunsul este, fără nici o îndoială, da. Molander a dat drumul casetei de supra-veghere pe care se vedea BMW-ul lui Aksel Neuman, cu geamurile fumurii, plecând de pe feribot. După cum vedeți, a coborât de pe feribot la Helsingborg azi, la ora 12.22 p.m. Ar fi trebuit să apară pe una dintre

camerele radarului din afara orașului. Dar nici vorbă de așa ceva, au trecut mai mult de patru ore și încă n-a apărut pe nici o cameră de supraveghere din toată provincia Skåne.

- Cred că nu înțeleg prea bine, a zis Dunja. Vrei să spui camera care fotografiază?

Molander a încuviințat.

- Dar, dacă nu conducea repede?

Molander a schimbat o privire cu Klippan.

- Nu știi cât de avansată e această tehnologie în Danemarca, însă noi testăm la Malmö RAPI. Și nu mă întreba cum, dar Astrid Tuveșson a reușit să obțină aprobarea să le folosim datele în acest caz, a zis Klippan.

- Au fost la fel de dezamăgiți ca noi când Willumsen a fost eliberat, a zis Molander.

- Da, dar totuși. Ea trebuie să fi tras niște sfori care vin de foarte sus. Vreau să zic, e o chestie destul de controversată.

- Ce e RAPI?

- Recunoașterea Automată a Plăcii de Înmatriculare, a zis Molander. Camerele radarului sunt conectate direct la un server care înregistrează în direct toate mașinile care trec, indiferent de viteza lor.

- În Suedia chiar vi se permite să faceți asta?

- Încă nu. Se estimează că toate clauzele vor fi stabilite de-abia peste doi ani. Așadar, nu e ceva ce putem folosi ca probă, a zis Klippan.

- Oricum, nu contează, pentru că n-am dat de el, a zis Molander, oftând.

- Poate că e un virus în sistem? a sugerat Klippan.

- Nu, mai degrabă el a ales cu bună știință drumurile laterale, pe care nu există camere și de aceea

tocmai adun date de la toate garajele și benzinăriile monitorizate. Cu un pic de noroc...

- Sau poate că a schimbat o literă sau o cifră de pe placa de înmatriculare, a zis Dunja, punându-și paltonul și fularul pe un scaun gol.

- De fapt, nu-i o idee rea, a zis Klippan, dând din cap energic. În principiu, probabil că e destul să pui o bucățică de izolirband. Ce crezi? s-a răsucit el spre Molander. Însă întrebarea a rămas fără răspuns, căci Molander era deja prins cu căutarea altor numere de înmatriculare.

Între timp, Dunja a dat cu ochii de o mapă cu titlul „Cazul din Ven - august 2007“.

- Ce-i asta?

- Asta-i ceea ce îți spuneam la telefon. E întregul motiv pentru care Willumsen este încă în libertate. Nu l-am inclus în e-mailul pe care ți l-am trimis deoarece sunt sigur că nu el e făptașul. Dar Ingvar a insistat să-ți faci singură o părere, a zis Klippan.

- Desigur, eu cred că a fost el, a zis Molander, oftând. Cine altcineva ar fi putut să fie?

- Asta-i o întrebare bună. În orice caz, cred că nu e Willumsen. Alibiul lui era beton. Dar n-are rost să continuăm acum dezbaterea, a zis Klippan, răsucindu-se spre Dunja. După cum vezi, nu suntem de aceeași părere.

- Care i-a fost alibiul?

- Era la o sală de sport din centrul orașului Malmö. Lucra la aparate de aproape opt ore.

- Opt ore?

- Da, evident e împătimit de exercițiile fizice și puternic ca un... Nu știu ce. Nu-i o persoană cu care să vrei să dai nas în nas pe o străduță întunecoasă.

Dunja a deschis mapa și a răsfoit paginile anchetei vechi de doi ani și jumătate, cu fotografiile ale unei femei goale care ieșise la țarm pe țărmul nordic al insulei Ven, în patru labe, așezată pe un palet.

- Nu înțeleg. E prinsă de palet?

- Da, a fost fixată pe el cu șuruburi groase de cinci milimetri. Klippan a arătat cu mâinile mărimea șuruburilor. Trebuie să fi fost îngrozitor. Știi, Ingvar o cunoștea.

- Nu chiar. Depinde ce înțelegi prin „a cunoaște“, a zis Molander de la calculator.

- Mă rog, locuiau în același cvartal. Apropo, ce mai face soțul ei? Mai locuiește acolo?

- Nu, a vândut casa de un an și jumătate.

- Nu a început să bea și să-și joace toți banii la poker pe internet?

- Da, dar dacă e să am cea mai mică șansă să termin asta înainte de sărbători, va trebui să vă țineți...

- Sigur. *Sorry*, te lăsăm în pace. Klippan s-a întors spre Dunja. Întotdeauna e foarte supărăcios când se petrece ceva palpitant.

- Îmi poți spune mai multe despre caz?

Klippan a încuviințat și a condus-o pe Dunja mai departe de Molander.

- E o poveste înspăimântătoare. O chema Inga Dahlberg și ieșise la jogging în parcul Ramlösa când a fost atacată și răpită. Din nefericire, n-au fost martori, dar am ridicat urme de sânge de pe pista de jogging și, după cum vezi aici, a fost lovită în față cu ceva dur. A răsfoit dosarul până ce a dat de niște fotografii cu fața stâlcită a victimei. Probabil o lopată sau ceva asemănător. Am ridicat mai multe probe dintr-un loc izolat dintre copacii de pe malul râului Rån.

- Și ce ați găsit acolo?

- În principal, mai mult sânge. Dar și costumul ei de jogging și câteva dintre șuruburile acelea neobișnuit de lungi.

- Așadar, acolo a dezbrăcat-o?

- Da, și a fixat-o cu șuruburi pe palet, în patru labe. Trebuie să se fi trezit după lovitura cu lopata și să fi crezut, cumva, că o să supraviețuiască dacă face ce zice el. El a folosit șaibe, așa încât capul șuruburilor să nu-i treacă prin mâini și fluierile picioarelor.

Klippan a tăcut și a clătinat din cap.

- Ce s-a întâmplat apoi?

- A violat-o și a aruncat-o în râu. După constatările medicului legist, avea plămânii plini de apă sărată, așa că trebuie să fi supraviețuit în mod miraculos tot drumul până în strâmtoare înainte ca paletul să se răstoarne.

Din multe puncte de vedere, era o crimă tipică pentru Willumsen. Până aici, Dunja era de acord cu Molander. Dar, chiar și fără alibiul beton, era gata să meargă pe mâna lui Klippan. Fără îndoială, Willumsen era un căutător de emoții tari, care trebuia să meargă tot mai departe de fiecare dată. Însă ceea ce era aici era prea subtil și sofisticat față de ceea ce făcuse cu doi ani și jumătate înainte. Nu credea că ar fi putut să fie el.

Gândurile i-au fost întrerupte când i-a strigat Molander.

- L-ai găsit? a zis Klippan.

- Ești mai al naibii de nerăbdător decât nepoții mei în Ajunul Crăciunului. Ia uite aici.

Dunja s-a dus în spatele lui Molander, care le-a arătat niște însemnări.

- Țsta e numărul lui Aksel Neuman. A arătat spre AF 543 89. Dacă pornim de la teoria Dunjei că Willumsen a furat mașina de la Aksel și a modificat

plăcile de înregistrare cu un pic de bandă izolieră, e ușor să faci din F un E și din nouă un opt. Ceea ce ne-ar da trei numere noi. Le-a arătat AE 543 89, AF 543 88 și AE 543 88. În plus, cinci poate deveni șase, ceea ce ne dă alte patru variante, a continuat, arătându-le alte patru numere. AF 643 89, AF 643 88, AE 643 89 și AE 643 88.

- N-ar trebui să vedem dacă e vreo potrivire? a zis Klippan.

- Și ce crezi că făceam eu? Iisuse...

- Cât va dura? s-a interesat Dunja, regretând întrebarea de cum a văzut mutra făcută de Molander.

- Nu știu cât de rapide sunt calculatoarele în Danemarca, dar...

- Stai un pic, ce-i asta? Klippan a arătat numărul de înregistrare de pe ecran AE 643 89 care clipea. E ceea ce cred eu că e?

Molander s-a uitat la numărul care clipea și a încuviințat. După câteva comenzi, a afișat o hartă cu câteva marcaje.

- Punctele alea. Arată drumul pe care a luat-o? a indicat Klippan spre ecran.

- Da. Dar n-ai putea, te rog, să nu mai atingi ecranul? a oftat Molander și a dat deoparte mâna lui Klippan. După cum vezi aici, a mers pe drumul 17 dintre Landskrona și Eslöv.

- Putem vedea la ce oră? a zis Dunja, simțind că începeau, în sfârșit, să reducă din avansul lui.

Molander a mărit harta și a dat clic pe unul dintre marcaje.

- Pe la două fără un sfert, ceea ce se potrivește dacă a coborât de pe feribot la unu și douăzeci și două de minute.

- S-ar zice că e pe drum spre Eslöv, a zis Klippan.

- Nu, atunci ar fi fost înregistrat de una sau mai multe camere. Așadar, undeva între Teckomatorp și Marieholm a virat pe un drum de țară.

- Și acolo nu există camere, a zis Klippan.

- Ai nimerit-o.

Dunja a studiat harta și a observat că nu există decât un drum pe care Willumsen ar fi putut vira de pe drumul 17, care era drumul 108 și ducea direct la Kävlinge.

- Poate că se îndreaptă spre Kävlinge?

- Da, s-ar putea, a zis Klippan. Propun să trimitem numărul mașinii la toate benzinăriile din Skåne. Există o șansă să fi oprit ca să facă plinul.

Molander a încuviințat.

- Bine. Însă probabil că abia mâine o să primim un răspuns.

- Atunci aș zice să încheiem treaba pe ziua de azi. E deja cinci și jumătate. Dunja, ți-am reținut o cameră la hotelul Mollberg și te pot duce cu mașina până acolo, a zis Klippan.

- Nu, mulțumesc, pot să merg pe jos, am nevoie de un pic de aer curat.

- Bine, dar o să trec pe acolo să te iau ceva mai târziu, pentru că în seara asta vii să cinezi la mine acasă. I-am spus deja lui Berit să facă tocană de miel. Și, îți jur, nu există nimic mai bun pe lume.

Dunja a încuviințat din cap, în vreme ce se întreba cum să scape de invitație. Ultimul lucru pentru care avea acum timp era să stea la taclale.

Sofie Leander era nedumerită. Ultimul lucru la care se aștepta când doctorul i-a înfipt acul în braț a fost să se mai trezească. Fusese sigură ce o așteaptă. Atât de sigură, încât se împăcase cu soarta.

Acum nu mai știa ce să creadă.

Nu era sigură nici măcar că mai este în viață.

Era ca și cum ar fi ajuns să trăiască un ciclu care se repeta, pentru că era în continuare legată pe masa acoperită cu folie de plastic, în mijlocul încăperii, privind drept în tavan, așa cum fusese în ultimele patru zile.

Sau poate că nu făcuse deloc asta? Poate că așa era când mureai. Amintirile se mai arătau o dată înainte să fie șterse și să se scurgă în eternitate. Însă faptul că nu plutea spre tavan și nu se vedea pe ea însăși sugera că mai este în viață. În plus, durerea din rană era din ce în ce mai mare, ceea ce dovedea că anestezicul începea să-și piardă efectul.

Dar de ce?

Care era rostul întregii planificări și al muncii care trebuie să fi fost făcute, dacă ea nu se afla aici ca să moară? A încercat, dar nu s-a putut gândi la o explicație rezonabilă. În schimb, a trecut în revistă ceea ce se întâmplase, însă nu și-a amintit decât că a auzit

cum se deschide ușa-rulou și cum sunt așezate instrumentele pe masa metalică. Apoi un ac i s-a înfipt în scobitura cotului și și-a pierdut cunoștința, convinsă că i-a venit vremea.

S-a gândit la soțul său și s-a întrebat cât de departe a ajuns în căutarea ei. Era evident că luase de mult timp legătura cu cei de la poliție, dar n-avea cum să știe ce indicii au găsit ei. Trebuie să fi început prin a studia casetele de supraveghere de la Spitalul Söder și au văzut că a fost scoasă din cabinet și dusă în lift. Însă nu era deloc sigur ce informații au găsit după aceea.

Fără îndoială, poliția dăduse fotografia ei ziarelor și ceruse indicii de la publicul larg. Dar, dacă n-au primit nici un indiciu? Ce s-a întâmplat atunci? Cât de mult timp ar fi ea prioritatea absolută dacă nu făceau nici un progres? Poate că nici măcar nu mai apărea în titlurile de pe prima pagină. Poate că poliția începuse deja să considere prioritare alte cazuri și pe ea a pus-o în grămada din ce în ce mai mare de persoane a căror soartă a fost dată uitării.

Una dintre mașinăriile din spatele său a început să scoată un sunet. Nu se vedea, dar nu-i era deloc greu să-și dea seama ce este. Era exact aceeași bolboroseală pe care trebuise s-o suporte de patru ori pe săptămână în toți anii în care nu putea face nimic altceva decât să aștepte. Să aștepte șansa care s-ar fi putut să nu vină niciodată. Cât de mult ura acel sunet. Atât de mult, încât hotărâse în cele din urmă să nu mai aștepte și să acționeze.

Dar iată-l din nou.

Deosebirea era că acum habar n-avea ce anume așteaptă.

Nu vedea decât găuri. Găuri în hârtie care priveau țintă la el. Fabian își pierduse controlul asupra propriei priviri și nu se putea uita decât la găurile decupate care arătau ca și cum ar fi fost făcute dintr-o materie neagră cu o forță gravitațională infinită. Acolo ar fi trebuit să fie ochi. Ochi care priveau, clipeau, se întrebau și reflectau personalitatea. Sufletul.

Acum nu mai era nimic.

Nu se putea elibera de senzația de neplăcere care i se furișa pe sub piele în vreme ce studia fotografiile făcute pe furiș în autobuz. Era aproape ca și cum ar fi simțit lama scalpelului cum pătrunde în canalul lacrimal, ajunge în spatele globului ocular, taie nervul optic și face ochiul să sară din orbită.

- Doamne, e greu să o vezi cum arată când ochii nu sunt acolo, a zis Malin, care era aplecată peste fotografiile răsfirate pe biroul lui Fabian. Pe lângă faptul că are părul castaniu și lung și pare să aibă vreo cincizeci de ani.

Fabian a încuviințat din cap și a luat o lupă care îl putea ajuta să se concentreze pe alte detalii decât ochii decupați. A observat o clamă de păr de un maro-roșiat. Un copil care plângea. Arătătoarele unui ceas

așezate la ora cinci și un sfert. Fațade de clădiri de diferite culori. Un chioșc. Lanțul de aur de la gâtul ei, cu o hexagramă. Un iPod cu căști albe.

- Oamenii poartă haine și jachete, dar nu și pălării. Așadar, presupun că au fost făcute în toamna sau în primăvara asta, a zis Malin.

- De ce nu în toamna trecută?

- Stai, vrei să spui că...

S-a oprit și și-a cuprins burta cu mâinile.

- Ce e? S-a întâmplat ceva?

Malin și-a scuturat capul cu ochii închiși și a tras de câteva ori aer în piept, ca să se liniștească.

- Nu-i decât Karate Kid de acolo care nu se poate împiedica să-mi tragă șuturi sub coaste, cu toate că l-am amenințat că-l dezmoștenesc. Ce-i acolo? Ai găsit ceva?

- Panourile publicitare de la chioșc. Fabian și-a apropiat lupa de ochi și a căutat din nou. „Carola își pierde vocea“ a fost titlul de pe prima pagină din *Expressen*.

- Și în *Aftonbladet*?

- „Ordinul televiziunii suedeze către juriu o poate opri pe Carola.“

- Trebuie să fi fost înainte de finala la Melodifestivalen¹.

- Întrebarea este când. Ea a fost în finală aproape în fiecare an.

- Nu, nici vorbă. De fapt, n-a fost decât de patru ori. Cinci, dacă pui la socoteală 2005, când a cântat „Genom allt“².

¹ Concursul pentru stabilirea reprezentantului Suediei la Eurovision

² *Through It All*, gospel compus de americanul Andraé Crouch

- Hei? E clar că e 2006. Nu a început să ia cortizoni pentru că și-a pierdut vocea în timpul repetițiilor?

Fabian a clătinat din cap și s-a întrebat cine era mai mare fan, el sau Malin.

- Nu era sigur nici măcar că va putea ajunge la sfârșitul competiției, a continuat Malin. Și apoi, uite-o că iese învingătoare. Nici nu-ți vine să crezi, când te gândești la asta. Nu-i așa?

Fabian a încuviințat și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

- Primăvara lui 2006. Asta înseamnă că fotografiile au fost făcute acum trei ani și jumătate.

- Asta da, planificare meticuloasă. Pot să mă uit? Fabian i-a dat una dintre fotografii.

- Nu asta e impresia pe care mi-o lasă Kremph. Dar ție?

- Nu, însă, dacă e extrem de metodic, poate că o parte din planul lui e să lase o impresie falsă? a zis Malin, în vreme ce studia fotografia.

- Vrei să zici că doar se preface că e bolnav la cap? Malin a ridicat din umeri.

- De ce nu? Și chioșcul ăsta... A ridicat privirea și a întâlnit-o pe a lui Fabian. Nu e pe Mariatorget?

Fabian a luat înapoi fotografia și s-a uitat.

- Da, ai dreptate... Ce autobuze trec pe acolo?

- 43, de asta sunt sigură. Îl luam întotdeauna când eu și Anders locuiam în Tanto... Și-a prins din nou burta cu mâinile. O, acum au un afurisit de meci de kickboxing. S-a așezat pe scaunul său și a respirat adânc de câteva ori. Apropo, am spus vreodată cât de mult urăsc asta?

- Hmmm, a zis Fabian, ridicând privirea de pe lupă.

- Nu există nici o bucățică din corpul meu căreia să-i placă să fiu gravidă. Îți jur, până și placenta ar

fi preferat să nu treacă prin asta, dacă s-ar fi putut. Și-a deschis calculatorul și a pus pe ecran o hartă cu traseele autobuzelor. Acum, hai să vedem... Chiar așa. 43 și 55. Plus câteva autobuze de noapte.

-Și asta e cu siguranță Norrmalmstorg, a zis Fabian, ridicând una dintre celelalte fotografii.

-În acest caz este 55, pentru că 43 merge mai departe spre nord pe Regeringsgatan.

-Și unde merge 55 după aceea?

-Stureplan¹ și apoi afară, spre Hjorthagen.

-În altă ordine de idei. Ai observat că vremea e diferită în câteva dintre fotografiile?

-Vrei să zici că nu au fost făcute în aceeași zi?

Fabian a încuviințat.

-Bun, așadar, ea merge pe același drum în fiecare zi, spre locul de muncă, a continuat Malin. E indicată pe undeva ora?

-Da, la Mariatorget e cinci și un sfert.

-Probabil că lucrează târziu. În afară de cazul în care e în drum spre casă.

-55 nu pornește din Sofia?

-Da, și în acea zonă sunt aproape numai blocuri de locuințe. Dacă presupunem că locuiește acolo și lucrează în centru...

-Vezi cât timp îți ia să ajungi din Sofia pe Mariatorget cu autobuzul.

-Tocmai asta făceam, a zis Malin. Am găsit... Douăzeci și șapte de minute până la Slussen, care este stația următoare.

-Așadar, pleacă din Sofia la patru fără un sfert?

-Păi, exact la patru patruzeci și șapte.

-Ce oră e acum?

---

¹ Piață din centrul Stockholmului

Malin și-a privit ceasul.

- Patru treizeci și trei.

S-au uitat unul la altul și au zbughit-o pe ușă.

Lui Hillevi Stubbs nu-i era aproape niciodată greu să interpreteze locul faptei sau locuința făptașului. În cea mai mare parte, locurile vorbeau de la sine și, de obicei, nu trecea mai mult de oră, sau cam așa ceva. Până ce ea își dădea seama ce se întâmplase și cine era implicat.

Însă apartamentul lui Ossian Kremph din Blekingegatan era diferit.

Da, îi vorbise. Numai că n-a înțeles ce spune. Sau poate că a înțeles. Uneori. Dar, oricât s-a străduit, n-a putut să facă lucrurile să se îmbine. Pentru că, de câte ori îi venea o idee, găsea ceva care o spulbera. Ca un săpun la duș care îți scapă din mână tocmai când l-ai prins.

În cele din urmă, le-a cerut asistenților săi să plece de acolo și să ia o pauză de cafea. Nu mai făcuse asta niciodată, și amândoi s-au uitat la ea de parcă tocmai aterizase în fața lor un OZN. Dar avea nevoie să fie singură și să-și lase gândurile să lucreze fără să fie deranjată, și de-abia când a auzit că se închide în urma lor ușa apartamentului a putut să se destindă și să înceapă să lucreze cu adevărat.

De când pășise în apartament, simțise că e ceva care nu se potrivește. Numai că n-ar fi putut spune ce anume. Locul era așa de îmțesat cu gunoaie, că arăta ca un spațiu de depozitare care nu fusese niciodată golit. În același timp, în unele locuri era destul de ordonat și organizat cu pedanterie. Acolo locuia cineva cu o imensă nevoie de control. Care se lupta tot timpul cu haosul.

De exemplu, ziarele, în care fiecare ochi din fotografia fusese decupat cu grijă, erau în teancuri atât de înalte, încât pe alocuri aproape că ajungeau până la tavan. În dulap, cămășile erau aranjate după culoare, și cărțile erau așezate în ordine alfabetică. Nu numai cărțile din bibliotecă, ci și condimentele din bucătărie și rândul de flacoane cu medicamente din baie. Și totuși, era un strat de haos peste toate. Haine fuseseră azvârlite neglijent ici și colo. În bucătărie erau resturi de mâncare și vase murdare. Sacii de gunoi negri, care duhneau, începeau să se scurgă pe podea.

Cele mai multe descoperiri le-au făcut în acest haos. O rolă din același tip de folie de plastic ca aceea de pe masa din apartamentul dezafectat. Scalpelul, care nici măcar nu fusese spălat, printre cuțitele din bucătărie. O butelie cu hexan care se poate să fi fost folosită ca să-l adoarmă pe Adam Fischer în mașina lui.

Aproape că părea că el nici măcar nu încercase să-și ascundă urmele. Sau, poate, pur și simplu nu prevăzuse că îi vor da de urmă atât de curând? Nimerise, de-a dreptul neglijent, direct în brațele lui Risk și ale celorlalți. În același timp, executarea crimelor fusese calculată atât de grijuliu.

Iată cum i se tot învărtejeau gândurile prin cap, și cu cât încerca mai mult să înțeleagă, cu atât se simțea mai confuză.

Însă acum, că era în sfârșit singură, putea să se culce pe podea, să închidă ochii și să afle cheia cu care toate astea s-ar fi potrivit între ele.

Când a deschis din nou ochii și s-a uitat la ceas, a descoperit că dormise mai mult de optsprezece minute, lucru care putea să învioreze mult mai eficient decât toate cafelele din lume. S-a ridicat în șezut și a așteptat ca tensiunea să-i ajungă la normal înainte să se ridice în picioare și să se uite prin apartament. N-a trecut mult până să-și dea seama care este explicația evidentă pentru toate.

Casa lui Ossian Kremph îi oglindea schizofrenia. O parte din el avea nevoie de structură și de ordine, iar cealaltă de haos. Și până atunci nu găsiseră decât secretele părții neglijente. Cu un pic de noroc, avea să le descopere acum pe cele ale pedantului.

N-avea să fie la fel de ușor. Omul pusese multă chibzuială și energie în găsirea unor locuri în care nimănui în afară de el nu i-ar da prin cap să caute. Dar erau pe acolo, pe undeva, nu se îndoia nici o clipă. A început cu locurile cele mai evidente, cum ar fi în spatele cărților din bibliotecă sau sub tăblia biroului, în orificiul de ventilație din baie și în copertile albumelor în care erau lipite tăieturi din ziare. Dar n-a găsit nimic. Nici măcar în apa din rezervorul WC-ului.

De-abia după ce a deschis ușa debaralei a dat de primul indiciu. Pe partea de dedesubt a linoleumului, care nu era lipit de podea, era scris cu cerneală roșie decolorată: *Högdalen Coridorul D 6895*. Spre marea ei surprindere, a știut pe dată ce este. De mulți ani avea și ea așa ceva. La început fusese o soluție temporară, în urma divorțului de Gert-Ove. Însă în urmă cu câțiva ani acceptase, călcându-și pe inimă, ideea că era un lucru pe care va fi silită să-l plătească scump în

fiecare lună din restul vieții sale. Al ei, însă, nu era în Högdalen, ci în Solna.

A căutat informația pe telefon și a găsit-o imediat. Nu numai că era *accesibil cu mașina* și avea un *spațiu mare de descărcare acoperit*. Mai avea și *acces douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru*.

Dunja n-a avut nevoie de mai mult de cinci minute ca să-și găsească drumul prin tunelurile pentru trecători și pentru biciclete până la benzinăria Statoil, unde putea să închirieze o mașină. Nu avea GPS, așa că și-a cumpărat o hartă a drumurilor din Skånia, câteva tablete de ciocolată și două sticle de *julmust*¹, despre care a aflat că e la fel de suedez ca *surströmming*², și vânzările de coca-cola scădeau spectaculos în țară în fiecare an în preajma Crăciunului.

Era deplin conștientă că e împotriva tuturor regulilor să se ducă acolo singură. Și știa că nu prea pot face mare lucru înainte ca Molander să primească informațiile de la benzinării. Dar nu putea să stea, pur și simplu, și să aștepte în camera sa de hotel.

Klippan părea cu adevărat simpatic, și cu siguranță așa era și nevasta lui. Însă nu putea să-și petreacă niște ore cu ei în vreme ce avansul lui Willumsen creștea tot mai mult. În plus, nu-i plăcea carnea de miel. Oricât

---

¹ Băutură nealcoolică acidulată consumată în Suedia mai ales de Crăciun

² Specialitate culinară suedeză, hering din Marea Baltică lăsat să fermenteze timp de câteva luni

de bună ar fi zis cineva că este. Simplul miros în timp ce era gătită îi întorcea stomacul pe dos.

S-a gândit să-i propună lui Klippan să meargă împreună, dar a hotărât că dispuneau de mult prea puține date ca el să-și sacrifice seara de vineri. Dacă ar fi știut ce face acum, n-ar fi lăsat-o de capul ei. Din acest motiv, ședea acum la volan singură dând pe gât câteva înghițituri din băutura răcoritoare greșos de dulce, mult prea lăudată, în vreme trecea de camera de supraveghere după Teckomatorp pe Drumul 17 spre Eslöv.

Acolo fusese văzut ultima oară Benny Willumsen, pe la două fără un sfert, în ziua aceea. Acum era șase și un sfert, ceea ce însemna că avea un avans de patru ore și jumătate față de ea. Și, după spusele lui Molander, probabil cotise undeva, înainte de Marieholm, ca să se ferească de camerele de supraveghere.

Dar nu credea că el rămăsese pe drumurile de țară ca să evite camerele radarului. Probabil că nici măcar nu știa că ele pot să înregistreze în direct tot traficul. Pentru că atunci ar fi ales alt traseu chiar de la Helsingborg, nu de-abia după Teckomatorp. În plus, exista șansa să aibă ceva de făcut la Kävlinge și, cu puțin noroc, avea să-și petreacă noaptea prin acea zonă.

A virat la dreapta pe Drumul 108, singurul pe care ar fi putut s-o ia spre Kävlinge. A cercetat priveliștea deschisă din ambele părți. Era întuneric și nu vedea decât crânguri răzlețe și câmpuri atât de înghețate și de înzăpezite, încât îi era imposibil să creadă că rapa avea să fie în floare după numai șase luni. Nu vedea nici o casă cu luminile aprinse sau vreun BMW abandonat, și nu existau drumuri care să pară că duc la ceva ce merită să fie cercetat.

Cu cât conducea mai departe prin întuneric, cu atât își dădea seama mai bine că era doar speculație. Șansa de a alege corect șapte numere de loterie era, cu siguranță, mai mare decât posibilitatea de a găsi ceva interesant. Dar n-avea nimic de pierdut dacă încerca măcar.

A ajuns la un sens giratoriu unde a luat-o la stânga pe Drumul 104 spre Kävlinge. Nu știa dacă se află într-un sat sau într-un oraș mai mare. Nu știa sigur decât că, dacă Benny Willumsen chiar s-a oprit, atunci se află cu siguranță undeva înăuntru. Temperatura coborâse deja până la minus douăsprezece grade Celsius. În plus, Mikael Rønning nu găsisese nimic înregistrat pe numele lui în afară de apartamentul din Malmö, așa încât fie împrumutase o casă de la un prieten, fie spărsese o casă de vară nelocuită. Sau poate...

Dunja a oprit mașina pe banda de refugiu și s-a uitat la clădirea industrială de pe partea cealaltă a drumului. Clipise ceva la una dintre ferestrele mici sau era doar reflectarea luminilor de pe stradă? Nu putea să fie sigură. Dar un banner mare, luminat, din mijlocul zidului dinspre drum anunța că sunt peste 780 de metri pătrați de închiriat. Doar două dintre cele cinci becuri funcționa, și arăta foarte uzat, așa că s-a gândit că spațiul fusese abandonat de multă vreme.

A hotărât să arunce o privire și a condus mai departe până ce a putut să vireze la stânga, la un magazin de anvelope. Un drum mai mic a dus-o prin spatele clădirii, și a intrat în parcare goală din spatele construcției din plăci de metal cenușiu, cu ferestrele ei mici, cu gratii, aflate la distanțe de circa o sută de metri între ele.

A frânat și a oprit motorul, cu ochii lipiți de urmele de cauciucuri de pe zăpada din fața sa. Duceau până la clădire și dispăreau după colț.

Cu toate că Fabian și Malin au alergat pe coridor, au coborât pe scări până în garaj în loc să aștepte liftul, care avea obiceiul să nu se arate când aveai nevoie de el, apoi s-au aruncat în mașina lui Fabian și au mers din Kungsholmen până pe Tengdahlskatan, în Sofia, în mai puțin de paisprezece minute, tot au ratat autobuzul.

- Fir'ar să fie, ne-a văzut! Sunt sigură că ne-a văzut, a zis Malin, pe când își trăgea sufletul și se uita la ceas. Și apoi, nu-i decât 16.46. Ticălosul ăla a plecat mai devreme.

- Îl prindem la prima stație, a zis Fabian, începând să fugă după autobuz.

- Ai căpiat? Peste cadavrul meu cel gravid, a strigat Malin după el, cam târziu.

Fabian dăduse deja colțul pe Tegelviksgatan și fugea cât de repede putea fără să alunece pe zăpadă. Nimeni nu aștepta în următoarea stație, ceea ce l-a silit să o țină tot așa pe Barnängsbryggatan, pe lângă lacul Hammarby. Acolo a reușit să urce în autobuz și să-l țină pe loc pentru Malin, care arăta mai mult moartă decât vie când s-a lăsat, în sfârșit, să se prăbușească pe unul dintre locurile pentru persoane cu handicap.

-Doamne, sunt terminată... Și-a deschiat paltonul. Cred că tocmai am bătut recordul la trei sute de metri cu gemeni.

Fabian a încuviințat din cap, cu toate că întreaga sa atenție era îndreptată spre ceilalți pasageri. Erau cinci, și nici unul nu semăna nici pe departe cu femeia din fotografii. Doar câțiva pasageri au urcat în stațiile de după dig, de-a lungul canalului Hammarby.

Însă au ajuns la Skanstull, peste drum de Åhléns¹. Acolo au năvălit pe toate ușile atâția oameni, încât părea că autobuzul e luat cu asalt. Fabian și Malin s-au despărțit, ca să nu le scape nimic, făcându-și drum pe culoar înainte să ajungă la Gara de Sud și să deschidă ușile. Câțiva pasageri au coborât, dar o nouă hoardă s-a îmbulzit înăuntru, și dintr-odată nu te mai puteai mișca.

Fabian și-a croit drum până la Malin.

- O să stăm aproape la fiecare coborâre. E singura soluție. Dar n-a primit nici un răspuns, și de-abia acum a observat că ea era foarte palidă și avea fața transpirată. Hei, ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva?

A încercat să-i prindă privirea, iar ea l-a privit cu ochi sticloși și a făcut cu capul un semn abia perceptibil că nu.

- Ți-e rău? Asta e? Te doare ceva?

Părea cu totul pierdută.

- Malin, poți să-mi răspunzi? Malin? Hei!

Ea și-a mișcat buzele, dar n-a ieșit nici un sunet.

Fabian s-a răsucit spre o femeie mai în vârstă care ședea.

- Nu vă supărați, ați putea să-i dați ei locul dumneavoastră?

¹ Mare lanț suedez de magazine universale

Femeia, îmbrăcată cu haine de sport bej și cu încălțări de alergare, l-a privit de parcă acesta ar fi fost unul dintre cele mai tâmpite lucruri pe care le auzise vreodată.

- Auzi, am șaptezeci de ani și am muncit toată...

- Da, iar ea e foarte gravidă, a întrerupt-o Fabian. O pensionară arțăgoasă era ultima persoană cu care să aibă răbdare în acel moment. Așa că ridicați-vă imediat, la naiba...

Femeia a fornăit și s-a uitat în altă parte.

- Ridicați-vă, am zis.

Fabian a prins-o de braț ca s-o ridice.

- Stați, vă dau locul meu, a zis femeia așezată pe scaunul din fața lor, care purta peste palton un șal roșu înflorat. S-a ridicat și s-a înghesuit pe interval.

Fabian i-a mulțumit și a ajutat-o pe Malin să se așeze.

- Ar trebui să-ți fie rușine, a șuiert femeia în vârstă din spatele lor.

Fabian n-a băgat-o în seamă și și-a îndreptat atenția spre Malin.

- Acum stai liniștită și respiră.

I-a dat jos eșarfa și i-a pus-o în poală.

- Țara asta se duce de râpă din pricina unor oameni ca tine, a continuat femeia din spatele lor, pe când treceau de Mariatorget și își continuau drumul spre Slussen și Orașul Vechi, unde a coborât împreună cu alți câțiva pasageri.

- În sfârșit... a zis Malin, clătinând din cap. Ce batorniță îndrăcită...

Fabian a încuviințat și, spre marea sa ușurare, a văzut că începe să-i revină culoarea în obraji.

- Mi-aș dori să pot face în așa fel încât să aibă parte de servicii de transport pentru handicapați câte zile o mai avea.

Fabian a râs, dar, în același timp, l-a izbit faptul că era ceva cunoscut la femeia care le oferise locul. Poate că își schimbase coafura. Sau purta haine diferite acum, că era iarnă. S-a răsucit și s-a uitat în jur, însă n-o vedea pe nicăieri.

– Ce e? Ai găsit-o? a întrebat Malin.

Fabian a ridicat din umeri și a scos una dintre fotografiile din autobuz în care femeia se vedea mai clar. Atunci și-a dat seama ce anume observase.

Hexagrama.

Șalul înflorat era prins de palton cu o broșă având exact aceeași hexagramă pe care o purta la gât în câteva dintre fotografiile. Nu putea să fie altcineva.

– Cred că e femeia cu șalul înflorat, a zis, uitându-se în jur după ea.

Autobuzul s-a oprit pe Kungsträdgården, unde câțiva pasageri au coborât și alții s-au năpustit înăuntru.

– Autobuzul din fața noastră are o problemă tehnică și a fost retras de pe traseu. Ca urmare, o să fie aglomerație. Vă cerem scuze pentru asta și vă mulțumim pentru înțelegere, a anunțat șoferul.

Fabian s-a străduit să ajungă la ușa din mijloc cât de repede a putut, însă n-a reușit decât după ce s-a închis și autobuzul a pornit mai departe. N-avea cum să știe dacă femeia coborâse sau era încă în autobuz. Era din nou atât de plin, încât nu-i vedea decât pe oamenii din jur, și dacă își croia drum cu forța înainte risca să declanșeze încăierarea pe care o simțea mocnind.

Cineva a început să se plângă că stă și așteaptă de o veșnicie și altcineva i s-a alăturat, zicând că nu e prima dată. Dar la Norrmalmstorg presiunea a scăzut destul de mult ca Fabian să se poată mișca din nou. Atunci a zărit-o. Chiar după ce autobuzul s-a oprit la

un stop. Își scosese șalul înflorat și stătea în picioare lângă ușa din spate.

Brusc, ea s-a întors și l-a privit. El n-a știut ce ar trebui să facă. Dacă își ferea privirea prea repede ar fi părut suspect. La fel de suspect ar fi părut și să se uite în continuare la ea. A încercat să se uite dincolo de ea, în vreme ce își scotea telefonul și o suna pe Malin.

- Ai găsit-o?

- Stă în picioare lângă ușa din spate.

- Doamne, ce bine. Deci, n-a pus mâna pe ea.

Malin avea dreptate, desigur. El fusese preocupat de întrebarea de ce se interesa de ea Kremph și ce anume avea ea în comun cu Adam Fischer și Carl-Eric Grimås.

Autobuzul s-a oprit la Stureplan. Ușile s-au deschis și femeia a coborât.

- Trebuie să coborâm. S-a dat jos din autobuz. Fabian a sărit pe trotuar și a urmărit cu privirea femeia care mergea repede spre adăpostul din ciment în formă de ciupercă. Malin, unde ești? Nu putem să o pierdem.

- Stai liniștit, sunt pe drum, a zis Malin, alăturându-i-se. Doamne, sunt stoarsă de puteri...

Fabian a încuviințat din cap, cu ochii la Ciupercă, unde femeia stătea acum împreună cu altă femeie și, judecând după limbajul corporal, discutau despre ceva care le necăjea pe amândouă. Ea s-a răsucit și din nou i-a prins privirea și imediat după aceea s-a uitat la el și cealaltă femeie.

- Cred că și-a dat seama că o urmărim. Vino, hai să vorbim cu ele.

A încercat să plece.

- Stai, a zis Malin. Ca să fiu sinceră, nu cred că mai rezist.

- E vreo problemă? S-a răsucit spre ea. Pot să te ajut...

- Nu, e în ordine. Cred că o să iau un taxi până acasă și o să zac un pic pe canapea.

- Ești sigură?

- Da, sunt doar un pic... gravidă. Uită acum de mine și treci la lucru.

A făcut semn unui taxi care a tras la trotuar.

Fabian a încuviințat din cap și s-a uitat după ea până a ajuns la taxi. Apoi s-a întors spre Ciupercă, însă a constatat că femeile dispăruseră.

A fugit până acolo ca să se asigure că nu sunt ascunse în spatele stâlpului din centru. Apoi s-a urcat pe zidul în formă de val din dreptul străzii Birger Jarlsgatan și s-a uitat peste piață. Însă cele două femei nu se vedeau pe nicăieri.

Telefonul a început să sune și a văzut că e Hillevi Stubbs.

- Auzi, pot să te sun eu mai târziu? Am treabă, a zis, în vreme ce sărea de pe zid și alerga spre intrarea în Sturegallerian¹.

- Sigur că poți. Dar, să știi, n-o să-ți răspund, a zis Hillevi, subliniind astfel că i se părea o idee tare proastă.

- Bine, despre ce este vorba?

Fabian s-a oprit, oftând.

- N-am timp acum să-ți explic. E mai bine să ne întâlnim acolo.

- Și unde este acel „acolo“?

Nu putea să nu se simtă iritat de faptul că Hillevi ținea ca el să stea ca pe ghimpi.

- Shurgard, în Högdalen.

---

¹ Complex de magazine de lux, restaurante, cafenele etc. din piața Stureplan

Clădirea nu avea etaj, se întindea pe aproape 800 de metri pătrați și părea să fi fost construită în pripă, fără nici o considerație pentru împrejurimi. Dar de ce i-ar fi păsat de asta lui Benny Willumsen? Pentru el era mult mai important faptul că parcare se afla în spatele clădirii și vizibilitatea dinspre drum era aproape zero, ceea ce o făcea refugiul ideal pentru oricine își dorea să nu fie deranjat.

Dunja Hougaard a înșfăcat geanta de pe scaunul pasagerului, și-a scos arma și a pus în ea un încărcător, conștientă că nu se află în Danemarca. Dar nu se punea problema să plece din mașină și să se țină prin zăpadă după urmele de cauciucuri până la clădire fără să fie înarmată.

Iarna încă nu se hotărâse dacă trebuie să topească zăpada sau s-o prefacă în gheață, ceea ce făcea imposibil să vadă dacă urmele sunt de la BMW-ul lui Aksel Neuman. Nu era sigură decât de faptul că merseseră într-o singură direcție. A mers mai departe în jurul clădirii, unde urmele continuau câțiva metri și apoi dispăreau sub o poartă de garaj coborâtă.

Nu existau ferestre pe care să se uite. Nici clanță sau mâner ca să deschidă poarta. Atunci a auzit un

sunet. Un hureit surd, ca și cum motorul unui camion mergea în ralanti undeva, în apropiere. Și-a lipit urechea de poarta garajului și și-a dat seama sunetul venea din clădire.

Cu toate acestea, nu s-a gândit nici o clipă să ia legătura cu Klippan. Urmele de cauciucuri de lângă o clădire industrială goală aflată în pustietate și un hureit care ar fi putut să provină de la un sistem de ventilație nu erau destul ca să-i strice seara de vineri. Avea nevoie de mult mai multe dovezi ca să poată chema întăriri.

S-a dus din nou în spatele clădirii și a găsit o ușă. Era încuiată. S-a dus la fereastra de alături, a aprins mica lanternă și a privit înăuntru. Dincolo de draperiile trase nu se vedeau decât niște mobilier de birou și câteva cutii pentru mutări. Fereastra avea grilaj și alarmă antifurt, chiar dacă, aproape sigur, nu funcționa.

A pornit în direcția opusă și a ocolit clădirea până în partea din față, care dădea spre drumul aflat la vreo douăzeci de metri. Stratul de zăpadă era înalt și, când a pășit pe crusta de gheață, piciorul i s-a scufundat câteva zeci de centimetri.

Ferestruica în care zărise licărirea era prea înaltă ca să poată vedea. Însă partea de sus a scării de incendiu atârna de pe streșină la celălalt capăt al clădirii. În mod normal, ar fi fost imposibil de ajuns fără o scară de pompieri. Probabil pentru ca să nu se poată cățăra nimeni pe acoperiș.

În mod normal.

Acum, vântul îngrămădise un morman de zăpadă exact sub scara de incendiu, așa că Dunja n-a trebuit decât să se cațăre în patru labe, cu cea mai mare grijă, ca să nu se prăbușească prin crusta înghețată. Când a ajuns în vârf, a putut să se agațe de treapta de jos a scării.

A încercat să se tragă în sus, însă avea mult prea puțină forță musculară ca să ajungă la capăt.

Nu era prima oară că jura să se apuce serios de exerciții fizice și își cumpăraseră costum de sport și abonament pe un an la sala de sport, și le-a folosit de două ori, poate de trei. Însă anul acesta avea să-și pună în practică Hotărârea de Anul Nou. De data asta avea să fie prioritatea absolută.

A încercat să se răsucească, așa încât să stea cu capul în jos, ca un copil pe barele de pe terenul de joacă, și până la urmă a izbutit să-și ridice picioarele până ce genunchii i s-au așezat pe treapta de jos. După aceea n-a mai trebuit decât să se ghemuiască și să apuce treapta următoare.

După ce a ajuns pe acoperiș era scaldată în sudoare, cu toate că frigul amarnic pătrundea până la os. Prietenii și cunoștințele care își petrecuseră concediul pe câmpiile din Skåne îi spusese că vântul de apus dinspre mare era mai rece și mai aspru decât vântul dinspre coastă de pe partea daneză. Dar era pentru prima oară când îl simțea pe pielea ei și, dacă n-ajungea curând la căldură, avea să înghețe de tot și să se sfărâme în mii de bucăți.

A mers în patru labe pe scara orizontală spre creasta acoperișului, care se sfârșea după câțiva metri, și a dat deoparte zăpada, descoperind un luminator. Cu câteva lovituri de picior bine țintite, a reușit să facă o gaură destul de mare ca să treacă prin ea.

Dar era atât de întuneric, încât nu putea să vadă ce se află în camera de sub ea atunci când s-a lăsat să cadă înăuntru.

Sofie Leander renunțase la încercările de a-și închipi ce se întâmplă. O vreme i se păruse că a înțeles și s-a gândit că tot ce i se întâmplase era, cumva, un lucru logic și o consecință echitabilă a acțiunilor sale. Dar când s-a trezit și și-a dat seama că este încă ținută în viață, nesiguranța a revenit și a pus stăpânire pe ea. Și, contrar naturii omenești, nu se simțea nici ușurată, nici liniștită.

Renunțase de mult la speranța că asta era ceva din care ar putea să scape cu viață. Și apoi, în urmă cu câteva minute, a auzit cum se deschide o poartă mare undeva, în clădire. Nu era prima oară când auzea scârțâitul caracteristic care răzbea prin pereții subțiri de metal. Întotdeauna inima îi bătea mai repede și se străduia din răsuputeri să atragă atenția aceluia om. Însă de fiecare dată el își vedea de ale lui și, încetul cu încetul, dar sigur, ea dădea tot mai puțină atenție aceluia sunet.

De data asta n-a fost la fel, deși a auzit același scârțâit pătrunzător. Celelalte sunete pe care le-a auzit au fost ceea ce i-a dat iarăși speranță. Nu una, ci mai multe mașini care au intrat și au frânat, așa încât cauciucurile au scârțâit pe podea. Portiere deschise și

trântite la loc, voci puternice stârnind ecouri, piuitul și hârșăitul stațiilor de emisie-recepție.

Nu puteau fi decât polițiștii.

În sfârșit, au reușit s-o găsească. La urma urmei, n-a fost dată uitării. Oricum, nu crezuse nici o clipă cu adevărat așa ceva. Însă abia acum i-a dat prin minte că existau oameni care se ocupau anume de cazul ei, și poate chiar lucrau în schimburi ca s-o găsească. Și, dacă își cunoștea soțul, nu i-a slăbit nici o clipă până ce au început să facă progrese.

Din nou și-a imaginat propriul chip pe toate panourile publicitare și faptul că dispariția sa trebuie să fi fost subiectul principal de conversație în pauzele din jurul distribuitorului de apă în întreaga Suedie. Cine știe? Poate că în clipa asta reporterii se bulucesc afară, pândind momentul să se repeadă să-i ia interviu în vreme ce e dusă pe brancardă spre ambulanța care așteaptă.

Și-a lăsat gândurile să rătăcească, nestăvilite, cu toate că era deplin conștientă că nu sunt decât speculații inutile. În realitate, n-avea habar cât de mare era interesul stârnit de cazul său, sau dacă poliția hotărâse măcar să raporteze progresul făcut. De fapt, era mai plauzibil să nu fi făcut valuri, ca doctorul să nu afle cât de aproape erau de localizarea clădirii.

Nu, singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că sunt afară, pregătindu-se să intre în orice moment ca s-o salveze. A auzit lăzi grele puse pe podea și deschise. Unelte scoase și puse în priză. Totul o umplea de atâta căldură și energie, încât nu mai conta faptul că nu înțelegea de ce s-au întâmplat, de fapt, toate astea. Indiferent de motiv, poliția ajunsese acolo prima.

Spera că și soțul ei va fi acolo. Că el pusese să fie căutată, până ce au dat de ea, ca să poată sta acolo să

o întâmpine. La urma urmei, el era cel care se dusese la poliție și o salvase. Din nou. Inima a început să-i bată mai repede imediat ce el i-a pătruns în gânduri.

Știa deja că ea îl iubește.

Dar ceea ce se întâmpla nu putea să însemne decât că el încă o mai iubește.

Se îndoise de asta, chiar se îndoise, însă acum era sigură.

Un flex a pornit afară, și sunetul ascuțit, sinistru, i se părea o muzică.

Probabil că nu mai fusese niciodată atât de fericită.

Luminile albastre care clipeau se vedeau de departe în întuneric și făceau ca instrucțiunile GPS-ului să fie inutile. Cer să li se dea atenție, și-a zis Fabian, pe când cotea de pe Huddingevägen și mergea mai departe spre sud pe Magelungsvägen. Nu pricepea de ce atâția polițiști lăsau girofarul aprins după ce își parcaseră mașina.

A încercat din nou să sune acasă, dar nici de data asta n-au răspuns nici Matilda, nici Theodor. Theodor probabil că nu ajunsese încă acasă, pentru că nu era decât șapte fără douăzeci. Pe de altă parte, probabil că Matilda era supărată. Era sigur de asta. Și o înțelegea perfect. Îi promisese că ajunge acasă cu răsfățuri pentru seara de vineri cu mult înainte de ora la care trebuia să plece bona, și uite că se afla departe, în sudul orașului. Ar fi vrut să frâneze, să facă o întoarcere dintr-o mișcare și să meargă acasă. Dar nu se putea. Nu după discuția cu Hillevi.

A intrat în parcare de lângă Shurgard și a oprit lângă ambulanță și mașinile de poliție. Câțiva dintre polițiștii în uniformă începuseră să întindă banda în jurul zonei de la intrare și alții l-au îndrumat să parcheze lângă Aziza Thåström.

Era preferata lui dintre medicii legiști. Venise în Suedia în adolescență, ca refugiată. După vreun an, vorbea suedeza aproape fluent și curând după aceea se căsătorise cu profesorul ei. Acum, la treizeci și cinci de ani, era, fără îndoială, una dintre cei mai buni, cei mai căutați medici legiști din Stockholm. Orice o fi fost ceea ce a găsit Hillevi, Edelman considera că este prioritate absolută.

– Ai apărut. Unul dintre asistenții lui Hillevi Stubbs a ieșit să-l întâmpine. Aproape că începusem să ne facem griji.

– Griji? Hillevi m-a sunat acum o jumătate de oră, a zis Fabian, urmându-l pe lângă echipa de intervenție rapidă care își strângea lucrurile.

– Nu-i stilul tău să fii ultimul la petrecere. Și știi cum face Hillevi când dă de ceva.

Fabian știa exact la ce se referă asistentul. Hillevi Stubbs era unul dintre oamenii cei mai lipsiți de răbdare pe care îi cunoștea. După ce descoperea un indiciu și hotăra cum să procedeze, i se părea că nimic nu se mișcă destul de repede.

– Și ce anume a găsit?

– Probabil că ar trebui să vezi cu ochii tăi.

Asistentul a ridicat banda și l-a condus pe Fabian prin ușile deschise ale garajului.

Hillevi stătea lângă duba ei aproape de intrarea în clădire, îmbrăcată în costum de protecție albastru, cu gluga dată jos, uitându-se la imaginile din aparatul de fotografiat.

– Ai întârziat, a zis, fără să ridice ochii de pe ecran.

– Ce ai găsit?

– Pune-ți astea.

A luat dintr-o cutie un costum de protecție împăturit și i l-a aruncat lui Fabian, care l-a îmbrăcat în viteză, apoi au intrat.

Spațiul de depozitare era la vreo patruzeci de metri mai departe. O lumină intensă ieșea prin spațiul tăiat în ușa-rulou și mergea până departe pe podeaua de ciment din afară. Hillevi și-a tras gluga pe cap și a dispărut în lumina puternică. Fabian a urmat-o.

Aerul dinăuntru era cu câteva grade mai cald datorită proiectoarelor puternice și, după ce ochii i s-au adaptat la lumină, și-a dat seama că spațiul de depozitare e mai mare decât se așteptase, de aproape treizeci de metri pătrați, probabil unul dintre cele mai mari din clădire. Însă Aziza și Hillevi îi acopereau cea mai mare parte a câmpului vizual. Așa că nu zărea decât două picioare goale la unul dintre capetele unei mese acoperite cu folie de plastic, care arăta ca aceea din apartamentul dezafectat. Se vedeau câteva dispozitive și aparate de măsură cu cabluri și tuburi care se încolăceau ca șerpii pe podea și sub masă.

De-abia după ce a trecut pe lângă colegele sale și s-a oprit de partea cealaltă a mesei a putut să vadă în întregime cadavrul gol, care era legat de masă cu niște curele trecute prin găuri făcute în tăblie. Picioarele, pieptul, brațele și gâtul – erau legate atât de strâns, încât în câteva locuri curelele roseseră pielea și intraseră în carne. Și, la fel ca în cazul ministrului justiției, în locul în care ar fi trebuit să fie ochii se căscau două găuri însângerate. Fabian a observat o substanță ca un fel de terci roz care se scursesese din gura astupată cu bandă izolatoare pe gât și pe podea.

- Ce-i asta?

Fabian a arătat spre mâzga roz.

- Hrană, a zis Hillevi. După cum vezi, a fost hrănit prin acest furtun. A arătat tubul care dispărea în gura cadavrului. Încă n-am luat probe, dar bănuiesc că sunt acolo niște laxative, ca să curețe corpul de toxine și reziduuri. Nu e ceva neobișnuit în canibalism.

- Așadar, a fost ținut în viață. Cât timp crezi? Când a murit?

Fabian nu se putea împiedica să să gândească la durerea pe care trebuie s-o fi suferit Adam Fischer înainte să-și dea duhul, în cele din urmă.

- Trebuie să examinez corpul mai amănunțit ca să-ți pot da un răspuns exact, a zis Aziza. Dar, dacă ar fi să fac o estimare, aş spune că a murit acum vreo trei zile.

Prin urmare, zăcuse acolo, legat, de mai bine de o săptămână. Fără să știe ce urmează să se întâmple. Dacă o să fie găsit sau nu. Dacă vor ajunge la timp. Dacă măcar îl caută. Fabian s-a întrebat cât timp și-ar fi păstrat credința într-o situație asemănătoare. Cât timp i-ar fi trebuit până să înceapă să spered că va muri.

- Bănuiesc că moartea lui este legată de această incizie.

Aziza a arătat partea stângă a pieptului, unde era o gaură mare, la fel cu cea scobită în abdomenul lui Carl-Eric Grimăs. Era rotundă și părea că o mașină de ștanțat enormă îi decupase o parte din corp.

- De ce inima? s-a răsucit Fabian spre Hillevi și Aziza.

- Trebuia să înceapă de undeva? a zis Hillevi, ridicând din umeri.

- Era și o inimă în congelatorul din apartamentul dezafectat, unde am găsit organele interne ale lui Grimăs?

- Nu. Hillevi și-a scuturat capul. Și, de fapt, nu era nici în congelatorul din apartamentul lui.

- Poate că a mâncat-o deja, a zis Aziza.

- Se poate, a zis Hillevi. Însă nu există nimic care să sugereze asta. Nici aici, nici în apartamentul lui sau în apartamentul dezafectat.

Tăcerea înghițea și mai mult oxigen din încăperea deja caldă, înăbușitoare. Fabian nu mai putea suporta să stea acolo. Dar undeva, adânc, în confuzia subconștientului său, începuse să se formeze un gând. Un gând atât de mic și de plăpând, încât risca să dispară pentru totdeauna dacă îl lăsa liber.

Mai întâi organele lui Grimăs și acum inima lui Fischer. Poate că nu era vorba despre ochi. Îi găsiseră deja pe cei din borcanul de sticlă. Totuși, inima dispăruse. Întrebarea era dacă se află în congelatorul din apartamentul dezafectat. Încă nu-și dădea seama care era legătura.

- Organele acelea din apartamentul dezafectat, a zis Fabian, încercând să facă asta să sune ca un comentariu spontan. Ai avut timp să le examinezi?

- Doar le-am dezghețat și voiam să încep când a apărut asta, a zis Aziza. De ce? E ceva anume despre care întrebi?

- Cred că putem fi siguri că sunt ale lui Grimăs, a zis Hillevi.

- Nu-i asta. Vreau doar să știu dacă îi mai lipsește ceva.

Dunja n-a simțit imediat durerea. Însă nu știa dacă asta era de bine sau de rău. Se întreba dacă ar trebui să se miște, știind foarte bine că de multe ori ești mai grav rănit decât crezi în urma unui accident, și cel mai bun lucru pe care-l poți face e să stai cât mai nemiscat posibil și să aștepti ajutor.

Dacă măcar se putea mișca.

Lumina de la stâlpii de iluminat de pe stradă se revărsa prin luminatorul spart, alături de sunetul câte unei mașini care trecea. Și-a zis că a căzut probabil de la patru sau cinci metri și a recunoscut că rezultatul ar fi putut să fie altul dacă n-ar fi fost toate cutiile goale de la diferite echipamente stereo, adunate într-un morman pe podea.

S-a răsucit cu grijă pe burtă și s-a ridicat în patru labe pe cartoane. Deocamdată nu simțea decât o durere surdă, care-i pulsa în corp. De-abia când a ajuns pe podea și a încercat să se ridice durerea din piciorul stâng a devenit atât de puternică, încât a fost silită să respire foarte repede, ca să nu țipe. Probabil și-l luxase și simțea cum începe să se umfle.

De cum a mai lăsat-o durerea, și-a scos telefonul ca să verifice dacă are semnal și a văzut o crăpătură

zdravă pe ecran. Tocmai îl înlocuise după ce scăpase telefonul pe podea în baie, acasă. Atunci îl mai putuse folosi, chiar dacă se tăia se la degete de câteva ori. Acum nu funcționa, indiferent de câte ori a apăsă pe butonul de pornire.

S-a lăsat păgubașă și a încercat să demonteze tubul prelungitor de la un aspirator și să-l folosească în chip de baston, ca să ajungă la lanterna care lumina slab pe podea. A stins lanterna și a pus-o în buzunarul de la blugi, apoi a auzit iarăși huruitul. Sau nu? S-a oprit și a ascultat. Da, se auzea, însă acum părea să fie însoțit de un urlet furios. A făcut o răsucire completă, dar n-a reușit să-și dea seama care era sursa zgomotului sau de unde vine.

A șchiopătat pe coridorul din ce în ce mai întunecat și curând a fost silită să bâjbâie cu mâna liberă de-a lungul peretelui. De două ori s-a ciocnit de postere înrămate și, după alți câțiva metri, în perete a apărut o deschizătură mare. S-a oprit, a pipăit marginea și și-a dat seama că e o ușă.

Sprijinindu-se pe tubul aspiratorului, a făcut un pas înăuntru și, din fericire, în ultima clipă și-a dat seama de diferența de nivel și de treapta care era acolo. Și-a tras sufletul și a încercat să se gândească la altceva decât la durerea intensă din picior, care acum era atât de umflat, încât nu avea să-și mai poate scoată nicio dată gheata. Sunetul încetase și, în afară de respirația ei, era o tăcere mormântală.

A mers mai departe prin întuneric, cu o mână ținând strâns tubul aspiratorului și cu cealaltă întinsă în față. După vreo zece metri a ajuns la un perete acoperit cu un material moale, absorbant. Peretele s-a terminat după câțiva metri pe stânga și și-a continuat drumul

dincolo de un colț, spre cealaltă parte a camerei, unde a reușit în fine să vadă ceva.

O lumină slabă din față dădea impresia unei uși deschise.

Apoi a auzit din nou sunetul. De data asta părea motorul unui tractor aflat departe, care duduia și huruia în ralanti. Dar de ce ar conduce cineva un tractor în interior? De-abia când s-a auzit din nou urletul furios a început să priceapă. Nu era prima dată când îl auzea. Îl auzise de multe ori. Când era mică. Pe când mergea cu mama sa în vizită la bunica și bunicul. În atelierul auto.

Bunicul îi spusese că se numește fierăstrău electric, explicându-i că zimții fierăstrăului erau la fel cu colții unui tigru și puteau să treacă, practic, prin orice.

Și-a scos pistolul, a încărcat un glonț pe țevă și s-a îndreptat cât de repede a putut spre sunet, în ciuda durerii arzătoare din picior. Pe drum s-a împiedicat de un stativ de microfon, dar s-a ridicat rapid. Apoi l-a văzut.

BMW-ul lui Aksel Neuman.

Benny Willumsen era acolo. Exact așa cum bănuise ea tot timpul.

Capacul portbagajului era deschis și înăuntru erau niște saci de gunoi legați, așezați pe o folie de plastic derulată, care atârna peste margine ca o coadă. Pe podea, lângă mașină, huruia un generator electric pe gaz. Un cablu electric dispărea de-a lungul podelei și, cu pistolul într-o mână și cu tubul aspiratorului în cealaltă, l-a urmat.

În întuneric.

Spre sunetul care făcea să-i apară în minte imagini pe care nu voia să le vadă.

Cablul dispărea prin crăpătura unei uși care, și-a dat seama Dunja, era sursa luminii slabe. Și-a lipit urechea de perete. Sunetul ca un răget care parcă își croia drum prin ceva, oprindu-se din când în când, era atât de aproape, încât s-a tras înapoi instinctiv.

Gândurile la ce ar trebui să facă și la ce o aștepta de partea cealtă a ușii îi goneau prin minte ca năvala apelor primăvara. Însă corpul său își avea propriile intenții, și a început să pipăie ușa. N-a găsit clanța, așa că și-a vârât degetele în crăpătură și a tras.

Ar fi trebuit să-și închidă ochii.

Ar fi trebuit să se răsucească pe călcâie și să fugă.

Dar era prea târziu.

Ceea ce a văzut avea să-i fie săpat în amintire pe vecie.

Stătea cu spatele la ea în mijlocul studioului de înregistrare golit, scăldat în lumina dată de becul care spânzura de tavan. Bărbatul care în ultimii ani violase și torturase până la moarte o serie de femei nevinovate.

În urechi avea dopuri și pe cap o mască de gaze ridicată, care dădea impresia că el o privește țintă. Părea mai mic decât își închipuise și peste hainele groase, întunecate, purta un șorț transparent care să-l ferească de șuvoiul de sânge.

Ținea cu amândouă mâinile fierăstrăul electric și sunetul despica aerul în vreme ce lama zimțată pătrundea prin pubisul corpului gol culcat pe masa acoperită cu folie de plastic. Dunja ar fi vrut să strige din toate puterile ca să-l facă să înceteze. Să facă totul să dispară. Însă nu putea decât să se uite.

La pubisul care se desfăcea pe măsură ce lama pătrundea mai adânc.

La gât, unde ar fi trebuit să fie un cap.

La piciorul care a căzut pe podea cu o bufnitură.
La sângele care împrășca.
La ea.
Peste tot.

În drum spre casă de la depozitul din Shurgard, în Högdalen, Fabian s-a oprit la un McDonald's pe Folkungagatan și a cumpărat un meniu McFeast cu apă minerală pentru el, un meniu Big Mac cu coca-cola pentru Theodor și un Happy Meal pentru Matilda. Cu toate că era atât de obosit încât îl dorea tot trupul și nu-și putea scoate din minte cadavrul mutilat al lui Adam Fischer, avea de gând să facă ceea ce îi promisese Matildei în legătură cu răsfăturile de vineri. De aceea a dat o raită pe la magazinul 7-Eleven de la colțul străzii Ölandsgatan și a cumpărat o sticlă mare de *julmust*, chipsuri cu sos de usturoi și o cutie cu înghețată Ben & Jerry's Cookie Dough.

Când, după douăzeci de minute, a băgat cheia în ușa, era deja ora nouă, ceea ce însemna că de două ore și jumătate copiii erau singuri. Nu era situația ideală, dar nici vreo catastrofă. În plus, putea să audă că televizorul era deschis și că Ernst Kirchsteiger¹ trăncănea de zor despre Crăciun, așa că era limpede că nu-i chiar așa de rău.

---

¹ Designer de interioare și creator al unor programe TV suedeze

Și-a pus paltonul în cuier, s-a dus în bucătărie, a așezat hamburgerii pe farfurii de porțelan și înghețata în frigider și atunci a observat că erau aprinse toate luminile din apartament.

- Matilda! Theodor! Am venit. Acum putem să mâncăm, a strigat, dar n-a primit nici un răspuns.

S-a dus în living, unde o reclamă la coca-cola se derula la televizor, într-o încercare disperată de a face concurență lui *julmust*, iar pe canapea a văzut-o pe Matilda, singură, dormind cu ursulețul cel roșu lângă ea.

Nu-și mai amintea ultima dată când plânse. Poate că vărsa câteva lacrimi când vedea un film trist, ca *Magnolii de oțel*, sau ceva de genul acesta. Altfel, nu plângea aproape niciodată. Nu că n-ar fi vrut. Uneori chiar încerca să-și dea frâu liber sentimentelor, dar, de obicei, nu se alegea cu mult mai mult decât un nod în gât.

Prin urmare, nu era deloc pregătit pentru lacrimile care au început dintr-odată să-i curgă din ochi. Matilda, singură pe canapea, ghemuită pe o parte, cu genunchii la piept, cu ursulețul ei, era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse în viața sa. Și, totodată, unul dintre cele mai triste. S-a șters pe față cu dosul mâinii și și-a închis ochii strâns, însă lacrimile au continuat să curgă și și-a dat seama că i se zguduie tot trupul.

Nu mai putea să continue așa. Cu munca sa, care înghițea totul în cale, și cu Sonja, care aproape că locuia la atelier. Trebuia să stea de vorbă. Doar că nu știa ce ar trebui să spună. Sau dacă mai dorea măcar să se rezolve situația lor.

L-a strigat pe Theodor, dar nu s-a așteptat să-i răspundă. Nu era trecut cu mult de ora nouă, însă el n-avea decât treisprezece ani și n-ar fi trebuit să hoinărească

toată seara prin oraș, ori ce-o mai fi făcând. A încercat să-i telefoneze, dar a primit mesajul vocal în care Theodor încerca să dea impresia că a răspuns înainte de bip. I-a trimis un SMS, cerându-i fiului său să vină acasă cât mai repede posibil. Apoi a stins televizorul, a respirat adânc de câteva ori, s-a așezat pe canapea lângă Matilda și a încercat s-o trezească. Însă, cu toate că a ispitit-o cu McDonald's, chipsuri și înghețată, ea n-a vrut să se scoale.

În cele din urmă, a renunțat și a dus-o în camera ei, unde a așezat-o în pat, a sărutat-o pe frunte și i-a șoptit la ureche că-i pare rău, apoi s-a dus în bucătărie, unde a mâncat hamburgerul rece, fără nici un gust, în vreme ce se întreba dacă să o sune sau nu pe Sonja.

A hotărât să aștepte, a aruncat resturile jalnice și a umblat prin toată casa, stingând luminile, în vreme ce își peria dinții, apoi s-a dus la culcare. Corpul îi zvâcnea de oboseală și avea senzația că nu dormise de o săptămână întregă. A potrivit pernele, s-a culcat și a lăsat forța gravitațională să-i coboare pleoapele. Dar n-a putut să adoarmă.

Evenimentele din ultimele zile i se derulau iar și iar prin minte. Nu putea să nu se întrebe despre ce vorbea atât de animat femeia din autobuz cu cealaltă femeie sub Ciuperca din Stureplan și ce legătură ar putea să aibă cu organele lui Grimăs și cu inima lui Fischer care lipsea. În cazul în care era vreo legătură.

După o oră sau două, a renunțat și s-a dus în camera Matildei, a luat-o împreună cu ursulețul și a dus-o în patul lui, unde putea s-o țină în brațe, să-i simtă căldura și să-i audă răsuflarea liniștită, adâncă.

A apucat să numere trei respirații.

Releul a făcut contact și a declanșat motorul electric care era așezat sus, în turn. Un circuit a dus mișcarea de rotație pe tot drumul până la limba cea mare. Curând a început legănarea și clopotul bisericii a răsunat peste cimitirul Katarina și cvartalele din jur, auzindu-se până pe Östgötagan, spre sud și dincolo de Fabian, care își încuia mașina în fața unui birou de design încântător, care avea numeroase distincții înrămate și luminate pe peretele din interior.

Era sâmbătă și, cu toate că nu era decât ora trei după-amiaza, începea să se întunece. În acea dimineață, la zece, îl sunase Malin să-i spună că a reușit să-l convingă pe terapeut să accepte ca Ossian Kremph să viziteze locul faptei. După cinci ore, fuseseră semnate toate documentele și permisurile. Adică foarte repede, dacă ne gândim câte persoane și-au pus semnăturile.

Dar lui Fabian i s-a părut o veșnicie. Cele zece ore de somn neîntrerupt i-au prins bine. Gândul fugar care apăruse în depozitul din Shurgard se dezvoltase peste noapte într-o teorie reală. Era pe urmele unui lucru, și spera că vizita lui Kremph la locul faptei avea să arate că se află pe calea cea bună.

Încă nu le spusese nimic celorlalți, nici măcar lui Malin, ceea ce era neobișnuit. O teorie bună nu era

suficientă ca să-i implice în acest punct. Trebuia să nu mai existe nici cea mai mică îndoială. Consecințele, dacă se dovedea că se înșală, erau mult prea mari.

Totuși, nu stătuse cu brațele încrucișate acasă. În vreme ce aștepta să li se dea mână liberă, avusese vreme să joace o partidă de Monopoly cu Matilda și Theodor. În plus, luase legătura cu Aziza Thåström și reușise s-o convingă să-și întrerupă pregătirile de Crăciun ca să reia examinarea organelor lui Grimås. Și, așa cum bănuia, unul dintre ele lipsea: ficatul.

Poate că Ossian Kremph preparase și mâncase ficatul. La majoritatea speciilor, ficatul este o delicatessă. Așadar, de ce nu și la oameni? Dacă punea și inima lui Fischer, trebuie să fi avut un ospăț pe cinste. În afară de cazul în care în spatele crimelor era altceva decât foamea. Ceva care avea să pună întreaga investigație într-o nouă lumină și să-i facă pe toți să-și dea seama că sunt departe de încheierea cazului.

I-a făcut semn cu mâna lui Malin, care dăduse colțul pe Blekingegatan și căuta cu disperare un loc de parcare. Tomas și Jarmo veneau pe jos dinspre strada Katarina Bangata, fiecare cu câte o șорма în mână, iar duba brigăzii mobile era deja parcată în dreptul containerului din fața intrării.

Cu siguranță nu se zgârciseră cu paza. Echipa era formată din șase bărbați, toți cu arme automate, veste antiglonț și căști cu vizorul coborât. Doi dintre ei s-au așezat de o parte și de alta a dubei și au cercetat împrejurimile, după care alți doi au dispărut rapid în imobilul dezafectat de pe Östgötagatan.

Ar fi preferat să-l ducă la depozitul din Shurgard, în Högdalen, însă acolo Hillevi lucra în continuare din plin, iar camera pentru odihnă din clădirea parlamentului ar fi atras prea multă atenție. Rămânea

imobilul dezafectat de pe Östgötagatan, care era încă un secret nedezvăluit publicului larg. Nu reușiseră încă să găsească acolo urme de dezmembrare. Dar nu se îndoiau că masa acoperită cu folie de plastic fusese pregătită doar în acest scop.

Acum era vremea să-l audă pe Ossian Kremph, care era ajutat să coboare din dubă de ultimii doi din brigada mobilă. Avea mâinile și picioarele în cătușe, ca un prizonier condamnat la moarte. Kremph avea capul aplecat și lanțul cătușelor, lung de o jumătate de metru, hârșăia pe asfaltul înghețat în vreme ce era condus pe lângă container și pe sub schele.

- Doamne, nu pricep cum te împaci cu traiul în oraș, a zis Malin, oprindu-se să-și tragă sufletul. A trebuit să caut până la Allhelgonakyrkan¹ până să găsesc un...

A fost întreruptă de un fluierat ascuțit al lui Tomas, care le făcea semn cu mâna să vină.

Ossian Kremph a fost condus în camera cu lumina puternică de deasupra mesei acoperite cu folie de plastic. Privea în continuare în pământ și șchiopăta de piciorul vătămat. După câțiva metri, cei doi polițiști care îl escortau i-au dat drumul și s-au așezat de o parte și de cealaltă a ușii.

Kremph s-a uitat în jur, curios, ca și cum n-ar mai fi călcat niciodată pe acolo. Nu s-a uitat la Fabian, care stătea lângă peretele opus, nici la Tomas, care se înghesuise în colț chiar în spatele lui, filmând totul. Dar când a dat cu ochii de Jarmo, care era legat pe masă, pe post de victimă, privirea i s-a schimbat și a început să-și scuture capul, trăgându-se înapoi, spre hol.

¹ Biserica Tuturor Sfinților

Aveau la dispoziție două ore cu el. Dacă scădeai durata transportului și a pregătirilor pentru securitate, rămânea un pic mai mult de o oră. Nu era prea mult timp ca să pui pe cineva în dispoziția potrivită pentru ca amintirile sale cele mai ascunse, cele mai rușinoase, să iasă la suprafață.

Din fericire, Edelman reușise să blocheze cererea terapeutului de a fi implicat, așa că, cel puțin, erau singuri cu Kremph.

- Bună, Ossian. Malin a înaintat și l-a oprit. Mă recunoști?

Kremph și-a scuturat capul, fără să-și ia ochii de la trupul lui Jarmo.

- Dar ai mai fost aici, nu-i așa?

Și-a scuturat din nou capul.

- Nu-mi place asta. Deloc. Putem să ne întoarcem?

- Încă nu. Curând. Mai întâi o să ne uităm și o să vorbim un pic. Vino.

A încercat să-l atragă spre masă.

- Nu vreau. Nu acolo. Hai să plecăm.

- Ossian, nu-i nici o primejdie. Nu trebuie decât să te uiți în jur și să vezi dacă-ți vine în minte ceva ce ai uitat. După aceea putem merge înapoi. Bine? Haide.

A întins o mână spre el.

De-abia după ce s-a uitat de câteva ori, mai bine de un minut, de la mâna întinsă a lui Malin la păpușa de porțelan de pe raft și la Jarmo, aflat pe masa acoperită cu folie de plastic, Kremph a urmat-o, în cele din urmă, în cameră. Fabian a observat că la fiecare pas spre masă respirația îi devenea tot mai spasmodică, și când au ajuns aproape de Jarmo, care stătea complet nemișcat, Kremph părea pe punctul de a face o criză.

- Așa îți legi victimele? a zis Malin, arătând spre una dintre curele, care ținea gâtul lui Jarmo lipit de masă.

- Nu eu, a zis Kremph, în vreme ce ochii îi rătăceau peste trupul lui Jarmo. Eu nu vreau decât să ascult la radio.

- Poate că e celălalt Ossian?

Kremph și-a scuturat capul.

- Buletinul meteorologic maritim e bun. Foarte bun.

- Ossian, acum vreau să mă ascuți. Știm că tu ai făcut-o. Avem o mulțime de probe împotriva ta. De exemplu, i-ai scos ochii înainte sau după ce ai început să tai?

- Nu eu, îți zic! N-am făcut nimic!

A început să-și scuture violent capul.

- Înțeleg că poate să-ți fie greu. Dar încearcă să...

- Am făcut întotdeauna același lucru și n-a fost niciodată o problemă. Asta am făcut. Nimeni nu s-a plâns. Niciodată.

- Vrei să zici că puteau să protesteze în vreme ce erau legați și hăcuiți?

- Și buletinul meteorologic maritim, întotdeauna buletinul meteorologic maritim, a zis Kremph, fără să-și dezlipească privirea de Jarmo. În fiecare dimineață. Doar asta. Nimic altceva. Buletinul meteorologic maritim și sudoku. Dar la spital n-am radio. De ce? Dar n-am. Ei zic că nu pot să-mi dea unul, a continuat, din ce în ce mai înverșunat. De ce nu pot să am unul? Răspunde-mi! De ce nu-mi răspunzi?

Malin s-a răsucit spre Fabian, care i-a făcut semn să continue, cu toate că își dădea seama că ea nu voia. Chiar nu-și dorise să conducă interogarea. Însă aceasta fusese una dintre condițiile puse de terapeut.

- Hei! De ce? a continuat Kremph.

- Ossian, zău că nu știu de ce nu poți primi un radio. Dar acum vreau să ne spui amănunțit cum...

- Cum pot să ascult buletinul meteorologic maritim? Trebuie, pentru că o fac în fiecare dimineață.

- Ossia, poți să lași asta și să ne spui cum ai...

- Și medicamentele. Trebuie să le iau. O fac în fiecare zi; dimineața, la prânz și seara. Sunt în cutia de metal roșie. Sunt întotdeauna în cutia de metal roșie din dulăpiorul de medicamente, ca să nu uit. Mai ales la ora două. Atunci, nu știu... Atunci se întâmplă întotdeauna, iar timpul... pur și simplu dispare, și deodată am uitat, doar că, firește, n-o știu chiar atunci.

A început să-și scarpine gâtul cu amândouă mâinile.

- Nu, sigur că nu.

- Dar asta nu-i bine deloc. E foarte rău. Nu merge, și atunci totul o ia razna. Așa că e greșit. Vorbea din ce în ce mai repede, și saliva i se scurgea din gură. Totul trebuie să fie corect, și dacă nu totul începe să se învâртеjească și eu obolesc așa de tare și dintr-odată e acolo, tipul ăla dubios, cu toate că sunt singur, desigur... A înghițit în sec și a continuat să se scarpine până ce o crustă s-a dezlipit și sângele a început să i se prelingă pe gât. ... are cheile și e acolo, oricum, și repară, și ajută. Crede că nu știu, dar știu, și apoi totul devine atât de întunecat și de apăsător, și apoi e ca și cum aș pleca.

Își scutura capul din ce în ce mai dezorientat.

- Ossia... Încearcă să te liniștești și să te concentrezi pe corpul care zace aici.

- Încui în fiecare zi și chiar am schimbat încuietorile. Încuietore, încuietore și apoi verific dacă e încuiat. Întotdeauna. Altfel nu poți să fii cu totul sigur...

- Ossia?

- Nu pot să sufăr asta. E îngrozitor. Îngrozitor de-a binelea... Și-a sprijinit capul cu mâna și și-a tras sufletul. Sunt așa de obosit. Așa de obosit. Nu mai suport...

- Ossian, nu ne-a mai rămas mult timp. Încearcă să...

- Trebuie să mă odihnesc... doar să închid ochii un pic. Dar nu se poate. De cum închid ochii, sunt iar aici... înapoi la...

S-a oprit și s-a prăbușit interior, fără suflare și fără energie.

- Înapoi la ce? Ossian, spune-ne la ce te întor...

Fără vreun avertisment, fără să ridice privirea, Kremph a început să zbiere și s-a repezit la Malin, care și-a pierdut echilibrul și a căzut pe podea. Ea a strigat spre ceilalți, în vreme ce încerca să scape din strânsoare lovindu-l cu picioarele și zgâriindu-l.

Fabian, Tomas și polițiștii din brigada mobilă se îndreptau deja spre ei, dar secundele treceau cu încetinitorul și Kremph și-a coborât capul, calm, spre gâtul ei și i-a șuierat ceva la ureche înainte să fie smuls de pe ea și târât în cealaltă cameră.

Fabian a ajutat-o să se ridice.

- Te simți bine?

Malin a încuviințat și a început să-și aranjeze părul.

- Dar m-a speriat ca dracu'... Am crezut că o să... A tăcut, ca să-și tragă sufletul. Că e pe cale să...

A cedat nervos și a început să plângă. Fabian a îmbrățișat-o și i-a rezemat capul de umărul lui.

- Haide... Haide, Malin... S-a terminat.

Malin a încuviințat din cap și a încercat să-și revină.

- Ți-a spus ceva, nu-i așa? a întrebat Fabian.

Malin s-a desprins din brațele lui și l-a privit în ochi.

- M-a întrebat când o să-și primească înapoi radioul. A zâmbit și apoi a izbucnit în râs. Dacă asta nu-i nebunie curată. După toate astea, singurul lucru la care se poate gândi este radioul lui cu buletinul

meteorologic. Of, Doamne... Cum arăt acum? Mi s-a scurs cu totul rimelul?

- Ești în ordine.

- Mă duc acum la sediu cu asta, a zis Tomas, ridicând camera video. Nu pare că o să se mai întâmple mare lucru pe aici.

- Poate că o să fie cineva atât de amabil să mă dezlege, a zis Jarmo.

- De ce? Pari să stai comod acolo, dacă mă întreb pe mine, a zis Tomas, dispărând cu camera video.

- Fabbe, de câți ani lucrăm împreună?

Malin a deschis o cutie de pudră și s-a privit în oglindă.

Fabian a ridicat din umeri.

- Cinci sau șase ani?

- Șapte și jumătate. În șapte ani și jumătate am petrecut mai mult timp împreună decât cu partenerii de viață. A luat un șervețel și și-a șters ochii. Și e prima dată că mă îmbrățișezi.

- Și să sperăm că n-o să se mai întâmple niciodată.

Malin a râs și a scos un tub de rimel ca să-și îmborsăteze machiajul, dar imediat a scăpat totul din mâini și s-a prăbușit pe podea.

- Malin...? Malin! Fabian a îngenunchat repede și a încercat s-o trezească. Malin, mă auzi?

Nici o reacție.

- Ce naiba se întâmplă? a zis Jarmo.

- Nu știu. S-a prăbușit deodată... S-a oprit când a văzut cum de sub ea se întinde pe podea o baltă de sânge. Hei! Să cheme cineva salvarea!

Doi polițiști au apărut în fugă din cealaltă cameră.

- Ce mama naibii mai așteptați? Sunați, fir-ar să fie! E pe cale să piardă sarcina! Și Anders... Trebuie să-l sunăm pe Anders, bărbatul ei.

Fabian a bâjbâit după telefon și a încercat să-și oprească degetele din tremurat ca să formeze numărul ei de acasă.

– Salvarea e pe drum, a zis unul dintre polițiștii din brigada mobilă.

– Bine, a zis Fabian în vreme ce asculta cum sună telefonul. Răspunde odată!

– Salut, ați sunat la familia Rehnberg. Nu putem răspunde acum, dar vă rugăm să lăsați un mesaj după semnal.

– Bună, sunt Fabian Risk. Anders, sună-mă cât de repede...

A fost întrerupt de un zgomot puternic pe care la început nu l-a putut interpreta, deși s-a auzit tare și limpede. Creierul îi era deja suprasolicitat, așa încât nu a putut să combine zgomotul de geam spart cu vreun eveniment real. Voia să descrie mai departe în mesaj ce se întâmplase, însă n-a putut să facă nici măcar asta, și curând s-a ridicat în picioare și s-a dus în cealaltă cameră.

În afară de el însuși, camera era goală. S-a dus la fereastra spartă, urmat de cei doi polițiști din brigada mobilă care se certau între ei în privința cui era răspunzător pentru Kremph. Afară se pornise de-a binelea viscolul și fulgii de zăpadă pătrundeau deja în vârtejuri pe fereastră.

Avusese deja o intuiție în ultimele zile.

Dar abia acum ajunsese la creier.

Acum știa sigur.

Ossian Kremph era nevinovat.

Partea a doua
19-24 DECEMBRIE 2009

Mă face să mut munții din loc. Mă face să săvârșesc lucruri imposibile. Îngrozitoare, dar absolut necesare. Mă face să fac toate astea. Și încă ceva pe deasupra.

Dragostea pentru tine.

14 iunie 1998

Nu știi cine ești. Unde ești. Dacă mai exiști. Dar această scrisoare este pentru tine. Numai pentru tine.

Te vedeam aproape în fiecare zi. Dar asta a fost acum un an. De cealaltă parte a punctului de control și a gardului de sârmă ghimpată. Stăteai acolo ore întregi. Poate că în trecere, sau poate că veneai doar să privești. Nu știu. În tabără se zvonea despre femei palestiniene care se întâlneau în taină cu soldați israelieni, și poate că veneai de dragul meu. În orice caz, stăteam lângă barieră, sperând.

Știam că femeile din munții Nablus pot să aibă ochi albaștri, dar n-am văzut niciodată așa ceva până ai apărut tu. Erai cea mai frumoasă făptură din lume. La început n-am înțeles, dar inima a început să-mi bată de două ori mai repede. Încă mai bate așa când mă gândesc la tine, de parcă ar refuza să accepte faptul că e prea târziu. Că în curând o să se termine totul.

Nu pot să nu mă gândesc iar și iar la ultima noapte. Îți amintești? Începea să se întunece, și ai stat mai mult ca de obicei. Îmi terminasem serviciul și mi-am zis că acum ori niciodată. Am mers de-a lungul baricadei și am văzut că te miști spre mine. Aproape că am strigat de fericire.

Dacă aș fi știut ce avea să se întâmple, ți-aș fi întors spatele. Te-aș fi avertizat că ești prea aproape de hotar, chiar te-aș fi silit să te întorci. N-aș fi stat lângă gard,

lăsându-mi ochii să-i întâlnească pe ai tăi, ca tu să vii până acolo și să-ți așezi palmele peste ale mele. Buzele tale...

Nu mai pot continua mult... Nu mi-a mai rămas sânge...

Cât timp am stat acolo, în tăcere? Câteva minute, sau a fost o oră întreagă? Erau atâtea lucruri pe care voiam să le spun. Să întreb. Dar n-am îndrăznit. Nici măcar cum te cheamă. N-am putut decât să deschid radioul pe care-l aveam la mine. Îți amintești? Cânta Etta James. Oricum, nimeni n-o putea spune mai bine ca ea. M-am ciupit tare de braț ca să fiu sigur că nu visez. Așa de tare, că am și acum cicatricea.

Nu știi cine a apărut și te-a dus de acolo. Sau dacă de aceea nu te-ai mai arătat. A fost tatăl tău sau cineva din sat? Ești măcar vie? Poate că n-a fost, oricum, decât un vis. O vreme am crezut că ar fi destul. Asta și cicatricea au ținut totul viu.

Dar nu era destul, așa că am plecat din cazarmă noaptea și am ieșit din tabără printr-o spărtură din gard. Nu puteam decât să trag nădejde că Dumnezeu o să fie acolo și o să-mi arate calea. Văzusem pânza albă ieșind de sub haina ta. M-am gândit că poate lucrezi ca soră la spitalul din Urif, aflat la câțiva kilometri.

N-am ajuns prea departe pe străduțe când au început să urle sirenele și voci strigau prin megafoane ca să trezească pe toată lumea. Știam de ele, de raidurile noastre nocturne de intimidare, dar nu trecusem prin așa ceva. Nu până atunci.

Și-au închipuit că sunt unul dintre voi, așa că am fugit cât m-au ținut picioarele. La nimereală. Îi auzeam cum umblă pe acolo cu mașinile, umilind oamenii și pedepșind ca să-i avertizeze pe ceilalți. Apoi lumea a explodat. Ferestrele de sus au plouat cu cioburi peste mine și urechile

îmi țiuiam. M-am pierdut în norul alb care îmi înțepa ochii și se făcea din ce în ce mai mare.

Ar fi trebuit să mă dau bătut chiar atunci și să accept gândul că nu e nici o șansă. Însă nu puteam să renunț la posibilitatea de a te vedea măcar. La speranța că n-o să mai fim despărțiți vreodată. Am fugit mai departe, dar m-am împiedicat și am căzut pe burtă.

Ochii mă usturau de parcă cineva ar fi înfipt ace în ei. Am încercat să mă ridic, dar n-am putut. I-am auzit cum se apropie prin ceața usturătoare. Le-am recunoscut vocile. Râsul lor în măștile de gaze părea să vestească distracția care avea să înceapă curând.

Am încercat să mă împotrivesc, dar n-aveam putere. I-am lăsat să mă apuce de brațe și să mă târască pe asfalt.

Acum sunt atât de obosit... Trebuie să mă odihnesc un pic... Numai un pic... Nu știu cât o să mai fiu în stare să scriu. Atât de multe de spus. Atât de puțină putere...

Avea încă cioburi de sticlă înfipite în mâini și în antebrațe, ceea ce arăta că Ossian Kremph se folosise de cătușe ca să spargă geamul. Apoi se strecurase prin gaura din sticlă și sărise de pe schele. Căderea a fost de la o înălțime de circa cincisprezece metri. Moarte sigură, dacă n-ar fi fost dedesubt containerul plin cu gunoaie tari.

Dar Kremph a murit imediat, oricum. Capul i s-a lovit de marginea containerului atât de tare, încât totul de deasupra rădăcinii nasului i s-a împrăștiat pe o rază de câțiva metri. Poate că nu era cea mai satisfăcătoare încheiere a unei investigații atât de complexe, a zis Edelman, cu toate că a adăugat repede că era o încheiere, totuși.

Însă pentru Fabian, moartea lui Ossian Kremph însemna orice în afară de încheiere. Încă mai erau prea multe întrebări fără răspuns.

La suprafață, ancheta păruse tot timpul că înaintază. S-au făcut descoperiri, s-au făcut fotografii și însemnări. Au fost descoperite indicii care au fost etichetate, puse în pungi și sortate pe categorii. Toți au lucrat ture duble și au urmărit până la capăt fiecare

posibilitate. În cele din urmă au fost făcute conexiuni și s-a ajuns la decizii.

Totul se îmbina de minune. Ossian Kremph, cu tulburarea sa de identitate disociativă și condamnările precedente, era făptașul aproape ideal. Nu numai că scoaterea ochilor victimelor era semnătura sa. În plus, avea un motiv să se răzbune pe Carl-Eric Grimås. Nici faptul că Kremph avea mari goluri de memorie și refuza să vorbească despre crime nu i-a fost de folos.

În vreme ce colegii lui Fabian erau convinși că Kremph a fost firul comun care i-a îndrumat spre o rezolvare, el nu putea scăpa de sentimentul din ce în ce mai intens că fusese prea simplu. Că înaintau orbește, fără cel mai mic indiciu despre ceea ce se petrecea cu adevărat.

De-abia acum începea să înțeleagă de ce.

Nu era deloc un fir roșu. Arăta ca unul, dar în realitate nu era altceva decât o cărare marcată. Un plan bine gândit care trebuie să fi fost foarte greu de pus la punct și despre care cei mai mulți oameni ar fi crezut că este atât de excentric, încât trecea de limitele a ceea ce putea fi considerat credibil. Dar „credibil“ nu este totuna cu „adevărat“.

Fabian era convins că Ossian Kremph nu era în nici un caz în stare să plănuiască și să pună în aplicare răpirea și ținerea în captivitate a lui Adam Fischer. Cu atât mai puțin uciderea lui Carl-Eric Grimås. Pe de altă parte, e adevărat că reprezenta direcția falsă perfectă.

Și, după ce Kremph a ieșit din peisaj și cazul a fost închis în mod oficial, Fabian putea începe să-l caute pe adevăratul făptaș.

A găsit un loc de parcare lângă hotelul Rival, pe Mariatorget, și a pornit repede pe jos spre 7-Eleven

din colț. Se întunecase de câteva ore și și-a dat seama că habar n-avea dacă se arătase soarele în timpul zilei. Nu-i plăcuse niciodată iarna la Stockholm, dar era din ce în ce mai rău pe an ce trecea. Simțea că trăiește într-o stare permanentă de întunecime, care dura din noiembrie până la sfârșitul lui februarie și, pe când trecea de panourile cu cea mai recentă ediție a ziarelor de scandal, își repeta jurământul să nu se mute vreodată nici măcar cu un metru mai la nord.

CANIBALUL MORT

S-A ARUNCAT DE LA ETAJUL PATRU

Fabian ar fi preferat să stea liniștit la sediu și să treacă prin tot materialul adunat până atunci în acest caz. Toți ceilalți plecaseră în weekend, până și Edelman, imediat după conferința de presă, ceea ce însemna că ar fi fost singur. Lămpile de pe birouri ar fi stinse, ușile închise și aerul eliberat de conversații îndepărtate, telefoane care sună și imprimante care zumzăie.

Și doar acolo, în singurătate deplină, ar putea să ajungă destul de adânc și să ducă un gând până la capăt.

Dar n-a fost așa.

Îi ieșise de la inimă atât de mult Sonjei, încât nici măcar nu se ostenise să răspundă când el sunase să spună că e în drum spre casă. De aceea, a profitat de ocazie ca să cumpere două *latte* cu o doză suplimentară de espresso și o *toscalängd*¹. Nimic nu putea îmbunătăți starea de spirit a Sonjei mai mult decât o prăjitură cu migdale de la 7-Eleven.

¹ Prăjitură cu migdale, specifică zonei scandinave

În ce-l privea, prefera *prinsesstårta*¹. Însă își jurase solemn să reducă din calorii și a rezistat tentației de a trece pe la patiseria de la colțul lui Swedenborgsgatan. Nu că ar fi fost gras. Nici vorbă. De când se știa, cântărise 82 de kilograme. Dar în ultimii doi ani observase o schimbare evidentă, și acum ajunsese la 84, îndreptându-se spre 85. Dacă o ținea tot așa, ar ajunge la pensie să cântărească peste o sută de kile.

Pe când se întorcea la mașină, a încercat să dea de Malin, dar nu i-a răspuns. Așa că a încercat și numărul de acasă.

– Bună, Fabian.

N-avea cum să confunde vocea tărăgănată a lui Anders Rehnberg.

Fabian se întâlneau de câteva ori cu soțul lui Malin, dar nu stătuse cu adevărat de vorbă cu el. Nu că n-ar fi încercat. Se apropiase de el la serate și la diferitele evenimente petrecute împreună cu partenerii de viață, încercând să găsească un teren comun. Însă de fiecare dată rămăsese cu un gust amar. Toate subiectele de conversație găsite cu greu dăduseră greș, și îi scăpau gafe pe care le regreta amarnic a doua zi. De exemplu, la petrecerea de mutare în casa nouă din Enskede, Fabian s-a pomenit trăncănind că Anders nu trebuie să-și facă griji, pentru că oricum Malin nu-i genul său.

De atunci n-au mai vorbit. În schimb, Anders și Sonja s-au simpatizat și păreau că au să-și spună o mulțime de lucruri la petrecere. În seara aceea, pe drum spre casă, aproape că a deschis subiectul, dar s-a abținut și i-a spus șoferului să deschidă radioul, la care era piesa „Forbidden Colours” a lui David Sylvian.

¹ „Prăjitura prințesei”, prăjitură suedeză tradițională

- Voiam să văd ce face Malin.

A încercat să ia un ton cât mai neutru.

- Se simte cât de bine se poate, având în vedere munca ei.

Fabian a rămas tăcut.

- Mai e ceva? a întrebat Anders.

- Da, mă întrebam dacă aş putea vorbi puțin cu ea.

- Ascultă, nu cred că e o idee bună. Preeclampsia ei e atât de gravă și de avansată, încât e internată în spital și o să aibă nevoie de tratament până la naștere. Dacă lucrurile se înrăutățesc de-a binelea, o să fie siliți să-i inducă travaliul, cu toate că mai are două luni întregi până la termen.

- O, așa. Nu știam că e așa de grav.

- Nu? După spusele doctorului, ea trebuie să fi dat semne clare că nu se simte bine și, dacă n-ar fi fost atât de presată de muncă, n-ar fi ajuns în așa stare gravă.

- Anders, îmi pare cu adevărat rău. Dar...

- Fabian, are nevoie de liniște. Așa că n-ar trebui s-o suni sau s-o vizitezi. Singurul lucru pe care ar trebuie să-l faci este să stai cât mai departe posibil de ea, bine?

- Bine, poți să-i spui măcar că am sunat? a zis Fabian, însă Anders închisese deja.

Când a ajuns acasă, l-a găsit pe Theodor în camera lui, așezat la computer. Matilda era pe canapea uitându-se la *Regele Leu* cu sonorul dat așa de tare, încât vecinii trebuie să fi auzit și ei „Hakuna Matata” cântată de Timon și Pumbaa.

- Bună, Matilda. Mami e acasă? a zis el, fără să primească răspuns, așa că a luat telecomanda și a redus sonorul.

- Nu, oprește-te! Nu aud ce...

- Matilda, ți-am pus o întrebare. Știi unde...

S-a oprit brusc când a dat cu ochii de fata care stătea pe balcon, fumând, cu mobilul lipit de ureche. A deschis ușa balconului și a observat că purta papucii lui de casă și reușise deja să umple un colț al jardinierei cu mucuri de țigară.

-Trebuie să fii Rebecka.

S-a răsucit spre el.

-Auzi, trebuie să închid.

A închis telefonul, l-a îndesat în blugii mult prea strâmți și i-a întins mâna.

-Bună.

-Credeam că soția mea o să fie acasă, dar...

-Nu, are de lucru și a zis ceva despre vernisaj în săptămâna de după Crăciun. Și-a stins țigara și a scos imediat pachetul ca să-și ia alta. Vrei și tu una?

-Nu, și ți-aș fi recunoscător dacă ai putea face și altceva decât să stai aici și să fumezi tot timpul. Presupun că soția mea te plătește.

-Nu eu sunt cea care n-are timp să se ocupe de propriii copii.

-Nu, ai dreptate. Și astea fiind spuse, acum poți să pleci.

-Sonja a zis că o să mă plătească pentru toată noaptea, pentru că nu știa când o să apari.

-Nu-ți face griji. O să-ți plătesc toată noaptea dacă pleci în clipa asta, a zis Fabian, abia stăpânindu-se să n-o scoată cu forța de pe balcon.

După ce a plătit o mie de coroane, a luat un teanc de post-it-uri și a început să scrie:

Iubita mea Sonja,

Înțeleg că ești stresată. Dar fiecare are nevoie din când în când de o pauză.

Fabian

A lipit biletul pe cana cu *latte*, pe care a pus-o alături de pungă cu *toscalăngd* și cu CD-ul făcut de el cu cântecul lui Prince „I Would Die 4 U” pus de nouăsprezece ori la rând. Câte unul pentru fiecare an de când erau împreună. Era primul cântec pe care au dansat împreună, și de atunci era cântecul lor.

Își amintea de parcă ar fi fost ieri. Reușise să împrumute un card de membru al clubului Lido – un club de noapte deschis într-o fostă sală de spectacole pornografice, ai cărui membri erau în marea majoritate scriitori, muzicieni și actori.

Odată intrat, se temuse că avea să descopere cineva că nu scrie și nu cântă în vreo formație, sau, cel mai grav – că e din Skâne. Așa că i-a evitat pe toți și a stat la marginea ringului de dans, cu o bere în mână. După câteva ore a recunoscut, în cele din urmă, în sinea lui că nu-i cine știe ce scofală și s-a dus la garderobă ca să-și ia haina.

Atunci, tocmai când se îndrepta spre ușă, DJ-ul a pus acel cântec și viața lui s-a schimbat pentru totdeauna. S-a întors și s-a încumetat să intre pe ring. Nu dansa niciodată. Nu reușise niciodată să facă un pas în ritmul muzicii. Dar n-a avut importanță, deoarece dintr-odată ea a fost acolo. Poate că fusese acolo tot timpul. Poate că tocmai apăruse. Fără să se gândească, el și-a croit drum prin mulțime și a început să danseze cu ea.

În varianta Sonjei, ea fusese cea care l-a văzut, însă asta nu schimba nimic. El simțea că găsisese ce căuta, și până în ziua de azi își amintea cum a fost îmbătat de fericire când ea l-a prins de mână.

Două minute și cincizeci și nouă de secunde.

N-a fost nevoie de mai mult ca să înțeleagă amândoi.

Că erau ei, numai ei.

Apoi cântecul s-a terminat.

De cât timp vor avea nevoie acum, și-a zis, în vreme ce cobora treptele de la intrare spre taxiul care aștepta să ducă punga cu bunătăți la atelierul Sonjei, în Orașul Vechi.

Dunja Hougaard s-a trezit brusc dintr-un somn fără vise, ca și cum cineva ar fi pus-o brusc în priză. La început a crezut că încearcă cineva s-o sufocă, apăsându-i pe față o pungă de plastic. Oricât s-a străduit să respire, nu primea aer, până ce a reușit să-și întoarcă fața într-o parte.

Apoi și-a zis că e acasă, în patul ei, și a ajuns cu capul sub cuvertură. Dar, chiar dacă erau în plină iarnă și Carsten înlocuise storurile de un galben ca lămâia cu cele de un cafeniu-închis, niciodată nu era atât de întuneric în dormitor. Și apoi, totul se scutura și se legăna în jurul ei.

Trebuia să fie într-o mașină. Dar cum ajunsese acolo și de ce era ghemuită cu genunchii la piept, fără să se poată mișca? Ce s-a întâmplat? A încercat să-și aducă aminte, însă n-a putut. Ultimele zile, sau poate că fuseseră doar ore, erau încă o pagină nescrisă, așteptând să fie umplute cu amintiri și trăiri.

După ce acestea au năvălit peste ea, și-a dorit să se afle din nou în neștiință și în uitarea eliberatoare. Dar acum era prea târziu. Imaginile din investigațiile femeilor violate care fuseseră torturate până ce muriseră i se întipăriseră în minte și n-aveau s-o mai părăsească

niciodată. La fel ca imaginea clădirii industriale părăsite înainte ca totul să devină negru.

A încercat să-și îndrepte corpul care o durea, dar locul era prea strâmt. Piciorul luxat încă o durea, iar celălalt se lovise de ceva dur. În plus, simțea apăsare din toate părțile, ca și cum scopul era să scoată tot aerul din ea.

la stai... Lanterna. A scos-o din buzunarul blugilor și a apăsător butonul de la capătul tijei. Lumina era atât de slabă, încât părea că se poate stinge în orice moment, dar a reușit să-și dea seama că foșnetul venea exact de la ceea ce bănuise – saci de gunoi negri.

A apucat lanterna cu gura și și-a împins arătătorul prin plastic, făcând o gaură în sacul aflat chiar deasupra sa.

Mai întâi au fost câteva picături.

Apoi a început să curgă șuvoi.

Direct pe fața sa.

Duhoarea usturătoare a izbit-o ca o armă chimică. A încercat să țipe cât a putut de tare în cele câteva secunde și lichidul vâscos i-a intrat în gură. Atunci a amuțit brusc și și-a întors fața de la gaură, în vreme ce mașina a frânat și a virat brusc.

Era sânge. Dar mirosul groaznic arăta că sângele e amestecat cu fluide de descompunere. I s-a făcut greață și a încercat să vomite, însă n-a ieșit nimic din ea în afară de câteva ghemotoace de mucus. Asta i-a amintit de scoaterea amigdalelor, când era adolescentă, și una dintre rănilile din gât nu se mai vindeca. După câteva zile a vomitat atâta sânge închegat, care i se adunase în stomac, încât a trebuit să fie dusă cu salvarea la Urgențe ca să i se cauterizeze gâtul.

Până acum, fusese cea mai urâtă întâmplare din viața ei.

A încercat să se calmeze, cu toate că simțea cum lichidul i se scurge pe gât și se prelinge mai departe pe sub bluză, peste sânul stâng. Tot ce putea face ca să țină în frâu panica era să încerce să se gândească la altceva. La faptul că primul lucru pe care avea să-l facă după ce ajungea acasă era o baie fierbinte și să-i spună lui Carsten să comande ceva de la Pizza Mira, cu toate că el credea că nu e o hrană sănătoasă. Știa exact ce vrea: Numărul cincisprezece, cu roșii, brânză, ceapă, spanac, cartofi și brânză feta, cu sos de usturoi separat.

Dacă mai ajungea vreodată acasă.

După ce ultima picătură i-a lovit fața, s-a uitat iarăși cu lanterna prin gaură și a dat de ochi morți care o fixau. Însă nu era surprinsă. Pur și simplu presupusese că îi aparțin Katjei Skov, și nu lui Aksel Neuman.

Așadar, iată unde fusese el tot timpul, tăiat în bucăți și îndesat în saci de gunoi, la fel cu Katja Skov care, probabil, era și ea în portbagaj. Dar, cine știe de ce, făptașul o cruțase. Sau nu mai avusese timp și era în drum spre alt loc în care să-și poată continua lucrul netulburat? Nu, stai așa... Acum chiar că se opreau. A auzit cum tace motorul și apoi o portieră care se deschide și se închide. Și-a imaginat cum se deschide portbagajul și el o trage afară. Probabil că o păstrase pentru sfârșit și se gândise la ceva foarte special, ca să-i amâne moartea cât mai mult posibil.

A încercat din nou să-și întindă picioarele, în vreme ce auzea cum e târât ceva peste plafonul mașinii. Însă picioarele nu i se mișcau. Atunci a încercat să împingă deoparte unul dintre sacii de gunoi de sub ea, în care păreau să fie două picioare. În cele din urmă, a putut să-și întindă brațele deasupra capului și mai departe, pe podea, dincolo de sacii de gunoi, până a dat de un perete aspru, care părea să fie o carpetă. A bâjbâit prin

deschizătura din mijlocul peretelui până a găsit ceea ce căuta. O buclă care a scos un clic când a tras de ea și a rabatat bancheta.

Acum putea, în sfârșit, să se târască afară din portbagaj pe bancheta din spate a mașinii. Încă nu-și putea mișca picioarele, cu toate că amorteala începuse să dispară. Părea că îi curge prin ele apă gazoasă. S-a tras până la portiera din dreapta și a încercat s-o deschidă. Era singura ei șansă. Să iasă din mașină înainte ca el să se întoarcă. S-o șteargă de acolo. Dar oricât de tare a tras și a smucit de mâner, n-a reușit s-o deschidă. A cuprins-o disperarea și nu s-a mai putut împiedica să țipe și să bată în geam până ce și-a consumat ultimul strop de energie, apoi a izbucnit în plâns.

De-abia după ce s-a liniștit și a deschis ochii a văzut coada care se ivea de sub scaunul pasagerului.

Toporul. Arma crimei pe care Kjeld Richter și oamenii lui n-au găsit-o.

Cu toate că știa că n-ar trebui, și că Richter probabil o să se supere, l-a ridicat cu amândouă mâinile și l-a izbit în geam cu toate puterile. Toporul a sărit înapoi, ca într-un film derulat invers. Apoi l-a mai izbit o dată. Și încă o dată. După zece izbituri a văzut, în cele din urmă, o crăpătură, iar după douăzeci sticla s-a spart de tot. A trecut lama peste cadrul geamului, ca să desprindă cioburile rămase, s-a strecurat prin deschizătură și capul i s-a lovit de un soi de învelitoare, apoi a căzut pe o podea rece, dură.

Pleacă de aici. Și-a repetat asta. Oriunde s-ar fi aflat, trebuia să plece cât mai repede. Înainte ca el să se întoarcă după ea.

S-a târât pe sub învelitoare și a mijit ochii în lumina puternică. Picioarele refuzau încă să o asculte, așa că a alunecat pe podeaua aspră, julindu-și antebrățele.

Sub ea era o săgeată albă mare și sute de lămpi de pe tavan luminau șiruri nesfârșite de mașini. Nu era tipenie de om. Oare chiar o lăsase acolo?

Sângele începuse, în sfârșit, să-i circule prin picioare, așa că și-a adunat puterile și s-a ridicat cu grijă pe piciorul sănătos. Piciorul îi tremura și n-a trecut mult până ce tot corpul a început să-i tremure. Îi era frig și simțea lipsa paltonului. Poate că era încă în mașină. Poate că nu. N-avea importanță. Nimic nu putea acum s-o facă să se întoarcă.

A pornit șchiopătând printre mașini și a ajuns la alt șir și apoi la altul. În cele din urmă a văzut semnul pe care sperase să-l găsească. Ușile de sticlă s-au dat în lături fără zgomot și dincolo de ele era cu câteva grade mai cald. Poate chiar cu câteva grade peste nivelul înghețului. A văzut o scară în spirală care mergea în ambele direcții, dar s-a dus la șirul de lifturi și a apăsă pe buton.

Aproape imediat a auzit un clinchet de la liftul aflat cel mai departe de ea și, cu toate că a șontăcăit până acolo cât de repede a putut, ușile care se închideau i-au prins trupul deja dureros. Ajunsă înăuntru, a apăsă pe butonul verde și, pe când aștepta ca liftul s-o ducă în sus sau în jos, s-a răsucit spre oglindă. Dar când și-a văzut imaginea și-a dat seama că nu înțelege nimic.

Absolut nimic.

- Deci, ce o să facem? a întrebat Matilda, încă bo-sumflată pentru că îi oprise *Regele Leu*.

- Cred că o să începem cumpărând alimente și pregătind o cină pe cinste.

Fabian s-a întors spre Theodor, care fusese de acord să-și lase și el o dată computerul și să iasă din camera lui.

- Putem să luăm și dulciuri? Te rog... s-a smiorcăit Matilda.

Fabian s-a gândit la interdicția la dulciuri pusă de Sonja la sfârșitul verii, când începuse să-și facă griji pentru greutatea Matildei. El nu-i împărtășise îngrijorarea, și cele câteva kilograme din vară se topiseră deja, oricum.

- Bine, a zis în cele din urmă. Dar să nu-i spuneți lui mami.

- Și *julmust*, pentru că s-a terminat deja!

- Sigur. Și apoi m-am gândit să închiriem un film pe care nu l-am văzut deja de o sută de ori. Sună bine?

- Da! a strigat Matilda, începând să bată din palme.

- Și tu, Theodor? Ce zici?

Theodor a ridicat din umeri și a privit pe lângă Fabian.

- Sigur, cred că sună bine. Dar nu pot.

- Și de ce nu poți, dacă-mi permiți să întreb?

- Am alte planuri.

- Așa, și ce fel de planuri?

Theodor a ridicat din nou din umeri.

- Nimic special. Doar să mă întâlnesc cu niște prieteni.

- Care prieteni?

Fabian avea impresia că sună ca un disc zgâriat.

- Nu-i cunoști.

- Și ce o să faceți tu și „prieteni” ăștia? a zis Matilda, încrucișându-și brațele.

- Matilda, nu-i nevoie să faci pe polițistul. Eu sunt părintele aici. Nu...

- Doar întrebam.

- Dar pricepe odată! Nu-i treaba ta, la naiba! Bine? a strigat Theodor.

- Ba, de fapt, este, a zis Fabian. Și dacă nu v-ați hotărât să faceți altceva decât să umblați prin oraș, de ce nu stai aici să mănânci chipsuri și să te uiți la un film cu noi?

Theodor și-a dat ochii peste cap și s-a ridicat de pe scaun.

- Nu înțelegi nimic, la naiba!

- Ascultă! Nu folosim aici limbajul acesta!

- Decât atunci când tu și mama vă certați, vrei să zici.

Theodor le-a întors spatele și a dispărut în camera lui.

Ieșise drept în calea croșeului și fusese făcut knock-out, și cel mai grav era că fiul său avea dreptate. Cu toate că erau conștienți amândoi că nu trebuie să se certe în fața copiilor, el și Sonja o făceau, folosind de fiecare dată un limbaj tot mai dur.

- Ce drăguț, a zis Matilda, afișând un zâmbet țea-păn, pe când începea să bată cu degetele în masă.

Nu știa nici el dacă a fost ironia Matildei sau doar o încercare jalnică de a stabili niște hotare. Dar dintr-odată se afla în mijlocul camerei lui Theodor, clo-cotind de furie.

- Nu știu ce fel de atitudine crezi tu că e potrivită în această casă. Însă nu am decât un lucru să-ți spun, că nu e în ordine. Așa încât, dacă aș fi în locul tău, aș lăsa-o baltă chiar acum. Ai priceput?

- *Whatever*¹... a zis Theodor, care se așezase deja la computer.

- Nu, nu-i deloc „*whatever*“!

Fabian a smuls cablul computerului, care s-a închis.

- Ce mama dracului faci?! Nu poți să...

- Ba da, nu uita că pot! Eu sunt cel care a dat bani pe el și eu sunt cel care plătește factura la curent!

- Ești prea al dracului de...

- Acum ascultă aici! N-ai decât treisprezece ani și, oricât de dur ar părea, eu și mama suntem cei care hotărâm ce e mai bine pentru tine. Și așa vor sta lucrurile încă cinci ani. Și, în acest moment, am hotărât că o să stai acasă în seara asta! S-a înțeles?

- Poți să uiți de asta... a zis Theodor, întinzându-se după cablu.

- Să uit? Știi ce poți tu să uiți? Ha? Știi ce? Uită-te la mine când îți vorbesc!

Acum Fabian era atât de furios, încât i se zguduia tot corpul.

Theodor a oftat și l-a privit în ochi.

- Poți să uiți de statul aici, la computer! Și de acum încolo o să fii acolo, cu mine și Matilda, transformând asta într-o seară plăcută!

¹ Indiferent/cum zici tu

- Viața e prea scurtă pentru asta. Hotărăște ce dracu' vrei. Eu plec, oricum.

Theodor s-a ridicat de pe scaun.

- Pleci, pe naiba! a strigat Fabian, împingându-l la loc pe scaun.

- Te-ai scrântit dracului la cap!

- Ce-ai zis?

- Am zis că te-ai...

Doar atât a putut zice.

Palma a venit din senin și l-a surprins pe Theodor la fel de mult ca pe Fabian. Niciodată nu-și mai lovise copiii și nu se crezuse niciodată în stare să facă așa ceva. Dar acum depășise orice limită și, oricât s-ar fi străduit, n-avea să mai poată schimba asta vreodată.

Theodor și-a dus mâna la obraz și a coborât privirea. Nici unul n-a zis nimic timp de câteva minute. A încercat, dar nu-i venea în minte nimic care să poată repara nici măcar pe departe stricăciunea pe care tocmai o produsese.

În copilărie i se întâmplase să se înfurie foarte tare. Dar nu-și amintea să se fi întâmplat asta de când era adult. Nu până acum. Furia asta oarbă care se trezise la viață, imposibil de stăpânit. Să fie oare chiar atât de stresat?

După alte câteva minute de tăcere, s-a lăsat pe vine în fața fiului său.

- Theodor, îmi pare rău... Îmi pare rău... Doar că m-am înfuriat foarte tare. Asta nu-i o scuză, dar... A fost un lucru cu adevărat prostesc. Așa a fost, și e de neiertat din toate punctele de vedere.

- E în ordine... a zis Theodor, neluându-și ochii de la podea.

- Nu, nu e deloc în ordine. Ceea ce am făcut este de fapt un delict, așa că poți face plângere dacă vrei.

- Las-o baltă. Am zis că e în ordine.

- Auzi... Ce-ar fi să începem din nou seara asta de la zero?

- Bine, a zis Theodor, dând din cap. Cred că o să rămân acasă.

- E grozav, a zis Fabian, agățându-se din toate puterile de speranța vagă că seara ar putea să nu fie stricată cu totul.

Theodor a ridicat capul și s-a uitat drept în ochii lui.

- Dar acum aș dori cu adevărat să pleci din camera mea.

- Sigur. Firește.

Fabian s-a ridicat, l-a bătut ușurel cu palma pe cap, cu stângăcie, și a plecat.

Benny Willumsen a coborât din tren în Gara Centrală din Copenhaga, cu toate că ar fi putut să mai rămână două stații până la Nørreport. Dar a hotărât să ia trenul regional. Asta din cauză că femeia așezată în fața lui citea *Ekstra Bladet*. Urcase la aeroportul Kastrup și probabil că în orice moment putea să-și dea seama că fața lui împodobește prima pagină.

DAT ÎN URMĂRIRE - ACUM E VÂNAT ÎN SUEZIA

Fotografia de sub titlu fusese făcută la proces, și își amintea că se străduise să zâmbească și să arate cât mai prietenos și nevinovat posibil.

Din nefericire, trenul regional era plin de oameni care răsfoiau *Berlingske Tidende*, *Politiken* și *Urban*, jurnalul gratuit.

ÎNCĂ NU SE ȘTIE NIMIC DE KATJA SKOV POLIȚIA SUEDEZĂ SE TEME DE CE-I MAI RĂU

Știu cu toții pe dracu', și-a zis în vreme ce cobora la stația Vesterport. Credeau că înțeleg, însă n-aveau nici o afurisită de idee. Și-a tras pălăria mai jos cu o mână,

ca să nu i-o sufle vântul, și a urcat grăbit scara, după care a mers mai departe pe Kampmannsgade, apoi a sărit pe gheață și a traversat lacul Sankt Jørgen.

În realitate, n-ar fi trebuit să fie surprins. Faptul că era unul dintre suspecti nu era mai senzațional decât faptul că trenul său avusese la început o întârziere la Malmö. Date fiind asemănările între aceste crime și propriile activități, era doar o chestiune de timp până ca el să ajungă în capul listei suspectilor. Și, după mica sa aventură de pe masa din bucătărie, era și mai uluitor faptul că era încă în viață.

După ce se terminase orgasmul fusese sigur că i-a sunat ceasul. Aproape că se simțea pregătit. Avea să fie destul de potrivit. Orgasmul însuși meritase să mori pentru el. Dar n-a făcut decât să adoarmă și când s-a trezit din nou pe masa din bucătărie, banda care îl ținuse legat dispăruse. Și-a dat seama imediat că poliția îi forțează ușa, ceea ce explica de ce s-a trezit.

N-a avut timp să se gândească la ceea ce se întâmplase mai devreme, creierul reptilian l-a făcut să sară de pe masă și a ieșit pe balcon în pielea goală. Din fericire, ușa dinspre balcon a apartamentului vecinilor nu era încuiată, și a reușit să ia o pereche de chiloți, șosete, pantaloni cu bretele și o cămașă veche, îngălbenită, fără să-l trezească pe bătrânul care dormea.

În hol, ai cărui pereți erau împodobiți cu farfurii ornamentale, a găsit pantofi, un palton și o pălărie, apoi a mers pe palier și pe scări în jos, încrucișându-și drumul cu un șuvoi de polițiști în uniformă și în civil care i-au zis să nu le stea în drum.

De atunci încolo a făcut exact asta. În primele zile a fost mereu în mișcare, ca să nu atragă atenția. Dar când a găsit un iaht Maxi 95 descuiat, tras pe uscat în

Limhamn, a reușit în sfârșit să se culce în cabină și să se destindă.

Și apoi, în faza dintre somn și trezire, și-a dat seama dintr-odată cum se potriveau toate. Asemănările izbitoare dintre cele petrecute în Tiberrup și micul său exercițiu pe plaja Fortuna din Rydebäck, cu doi ani înainte. De ce era încă în viață. Ce fusese în realitate secvența erotică din apartamentul său.

În acel moment, și-a dat seama că n-avea nici o șansă. Nu era decât un fel în care se putea termina totul. Avusese grijă să nu lase vreo urmă și niciodată, absolut niciodată să nu se repete. El era cel care, în ciuda tuturor așteptărilor, reușise să scape nevătămat dintr-un proces.

Acum se terminase.

Era dat în urmărire, probabil că mult dincolo de granițele Suediei și ale Danemarcei. Cu alte cuvinte, n-avea importanță cât timp reușea să stea ascuns. Nu era decât o chestiune de timp până ca polițista daneză, despre care ziarele spuneau că e pe urmele lui, să-l ducă la o condamnare pe viață, cu probe atât de solide, încât nici un avocat al apărării din lume să nu le poată ocoli. Și el nu era pregătit să fie închis, nici pe departe. Încă mai avea atât de multe idei pe care nu le încercase.

În acel sentiment de frustrare, i-a venit ideea. O idee care curând a devenit un plan concret. O acadea care avea să-i rămână în amintire destul de mult timp ca să-i lumineze toți anii de închisoare aflați în fața sa. Era atât de simplu, că nu și-a putut înăbuși râsul pe când străbătea ultimii metri de gheață. În loc să se ascundă, ar trebui să încerce s-o găsească el pe ea.

A trecut peste bordura digului, a traversat Rosenørns Allé și a mers mai departe, pe lângă biserica Bethlehem.

Trecuseră câțiva ani de când nu mai fusese în Nørebro, dar părea că a fost ieri, și n-avea să-i fie greu deloc să ajungă pe Blågårdsgade, numărul 4.

După o jumătate de oră de *Harry Potter și Prințul Semipur*, Fabian nu se mai concentra și se trudea să-și țină ochii deschiși. Încă un meci de vâjthaț și avea să adoarmă pe veci. Dacă ar fi putut să aleagă el filmul, ar fi închiriat *Marea mahmureală*. Malin zicea că e unul dintre cele mai amuzante filme pe care le văzuse de ani de zile și îi recomanda să-l vadă împreună cu Theodor. Dar Matilda nu se lăsase convinsă și ținuse morțiș la *Harry Potter*, cu toate că îl văzuse deja de două ori la cinematograful în timpul verii.

Totuși, au petrecut o seară plăcută, reușind să strecoare și niște karaoke și o partidă de Monopoly, pe care Matilda a câștigat-o după numai o oră și jumătate, pentru că se repezise să pună hoteluri în piața centrală și în Norrmalmstorg¹.

Pe de altă parte, n-a primit nici o veste de la Sonja, cu toate că trecuseră câteva ore de când îi trimisese punga cu cafea și *toscalängd*. A încercat să nu lase asta să-l necăjească, dar nu putea să împiedice iritarea să se furișeze pe măsură ce trecea seara. Nu încăpea îndoială că erau amândoi foarte ocupați. Însă el, cel

¹ Piață din centrul Stockholmului

puțin, încerca să arate că îi pasă. Sonja nu se obosea nici măcar să trimită un scurt mesaj de mulțumire.

- Mă duc să fac curățenie, a zis, ridicându-se de pe canapea.

- Să opresc filmul?

Matilda s-a întins după telecomandă.

- Nu, e în ordine. Uită-te mai departe.

Pe drum spre bucătărie s-a oprit în dreptul ușii închise de la camera lui Theodor și a ridicat mâna să bată, dar s-a stăpânit. Nu putea face mai mult în această seară. Putea să spună de oricât de multe ori că-i pare rău. Dar asta n-ar schimba nimic. Pasul următor trebuia să-l facă Theodor însuși și, în afară de momentul în care și-a luat ceva de mâncare, nu ieșise din cameră toată seara. Și, dacă Fabian își cunoștea fiul, așa avea să continue o vreme.

Era o trăsătură pe care o moștenise de la mamă. Nimeni nu putea folosi tăcerea așa de eficient ca Sonja. Era o tăcere corozivă care, de-a lungul anilor, îi făcuse viața amară și adesea îl silise să-și ceară iertare după o ceartă, chiar dacă greșeala fusese de partea ei.

O dată, a rămas ferm pe poziție, a refuzat să-și asume vina și i-a plătit cu aceeași monedă. Într-o călătorie de două săptămâni prin Franța și Italia nu și-au spus unul altuia mai mult decât era absolut necesar. După câteva zile s-au molipsit și copiii de proasta lor dispoziție, au devenit agitați și au început să se ia la harță și, printr-o înțelegere tacită, de cum aveau ocazia, fiecare lua un copil și își făcea propriul program. Până în ziua de azi era unul dintre cele mai rele lucruri pe care le trăise, cu toate că nu-și mai amintea de la ce pornise cearta.

A încercat să alunge amintirea pe când lua telefonul ca să verifice dacă nu a ratat vreun SMS sau vreun

apel. Apoi s-a dus în bucătărie și a deschis combina muzicală. În timp ce strângea masa a început albumul *Broken Social Scene*. În ultimele șase luni nu reușise să pună alt CD din cauză că butonul de scoatere a discului era stricat. Din fericire, albumul avea atât de multe fațete, încât încă nu se săturase să-l asculte.

Telefonul a dat un semnal în mijlocul cântecului „Hotel”. În sfârșit, și-a spus, deschizând mesajul. A fost surprins de propria dezamăgire când și-a dat seama că nu e de la Sonja.

Tocmai am ieșit din baie. O să fiu gata într-o oră. E în continuare valabil pentru tine? Ne vedem la Lydmar... N

Așa era, îi promisese Nivei că-i face cinste cu o băutură în seara aceea. Îi ieșise cu totul din minte. Sau poate că a reprimat gândul. A scris un mesaj spunând că, din păcate, trebuie să anuleze întâlnirea, pentru că e acasă singur cu copiii.

Ce păcat! Plănuisem să-ți aduc un mic cadou. Unul care știu că ți-ar plăcea.

După două ore, Theodor încă nu ieșise din camera lui, Matilda adormise și Sonja încă nu dăduse nici un semn de viață.

Iar Fabian era într-un taxi în drum spre Lydmar.

Primul gând al Dunjei Hougaard a fost că nu poate fi ea persoana care o privește din oglinda liftului. Ar fi trebuit să fie cineva care căutase prin dulap și își pusese hainele ei. Blugii negri și o bluză bej ușoară, care era de fapt prea frumoasă pentru o zi obișnuită, dar o alesese pentru că avea să-și întâlnească colegii de cealaltă parte a strâmătorii.

Acum era sfâșiată și murdară de sânge.

La fel ca blugii, iar părul îi era încâlcit în șuvițe groase, lipicioase.

Dar cel mai mult era vorba despre fața ei.

Chiar dacă putea să recunoască în sinea sa timp de câteva secunde că nu se uită la altă femeie, fața o făcea să aibă îndoieli. Sângele și alte fluide corporale uscate erau o problemă. Dar zgârieturile de pe frunte, ca să nu mai vorbim de vânătăi și umflături, erau mult mai rele.

Orice i-o fi făcut Benny Willumsen, nu fusese prea grijuliu.

Ușile liftului s-au deschis, iar Dunja și-a luat ochii de la oglindă și a pornit prin noapte, șchiopătând. Vântul rece ca gheața trecea prin ea, ca și cum corpul i-ar fi fost perforat. Un șuvoi constant de taxiuri

trecea pe alături, dar n-a încercat să oprească vreunul. Dacă se gândea cum arată, nici măcar ea nu s-ar fi luat în mașină.

A mers vreo treizeci de metri de-a lungul unui trotuar îngust, înghețat. Apoi a auzit un huruit puternic. Când a ridicat privirea spre noaptea fără stele și a văzut lumini de poziție care dirijau o aterizare, și-a dat seama că e chiar lângă aeroportul Kastrup.

E pe cale să fugă din țară? Poate că de aceea a lăsat mașina acolo, și-a zis pe când urca în metrourul cu pilot automat, ignorând privirile îngrozite ale celorlalți călători. Însă el era dat în urmărire și, câtă vreme nu-și schimba înfățișarea și nu făcea rost de un pașaport fals, n-avea cum să treacă de punctul de control.

La stația Nørreport a renunțat la încercarea de a îmbina toate piesele și a coborât. Gândul că ajunge acasă i-a dat puterea să înfrunte durerea din picior și să se grăbească pe toată Frederiksborggade și peste podul Dronning Louises. Când a ajuns la clădirea în care locuia, a apăsat pe butonul de sub plăcuța luminată cu numele ei și al lui Carsten. Însă nu s-a auzit pârâitul din difuzor sau zgomotul de deblocare a ușii.

Într-un fel, era tipic pentru Carsten. Câtă vreme nu aștepta vreo vizită, nu se deranja să răspundă la interfon, care era departe, pe hol. *Ori e un spărgător, ori cineva care distribuie pliante*, era scuza lui obișnuită. Dar putea fi cineva care avusese de-a face cu un criminal în serie și care își pierduse cheile și mobilul și era pe cale să se aleagă cu degerături.

A încercat din nou, ținând degetul apăsat mult peste limita la care ar fi fost considerat rezonabil, chiar dacă știa că n-o să aibă efect asupra lui Carsten. Dimpotrivă, i-ar fi oferit încă un argument ca să nu se ridice. *De ce să las să intre pe cineva care deja mi-a stricat cheful?*

Dar n-ar fi trebuit să-și dea seama până acum că era ea? Lipsea de cel puțin douăzeci și patru de ore, așa că ar fi trebuit să fie curios pe unde este. A făcut câțiva pași în spate și s-a uitat spre apartament. Nu erau aprinse luminile. Cum, nu era acasă? Asta devenea de-a dreptul ciudat.

S-a întors la ușă și a început, îndârjită, să sune la ceilalți locatari. Avea nevoie să se încălzească. În cele din urmă, un vecin i-a dat drumul înăuntru și, fără să aprindă lumina de pe palier, a urcat la etajul trei. Ghiveciul cu yucca părea că e pe cale să se prăbușească, așa că l-a îndreptat. S-a uitat prin fanta din ușă și a văzut că lumina din hol e stinsă. Dar ușa era descuiată, lucru și mai ciudat. A intrat și a închis cu grijă ușa.

Era liniște, în afară de un cântec de-al Madonnei care se auzea înăbușit din apartamentul vecinului. Așadar, Carsten nu era acasă. Și totuși, apartamentul era descuiat. A intrat fără să aprindă luminile și a bâjbâit de-a lungul pereților până în dormitor.

Patul era făcut, cu cuvertura întinsă perfect, cum numai Carsten era în stare s-o facă. În mod normal, asta ar fi scos-o din sărite, pentru că el se plângea întotdeauna de felul în care face ea patul. Însă de data asta a liniștit-o. Cumva, făcea ca el să fie mai prezent. Probabil că exista o explicație firească a absenței lui.

A mers mai departe până în bucătărie și a găsit explicația sub forma unui bilet scris de mână.

Bună, iubito,

Am încercat să dau de tine. Pierd avionul dacă mai aștept. Ne vedem marți seara.

Carsten

Asta era. Îi ieșise cu totul din minte că el pleca la Stockholm la un seminar. Se întrebese pe unde umblă și încercase să dea de ea până ce aproape că pierduse avionul. A oftat la gândul că uitase, apoi a aprins lampa de pe tavan și s-a spălat cu apă fierbinte pe mâini și pe față. Avea să facă baie. Dar mai întâi trebuia să mănânce ceva ca să nu leșine.

Din nefericire, în bucătărie era „curățenie de tip Carsten“. Cu alte cuvinte, nici un lucrușor nu era pus unde nu trebuie, și blatul de lucru era atât de strălucitor și de neted, încât putea sluji de oglindă. Bolul cu fructe era pe picurător, iar coșul de pâine era gol. Aruncase toate alimentele perisabile, pentru că nu știa când o să vină ea acasă. Frigiderul avusese aceeași soartă, așa că n-a putut găsi decât un borcan cu gem de portocale, câteva cutii de heringi pe care le cumpăraseră cu câțiva ani înainte, când fuseseră la Malmö, și un tub de Kalles kaviar, pe care Carsten ținuse morțiș să-l cumpere de la IKEA și de care nu se atinsese vreodată.

A hotărât să pescuiască din coșul de gunoi niște mere și le-a spălat de zațul de cafea și alte resturi. Fiecare înghițitură era delectare pură, și simțea cum corpul ei soarbe toată energia din sucule dulci mult înainte ca el să-i ajungă în stomac.

S-a înapoiat în hol, a apăsat pe comutator și a deschis ușa băii. Însă lumina din baie era tot stinsă. A strecurat mâna prin ușă și a mai apăsat de câteva ori, dar tot degeaba. Atunci a aprins lumânările masive înșirate pe marginea căzii și a dat drumul la apă.

Și-a aruncat hainele pe podea, s-a așezat pe WC și a urinat, în vreme ce își cerceta piciorul dureros, care era umflat zdravăn. Apoi a intrat în apa care scotea aburi. Căldura i-a urzicat pielea și aproape că avea

impresia unei arsuri de gradul întâi. Dar era o durere plăcută, așa că s-a rezemat cu spatele de cadă și a lăsat căldura să o dezghețe.

Și-a închis ochii și era pe cale să ațipească, când i-a venit un gând care a făcut-o să se ridice în șezut. Cum de nu i-a dat prin cap mai devreme? Nu doar Carsten, nimeni nu știa unde e ea și ce s-a întâmplat. A ieșit din apă, s-a înfășurat într-un prosop și a pornit repede spre hol, lăsând dăre de apă prin tot livingul, până ce a ajuns la telefon.

Vedea în clădirea de peste drum o pereche tânără cinând cu prietenii. Ar fi putut să fie ea și Carsten. Cu două ferestre mai jos, niște bani treceau dintr-o mână în alta și erau împărțite noi cărți, iar în apartamentul de alături cineva dădea o petrecere cu o mulțime de băuturi viu colorate. Toată lumea părea fericită și nepăsătoare la ceea ce se petrecea în întuneric, în afara micii lor bule.

Până în ziua în care li se întâmpla lor.

A ridicat telefonul și a format numărul de la Informații. Întâi avea să-l sune pe Klippan. Apoi trebuia să-l sune pe Sleizner și să-i spună să-l trimită pe Richer în parcare aeroportului. De Carsten avea să se ocupe la urmă. Ca să poată vorbi în vreme ce făcea baie.

Dar nu avea ton. A apăsât de mai multe ori pe butonul verde, însă linia era moartă. Vorbiseră deja despre renunțarea la telefonul fix, urmând să rămână doar cu mobilele, dar nu luaseră hotărârea definitivă și, în plus, Carsten era împotriva.

Apoi a pipăit cablul până la bază și și-a dat seama că fusese tăiat.

64

Avusese timp să se răzgândească de câteva ori în timpul drumului cu taxiul până în Blasieholmen. La un moment dat, în Orașul Vechi, chiar îi spusese șoferului să întoarcă și să-l ducă mai bine la atelierul Sonjei. Iar când a intrat, în cele din urmă, în restaurantul hotelului și a văzut-o pe Niva așteptându-l cocoțată pe un scaun de la bar, a zbughit-o la toaletă, unde și-a dat cu apă pe față și s-a întrebat ce naiba făcea acolo.

Înainte de a ieși din toaletă, s-a uitat încă o dată la telefon și a văzut că Sonja tot nu dăduse nici un semn. S-a hotărât să-i mai dea o șansă și a format numărul ei. Dacă răspundea, avea să plece imediat și să ia primul taxi spre casă.

În vreme ce suna, și-o imagina cum se uită la telefon, vede că este el și îl pune la loc.

„Ați sunat la Sonja Risk. Din păcate, acum nu pot să răspund.“

„Bună, eu sunt“, a zis, în vreme ce intrau doi tipi gălăgioși și se așezau în fața pisoarelor. „Voiam doar să văd ce gust avea *toscalängd*. Și mi-am zis că poate ai vrea să faci o mică pauză, să lași pensulele deoparte și să bei ceva. Ne-am putea întâlni la Mårten Trotzig, ca să nu ai mult de mers înapoi la atelier. Pupici...“

A închis și i-a părut imediat rău. Din nou ea era cea care-l determina să se umilească, deși el nu făcuse nimic de care să-i fie rușine.

Niva stătea în continuare la bar, în partea din spate a restaurantului, și culegea cu scobitoarea o măslină dintr-un pahar de martini, în vreme ce-și făcea de lucru cu mobilul. Întotdeauna arătase bine. Ceva din trupul lung, subțire, în combinație cu tunsoarea scurtă, aproape băiețească, îi făcea pe cei mai mulți dintre bărbați să se uite după ea pe coridoarele secției de poliție, iar pe colegele ei le făcea să se uite în partea opusă.

Astăzi, dacă era posibil, arăta și mai bine. Buzele îi erau de un roșu-închis și avea la gât un colier cu pietre colorate asortat cu brățara. Fusta scurtă, strâmtă, dezvăluia cea mai mare parte a picioarelor încrucișate. Începuse să facă exerciții fizice. Umerii și brațele îi arătau mult mai bine decât își amintea Fabian, și ținuta ei era aproape perfectă.

Mobilul i-a vibrat în buzunar, așa că l-a scos și s-a uitat.

Dacă nu vine muntele la Mahomed, presupun că vine Mahomed la munte...

A citit din nou mesajul, dar tot nu s-a prins. Numărul era necunoscut.

- Un Hendrick's și tonic.

Fabian a ridicat privirea de la telefon și a văzut un chelner în fața lui, cu un pahar înalt plin așezat pe o tavă.

- Comandat de doamna de acolo.

Chelnerul i-a înmănat paharul și a făcut semn cu capul spre Niva, care și-a fluturat mâna spre el.

Fabian a respirat adânc și a pornit spre ea.

- Începusem să mă îndoiesc că te mai arăți.

-Și eu, a zis Fabian, așezându-se pe scaunul de lângă ea. Dar cine poate să reziste promisiunii unui cadou? Niva a răspuns cu un zâmbet.

-Mai întâi o băutură. Și-a ridicat paharul, continuând să-l privească drept în ochi. În cinstea împiedicării îndoielilor să stea în cale.

Fabian a ridicat paharul și a sorbit din el. Era, fără îndoială, una dintre cele mai bune băuturi pe care le gustase vreodată. Era încă foarte acidulată, și bulele țâșneau la suprafață, împrăștiind aroma de lămâie cu care fusese stropită, în vreme ce ginul și tonicul perfect echilibrate îi alunecau pe gât. Era așa de bună, că a trebuit să mai ia o înghițitură înainte de a pune paharul pe tăblia de marmură.

-Așadar, cum merge investigația?

Niva a lăsat telefonul din mână.

-Presupun că știi că făptașul, Ossian Kremph, a fost arestat și acum e mort.

-Cu alte cuvinte, s-a terminat.

Fabian s-a întrebat dacă trebuie sau nu să-i spună ce gândea cu adevărat, dar s-a mulțumit să încuviințeze.

-Niva... A privit-o drept în ochi. Ca să fiu sincer, nu știu ce caut aici. În afară de primirea cadoului promis, desigur.

Niva a râs și apoi a zâmbit.

-Nu te schimbi niciodată. Te pricepi la fel de puțin la mințit. Cred că știi exact de ce ești aici. De aceea ești speriat.

-Speriat? De ce ar trebui să-mi fie frică?

-Nu mă întreba. A ridicat din umeri. Nu eu sunt cea care se ascunde la toaletă sau îi spune șoferului de taxi să întoarcă.

Fabian nu știa ce să spună. Cum de știa asta? Dar, înainte să aibă timp să răspundă, ea s-a aplecat și l-a

sărutat. El nu voia asta, sau mai degrabă da, voia. Însă nu era o idee bună. Și totuși, n-a putut să reziste respirației ușoare pe obraz. Buzelor moi și limbii care se răsucea, cu gust de gin și vermut.

Căldurii trupului altcuiva.

Fabian nu-și mai amintea ultima dată când el și Sonja fuseseră atât de apropiați. Cu atât mai puțin ultima dată când se sărutaseră. Și-a alungat gândul de plecare. În schimb, și-a lăsat nevoile trupului să preia conducerea și a lăsat limbile lor să se joace. Oricât de mult ar fi vrut să spună nu, trecuse de punctul în care putea s-o facă.

Și-a pus mâna pe piciorul ei și a simțit căldura radiind în sus, prin palmă, și trezind părți din el care dormeau de mult prea multă vreme. Coapsa ei era una dintre cele mai catifelate pe care le atinsese vreodată.

Și-a lăsat mâna să urce și a observat că respirația ei se precipită. Niva și-a desfăcut puțin picioarele, ca și cum ar fi subliniat ceea ce era evident.

Mâna lui a dansat de-a lungul coapsei și a pătruns pe sub fustă.

- Am putea lua o cameră aici, i-a șoptit el la ureche. Dacă există vreuna liberă.

Vorbele ieșiseră automat, și nu putea face nimic ca să le oprească.

- Există. Și-a golit paharul și a făcut semn cu capul spre barman să-i mai aducă unul. Dar poate că ar trebui mai întâi să răspunzi.

Fabian n-a știut despre ce vorbește până ce i-a fluturat telefonul prin fața ochilor.

- Cine știe, poate că e important, a zis ea.

- Cine știe, poate că m-am dus deja la culcare și dorm buștean.

- Poate.

I-a pescuit din buzunarul interior al hainei telefonul care vibra și s-a uitat la ecran cu un zâmbet enigmatic.

– Cine e?

A întins mâna după telefon.

– Nu te-ai dus la culcare?

A ținut telefonul sus, ca el să nu-l poată ajunge, și nu i l-a dat decât după ce n-a mai sunat, apoi a luat o înghițitură din paharul cu martini pe care barmanul tocmai i-l pusese în față.

Apelul ratat era de la Malin, care probabil auzise veștile despre sinuciderea lui Kremph. În orice caz, se pare că se simțea destul de bine ca să se uite la televizor, chiar dacă se afla sub supraveghere la Spitalul Söder.

– Haide acum, a zis Niva, punându-i mâna pe șliț.

Fabian a lăsat telefonul din mână, a reluat sărutul și și-a lăsat mâna să-și continue drumul. Dar nu putea scăpa de gândul că ar trebui s-o sune pe Malin și să-i spună de bănuielile sale despre nevinovăția lui Kremph, cu toate că-i promisese soțului ei să se țină deoparte.

Așa că, atunci când telefonul a început din nou să vibreze, a răspuns.

– Bună, tocmai am văzut că m-ai sunat și mă pregăteam să...

– Despre ce vorbești? Nu te-am sunat.

Spre surprinderea lui Fabian, nu era Malin, ci Sonja, și s-a simțit ca și cum ar fi făcut o întoarcere dintr-o mișcare, riscantă, peste linia de mijloc a autostrăzii și nu-i rămânea decât să se roage să scape cu viață.

– Îmi pare rău, tocmai adormisem și trebuie să fi visat.

Niva și-a dat ochii peste cap și s-a concentrat pe băutura.

– Of, n-am vrut să te trezesc. Tocmai ți-am citit mesajul și voiam să-ți mulțumesc pentru cafea și *tosca*.

- Pentru puțin. Sper că au fost bune.

- Au fost minunate, și, evident, au fost tocmai ceea ce îmi trebuia, pentru că de atunci am dus la bun sfârșit multe.

- Asta-i bine. Fabian a schimbat o privire cu Niva. Dar, ascultă... Nu vreau să te deranjez...

- Nu mă deranjezi. Oricum, am nevoie de o pauză. Adică, dacă oferta mai e valabilă.

- Ah, ar fi fost grozav. Dar acum nu mai știu. Se gândea cu disperare ce să spună mai departe. Am sperat că Matilda o să doarmă, dar s-a trezit de câteva ori și era, cum să zic... tare îngrijorată.

Și-a întors privirea spre Niva, care și-a dus mâna la gură și a mimat un căscat.

- De ce era îngrijorată?

- În privința noastră. Că o să ne despărțim. În acest moment pare că nu se gândește decât la asta.

- Vrei să vin acasă?

- Nu, e în ordine. Lucrează mai departe, mă ocup eu.

- De fapt, chiar mă gândeam la asta. Trebuie să nu ne mai certăm în fața copiilor.

- Ar trebui să nu ne mai certăm deloc.

La celălalt capăt s-a auzit un oftat.

- Pot să vorbesc cu ea?

- Ăăă... Poftim?

- Matilda. Pot să vorbesc cu ea?

- Iubito... tocmai a adormit la loc.

- Bine, dar... Poți să mă suni când se trezește.

- Cu siguranță. S-a uitat la Niva, care a bătut cu degetul în ceas și și-a azvârlit brațele în aer. Ascultă, sper că îți urmezi în continuare inspirația. Ne vedem când vii acasă.

A încheiat convorbirea și a luat o înghițitură mare din pahar. Dar băutura era deja răsuflată, întocmai așa cum se simțea el.

Niva l-a privit în ochi. Voia să-i explice și să încerce să-și pună în cuvinte emoțiile confuze, dar ea a spus-o prima.

- Fabian, e în ordine. Pot să aștept.

- Să aștepți ce?

Niva a zâmbit și și-a trecut degetele prin păr.

- Niva, dacă crezi că noi doi o să fim...

Ea i-a pus un deget pe buze și l-a făcut să tacă.

- Încă ești așa de plin de idealuri. Și e adorabil, aproape dulce. Dar în cea mai mare parte e o naivitate. Cu toate că n-are importanță. Te-ai ținut de cuvânt și mi-ai făcut cinste cu un pahar, iar acum am de gând să mă țin și eu de cuvânt.

Fabian nu pricepea despre ce vorbește.

- De aceea ai venit aici, ai uitat? Ți-am promis un cadou. O să-l găsești în telefon. A coborât de pe scaunul de bar, și-a pus degetul mijlociu între picioare și apoi i l-a apăsat pe buze. Să nu mă mai suni decât când ești pregătit.

65

Gândul a trecut prin Dunja ca un val de transpirație rece. Picioarele îi erau gata să i se înmoaie, chiar dacă trupul îi era țeapăn ca o scândură. Greța o copleșea și bucățile de măr pe care tocmai le mâncase își croiau drum în sus. Nu voia decât să fugă și să se ascundă sub pătură.

Cineva fusese în apartament și tăiasse firul telefonului, ceea ce explica și de ce ușa era descuiată. De aceea ghiveciul cu yucca de pe palier, sub care se afla chei de rezervă, era strâmb. Dar cine? Și, mai presus de toate, de ce? Benny Willumsen avusese deja la Kävlinge ocazia să-i vină de hac.

Apoi și-a amintit de lumina din baie care nu funcționa și de perdeaua dușului care era trasă complet. O observase, dar nu se putea gândi la altceva decât să se scufunde în apa care scotea aburi. Nu era nimic neobișnuit în sine. În afară de veșnica pisălogeală a lui Carsten să o lase trasă doar pe jumătate după ce face duș, ca faianța să se poată usca așa cum trebuie și să nu înceapă să mucegăiască pe la colțuri.

A pus pe canapea telefonul cu firul tăiat, și-a strâns prosopul în jurul trupului și s-a întors în hol, unde a pășit doar pe porțiunile în care știa că podeaua veche

de lemn nu scârțâie. După ce a ajuns în bucătărie a luat satârul de pe banda magnetică pentru cuțite, s-a întors în hol și s-a oprit în fața ușii de la baie.

A șovăit, poate că ar trebui să iasă din casă și să-i ceară unui vecin s-o lase să-i folosească telefonul. Dar nu avea pe ea haine și nu auzise pe nimeni în casă de când se întorsese. Dacă cineva avea de gând să-i facă rău, avusese deja o jumătate de oră la dispoziție ca să acționeze. Nu, și-a zis, oricine o fi fost, cu siguranță că acum era departe.

A intrat în baie și s-a dus la perdeaua dușului trasă, cu inima pompându-i adrenalina în sânge. Cu satârul într-o mână, a respirat adânc și cu cealaltă mână a smucit într-o parte perdeaua.

Nu era nimeni și, în afară de aparatul său de ras de pe jos, totul arăta normal. S-a aplecat să-l ia, întrebându-se când schimbase ultima oară lama. Aparatul de ras a căzut iar pe podea, iar satârul a aterizat la câțiva milimetri de degetul mare de la piciorul ei stâng. În același timp, o funie i-a fost trecută peste gât, oprindu-i alimentarea cu oxigen.

Nu era deloc surprinsă. Își imaginase deja această situație și revăzuse în minte de multe ori diferitele posibilități, Poate nu și că se va întâmpla chiar acum. Într-un fel, era surprinsă că, fiind polițistă, încă nu-și avusese porția firească de întâmplări care să-i pună viața în pericol. Dar se așteptase la așa ceva încă de când își depusese cererea de înscriere la academie. Se întrebese cum o să reacționeze. Ce o să-i treacă prin minte și ce o să simtă.

Nimic nu se apropia de ceea ce își închipuisese. Ciudat, dar nu era speriată sau agitată și, cu toate că ar fi putut să se afle doar la câteva clipe de moarte, nu s-a gândit a doua oară la asta. Nici măcar n-a fost

surprinsă că era cu adevărat cineva acasă la ea. Încă nu știa cine este, și chiar că nu-i păsa. În orice caz, nu în clipa aceea. Nu se putea gândi decât la un lucru: să rămână în viață.

Să rămână în viață cu orice preț.

A lăsat din mână satârul. Luase hotărârea cu viteza fulgerului. Și-a băgat câte un deget de la amândouă mâinile între funie și gât. Acum, cel puțin, câștigase câteva secunde și putea s-o împiedice să-i intre adânc în carne. Dar tot nu putea să respire.

Dintr-odată, a simțit o smucitură și a căzut pe spate. Dar nu s-a lovit de gresia de pe jos, ci a fost târâtă pe spate, ținându-se cu mâinile de funie. A încercat să vadă cum arată intrusul, dar înainte să o poată face a fost trasă în sus și apoi iar în jos.

Jos, în apa care încă era caldă.

Acum sunetul inimii ei era mult mai puternic. Pompa sânge lipsit de oxigen cu o disperare din ce în ce mai mare. Putea să vadă capul lui ca o umbră întunecată care plutea lângă cadă, prea departe ca să-l ajungă cu picioarele cu care izbea, până ce lumânările au căzut și s-au stins pe rând.

Nu mai putea să reziste mult. Dacă nu primea curând aer, avea să se termine totul. Durerea din piept era deja pe cale să se stingă, împreună cu strigătul disperat al plămânilor după oxigen, iar picioarele refuzau să se supună impulsurilor pornite din creier, și s-a prăbușit iar în apă.

Corpul ei renunțase și începuse să se blocheze.

Toate funcțiile, pe rând.

De la picioare în sus.

Curând, nici brațele nu mai aveau să-i funcționeze.

Hotărârea de a-și retrage degetele a fost la fel de instinctivă ca aceea de a da drumul satârului. Funia

i s-a adâncit în gât. Dar nu mai avea nici o importanță. A înșfăcat una dintre lumânările masive care mai pâlpâiau pe marginea căzii și a ridicat-o spre umbra întunecată. Puterea îi pierise, și regulile fiziologiei spuneau că ar fi trebuit să scape din mână lumânarea. Însă n-a scăpat-o.

Apoi a văzut cum lumina flăcării se întinde peste umbră și devine mai puternică. În cele din urmă funia din jurul gâtului s-a desprins. A putut să se ridice. Să iasă din apă. Spre focul care lumina acum întreaga cameră de baie.

Și-a umplut plămâni cu aer, a tușit și a mai respirat de câteva ori rapid, până ce și-a dat seama că Benny Willumsen era în flăcări. Nu pricepea ce se întâmplă, dar s-a târât din cadă cât de repede a putut și s-a strecurat afară, departe de țipetele lui.

Trebuia să plece din apartament. Într-un fel sau altul, trebuia să iasă. Însă ușa blindată era încuiată. Costase peste zece mii de coroane și, după părerea lui Carsten, era mai importantă decât excursia în Rhodos pe care și-o dorise ea atât de mult.

Din hol îl vedea pe Willumsen aplecat peste cadă, cu capul sub apă. I-ar fi fost ușor să se strecoare în încăperea, să înșface satârul care era încă în cabina de duș și să i-l înfigă în spinare cu toată puterea. Dar nu se putea mișca. Poate că era în continuare paralizată de lipsa de oxigen. Sau poate pentru că nu pricepea cum de putea să fie el.

N-a reacționat nici când s-a răsucit spre ea, s-a ridicat și și-a pipăit cu grijă pielea capului pârlită. De-abia când el a intrat în cabina de duș, s-a aplecat și a înșfăcat satârul i-a trecut paralizia. A scos cheia din ușa băii, a trântit-o și a încuiat-o pe dinafară înainte ca satârul să străpungă lemnul de parcă ar fi fost din

mucava. A fugit în living și a început să aprindă și să stingă lumina.

Aprins, stins. Aprins, stins.

Iar și iar, sperând să o vadă cineva din clădirea de peste drum.

Auza ușa băii începând să cedeze în fața satârului.

Aprins, stins. Aprins, stins.

Aha. În cele din urmă, a reacționat perechea cu musafirii veniți la cină. Ea a fluturat mâna și le-a făcut semn că e în pericol, dar n-a avut parte decât de râsete și aplauze. Apoi a auzit un trosnet puternic din hol, când ușa băii a cedat. Fără să stea pe gânduri, a răsturnat ghiveciul mare de pe podea cu arborele de jad, care supraviețuise luni întregi fără lumină sau apă, și a deschis fereastra de deasupra lui.

Aerul rece a pătruns imediat în cameră și i-a făcut pielea goală să se înfioare, pe când înșfăca telefonul de pe canapea, a fugit cu el în dormitor și a lăsat ușa întredeschisă. A intrat în debara.

În întunericul deplin, și-a ridicat cât de sus a putut piciorul sănătos și l-a proptit într-unul dintre compartimentele suportului pentru pantofi care era atârnat de ușă. Spre surprinderea ei, acesta a rezistat, și ea a reușit să se cațare până în mormanul de tricotaje începute și neterminate și de haine uitate, cu găuri făcute de moliile flămânde.

L-a auzit pe Willumsen intrând în living, și nu putea decât să spere că ghiveciul răsturnat și fereastra care zăngănea îi vor atrage atenția. A apăsat butonul verde al telefonului și l-a lipit de ureche, sperând într-o minune. Tăcerea părea că nu se mai sfârșește, dar, în cele din urmă, iată-l. Colacul de salvare sub forma unui ton de apel amestecat cu multe pârâituri și paraziți.

Dar era acolo și, întocmai așa cum sperase, vecinii de sus aveau încă în dormitor baza telefonului.

A format primul dintre cele două numere de telefon pe care le știa pe de rost, dar n-a auzit decât „Tu...“, ca să poată turui tot restul în șoaptă, „ai sunat la Carsten Røhmer. Din păcate, acum nu pot să răspund“. Evident, era la cină sau așa ceva. La ce se așteptase? În mod normal, nu-i păsa când el nu răspundea. Însă de data asta îi venea să plângă, și i-a lăsat în șoaptă un mesaj în care îi spunea să le ceară colegilor ei să vină cât mai repede în apartament.

Celălalt număr și-l amintea mai ales pentru că era atât de greu de uitat. N-avea ce să facă dacă era tocmai al lui Jan Hesk. A format numărul, în vreme ce îl auzea pe Willumsen că intră în dormitor.

- Da, sunt Hesk.

- Bună Jan, eu sunt, a șoptit ea cât de încet a putut.

- Poftim? Alo?

- Jan, eu sunt, Dunja. Nu pot să vorbesc mai tare...

- Dunja, tu ești?

- Da, dar trebuie să mă asculți. Am nevoie de ajutorul tău, a zis și a auzit cum satârul hârșâie pe perete chiar lângă debara.

- De-abia te aud. Legătura e foarte proastă.

- Jan, trebuie să mă ajuți.

- Ce? Nu te aud. Sunt al naibii de mulți paraziți.

- Jan, am nevoie de ajutorul tău și e urgent.

- Ajutor? Ai nevoie de ajutor?

- Da, Benny Willumsen e în casa mea...

- Alo? Se pierde sunetul. Mă auzi?

- Da, sunt aici.

- Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să-mi înfigi cuțitul în spate.

- Nu, Jan, stai...

N-a mai auzit decât un clic. A apăsat butonul verde ca să formeze 112, dar n-a mai avut timp, pentru că ușa a fost dată brusc în lături. Și-a ținut răsuflarea și a încercat să-și facă inima să bată mai încet. Nu era clar dacă o văzuse sau o auzise. Dar putea să-i audă răsuflarea încetă și să simtă mirosul înțepător al părului pârlit. Secundele au trecut greu, până ce el a închis în sfârșit ușa și ea a crezut că a scăpat.

Dintr-odată, telefonul a început să sune în mâna ei. S-au auzit trei apeluri distrugătoare până să apuce să-l închidă. Însă, la al doilea, ușa a fost smucită din nou.

– Chiar asta bănuiam, i-a auzit vocea, în vreme ce încerca să scape de mâinile lui, care scotoceau pe raft ca două capete de șerpi furioși. Dar era imposibil, și curând au înșfăcat-o de piciorul drept.

Picioarele ei fuseseră întotdeauna puternice. În fiecare an mergea cu bicicleta pe orice vreme și întotdeauna alerga între aproape toate orele de la școală. Dar acum loviturile erau la fel de zadarnice ca strigătele ei după ajutor, pe când a fost smulsă de pe raft și azvârlită pe umărul lui ca un animal împușcat, care curând avea să fie despicat și măcelărit. A încercat să se agațe de ceva, dar n-a putut prinde decât haine și tricotate neterminate.

A încercat să se elibereze zvârcolindu-se, l-a lovit și l-a mușcat de spate, însă o ținea ca într-o menghină și nici măcar nu părea că face vreun efort. De-abia acum și-a dat seama că și el e gol și, judecând după mușchii spatelui și ai fundului lui când s-a dus la fereastră și a tras draperiile, ea n-avea nici o șansă. Practic, putea să facă tot ce voia cu ea.

– Și am de gând să fac ca suferința să fie scurtă, a zis el, îndreptându-se spre pat.

Dunja nu mai omorâse pe nimeni. Asta fusese întotdeauna în mintea sa absolut ultima soluție, dacă se ajungea la așa ceva. De când se știa, fusese convinsă că întotdeauna există altă cale. Una în care comunicarea înlocuia armele și violența.

Acum învățase lecția.

Chiar înainte ca Benny Willumsen să ajungă la pat, s-a clătinat și a scăpat pe podea satârul, ca și cum ar fi fost pe cale să-și piardă echilibrul. A încercat să meargă mai departe, dar s-a oprit la jumătatea pasului, ca să nu cadă.

În clipa aceea a văzut vârful care îi ieșea prin partea stângă a pieptului. Habar n-avea ce este, doar că trebuia să-i fi pătruns prin plămân și inimă, care continua să bată. Asta știa sigur. Sângele i se prelingea pe abdomenul bine lucrat.

Dunja nu știa cât de tare îl rănise, așa că a rotit andreaua, ca să-i provoace înăuntru o vătămare cât mai mare. El era încă în picioare, însă nu mai zicea nimic, și s-a întrebat dacă el a priceput ce i se întâmplă. De-abia după ce i-a înfipt cu toată puterea încă o andrea în partea cealaltă a coloanei vertebrale, găurindu-i plămânul drept, el a alunecat încet în jos. Ca un cal care se culcă la pământ ca să moară.

– De ce? L-a privit în ochi. De ce nu m-ai omorât la Kävlinge, când ai avut ocazia?

N-a primit nici un răspuns.

Dar expresia din ochii lui chiar înainte să moară i-a spus mai mult decât avea nevoie.

Nu fusese el.

66

- Prin Söderleden sau pe podul Skepps?

Șoferul taxiului a încercat să-i prindă privirea în oglinda retrovizoare.

- Podul Skepps, a răspuns Fabian de pe bancheta din spate, cu ochii lipiți de telefon.

Undeva, în acest aparat, avea să găsească așa-zisul cadou de la Niva. Nu voise să-i spună decât atât.

- Dar să știți că o să dureze mai mult.

- Nu mă grăbesc, a zis Fabian, fără să-și ia ochii de la ecranul mobilului.

- Înțeleg, nu mergeți pe autostradă din principiu. Într-un fel, sunt de acord că e urâtă și ar trebui să fie îngropată. Vreau să zic, dacă banii nu reprezintă o problemă. Mă credeți sau nu, de fapt, am protestat împotriva celei de-a treia căi ferate. Cu toate că asta a fost înainte să încep să conduc. Acum, că sunt la volan cât e ziulica de lungă, văd limpede că politicienii au aruncat, literalmente, la WC toată infrastructura din Stockholm. Nu sunteți de acord?

Fabian nu i-a răspuns. În schimb, i-a cerut să deschidă radioul, care, printr-o coincidență ironică, transmitea „Fake Empire”¹ al formației The Nationals

---

¹ „Falsul imperiu”

tocmai când treceau prin dreptul palatului. Șoferul a tăcut și a dat sonorul mai tare, așa încât vocea de bariton a lui Matt Berninger a umplut mașina. Fabian a ridicat privirea de la telefon și a văzut câțiva adolescenți care alergau ca apucații, dispărând pe una dintre alei.

S-a gândit la Theodor. Poate din cauză că adolescenții purtau geacă cu gluga trasă pe cap, îmbrăcăminte pentru care îi tot bătuse la cap anul trecut. În cele din urmă, reușise să strângă destui bani ca să-și cumpere una, după ce Fabian și Sonja se împotriviseră, spunând că sunt haine de huligani care caută necazurile cu lumânarea.

Viața la Stockholm devenise dificilă. Sonja vorbea tot mai mult despre asta și era îngrijorată că nu e locul potrivit în care să-și crească copiii. Era, fără îndoială, mai rău față de cum fusese când s-a mutat el aici, la sfârșitul anilor '80. În acea vreme, tinerii skinhead erau cea mai mare amenințare. Dar, câtă vreme știai pe unde hălăduiesc ei, era destul să faci un ocol. În vremurile acelea, pericolele pândeau peste tot și, dacă nu făceau nimic, exista un risc destul de mare ca după doar câțiva ani Theodor să ajungă într-o astfel de bandă.

S-a uitat peste apa înghețată la *af Chapman* - vaporul luminat care era acostat la Skeppsholmen și care se presupunea că era cea mai bine amplasată pensiune pentru tineret din lume. Chiar după ce au început tobele din „Fake Empire“, au trecut de sensul giratoriu de la Slussen și șoferul a dat radioul mai încet, încercând din nou să-i prindă privirea în oglinda retrovizoare.

-V-am văzut uitându-vă la vapor la Skeppsholmen. Nu toți locuitorii din Stockholm știu că *af Chapman* este, de fapt, o pensiune pentru tineret. Știți, sunt

dușuri la prova vasului, așa că poți să stai acolo gol cum te-a făcut mama și să te speli privind palatul regal. Nu-i rău deloc. Nu credeți?

Fabian nu auzea nici un cuvânt. Tocmai găsisese ceea ce căuta în telefon. Era un link de e-mail care ajunsese în coș, din cauză că expeditorul era necunoscut. Subiectul era *M-am înșelat...*

A dat clic pe link și în căști a început să se deruleze un clip audio.

- *Eu sunt. Ai timp?*

Fabian și-a dat seama imediat că vocea era a lui Herman Edelman.

- *Nu prea. O să fiu la audiere peste câteva ore și n-am avut timp să mă pregătesc. Pot să te sun eu după-amiază?*

Cealaltă voce era a lui Carl-Eric Grimăs. De-abia acum și-a dat seama Fabian ce era de fapt cadoul de la Niva.

- *Mai bine nu. S-a auzit un oftat stresat. Calle, este pentru binele tău.*

- *Știu, dar...*

- *N-o să dureze mult, și, cu cât știi mai multe despre ceea ce se întâmplă, cu atât o să fii mai bine pregătit să faci față.*

- *Stai să închid ușa.*

Exact așa cum își închipuise Fabian, IIRAN pusese sub supraveghere telefonul ministrului justiției, și Niva reușise cumva să dea de conversația pe care o avusese cu Herman Edelman cu câteva ore înainte să fie ucis.

- *Să nu-mi spui că iar e vorba de afurisita aia de scurgere de informații.*

- *Din păcate.*

- *Cu alte cuvinte, documentul încă lipsește.*

- *Nu, dar...*

- Știam eu. Este exact lucrul care mă îngrijora. Am simțit-o. N-ar fi trebuit să accept să particip...

- Dar, Calle, ascultă-mă...

- Fir-ar să fie, n-am făcut altceva decât să ascult! Pe bune. Am crezut că s-a terminat cu toate astea.

- Asta am crezut și eu. Dar problema n-o să dispară doar pentru că tu ți-ai vârât capul în nisip.

- Știu, însă ce nu înțeleg e cum poate fi problema mea. Gidon Hass e cel care a procedat incorect și, prin urmare, e treaba lui să rezolve problema.

- Ar putea să pară așa. Dar, dacă nu izbuteste, o să se ajungă la tine, că vrei sau nu.

Grimăs a oftat demonstrativ.

- Din câte am înțeles, sunt multe indicii că e cineva dinăuntru, care are acces la chei și coduri. Problema e că n-au fost în stare să găsească pe nimeni fără...

- Ia stai un pic. Cum adică, dinăuntru? Vrei să zici că cineva dintre angajații tăi ar fi...

- Calle, nu știu. Tot ce știu este că investigația este în plin avânt în acest moment.

- Bine, o să-i sun.

- E ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci. Lasă-i pe ei să se ocupe de asta. Nu voiam decât să te pun la curent cu toate. Și, dacă n-ai făcut-o încă, ar trebui să-i spui șefei tale de cabinet, ca să pregătească niște măsuri de limitare a pagubelor, în cazul în care povestea răsuflă.

- Limitare a pagubelor? Vrei să zici să-mi dau demisia înainte ca tot partidul să fie tras în jos. De parcă asta ar ajuta la ceva?

- Hai să nu facem din țânțar armăsar. Încă mai e o șansă ca...

- Herman. Știi la fel de bine ca mine că e doar o chestiune de timp până ce lucrurile vor ajunge pe prima pagină a tuturor ziarelor. Și când o să se întâmple, tot ce am

făcut pentru țara asta o să ajungă la gunoi. Iată adevărul adevărat. Acum trebuie să te las.

- O să te anunț dacă mai apare ceva.
- Bine. Și, auzi, apropo... Mulțumesc.
- Cu plăcere.

Au închis amândoi și clipul audio s-a terminat. Fabian și-a scos căștile și a încercat să înțeleagă despre ce a fost vorba în acea discuție. Cineva pusese mâna pe niște informații la care nu ar fi trebuit să aibă acces, asta era clar. Ceva care îl pune pe Grimăs într-o lumină atât de proastă, încât risca să doboare guvernul. Și la numai un minut sau două după discuție telefonase la Ambasada Israelului. Asta să fi fost ceea ce Edelman îl sfătuisese să nu facă?

Fabian știa că, în urmă cu vreo zece ani, în primii ani după ce îi murise soția, Edelman se gândise serios să ia legătura cu ambasada. În acea vreme avea, cu siguranță, legături strânse cu Israelul. Să fi fost vreo scurgere de informații de la Ambasada Israelului? Să fi fost avut de-a face cu crima săvârșită după câteva ore? Și cine era Gidon Hass? Fabian nu reușea să priceapă nimic, în afară de faptul că Herman Edelman, șeful său, era clar că știa mult mai multe decât lăsa să se înțeleagă.

- Am ajuns, a zis șoferul, oprind pe Fatburgatan, în dreptul ușii principale.

Fabian a dus mâna la portofel, dar s-a oprit pe când se uita la apartamentul cu ferestrele întunecate. Ar fi trebuit să fie obosit și să aștepte cu nerăbdare să se așeze în pat și să închidă ochii. Ultimele două zile pâruseră lungi cât o săptămână întreagă. Ca să nu mai spunem că băuse. Dar asta n-avea importanță acum. Șoferul se înșelase.

Nici vorbă să fi ajuns.

Sofie Leander nu avusese nici cea mai mică îndoială că salvatorii erau în clădire, cu toate că acceptase cu trei zile înainte gândul că șansele sale de supraviețuire erau nule. Poliția o găsisese și avea să primească, în sfârșit, explicația faptului că fusese ținută în așteptare și în viață atâta timp.

Dar se înșelase. Se înșelase îngrozitor.

Nu pe ea a găsit-o poliția. Dacă era poliția. Și-a mușcat tare buza ca să-și oprească gândurile care se învârtteau în cerc la nesfârșit, încercând să priceapă ce se întâmplă. Dar nu înțelegea decât că ultima nădejde de supraviețuire îi fusese spulberată. Era o credință naivă pe care, de fapt, nu îndrăznise s-o ia în serios. Credința că poate, totuși, nu se sfârșise. Că o să poată să simtă iarăși razele soarelui încălzindu-i fața. Să guste o ceașcă de cafea foarte bună, perfect potrivită. Să se simtă în siguranță, ghemuindu-se strâns în brațele soțului.

Acum învățase lecția.

Această recunoaștere fusese una dintre cele mai dureroase trăiri pe care le avusese în viața ei. Era ca și cum o rană mare și adâncă din carne, care tocmai începuse să se vindece, era redeschisă. Și, cu toate că știuse tot timpul cum avea să se termine, fusese o mică parte

din ea care nu se putea împiedica să creadă și să spere. Fusese întotdeauna credincioasă, însă de-abia acum înțelegea cu adevărat de ce religia este atât de populară. De ce nu va putea niciodată să le fie luată oamenilor. Indiferent cât ar fi respins-o logica sau rațiunea. Un credincios nu-și putea părăsi niciodată convingerea. Durerea era, pur și simplu, prea mare.

Oscila între două extreme, credința într-un viitor trandafiriu, în care toate aveau să se termine cu bine, și dorința să se topească în neant, să putrezească și să le ofere viermilor un ospăț. Amândouă opțiunile erau atrăgătoare. Poate că, în principal, datorită faptului că nimic nu putea să fie mai rău decât ceea ce avea de îndurat în acest moment.

Trebuia să facă ceva. Nu contau consecințele. Nu putea să continue așa. Dar ce putea să facă? Auzise că oamenii pot să ridice mașini ca să-și salveze copiii, în special femei, a căror disperare le pompa atât de multă adrenalină în corp, încât aveau ceea ce putea fi descris ca puteri supranaturale. Însă ea n-avea copil și nici mașină care să-l strivească. Nu avea decât disperarea, dar care era din belșug.

Tubul de hrănire pornise din nou, gata să-i împingă mâzga grețos de dulce în gură și în jos, pe esofag. Era ținută strâns pe masă, în mijlocul unui iad dintre viață și moarte.

A încercat să-și răsucească fața, dar tubul a urmat-o și i-a umplut gura. S-a înverșunat împotriva durerii produse de legături și s-a împotrivit cu întregul trup, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă, în vreme ce mâzga cobora în ea și îi stimula reflexul de vomă.

Apoi a simțit. Poate că nu se mișcase mai mult de un milimetru, sau cam așa ceva. Nu era sigură. Dar era, fără îndoială, ceva nou, suficient ca să-i dea puterea să-și

încordeze mai departe fiecare mușchi din corp spre stânga și apoi spre dreapta. Acum era sigură. Masa se mișca, și a luat câteva înghițituri din aluat ca să capete putere, în vreme ce clătina masa.

Un scârțâit s-a auzit din ce în ce mai tare odată cu mișcările ei, și a hotărât să nu se oprească până ce nu încetează. A început să numere smuciturile și a ajuns la 384 când sunetul a încetat brusc și a fost înlocuit, după un moment, cu un trosnet puternic.

O vreme n-a îndrăznit să deschidă ochii, iar când a făcut-o și-a dat seama că zace pe podea, cu masa răsturnată la spatele său. Unele dintre legături trebuie să se fi slăbit, pentru că acum a putut să-și răsucească un braț și să-l miște în voie. Cu un pic de noroc, putea ajunge la scalpul care căzuse pe podea la numai un metru în fața ei.

Avea să treacă un timp până ca Fabian să înțeleagă pe deplin conversația înregistrată pe bandă dintre Grimăs și Edelman. Se părea că se declanșase sistemul de apărare al corpului său, ca să țină în frâu șocul. Când sentimentul s-a definit, în cele din urmă, a coborât din taxi și a tras în piept adânc de câteva ori aerul din noaptea de iarnă. Îl copleșeau emoțiile. O parte din el nu putea să creadă ceea ce tocmai auzise, alta îl înfățișa aruncându-se asupra vechiului său mentor, trântindu-l la pământ și încătușându-i mâinile răsucite la spate.

Fuse pe drum spre apartamentul lui Herman Edelman, pe Kaptensgatan, ca să-l înfrunte pe tema convorbirii înregistrate. Ca și cum în subconștientul său, pe undeva, era cuibărită speranța că există încă o explicație suficient de credibilă care să-i permită să doarmă bine restul nopții și asigurarea că totul avea să revină la normal de îndată ce lasă toate astea în urmă.

Însă acum și-a dat seama că nu există o astfel de explicație. În orice caz, nu încăpea îndoială că Edelman știa mai mult decât dădea de înțeles și era implicat într-un fel sau altul în moartea ministrului justiției. În ultimă instanță, avea să fie silit să-și pună șeful cu

spatele la zid și să-i ceară un răspuns. Dar nu încă. Încă știa prea puțin, și ca să primească răspunsurile corecte trebuia să pună întrebările corecte.

De aceea, a intrat înapoi în taxi și i-a spus șoferului să meargă mai departe, pe lângă ușa lui Edelman, spre Artillerigatan, la sediul poliției, în Kungsholmen. După ce a ajuns acolo, și-a trecut prin cititor cardul de acces, a format codul și a mers pe coridor, unde era un întuneric de smoală, spre biroul pe care îl împărțea cu Malin.

Plănuise să se mai uite o dată peste dosarul anchetei. Să pună sub semnul întrebării, să sucească și să răsucească totul până ce avea să-l vadă cu alți ochi. Era convins că soluția se afla undeva, printre toate fotografiile, însemnările și coincidențele stranii.

Dar, când a intrat, tot ce ținea de anchetă dispăruse. Tabla fusese curățată, notele de pe pereți fuseseră date jos, iar teancurile de dosare de pe birouri și de pe jos fuseseră luate. Încăperea era goală. Ancheta era încheiată în mod oficial. Însă nu trecuseră mai mult de șapte ore de la sinuciderea lui Kremph, și mai trebuia să fie ridicate și catalogate probe, trebuia să fie scrise rapoarte și trebuia să se țină ședințe înainte ca totul să fie gata de pus la păstrare.

Ca să fie sigur, a pornit computerul și a căutat în arhivă, însă n-a găsit nici acolo nimic. Cineva îndepărtase toate dovezile lor, și habar n-avea cine ar fi putut să fie. De fapt, putea fi oricine, de la SePo până la Edelman însuși, sau cu totul altcineva, și-a zis Fabian, și s-a lăsat moale pe scaunul de la birou. Tot ce știa sigur era că trebuie să fie cineva care, la fel ca el, știa perfect că făptașul e încă în libertate.

De vreme ce tot nu știa ce să facă mai departe, s-a hotărât să meargă acasă și să încerce să apuce câteva

ore de somn. Dar tocmai când închidea computerul a văzut una dintre cele două păpuși de porțelan pe care le găsiseră în apartamentul dezafectat. Era așezată pe raftul lui Malin, alături de un teanc de dosare și două pachete de Mariekeks. Nu-și amintea ca vreunul dintre ei să fi luat păpușa și, chiar dacă ar fi făcut-o, ea trebuia să ajungă la Hillevi Stubbs. Dar uite-o acolo. Sau doar una care doar semăna cu ea.

A luat-o și s-a uitat la părul buclat, rochia brodată și pălăria asortată, și gândurile i-au zburat la păpușa din copilăria sa. Dar n-a ajuns mai departe de asta, pentru că și-a dat seama că e ceva ciudat cu ochii. Ceva care îl deosebea pe unul dintre ei de celălalt. Și când s-a uitat mai bine, a văzut că pupila cafenie era, de fapt, o gaură.

Cu îngrijorare din ce în ce mai mare, a început să examineze păpușa mai amănunțit. S-a uitat la pălărie, la fața supărător de realistă, la brațele și picioarele tari și i-a ridicat rochia, care la spate era prinsă cu arici.

La început n-a priceput, dar în clipa în care și-a dat seama ce se petrece, l-a năpădit transpirația și a simțit că îngheață. La fel ca abdomenul lui Carl-Eric Grimås, spatele păpușii era scobit și în spațiul mic era îndesată o cutie de plastic albă, dreptunghiulară, cu câteva leduri care clipeau. Era scris *Anbash* în colțul de jos, lângă un buton, și un cablu pornea dintr-o parte în sus, prin gât, spre cap. Fabian nu mai văzuse niciodată așa ceva, dar și-a dat seama imediat că trebuie să fie o cameră video pe baterii, conectată într-un fel la rețeaua de telefonie mobilă.

Așadar, făptașul ținuse sub supraveghere apartamentul dezafectat, iar în ultimele zile și birourile lor. Avusese acces la toate gândurile și ideile lor și știa exact

în ce punct se află fiecare dintre ei în investigație. Nu doar Malin, Tomas și Jarmo, ci și el însuși.

Chiar în clipa asta se uita la el.

Pe Dunja încă o durea tot corpul și probabil arăta ca și cum ar fi avut un mic accident de circulație. Nu știa nici ea, pentru că toată dimineața evitase cu bună știință oglinzile. După ce fusese examinată la spital, își petrecuse noaptea la hotelul Nora aflat după colț, pe Nørrebrogade, în vreme ce Kjeld Richter și oamenii lui examinau apartamentul ei. Sleizner promisese să-i deconteze cheltuielile și îi fusese recomandat un psiholog de la Biroul pentru Victimele Delictelor. Însă refuzase. Nu știa de ce, dar încă nu reușise să priceapă deloc evenimentele din seara trecută. Poate că era încă în stare de șoc.

Hotărâse să stea la hotel cât de mult posibil și să încerce să se bucure de duminică. Dar după ce a reușit, în cele din urmă, să se dea jos din pat, să facă o baie și să comande micul dejun, neastâmpărul a pus stăpânire pe ea. Și, după vreo oră, ieșea șchiopătând din lift și pornea pe coridor spre secție, unde era sigură că ședința e în toi.

Date fiind evenimentele din seara trecută, știa că n-ar trebui să fie aici, însă nu se putea împiedica să-și spună că e cam nepoliticos. Asta era investigația ei. Ea era cea care descoperise indiciile și pusese totul

la un loc. Acum se dovedise că s-a înșelat, dar, zău așa. Ar fi trebuit, cel puțin, s-o întrebe dacă vrea să participe și ea.

Ușa sălii de ședințe era deschisă și auzea râsete răzlețe. O anchetă complicată se încheia și un făptaș temut era anihilat. Auzea euforia din aer. Stau acum acolo și se îmbată cu toată gloria, și-a zis, chiar înainte să bată la ușa deschisă.

Râsul s-a oprit și s-au răsucit spre ea.

- Dunja? Ce faci aici?

Sleizner s-a ridicat și a venit la ea.

- Întrebarea este ce faceți voi toți aici? A ridicat o mână, ca să-l oprească. Credeam că eu sunt cea care conduce investigația.

- Da, dar acum s-a încheiat. Mulțumită ție, și acum nu mai trebuie decât să punem la punct niște...

- Cine a zis că s-a încheiat? l-a întrerupt Dunja. În nici un caz eu.

- Nu. Dar am făcut-o eu. La urma urmei, încă sunt cel care ia hotărârile în acest departament. Sau mi-a scăpat ceva?

Sleizner a izbucnit în râs și s-a răsucit spre ceilalți, care i s-au alăturat imediat.

Dunja nu și-a schimbat expresia. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să intre în micul lor club.

- Dunja, nu înțeleg. Care e problema? a continuat Sleizner. Făptașul a fost identificat și e mort. Sigur, încă nu s-a încheiat investigarea celor petrecute la tine acasă, însă nu e ceva pentru care să-ți faci griji. Mai bine potolește-te și...

- Problema e că n-a fost el.

- Cum adică, n-a fost el? Sleizner a schimbat priviri cu ceilalți. Vrei să spui, cu toată seriozitatea, că Benny Willumsen era nevinovat?

- Da, în orice caz, nu-i vinovat de uciderea lui Karen, a lui Aksel Neuman și a Katjei Skov.

A intrat șchiopătând și a observat că Hesk părea atât de stânjenit doar de simpla ei prezență, încât se zvârcolea ca un țipar ca să-i ocolească privirea.

- Dunja... Sleizner a oftat exagerat. Asta e primul tău caz, și nu-i ceva ciudat ca tu să...

- Kim, nu-i vorba de mine...

- N-ai vrea să mă lași să-mi termin vorba?

- Nu, pentru că știu exact ce o să spui, și greșești. Dunja a pus o capsulă în aparatul Nespresso și a apăsat butonul. Așa că acum tu ar trebui să fii cel care mă lasă să termin ce am de spus. A luat cana plină cu espresso și a fost surprinsă de faptul că nu s-a simțit obligată să pună în coș o monedă de cinci coroane. În primul rând, l-am întâlnit pe făptaș. Nu Willumsen, ci cel adevărat, și e mai mic cu cel puțin trei măsurii.

- Asta a fost în Suedia? a întrebat Richter, și Dunja a încuviințat din cap, așezându-se.

- Spui că i-ai văzut și fața?

Hesk i-a prins privirea pentru prima oară.

- Nu, stătea cu spatele la mine, iar când s-a întors, purta mască de gaze și apoi m-a anesteziat, așa cum trebuie să fi făcut și cu ceilalți.

- Dar i-a omorât.

- Ceea ce este punctul următor. De ce să mă lase în viață în Suedia, ca apoi să încerce să mă omoare în Danemarca, după numai câteva ore?

Tăcere și un schimb de priviri.

- Și care este explicația ta? a zis Sleizner, în cele din urmă.

- Willumsen căuta, în esență, trăirea intensă, iar făptașul nostru are cu totul altă motivație. Și eu nu făceam parte din ea.

- Și cum intră în tablou Willumsen? Sleizner s-a dus la filtrul de cafea și a lăsat ostentativ să cadă în coș o monedă de cinci coroane. Dacă e dintr-odată atât de nevinovat, de ce a intrat în casa ta și...

- Cine zice că e nevinovat? Numai ultimele trei crime recente nu sunt ale lui. Au fost făcute să pară așa.

- Vrei să spui ca o imitație? a zis Richter.

- Da, poate. În orice caz, trebuie să fi înțeles că suntem pe urmele lui și, în loc să fugă...

- Nu. Îmi pare rău, dar nu se leagă. Sleizner și-a aruncat brațele în sus. Nu mă îndoiesc că e mâna lui Willumsen. A făcut semn cu capul spre tablă, care era plină de fotografii și săgeți arătând asemănările dintre cazurile vechi și cele noi. Nu văd nici un singur punct în care am lucrat de mântuială și...

- Ai orbul găinilor? a exclamat Dunja, lovind cu palma în masă așa de tare, încât s-a răsturnat cana cu cafea. Ideea este că avem încă un ucigaș în libertate!

Din nou s-a lăsat în jurul mesei o tăcere de mormânt. Au fost schimbate priviri și toată lumea aștepta o reacție din partea lui Sleizner. Era prima oară când cineva din echipă se rățoia la el. Dunja s-a ridicat, a pus altă capsulă în filtru, a umplut din nou ceașca și s-a așezat la loc. Fără să se ostenească să plătească.

- Dunja, o să fiu complet sincer, a zis Sleizner, în cele din urmă. Ai făcut o treabă uimitoare, nu încapă discuție. Și cred că vorbesc în numele tuturor de la această masă când spun că nimeni nu se aștepta ca ancheta să înainteze atât de repede. Prin urmare, felicitări! Și-a lovit palmele de câteva ori și a început să se plimbe prin încăpere. Dar tonul și atitudinea ta din acest moment sunt cu totul intolerabile. A rămas în picioare în spatele ei. Sunt sigur că explicația o reprezintă lucrurile prin care ai trecut în ultimele douăzeci

și patru de ore și euforia pe care o simți acum pentru că ai reușit să rămâi în viață. În privința asta, sunt gata să trec cu vederea. Pe moment. În celelalte privințe, cred că ești pe o linie cu totul greșită. Sunt convins că ai înțeles greșit. Dar nu vreau să fiu meschin, cred că îl putem căuta pe acest așa-zis alt făptaș. În principal, ca un mic joc, să vedem unde ne duce.

– Ce amabil, a zis Dunja. Atunci propun să...

– Așadar, iată prima mea întrebare. De ce să te bage în portbagaj, laolaltă cu bucățile din cadavrele lui Neuman și Skov, și să nu te lase, pur și simplu, în Suedia? Ne-ai condus mult mai repede la mașină și la o mulțime de probe, din care una tocmai a fost trimisă pentru analiza ADN-ului.

– Care probe? Ce ați găsit?

– Nu noi. Pedersen, a zis Hesk, așteptând aprobarea lui Sleizner înainte să continue. A lucrat toată noaptea și a examinat bucățile de cadavru.

Hesk a scos două fotografii dintr-un plic cafeniu și le-a pus pe masă în fața Dunjei.

Amândouă erau imagini luate de sus și una arăta cadavrul ciopârțit al lui Aksel Neuman aranjat pe o masă de examinare luminată. De la cap până la picioare, cu câțiva centimetri între ele. Dunja a numărat unsprezece bucăți, și nu s-a putut împiedica să-și imagineze un magician care n-a reușit să taie o femeie în două.

În cealaltă se vedea Katja Skov așezată în același fel pe masa de alături.

– Unde este partea dreaptă a pieptului ei?

Dunja s-a uitat cu mai multă atenție la fotografie și a arătat pieptul care se deosebea de Aksel Neuman, secționat la mijloc. Acolo unde ar fi trebuit să se afle partea dreaptă nu era nimic.

- Încă lipsește. Însă iată care este partea importantă. Hesk a pus pe masă altă fotografie, în care erau înfățișate în prim-plan organele genitale ale Katjei. Pedersen a ridicat urme din sperma făptașului. Adică exact ceea ce lipsise ca Willumsen să poată fi condamnat.

Dunja a încuviințat din cap.

- Și ce se întâmplă dacă nu e a lui?

- O să aflăm după ce primim rezultatele, a zis Sleizner. Dar hai să ne întoarcem la întrebarea mea. Ce rost avea să te pună în mașină?

- Mi-am pus exact aceeași întrebare și am hotărât că există o singură explicație. I-a privit în ochi pe ceilalți. Voia ca noi să găsim repede mașina și tot ce era în ea.

- Vrei să spui, toate probele? a zis Richter, și Dunja a încuviințat.

- Deci, motivul ar fi să-l ducă pe Willumsen la condamnare? a întrebat Hesk.

- Asta ar putea să fie o parte din el. Dar mai degrabă ca efect secundar. Gândiți-vă că avem de-a face cu cineva care nu se dă în lături să ucidă oameni nevinovați și să-i mutilizeze. Nu, povestea cu Willumsen trebuie să fi fost o diversiune, ca să ne îndepărteze de motivul adevărat.

- Și care este acesta? a zis Sleizner, abia stăpânindu-și iritarea.

- Nu sunt sigură, însă răspunsul trebuie să fie legat de victime. Sau, dacă mă întrebați pe mine, legat de ceea ce le lipsește victimelor. A bătut cu degetul în fotografia Katjei Skov. În plus, chiar că trebuie să scoatem mașina din portul Helsingør, sau, cel puțin, să se scufunde cineva și să arunce o privire. Așa a ajuns făptașul acolo.

Sleizner și-a încleștat dinții și s-a gândit.

- Bine, fie cum zici tu. Dar de îndată ce vine rezultatul analizei ADN care confirmă că este Willumsen, această anchetă trece în arhivă. S-a înțeles?

Toți au încuviințat.

Toți, în afară de Dunja.

07.30 - 08.30 *Micul dejun*

08.30 - 08.42 *Strângerea mesei*

08.42 - 09.00 *Duș*

09.00 - 09.14 *Îmbrăcarea și împachetarea. Ras (Tati)*

09.14 - 09.15 *Curățarea geamurilor mașinii*

09.15 - 09.30 *Drumul spre acvaparc*

09.30 - 12.00 *Acvaparcul!!!*

- Hai odată! Nu vreau să întârziem.

Matilda a smuls orarul scris de mână, împodobit cu mici desene colorate, de la Fabian.

La șapte și treisprezece minute ea a aprins veioza de la capul patului, s-a cățărat în pat, s-a așezat pe abdomenul lui și i-a arătat planul pentru duminica pe care urma să o petreacă împreună. Nu apucase nici măcar trei ore de somn, adică mai puțin de jumătate decât avea cu adevărat nevoie ca să funcționeze.

După două espresso duble s-a simțit aproape treaz și și-a jurat să-și dedice întreaga duminică rolului de tată. Ancheta putea să aștepte. Oricum, avea nevoie de timp ca să se gândească la felul în care ar putea avansa fără știrea lui Edelman. Astăzi avea să-i lase pe copii să hotărască. Ba chiar a fost de acord cu vizita la

acvapar, în ciuda faptului că îi era chiar mai nesuferit decât metrul la ora de vârf.

Însă mai întâi aveau să ia un mic dejun copios și, după ce el și Matilda au aranjat totul pe masă și au aprins lumânarea de Advent, s-a dus în camera lui Theodor ca să-l trezească. De câte ori intra în dormitorul fiului său, haosul și ghemotoacele de praf îi stârneau dorința imperioasă să aerisească sau, și mai bine, să dezinfecteze camera. Dar de data aceasta a simțit cu totul altceva. Ceva care n-avea nimic de-a face cu maldărul de haine de pe podea, și cel mai bine putea descrie senzația ca un pumn zdravăn în stomac.

Theodor dormea pe spate, și Fabian și-a amintit că seara trecută nu făcuse doar un delict care putea fi pedepsit, ci un păcat de moarte. Își lovise fiul. Își pierduse răbdarea, ceea ce a avut ca rezultat o palmă puternică peste față.

Acum nu era doar roșu și vânăt, ci și foarte umflat în jurul ochiului drept și al buzei de sus, unde sângele se închegase într-o cicatrice. Stomacul i s-a răsucit și i-a pierit pofta de tot ce aștepta pe masa cu micul dejun. S-a lăsat să cadă pe marginea patului, și-a prins capul cu o mână și cu cealaltă a atins ușurel capul lui Theodor. Să-l fi lovit chiar așa de tare? Și cum ar putea să și-o ierte vreodată?

Blugii murdari din maldărul de pe podea au adus explicația. Sau, mai degrabă, a adus-o zăpada topită într-o băltoacă pe podea, sub ei.

Theodor ieșise seara trecută. Cu toate că Fabian i-a interzis în mod explicit și cu toate că a promis că rămâne acasă, a plecat. Fabian ar fi vrut să-l trezească și să-l certe. Dar ce rost avea? Răul fusese făcut deja, și cel mai bun lucru era să-l lase să doarmă și să discute cu Sonja când toate celelalte se potoleau.

*

- Dar, tati, cât o să dureze? a zis Matilda de pe locul din spate, pe când Fabian intra în parcare la Spitalului Söder.

- Nu mult. Maximum o jumătate de oră.

- Dar atunci n-o să mai ajungem la acvaparce. Deschide la nouă și jumătate. Tati, ai promis, a ținut-o pe a ei Matilda, în vreme ce întindea mâna spre punga de plastic de pe partea cealaltă a banchetei din spate, care era înfășurată de câteva ori în jurul conținutului.

- Dar n-aveam de unde să știu că Malin o să sune și o să fie atât de supărată că nu m-am dus s-o văd. Și poți să stai liniștită, avem timp pentru toate, poate cu excepția înotului, a zis Fabian, reușind în cele din urmă să găsească un loc de parcare. Filmul, McDonald's, tot restul programului. Promit.

- Dar atunci vreau dulciuri.

Matilda a apucat punga și a tras-o spre ea.

- Azi? Dar e duminică.

- Da. Dulciuri de duminică. Și le vreau acum.

Fabian a primit porunca de pe locul din spate cu o înclinare a capului, în tăcere, și a coborât din mașină, în vreme ce Matilda desfăcea punga și se uita cu ochii cât cepele la păpușa de porțelan.

Malin se afla într-un salon cu alte cinci paciente. Dormea. Fața îi era la fel de albă ca ceașafurile de pe pat și șuvițe din părul în neorânduială îi erau lipite de fruntea transpirată. Un braț îi era conectat la o perfuzie și halatul de spital descheiat pe jumătate dezvăluia mult prea mult, după părerea lui. Fabian a pus un buchet de flori într-o vază de inox de pe masa cu rotile cât de discret a putut.

- E moartă? a șoptit Matilda, în vreme ce el scria o urare pe cartonașul care însoțea florile.

- Nu, e doar obosită. Haide, să plecăm.

Fabian a luat-o pe Matilda de mână și au pornit spre ușă.

- Și unde credeți că vă duceți, voi, ăia doi?

Fabian s-a răsucit și a văzut că Malin deschisese ochii.

- Am crezut că dormi și n-am vrut să...

- Da, da, mai bine stai aici și povestește-mi. Și, bună, Matilda. Ce frumos din partea ta că ai venit pe la mine. Mai e un scaun acolo.

Matilda s-a dus să aducă scaunul.

- Ce să-ți povestesc? a zis Fabian.

Malin și-a dat ochii peste cap.

- Am preeclampsie. N-am suferit o lobotomie.

Fabian și-a tras un scaun și s-a așezat.

- Malin, nu-s multe de spus în afară de ceea ce știi deja. După ce ți-ai pierdut cunoștința, Kremph a reușit să sară pe geam.

- Asta o știu. Dar ce s-a întâmplat după aceea?

- Păi, după aceea n-au fost prea multe. Ancheta e închisă și toată lumea e fericită.

Și-a subliniat vorbele cu un zâmbet, în vreme ce o auzea pe Matilda că deschide punga cu dulciuri.

- A fost Anders? El ți-a spus să joci rolul ăsta?

- Ce vrei să zici cu „rolul”? Nici măcar n-am vorbit cu Anders. Malin, nu pricep ce...

- Las-o jos că măcăne, până nu paralizez de-a binelea. Nu-mi veni cu chestia asta, că s-a terminat. Îți închipui că nu văd din încruntarea ta cât de tare te lupți cu faptul că e duminică, iar tu nu-ți dorești nimic mai mult decât să lucrezi.

Fabian și-a trecut în revistă opțiunile, cu toate că hotărâse deja ce să spună, și a oftat.

- Cred că n-a fost Kremph. Cred că el a fost doar o momeală și făptașul e cu totul altcineva. Se aștepta la obișnuita împotrivire aprigă și la explicații care să-i doboare ideile. Însă n-a fost nici o reacție, ea nici măcar nu și-a dat ochii peste cap. Nu-și dădea seama dacă nu-l auzise sau era doar prea obosită ca să reacționeze. Malin? I-a fluturat mâna în dreptul feței. Ai auzit ce am zis?

- Da, am auzit. Și nu, nu sunt încă în moarte cerebrală. De fapt, bănuiam deja exact același lucru.

- Zău? De când?

- La câțva timp după ce m-am trezit la spital. Atunci când s-a întâmplat am crezut că el vorbește despre „celălalt sine“. Însă nu asta făcea.

- Da?

Fabian s-a aplecat spre ea.

- În mijlocul vizitei la locul faptei. Îți amintești că a zis că a apărut cineva dintr-odată?

Fabian a clătinat din cap. Fusese atât de preocupat de îngrijirea lui Malin, încât aproape că n-a auzit nici un cuvânt rostit de Kremph.

- Și, din păcate, caseta video nu mai e.

- Cum adică, „nu mai e“?

- M-am dus la sediu aseară, pentru că voiam să parcurg tot materialul anchetei, inclusiv caseta trasă de Tomas cu vizita la locul faptei. Dar cineva fusese deja acolo și făcuse curat.

- Doamne, ce ciudat! Cine să fi...

- SePo, dacă mă întrebi pe mine, a zis Fabian, care se hotărâse să țină pentru el deocamdată chestiunea cu Edelman. Nu știu exact cum sau de ce, dar n-am nici o îndoială că asta duce mult mai sus decât micul

nostru departament, și bag mâna-n foc că nu doar eu și cu tine ne-am dat seama că Kremph e nevinovat.

– Mare noroc că nu m-am bazat pe Tomas și pe talentele lui de cineast. Îmi dai, te rog, telefonul de pe masa aceea?

– Cum, ai înregistrat tu?

Fabian i-a înmânat telefonul.

– A fost mai mult ca să pot asculta imediat după ce ajung acasă. Și-a deblocat telefonul și a intrat în clipurile audio. Ascultă aici.

„*Dar asta nu-i bine deloc. E foarte rău. Nu merge, și atunci totul o ia razna. Așa că e greșit*“, se auzea din difuzor vorbăria incoerentă a lui Kremph. „*Totul trebuie să fie corect, și dacă nu, totul începe să se învâртеjească și eu obosesc așa de tare și dintr-odată e acolo, tipul ăla dubios, cu toate că sunt singur, desigur...*“ Se auzea cum Kremph înghite în sec și își trage sufletul. „*... are cheile și e acolo, oricum, și repară și ajută. Crede că nu știu, dar știu, și apoi totul devine atât de întunecat și apăsător, și apoi e ca și cum aș pleca.*“

„*Ossian... Încearcă să te liniștești...*“

Malin a oprit înregistrarea și s-a uitat la Fabian.

– Ai auzit?

– Vrei să zici „tipul ăla dubios“? Nu face decât să se refere la celălalt sine. Chiar spune asta imediat după aceea.

– Așa am crezut și eu când am auzit prima dată. Dar mai ascultă o dată.

A pornit din nou înregistrarea.

– Tati, terminați repede? a zis Matilda, cu vocea ei cea mai smiorcăită.

„*Totul trebuie să fie corect, și dacă nu, totul începe să se învâртеjească și...*“

– Dar, tati, asta-i plictisitor...

Fabian i-a făcut semn să tacă, fără să se întoarcă spre ea, și n-a văzut că ascunsese păpușa de porțelan sub palton și apăsa pe butonul din spate.

„... și dintr-odată e acolo, tipul ăla dubios, cu toate că sunt singur... are cheile și e acolo, oricum, și repară și ajută. Crede că nu știu, dar știu, și apoi totul devine atât de întunecat...”

– Ai auzit? Se referă la chei. „Are cheile și e acolo, oricum, și repară și ajută.”

Fabian a încuviințat din cap. Malin avea dreptate.

– Încă ceva, a continuat Malin. Nu zice „dubios”, ci b̃r̃bos. Ceea ce înseamnă că vorbește despre altcineva. Cineva cu barbă. Cineva care intră, cu toate că nu are chei. Ascultă asta.

A pornit din nou înregistrarea.

„Încui în fiecare zi și chiar am schimbat încuietorile. Încuietoare, încuietoare și apoi verific dacă e încuiat. Întotdeauna. Altfel nu poți să fii cu totul sigur...”

– Chiar a schimbat încuietorile, și totuși „tipul b̃r̃bos” e încă acolo, ajutând.

– Vrei să spui că e făptașul?

– Cine altcineva ar putea să fie?

Fabian s-a gândit la ce spusese Malin. O femeie de serviciu a intrat cu căruciorul ei și a început să spele podeaua cu mopul.

– O, ce drăguț, a zis Malin. După cum vezi, am vărsat un pic de cafea aseară.

A arătat pata de un cafeniu-deschis de lângă pat.

– Trebuie să mai fie o cale prin care să intri în apartament, a zis Fabian, trăgându-se într-o parte, ca femeia de serviciu să poată ajunge să curețe.

– Tocmai ajungeam la asta. Schelele.

– Nu, nu există. Cealaltă intrare, de pe Östgötagatan are câteva... Matilda? Fabian s-a repezit la fiica sa,

care se juca cu păpușa. Ce faci? I-a smuls-o din mână. Ți-am zis eu că poți să te joci cu ea? A căutat butonașul de pe spate și l-a răsucit cât de repede a putut. Ha? Ți-am zis eu?

- Am crezut că e pentru mine. Matilda a izbucnit în plâns. Am crezut că e un cadou pentru că ai fost plecat atât de mult.

Ochii i s-au umplut de lacrimi, care au început să-i șiroiască pe obraji.

- Bine, acum înțeleg, a zis Fabian, mângâind-o pe cap.

- Te-ai supărat rău?

- Nu, nu-i nimic. N-aveai de unde să știi că numai tati trebuie să atingă asta înainte de Ajunul Crăciunului.

A îmbrățișat-o.

- Fabian. Poți să-mi spui ce se întâmplă? a zis Malin. El a încuviințat.

- Dar mai întâi trebuie să-ți găsim alt salon.

Poate că Malin avea dreptate când l-a acuzat că e mai paranoic decât un detectiv particular. Dar lui Fabian nu-i păsa. Paranoic sau nu, nu s-a liniștit decât când a fost mutată în alt salon și personalul a fost de acord să nu spună nimănui, în nici o situație, unde se află ea, în afară de rudele de gradul întâi.

Matilda declanșase camera video din păpușă, și nimeni nu știa cât de mult timp transmisesse și cât de multe aflate posesorul ei necunoscut până să apuce Fabian s-o închidă. În cel mai bun caz, nu aflate nimic, însă exista riscul să fi fost transmis totul, de la imaginile lor și ale salonului până la părți mari din conversația lor.

Se gândise s-o distrugă, dar a hotărât că e mai bine s-o lase pe Hillevi Stubbs să se uite la ea, așa cum avusese de gând. Cu un pic de noroc, poate că s-ar fi găsit o cale să afle dacă fusese transmis ceva, în cazul în care fusese transmis, și poate chiar către cine.

Hillevi n-a trebuit să se uite la ea decât câteva secunde până să-i confirme temerile cele mai mari. Anbash Limited era o firmă chinezească care nu exista decât de trei ani, dar scosese deja pe piață o serie de produse care

puteau fi descrise ca echipament de spionaj sofisticat. Și absolut oricine le putea comanda on-line.

Camera wireless era cea mai recentă creație a lor și, întocmai așa cum bănuise Fabian, era echipată cu un card SIM care folosea rețeaua de mobil 3G ca să transmită imagini și sunete de îndată ce era declanșat senzorul de mișcare. Din păcate, nu știa cum ar putea urmări destinatarul, întrucât cardul SIM era de la un telefon anonim fără abonament și era, aproape sigur, conectată la un server intermediar care îi permitea destinatarului să cerceteze informațiile fără să-și dezvăluie propriul IP.

Dar, Fabian, e ceva ce nu înțeleg, a zis ea, brusc, în vreme ce el punea păpușa la loc în sacoșă și îi cerea cheile de la apartamentul lui Kremph. *Nu s-a terminat? Vreau să zic, făptașul a murit. Nu-i așa? El a încuviințat din cap și a zis ceva în genul că se ocupă de câteva lucruri care mai rămăseseră nerezolvate. Ai grijă să nu cazi*, i-a strigat, pe când el se întorcea la mașina în care îl aștepta Matilda.

Cu toate că în cea mai mare parte a dimineții se abătuseră de la programul încărcat, Matilda era într-o bună dispoziție surprinzătoare. Însă în restul zilei a cârmuit cu mână de fier și a refuzat să accepte cea mai mică abatere. Prima oprire a fost la cinematograful SF din Söderhallana, unde a insistat să vadă epopeea *Avatar* în 3D a lui James Cameron, care tocmai apăruse pe ecrane. Cu toate că și *Aliens*, și *Terminator* se numărau printre filmele preferate ale lui Fabian, n-avea nici un chef să vadă „pelicula Omului Albastru”, cum îi zicea de când văzuse reclama.

În schimb, Matildei i-a plăcut și credea că e cel mai bun film pe care l-a văzut vreodată, chestie pe care o credea cam de fiecare dată când mergea la

cinematograf. De data asta era pregătită să meargă până la anularea restului itinerarului ca să se întoarcă și să-l mai vadă o dată. Dar foamea a fost mai puternică și au făcut popasul programat la McDonald's, pe Folkungsgatan. După aceea au mers cu mașina pe Mariatorget și au jucat popice până ce au ajuns la ultimul punct din program.

07.15 – 08.00 Să-i facem lui mami o surpriză, ducându-i cafea.

Fabian sperase că această idee avea să fie dată uitării, sau că pur și simplu nu vor avea timp. Nimic nu-i plăcea Sonjei mai puțin decât surprizele. În acest caz, însemna să o deranjeze în toiul lucrului final pentru expoziție și într-un moment în care era mai stresată ca oricând.

În drum spre mașină, care era parcată mai departe pe Hornsgatspuckeln, a încercat s-o convingă pe Matilda că ar trebui mai bine să meargă singuri la o cafea, sau să-l sune pe Theodor să vadă dacă nu vrea să li se alăture. Dar Matilda n-a vrut în ruptul capului. Avea să fie cafeaua cu mama și avea să fie o surpriză. Așadar, peste o jumătate de oră stăteau pe Munkbrogatan, numărul 6, și sunau la interfon.

– De ce nu răspunde? a zis Matilda, care ținea în fiecare mână un pahar de carton aburind.

– Nu știu. Poate că a ieșit să-și mai cumpere vopsele.

– Acum?

– Sau poate doar nu vrea să fie deranjată. Știi cum e când e stresată. Fabian a ținut degetul pe buton un pic mai mult și a așteptat. Matilda, hai să mergem să ne așezăm la cafenea, până nu ți se răcește ciocolata fierbinte.

Matilda a clătinat din cap.

– Ar trebui să folosești cheile tale.

- Ce chei?

- Ale tale. Și tu poți să intri.

- Nu. De unde ți-a venit...

- Tati...

Matilda și-a dat ochii peste cap.

Adevărul era că Fabian avea un rând de chei, pentru cazul în care Sonja le-ar fi pierdut pe ale sale, sau dacă trebuia să intre în atelier, din cine știe ce motiv. Dar să dea năvală peste ea, pe nepusă masă, nu era lucrul pentru care se presupunea că trebuie să fie folosite, și faptul că Matilda știa de existența lor îl făcea să se întrebe cât de multe știa.

- Hei, ia te uită, aici erau!

A băgat una dintre chei în încuietoare și a răsucit-o.

Au luat liftul și au urcat pe jos ultimele trepte până la atelier, unde Matilda a apăsat pe sonerie cu un pahar de cafea.

- Bine, descuie, a zis, după ce trecuseră doar câteva secunde.

- N-ar trebui să mai așteptăm un pic înainte să...

- Tati... descuie acum.

Fabian a descuiat, șovăielnic.

- Dar intru întâi eu și tu așteaptă aici.

Spre surprinderea sa, Matilda a încuviințat, așa că a intrat singur și s-a uitat în jur.

Nu știa la ce să se aștepte. Ca Sonja să zacă ghemuită cu genunchii la piept și tremurând, nefiind în stare să umple toate pânzele goale cu noi și absurde subiecte submarine, care fuseseră tema ultimelor ei patru expoziții. Sau la ceea ce i s-a înfățișat privirii: Sonja cu căștile pe urechi, ascultând „Shout“ al celor de la Tears for Fears cu sunetul dat la maximum și cântând cu ei, în vreme ce lucra în paralel la câteva pânze întinse.

Fabian a răsuflet uşurat, dar a început să fie tot mai îngrijorat de ce s-ar putea întâmpla de îndată ce dă cu ochii de el. E aproape sigur că o să-şi iasă din mână şi o să-l învinuiască, pe drept cuvânt, pe el, şi-a spus, şi a hotărât că cel mai bine ar fi să se furişeze înapoi şi s-o convingă pe Matilda că ar trebui s-o lase în pace pe mama ei.

Dar când tocmai se răsucea, lumina a fost stinsă şi aprinsă rapid, ceea ce a făcut-o pe Sonja să se întoarcă, tresărind, şi să-şi scoată căştile.

– Ce faceţi aici? Expresia de pe chipul ei era exact atât de rece şi de dură cum îşi închipuise. Credeam că am spus foarte clar că...

– Îţi aducem cafea, a întrerupt-o Matilda, luând mâna de pe comutatorul de lângă uşă.

Sonja şi-a revenit şi a încercat să zâmbească.

– Sonja... zău că am încercat, dar ştii ce insistenţă poate fi Matilda.

Sonja a încuviinţat din cap şi a oftat.

– E în ordine.

– Eşti sigură?

Ea a încuviinţat iar din cap şi s-a lăsat pe vine în faţa Matildei.

– Şi ce bunătăţi aţi adus?

– Cafea şi *lussebullar*¹.

– Mmmm... chiar aveam poftă de aşa ceva.

Spre surprinderea lui Fabian, pauza de cafea i-a depăşit mult aşteptările. Presentimentul său despre tăcerea chinuitoare şi comentariile usturătoare nu s-a adevărat.

---

¹ Brioşe cu ouă şi şofran servite în mod tradiţional pe 13 decembrie, de Sfânta Lucia

Matilda plănuise totul până la cel mai mic amănunt și știa exact ce vrea. I-a spus Sonjei să scoată o pânză pe care s-o aștearnă pe podea ca față de masă, iar el a trebuit să stingă lumina din tavan, să aprindă cât de multe lumânări găsește și să le așeze pe podea, în cerc, în jurul pânzei. Matilda s-a dus la combina muzicală și a pus CD-ul făcut de el, cu „I Would Die 4 U” al lui Prince de nouăsprezece ori la rând.

Cafeaua se răcise de mult și *lussebullar* începuseră să se usuce. Dar n-avea importanță. Matilda se distra de minune și a dirijat discuția de la ce își dorea de Crăciun până la unde ar trebui să plece în concediu anul viitor și, ca într-un balet modern, Fabian și Sonja s-au ajutat unul pe altul să se ferească de cele mai rele capcane.

Fabian s-a pomenit râzând de câteva ori, și l-a izbit faptul că zâmbetul țepăn al Sonjei părea din ce în ce mai destins și firesc. Încruntarea, umerii încordați și gura crispată au dispărut și și-a amintit cum arăta ea când s-au cunoscut. Înainte de anii când copiii erau mici, înainte de neliniștea din atelier în privința artei ei, și înainte de toate certurile. De-ar fi putut să fie așa de simplu.

A observat că era aproape ora opt și jumătate.

– Matilda, trebuie s-o lăsăm pe mami singură, ca să poată lucra mai departe, a zis, încercând să plece.

Matilda și-a scuturat capul.

– N-aș putea să rămân aici?

– Nu, cum să rămâi? S-a întins s-o ia de mână. Știi cât de multe are mami de făcut. Și apoi, programul spune că trebuia să plecăm de aici la ora opt, și e aproape opt și jumătate.

– Te rog...

– Nu, hai să mergem.

A prins-o de braț și a tras-o în sus.

- Am zis că nu vreau! a țipat ea, smulgându-se din strânsoare.

- Fabian, e în ordine, a zis Sonja. Poate să rămână. Oricum, mâine începe vacanța de Crăciun.

- Ura! a strigat Matilda, îmbrățișând-o pe Sonja. Jur că n-o să te sâcâi, nici măcar un pic.

Fabian a privit-o pe Sonja în ochi, ca să vadă dacă e cu adevărat de acord.

- E în ordine, a repetat ea. Oricum, astea sunt ultimele. A arătat spre pânzele din jur. Pentru totdeauna.

- Dar ce o să pictezi după aceea? a zis Matilda.

Sonja a ridicat din umeri și s-a ridicat.

- O să ne gândim la asta când va veni vremea. L-a însoțit pe Fabian în tăcere și i-a deschis ușa. Ascultă...

Fabian s-a răsucit spre ea.

- Da?

- Știu că nu suntem acum în cel mai bun moment. Și poate că e doar o fază care o să se termine curând, așa cum ai spus. A oftat și a lăsat privirea în jos. În fine, m-am gândit un pic, și nu știu cât o s-o mai putem duce așa.

Fabian a lăsat tăcerea să crească, perfect conștient că e rândul său să spună ceva. Știa că ea și-ar dori ca el să intervină energic, să sublinieze cât de mult o iubește și să spună că va fi curând mult mai bine. Dar de data asta n-a făcut-o. Întotdeauna fusese foarte sigur că, orice s-ar întâmpla, vor rămâne împreună. Mă rog, amenințase cu divorțul o dată sau de două ori. Însă era limpede că sunt amenințări goale.

Acum, sincer, nu mai era sigur, și n-a putut decât să dea din cap, să se întoarcă și s-o ia în jos pe scări.

Semira Ackerman a mai făcut o tură a piscinei, culegând de pe jos niște prosoape și papuci care fuseseră abandonati. Anunțul care spunea publicului că piscina e pe cale să se închidă fusese făcut deja de două ori prin difuzoare, și cei mai mulți dintre clienți se îmbrăcaseră și își goleau dulapurile. Dar era întotdeauna cineva care zăbovea, și nici seara asta nu făcea excepție, a observat ea când a auzit că pornește unul dintre dușuri.

De obicei nu lucra duminica, pentru că reușise să obțină prin contract ziua liberă, spre deosebire de toți colegii săi. Și de câte ori noul șef de personal, a cărui vârstă era o batjocură la adresa restului angajaților, îi cerea să pună umărul pentru echipă când se îmbolnăvea cineva, ea refuza.

Pentru *echipă*. Era întotdeauna *echipa* aia enervantă.

De parcă vreunul din *echipă* pusese vreodată umărul pentru ea.

Nu, duminica ei era sfântă. Era singurul lucru din viața ei care nu degenerase și nu-și schimbase complet sensul. În mod normal, o petrecea acasă. Sau, mai bine zis, în fotoliu, cu picioarele pe un taburet, o carte bună în mână și un termos cu ceai fierbinte pe pervaz.

Îi plăcea mult să citească, și singurul lucru care o putea urni din fotoliu era o vreme atât de frumoasă, încât ar fi fost păcat să nu facă o plimbare.

De obicei încerca să se provoace singură să se plimbe printr-un loc nou și, în cel mai bun caz, explora alt cartier. Dar aproape întotdeauna ajungea să meargă spre cheiul lacului Hammarby, să ia vaporețul până pe partea cealaltă și să hoinărească în jurul tuturor acelor clădiri care, chiar dacă erau construite de curând, erau frumoase. De obicei dura în jur de două ore, dar uneori putea să fie și mai mult, dacă se așeza pe undeva ca să citească.

Dar în această duminică lucra. L-a întrebat pe șeful de personal dacă poate să lucreze. El a privit-o de parcă l-ar fi luat peste picior. Dar a devenit repede serios și i-a spus că n-o să i se plătească ore suplimentare. Aproape că și-a retras oferta, pe loc, dar s-a oprit în ultima clipă. Pur și simplu nu îndrăznea să stea singură acasă toată ziua.

Nimic nu mai fusese la fel de când acel bărbat, care sora ei bănuia că e polițist, o urmărise în autobuz. Cu toate că reușise să scape de el, nu mai putea să mănânce sau să citească. Nici despre somn ca lumea nu putea fi vorba. Se gândea să nu mai meargă niciodată cu acel autobuz. Începuse să meargă la muncă pe jos până la metroul din Medborgarplatsen și să schimbe linia verde cu cea roșie în Orașul Vechi. Se simțea mult mai în siguranță când se afla printre alți oameni, și Sturebadet, unde lucra, era unul dintre aceste locuri.

Era aproape gata să închidă și să fie în curând în drum spre casă. Dar nu putea. Din pricina întârzierii din vestiarul femeilor. De obicei, bărbații erau cei care zăboveau, adesea înarmați cu o propunere nerușinată. De cele mai multe ori se mulțumea să-și scuture capul,

râzând, și îi cerea clientului să se îmbrace repejor, până nu cheamă băieții de la Securitas. Dacă asta nu mergea, avea ca ajutor furtunul cu apă rece ca gheața.

Dar femeile nu erau aproape niciodată o problemă, și-a zis în drum spre vestiar, pe când încerca să se convingă că n-are nici un motiv de îngrijorare.

Carnela promisese că o să stea cu ea în seara aceea, și avea de gând să facă tot posibilul ca s-o convingă să rămână peste noapte. Cu siguranță avea să se împotrivescă și să vină cu tot soiul de scuze. Dar putea cel puțin să stea la ea peste noapte. Într-un fel, era de fapt vinovată, în parte, pentru toate astea.

Personal, Semira fusese de la bun început împotriva ideii și refuzase mereu să asculte argumentele surorii sale că e simplu, floare la ureche, ca să nu mai vorbim că nu-i nici o primejdie. Dar, pe măsură ce starea i s-a înrăutățit, a început să șovăie, și când a ajuns să nu mai poată citi fără lupă, s-a lăsat convinsă.

După aceea, îngrijorarea a luat forma unui nod mare în gât și avea vise atât de ciudate, încât n-a vrut să-i vorbească de ele terapeutului. Însă anii au trecut, nodul s-a micșorat și viața a revenit la normal. În cele din urmă a simțit că avusese dreptate Carnela când spusese că nu-i nici o primejdie.

Până acum.

Dușul s-a oprit, așa că a început să caute printre dulapuri, dar n-a văzut pe nimeni. Din câte își dădea seama, toate dulapurile erau descuiate și goale, ceea ce era, de asemenea, cam ciudat. S-a dus în sala de dușuri și a văzut că și ea e goală. Nu mai înțelegea nimic. Era sigură că auzise pe cineva la duș cu mai puțin de un minut înainte. S-a uitat repede prin sală și a observat că unul dintre dușuri încă mai picură.

S-a întrebat dacă n-ar trebui să cheme pe cineva în ajutor, dar a hotărât să nu lase îngrijorarea să-i întunece mintea și a mers mai departe spre WC-uri. Poate că acea persoană avusese nevoie să tragă o fugă până acolo. Dar nu era nimeni, și ultimul loc în care mai avea de căutat era sauna. Dacă nici acolo nu era nimeni, va trebui să mai caute o dată prin toată clădirea.

Ușa spre sauna uscată era înțepenită, așa că a trebuit să o prindă cu amândouă mâinile ca să o deschidă. Valul de căldură a surprins-o și i-a amintit cât de mult timp trecuse de când se folosisese de avantajele angajatorilor și se răsfățase câteva ore la spa. De cum o să se termine toate astea, o să aibă grijă să-și folosească una dintre duminicile libere ca să profite la maximum.

S-a dus să ia un prosop care era sus, în colțul cel mai îndepărtat, urcând trei rânduri de bănci. Căldura, care fusese ca o îmbrățișare caldă, se transformase în ceva dur și agresiv. A întins mâna după prosop și a simțit transpirația scurgându-i-se pe trup. Și ea nu transpira aproape niciodată. Curând avea să fie udă leorcă.

A coborât și s-a dus să deschidă ușa. Era iarăși înțepenită, și nu s-a clintit, cu toate că a împins atât de tare, încât transpirația i-a făcut hainele să i se lipească de corp. Luni va trebui să-i spună îngrijitorului, ca să o repare după ora de închidere. De-abia când s-a împins cu tot corpul în ușă a reușit s-o deschidă.

În drum spre sauna cu aburi, a cochetat cu ideea de a face un duș înainte să închidă tot și să plece acasă, dar n-avea rost, pentru că nu avea haine de schimb. Și apoi, hotărâse altceva.

Nu știa cum sau de ce, nu știa decât că, dintr-odată, părea ceea ce trebuie să facă. De cum ajungea acasă, avea să ia legătura cu poliția și să spună tot ce știe.

Carnela avea să fie furioasă, firește, dar asta nu era problema ei. Era ceea ce trebuia să facă.

Ușa saunei cu aburi s-a deschis cu ușurință, și ea și-a băgat capul în ceața umedă care făcea aproape imposibil să vezi dacă era cineva înăuntru.

– Hei! E cineva aici? Închidem acum.

Ar fi vrut ca asta să sune cât mai calm și indiferent posibil, dar, de cum și-a auzit vocea, și-a dat seama că sunt ultimele lucruri pe care le mai simte.

Fabian a scos lanterna din compartimentul suplimentar din portbagaj și a închis capacul. A apăsat pe butonul de încuiere automată a ușilor pe când traversa Östgötagatan.

În drum spre casă de la atelier s-a gândit la ceea ce spusese Sonja și a încercat să-și dea seama care este poziția sa. Dar, cumva, până la Slussen, gândurile i-au rătăcit la ideea lui Malin că mai există o cale de intrare în apartamentul lui Ossian Kremph. O cale pentru care nu era nevoie de cheie. Malin avea dreptate. Făptașul trebuie să fi intrat în apartament în alt fel.

În timpul vizitei la locul faptei, el nu auzise decât o bălmăjeală despre radio, dar, în ciuda sarcinii și pre-eclampsiei, Malin avusese prezența de spirit să asculte cu adevărat vorbele care ieșeau din gura lui Kremph. El a spus clar că un bărbat cu barbă venise la el acasă, cu toate că schimbase el însuși încuietorile. Era exact genul de lucruri care făceau ca Malin să fie o polițistă mai bună decât cei din departamentul lor luați la un loc, inclusiv el.

Prin urmare, hotărârea de a se duce acolo acum, în loc să aștepte ziua de mâine, n-a fost mai grea decât

un viraj la stânga și drumul spre Söderleden în loc s-o țină drept spre Hornsgatan.

În vreme ce urca scara în spirală, s-a gândit la convorbirea înregistrată dintre Grimås și Edelman. Nu-i pomenise de asta lui Malin. În principal, pentru că încă nu era sigur ce trebuie să facă. Cât de mult știa în realitate Edelman și cum avea să reacționeze dacă era pus în fața faptelor? Singurul lucru de care Fabian nu se îndoia era că voia să evite cu orice preț un astfel de conflict cu vechiul său mentor. Cea mai bună opțiune era să strângă destule dovezi care să îndepărteze de Kremph prezumția de vinovăție și să nu-i lase lui Edelman altă alegere decât să redeschidă ancheta.

Când a ajuns la ușă, a descuiat-o cu cheile pe care le luase de la Hillevi, a intrat în apartamentul ticsit, cu lumina lanternei vălurind peste pereți, și s-a întrebat de unde ar trebui să înceapă. Intrarea ascunsă era, de fapt, unul dintre cele câteva motive pentru care se afla aici.

După părerea lui Hillevi Stubbs, cele două personalități ale lui Ossian Kremph se manifestau pe două straturi diferite în apartament. Una era extrem de organizată și metodică, iar cealaltă avea capul plin de goluri de memorie și împrăștiat totul în jur fără să aibă habar de ce. O teorie care părea logică pe hârtie, dar în realitate era nepotrivită.

Cu siguranță, o ajutase să găsească rapid indiciul care i-a dus la Adam Fischer în depozitul din Shurgard. Însă cel care ascunsese indiciul nu era, așa cum presupusese Hillevi, Kremph cel organizat. Nu el pusese scalpелul în bucătărie, lăsase canistra cu hexan sau decupase ochii din toate fotografiile femeii din autobuz.

Acela fusese făptașul.

Cineva pregătise apartamentul, plantase toate indiciile și îl făcuse pe Kremph să pară făptașul perfect. Acum Fabian nu mai trebuia decât să găsească dovada.

A hotărât să înceapă cu baia, care arăta ca majoritatea băilor care au nevoie de o renovare serioasă. Cada avea marginile atât de îngălbenite, încât nici un detergent din lume nu le putea albi, marginile linoleumului erau negre de mucegai, iar oglinda dulăpiorului de medicamente nu reflecta imaginea decât pe alocuri.

A deschis ușa cu oglindă și s-a uitat la rafturi. Pe raftul de sus era o mică farmacie, flacoane cu nume ca Atarax, Leponex, Zopiklon și Xanor. Pe raftul din mijloc erau diferite feluri de creme pentru eczemă, dar pe cel de jos, lângă un tub de pastă de dinți și o rolă de ață dentară, era ceea ce căuta: cutia roșie cu pastile despre care vorbise Kremph în timpul vizitei la locul faptei. A luat-o și a examinat recipientul de plastic cu capac în care erau trei compartimente mici pentru fiecare zi din săptămână.

Dimineață, prânz și seară.

Compartimentele erau goale de luni dimineața până sâmbătă dimineața, ceea ce era normal, pentru că Kremph fusese arestat sâmbătă. Celelalte compartimente erau pline cu pastile de diferite culori. A luat una, la nimereală, a băgat-o în gură și a mestecat-o.

Evident că ar fi trebuit să ducă pastila la analiză, cu toate că avea deja o bănuială. Kremph fusese sigur că își lua pastilele în fiecare zi, ceea ce chiar făcuse. Numai că, judecând după gust, nu înghițise decât zahăr. Fabian a deschis una dintre sticlutele de pe raftul de sus și a gustat altă pastilă. Același lucru.

Kremph stătuse o vreme fără medicamente, fără să știe. Întrebarea era, cât de mult timp? Dacă era vorba despre câteva luni, făptașul avusese o grămadă de timp

ca să-l controleze și să se folosească de el în perioada în care îi revenise tulburarea de identitate disociativă.

A luat cutia cu el în living, a pus-o pe masă și s-a uitat în jur. Mai era un lucru pe care trebuia să-l găsească înainte să poată începe cu adevărat căutarea intrării. A presupus că este amplasat central, ca să acopere o arie cât mai mare, și ochii i-au căzut pe rafturile care erau pline dintr-un capăt în celălalt cu cărți. Nu era prima dată când se uita la ele, dar de-abia acum i-a dat prin cap că era acolo ceva care nu se potrivea.

Printre titluri erau cărți despre grădinărit și de artă, vechea serie *Famous Five*¹ a lui Enid Blyton și o mulțime de romane siropoase. Dar nici una dintre cărți n-ar fi putut să-l intereseze pe Ossian atât de mult încât să le pună în corpul de bibliotecă cel mai frumos, așezat cel mai în centru. Asta nu putea să însemne decât un lucru.

Altcineva le pusese acolo.

A început să ia cărțile la mână. Când a ajuns în centrul raftului a scos *Poți să ții un secret?* de Sophie Kinsella și a dat de ceea ce căuta. Paginile din mijloc erau tăiate, așa că rămânea un gol când cartea era închisă. În acel spațiu era așezată o cutie de plastic albă, dreptunghiulară, cu leduri care clipeau, asemănătoare cu cea ascunsă în păpușă.

A închis-o, răsucind butonașul, a pus-o pe masă lângă cutia cu pastile și s-a concentrat pe găsirea intrării ascunse. A început cu holul, dar n-a găsit nimic în spatele hainelor care atârnavă în cuier sau în spatele draperiei maro-roșcate care acoperea o parte dintr-un perete.

¹ *Cei cinci faimoși*

A cercetat cele două ferestre din living, dar n-a găsit nici un semn că ar fi fost forțate. A deschis una, s-a aplecat afară și a luminat cu lanterna exteriorul clădirii. Între fațade se auzea ecoul lătratului unui câine și Opelul parcat în fața mașinii sale a pornit și a mers pe Blekingegatan. Dar n-a văzut pe fațadă vreun semn că ar fi intrat cineva pe acolo.

Întrucât nici unul dintre pereții camerei nu dădea spre un apartament învecinat, a cercetat podeaua, a ridicat covorul și a luminat cu lanterna sub canapea. Apoi a îndreptat raza lanternei spre tavan și a căutat crăpături drepte în unghiuri drepte. Dar, în afară de câteva pânze de păianjen și coji ale zugrăvelii îngălbenite de pe tavan, nu era nimic care să semene cu o trapă ascunsă. Și nu era nimic nici în bucătărie, nici în baie.

Mai avea de cercetat dormitorul, dar, dacă se gândea cât timp își petrecuse Kremph dormind, era improbabil să fie acolo. Debaraua era mult mai interesantă. Era legată aproape direct și de bucătărie, și de baie. Dacă Kremph ședea în living ascultând la radio, făptașul putea cu ușurință să intre în bucătărie și să pună acolo scalpелul, sau în baie ca să înlocuiască medicamentele.

A deschis ușa, care era acoperită cu același tapet în pătrate ca restul peretelui, și a aprins becul fără abajur. Debaraua avea cam un metru și jumătate pătrat și era bine organizată, cu toate puse la locul lor. Pe un raft erau tot felul de detergenți de rufe și produse de curățat, iar pe altul de mai sus erau role de hârtie igienică și prosoape de hârtie.

Fabian a scos aspiratorul, cele două măști și găleata cu mop, s-a lăsat în genunchi și a început să examineze linoleumul vechi, care se putea ridica. Un gândac a fugit de lumină și a dispărut prin crăpături.

Dar nu era nici urmă de vreo deschizătură nici acolo, nici altundeva în debara.

A pus aspiratorul și celelalte lucruri înapoi și s-a întrebat dacă nu cumva există o explicație complet diferită și evidentă, pe care n-o vede pentru că se află prea aproape. Luminile de la două lanterne de pe hol i-au întrerupt cugetarea.

Cineva tocmai intra.

S-a retras cu spatele în dormitor, în vreme ce auzea cum o persoană mormăie ceva către alta din living. N-a deslușit cuvintele. Dar una dintre ele părea să se îndrepte spre dormitor. S-a lăsat repede la podea, s-a târât sub pat, printre ghemotoacele de praf, și a văzut o pereche de bocanci mergând pe podeaua care scârțâia.

S-au oprit aproape de pat și au rămas acolo un timp care a părut să dureze minute întregi. Fabian și-a ținut răsufierea, pe când lanterna căuta pe podea și pe o mică porțiune de sub pat. Nu numai că era neînarmat, dar mai și stătea în așa fel încât cea mai mică mișcare risca să producă un sunet destul de puternic ca să-l dea de gol. Singurul avantaj pe care îl avea era că persoana respectiv nu știa că el este acolo. Nu trebuia decât ca bocancii să vină un pic mai aproape.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, bocancii au pornit-o spre el. Întâi a fost doar un pas, urmat de o pauză. Apoi au mai făcut un pas, până ce au ajuns să stea chiar la marginea patului. El a întins cu băgare de seamă mâna stângă pe lângă un bocanc și pe după călcâi când, dintr-odată, un fluierat din living a făcut bocancii să se dea înapoi câțiva pași și să se întoarcă în living.

Fabian a răsuflet ușurat, cu toate că era perfect conștient că nu e decât o chestiune de timp până ce se vor întoarce să scotocească bine încăperea. A aprins

lanterna ca să vadă dacă nu găsește ceva care să-i slujească de armă, o funie sau o ganteră. Dar, în afară de praf, în cameră nu erau decât o pereche de chiloți, niște șosete desperecheate și un teanc de ziare.

Apoi Fabian a observat o gaură în perete chiar sub pat. Avea și el una la fel acasă, în baie, dar nu i-a dat atenție până când a început să curgă apă din mica țeavă care se iveaua din ea. Capacul de metal emailat alb era o trapă de inspecție prin care să se poată ajunge la țevi și să se repare orice scurgere.

Însă aici nu era nici o țeavă. Ca să nu mai spunem că se afla în mijlocul peretelui din dormitor, la mare distanță de bucătărie și baie, lucru extrem de ciudat. S-a strecurat spre perete, a pus lanterna pe podea și a desprins capacul din sistemul de fixare cu arc cât de încet a putut.

Nu zărea nici o țeavă, părea doar o gaură neagră. Dar, după ce a luminat cu lanterna deschizătura, a descoperit că nici vorbă să fie o gaură mică. Era un puț de vreo doi metri pătrați care se întindea vertical prin toată clădirea, de la ultimul etaj până în pivniță.

N-avea nimic de pierdut, așa că s-a înghesuit prin deschizătura îngustă, ținând lanterna în gură. Un bulon solid care ieșea din perete chiar deasupra deschizăturii i-a slujit de mâner, așa încât a putut să se salte și să-și tragă picioarele înăuntru fără să cadă prin puț. S-a sprijinit cu un picior de marginea de jos a deschizăturii și a găsit pe peretele opus câteva cabluri electrice groase, pe care le-a folosit ca sprijin acceptabil pentru celălalt picior. S-a ridicat în picioare și a cercetat cu lanterna pereții puțului.

O scândură groasă era rezemată de perete puțin mai jos de deschizătură și se întindea ca o pasarelă spre partea opusă a puțului, unde părea să existe o

deschizătură asemănătoare. Lanterna i-a alunecat din gură pe când punea un picior în fața celuilalt pe pasarelă, și peste câteva secunde s-a stins, cu un trosnet care a stârnit ecouri.

S-a făcut atât de întuneric, încât a fost nevoit să încalce pe scândură ca să nu-și piardă echilibrul. A pipăit peretele și a descoperit că este ceva care blochează deschizătura. Dar nu era o trapă de inspecție. Părea sârmă de oțel răsucită, sau un fel de grilaj subțire. A încercat să-l împingă înăuntru, însă n-a reușit să-l clinească. De-abia când s-a proptit de scândură și l-a împins cu amândouă picioarele s-a mișcat, în sfârșit, și a putut să iasă prin deschizătură.

În acel moment și-a dat seama că mai fusese acolo.

După ce a ajuns acasă, Dunja de-abia a avut timp să despacheteze noul telefon și să-l conecteze la calculator ca să-i transfere toate numerele de telefon din agendă, că a și început să sune. A recunoscut imediat numărul lui Carsten și, chiar dacă în ultimele douăzeci și patru de ore tânjise să-i audă vocea, n-avea chef să răspundă în acest moment, avea prea multe pe cap. Întreaga zi nu încercase niciodată să ia legătura cu ea sau cu vreunul dintre colegii ei, de fapt. De-abia acum, când știrile despre ceea ce a pățit ea au ajuns până la Stockholm, a găsit momentul s-o facă.

Dar nu de asta n-a răspuns. Pur și simplu n-avea timp.

Își petrecuse cea mai mare parte a zilei de duminică în sala de ședințe, cu Jan Hesk și Kjeld Richter, unde au întors pe toate părțile fiecare indiciu din investigație. Au șters tabla și au afișat din nou totul într-un fel nou, ca să încerce să vadă cu alți ochi. Sperau să găsească un alt motiv pentru care singura funcție a lui Benny Willumsen era să acționeze ca momeală.

Hesk s-a străduit din răspuțeri să pretindă că nu s-a întâmplat nimic între ei. A ignorat cu totul faptul că ea l-a sunat, cerând cu disperare ajutor și rugându-l s-o salveze, și s-a purtat ca și cum nu i-ar fi întors spatele când avea cea mai mare nevoie de el. Nici măcar nu și-a

cerut iertare sau a încercat să explice. Părea să creadă că e destul să treacă peste asta.

N-au reușit să obțină decât câteva idei, toate părând cusute cu ață albă.

În afară de una.

A izbit-o când a văzut fotografiile în care bucățile din cadavrul Katjei Skov erau puse la locul lor și a observat că-i lipsește o mare parte din piept. Nici Hesk, nici Richter n-au considerat că e ciudat și au încercat să explice în diferite feluri că e ușor să rătăcești o parte dintr-un cadavru.

Ea era atât de convinsă că nu sunt în urmărirea unui făptaș care rătăcește lucrurile, încât a reușit să-l convingă pe Oscar Pedersen să renunțe la ultimul episod al sezonului din *Crima* și să examineze din nou prima victimă, Karen Neuman.

Dunja a lăsat apelul lui Carsten să intre în mesageria vocală. Până ce a sunat a treia oară.

- Dunja, tu ești? Ce naiba s-a întâmplat? Am auzit la știri că...

- Iubitule, e în ordine...

- Bine? E adevărat că...

- Da, dar nu trebuie să-ți faci griji. Acum totul e în ordine... A auzit un bip care arăta că Pedersen încearcă s-o sune. Auzi, n-am timp de vorbit acum. Trebuie să închid.

- Poftim? Stai un pic. De ce? Tocmai...

A închis și a preluat apelul lui Pedersen.

- Bună... Scuze, tocmai terminam altă convorbire.

Ai găsit ceva?

- Da.

- Și?

- Ai avut dreptate. Îi lipsește rinichiul drept.

Fabian s-a ridicat, s-a scuturat de praf și a văzut că află în dreptul ferestrei prin care se aruncase Ossian Kremph, ceea ce explica frigul. S-a răsucit spre frigiderul pe care tocmai îl împinsese deoparte și a înțeles exact cum putuse făptașul să intre și să iasă neobservat din apartamentul lui Kremph.

Două apartamente legate între ele în două clădiri diferite. Unul cu adresa pe Blekingegatan, celălalt după colț, pe Östgötagatan. Erau destul de aproape ca poliția să poată bănui că apartamentul cu masa acoperită cu folie de plastic este bârlogul lui Kremph. Destul de departe ca să nu le dea vreodată prin cap că, de fapt, cele două sunt legate printr-un puț din perete.

A făcut repede câteva fotografii ale găurii din perete și ale puțului, apoi a împins frigiderul la loc și s-a îndreptat spre ușă.

Dacă n-ar fi găsit tocmai atunci răspunsul, probabil că ar fi reacționat la faptul că acum era prima dată – din toate dățile în care fusese acolo – când ușa era închisă.

Abia după ce a făcut doi pași în încăperea de alături și-a dat seama că lumina de pe tavan e aprinsă, strălucind drept pe masa acoperită cu plastic, care era atât

de udă, încât se scurgeau picături pe podea și într-o cadă mare, care era aproape plină cu lichid.

Cineva fusese cu adevărat acolo și folosise echipamentul. S-a dus repede spre cadă, s-a lăsat pe vine și a studiat lichidul transparent în care fiecare picătură căzută de pe masă forma cercuri care se întindeau până la margini. Părea apă obișnuită. Însă, când s-a aplecat și a mirosit, a simțit imediat că e ceva ciudat. Nu încăpea îndoială că este apă, dar părea să fie dintr-un lac.

... M-am trezit pe un coridor. Peste tot erau răniți care țipau de durere. N-am înțeles ce se întâmplă. Dar, când a trecut pe acolo o soră, mi-am dat seama că mâinile din ceață nu erau deloc ale prietenilor mei. Cei care mă salvaseră erau câțiva dintre ai tăi. Am oprit-o pe soră și am întrebat-o de tine. I-am descris ochii tăi albaștri.

Dintr-odată, a început să țipe. Trebuie să-mi fi recunoscut accentul israelian, și curând colegii ei au ajuns acolo. M-au scuipat și m-au lovit. Am vrut să le explic, dar n-am avut nici o șansă. Era prea multă ură. Am încercat să mă scol din pat, ca să plec, dar am căzut. Sau cineva m-a tras în jos. N-am putut decât să mă ghemuiesc și să mă rog lui Dumnezeu să înceteze loviturile lor cu pumnii și cu picioarele.

Atunci a venit doctorița. Mi se pare că o chema Basimaa. M-a ajutat să ies pe o ușă din spate. A zis că știe cine ești, mi-a povestit că ați lucrat împreună în același spital mic din Einabus. Știa cum te cheamă și în ce sat locuiești.

Aisha Shahin din Imatin... Cel mai frumos dintre toate numele. Aisha Shahin...

Exiști, și ești mult mai mult decât un simplu vis.

În dimineața următoare am bătut la ușa tatălui tău. Mama ta a deschis, a început să țipe și n-a trecut mult până ce au sosit frații tăi. M-au îmbrâncit într-un perete. Adusesem dezonoare asupra familiei și mama ta a fost silită să te trimită de acolo.

M-au legat de un copac din curtea din spate și m-au lovit pe rând, așteptând să se înapoieze tatăl tău. Nu-mi amintesc dacă mama ta a încercat să-i oprească, nu-mi amintesc decât că m-am trezit când a fost aruncată peste mine o găleată cu apă murdară și am încercat să-mi deschid ochii umflați. Fața tatălui tău era foarte aproape de mine.

M-a întrebat cum îndrăznesc să-mi pun piciorul jegos în țara voastră. I-am spus că sunt acolo ca să-ți cer mâna. Că sunt gata să fac orice ca să-i obțin consimțământul. Îmi amintesc vântul, muștele, frunzele din copaci. Robinetul care picura. S-a lăsat tăcerea. Apoi a dat din cap și a zis că trebuie să merg cu frații tăi într-o misiune.

Aisha, curând n-o să-mi mai rămână prea multă putere. E sânge peste tot, și frații tăi au amuțit deja. Îmi pare foarte rău, dar... Convoiul de coloniști a apărut așa cum ne așteptam și am ieșit din crăpăturile stâncilor și am aruncat cu pietre.

Camioanele s-au oprit și am văzut că unele dintre pietre făceau adâncituri în metal. Mi-am spus că e ciudat că nu pleacă mai departe. Frații tăi au țipat la mine să continui. Era atâta panică în ochii lor. Am făcut ce mi-au spus, dar curând mi-am dat seama că ceva nu e în ordine.

Au ieșit din camioanele lor. Cu proiectoare care te orbeau, veste antiglonț și arme automate. Nu mă-ntreba cum, dar știau. Peretele de stâncă întorcea ecoul rafalelor de împușcături, iar noi continuam să aruncăm cu pietre. Am făcut-o și eu, pentru că voiam să le arăt fraților tăi care mi-e poziția. Și că sunt un om de cuvânt. Dar, Aisha, n-a mers. N-a mers deloc. Am căzut unul câte unul, și proiectoarele au luminat părți din stânci care erau înroșite de sânge.

Ne-au așezat în șiruri și s-au uitat la rănile noastre. Zakwan, aflat lângă mine, fusese lovit în ochi, dar încă mai trăia, iar Wasim, de partea cealaltă, tușea sânge.

Eu am fost împușcat de două ori în stomac și simțeam că sângerez de moarte. Nu puteam face nimic, doar să mă uit în sus, la cerul negru al nopții, de pe care stelele începeau să dispară. Se pregătea o furtună.

Am auzit cum alt camion urcă și se oprește. Am recunoscut vocile din tabără. Am încercat să-mi întorc fața când au venit și au luminat cu lanternele. Dar nu m-a recunoscut nimeni, poate din cauză că era atâta sânge. Am fost târât împreună cu ceilalți și aruncat în dubă.

Aisha, îmi pare că ești aici și citești peste umărul meu. Fiecare cuvânt. Fiecare propoziție. Nu vreau să mă opresc din scris, însă vlaga s-a scurs din trupul meu. Trebuie să-mi păstrez ultimele puteri. Ca să împăturesc hârtia și s-o pun în plic. S-o arunc în noapte. Sper ca Dumnezeu să aibă grijă mai departe și, într-o bună zi, o să ajungă la tine.

Oriunde ai fi și orice ai face.

Într-o bună zi.

Efraim Yadin

Primul gând al lui Sofie Leander a fost să se folosească de scalpel ca să-și taie carotida și să lase să se scurgă încet din ea așteptarea dureroasă. Gândul că se va topi, pur și simplu, în neant era aproape la fel de ispitor ca supraviețuirea și eliberarea.

Asta a fost ceea ce *aproape* a făcut-o să se oprească.

Tocmai când își apăsa tăișul scalpelui pe gât i-a dat prin cap că această unealtă, și faptul că nu mai este legată pe masă, îi sporește șansele de supraviețuire cu câteva mii la sută. E adevărat, n-avea cum să iasă deocamdată. A scotocit prin tot compartimentul, dar n-a găsit nimic care să o ajute, nici măcar cele două chei care atârnau de un cârlig într-unul dintre dulapuri nu se potriveau nicăieri. Ca să nu mai spunem că motorul ușii-rulou era în afara încăperii și nu părea să existe veum mod de a-l declanșa dinăuntru.

Pe de altă parte, putea să tragă șuturi în ușă și să strige după ajutor, ceea ce, spera ea, ar face vreun trecător să se oprească și să-și dea seama că ceva nu e în ordine. Dar până acum nu venise nimeni.

Până acum.

Cu urechea lipită de ușă, a ascultat cum poarta cea mare de afară se deschide, intră o mașină și se

oprește. Apoi a auzit cum se deschide și se închide o portieră. Pași pe podeaua tare. Ar fi vrut să bubuie și să lovească și să facă tot zgomotul posibil. Dar încă nu. Încă nu putea să fie cu totul sigură cine era de cealaltă parte și voia să aștepte să vadă dacă pașii vor trece de ea sau se vor opri undeva în spațiul ei de depozitare. Singurul lucru pe care îl spera era să nu se oprească în dreptul ușii sale.

Trupul îi tremura din cauza efortului și a izbit-o faptul că nu se sinchisește că e goală pușcă. N-avea importanță ai cui pași îi auzise. Bărbat sau femeie, bătrân ori tânăr. Oricine o fi fost, avea să se asigure că n-o să poată s-o ignore. Pașii s-au apropiat tot mai mult și în câteva secunde aveau să treacă spre unul dintre spațiile aflate mai departe în clădire. Atunci putea să înceapă. De cum avea să știe sigur.

Dar i s-au împlinit cele mai mari temeri.

S-au oprit.

A fost o scurtă tăcere, după care motorul electric a pornit și a început să ridice ușa, prea curând ca să-și facă un nou plan. Dar se pregătise bine și știa exact că o să se ascundă după cutiile cu suplimentul alimentar grețos și o să fie gata, cu scalpelul în mână.

Așezase masa la loc și pusese pe ea bucăți de carton și alte materiale pe care le-a găsit, ca să pară că e culcat cineva pe ea. Era departe de a fi convingător, dar, în cel mai bun caz, avea să-i ofere acea secundă în plus de care avea nevoie ca să sară din ascunzătoare și să împungă cu scalpelul tot ce putea nimeri, să caute prin buzunare cheile mașinii și să fugă fără să se mai uite înapoi.

Motorul electric s-a oprit. Ea s-a ghemuit și a stat neclintită, așteptând până ce acea persoană intra și

se ducea la masă. De-abia atunci avea să sară și să înjunghie cu scalpelul.

Și întocmai așa a făcut.

Când a încercat a doua oară, o lovitură în picior a făcut-o să se dezechilibreze. Capul i s-a lovit de podeaua de ciment și scalpelul i-a căzut din mână. Ultima întrebare pe care și-a pus-o înainte ca gazul să-i fie pulverizat pe față a fost de ce nu și-a pus în aplicare prima idee.

Când s-a trezit, în cele din urmă, era ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Aproape că părea un vis din care tocmai se deșteptase. Un joc subconștient care acum se încheiase. Pentru că era din nou legată pe masa acoperită cu folie de plastic, cu tubul de alimentare prins de gură cu bandă adezivă.

Dar nu mai avea putere să-i pese. Nici cât negru sub unghie. Renunțase de mult la speranța că avea să poată muri curând. Pur și simplu nu mai conta ce se întâmpla. De acum avea de gând să lase apatia să preia conducerea. Să achite nota de plată și să tragă obloanele.

În orice caz, asta își dorea mai mult ca orice.

Dar, oricât ar fi încercat, nu putea să nu se întrebe ce se întâmpla. De ce avea părul ud și mirosea a șampon și dacă auzea cu adevărat sunet de foarfecă. Îi tăia părul?

Avea pe față un prosop ud, așa că nu vedea nimic. Dar era sigură că aude o foarfecă închisă și pusă pe o tavă de metal.

Părul ei avea nevoie, cu siguranță, de un spălat sau chiar de două. Dar chiar fusese acolo de atâta vreme încât era nevoie să-i fie tăiat? Și ce importanță

avea dacă părul îi era un pic mai lung? Putea să joace vreun rol?

Evident.

Ce-ar fi dacă. Oricât s-a străduit, n-a putut să nu simtă un pic de speranță. Ce-ar fi dacă avea să supraviețuiască, totuși. Poate că își executase sentința și acum era pregătită de eliberare și curând o să fie iar acasă, cu soțul ei drag. Ah, tare îi mai era dor de el. De îmbrățișarea lui caldă, liniștitoare.

Ceva rece i-a aterizat pe șani, mai întâi pe unul, apoi pe celălalt. Apoi i-a căzut ceva pe abdomen și pe picioare. Un soi de cremă, pe care niște mâini au început să i-o întindă pe piele.

Mirosea frumos.

A nucă de cocos.

Nu era decât ora patru și jumătate dimineața și mai erau câteva ore bune până să se lumineze. Dacă avea să se mai lumineze vreodată. Dar avea, de asemenea, în fața sa cea mai întunecată zi a anului, și-a zis Dunja, pe când ieșea din mașină cu tava de carton cu trei pahare de cafea, simțind cum vântul rece și umed își croiește drum prin fiecare deschizătură mărunță, invizibilă, din paltonul său. Nici măcar căciula cu modelul steagului danez pe care o primise de Grăciun de la mama lui Carsten și pe care, de obicei, refuza s-o poarte, nu părea să-i țină de cald.

I-a văzut pe Kjeld Richter și Jan Hesk stând de vorbă ceva mai încolo, la marginea cheiului, dar au tăcut de îndată ce au văzut-o. Nu trebuia să fii Einstein ca să-ți închipui că vorbeau despre ea. Și acum, după mai puțin de un minut în frig, era deja pregătită să fie de acord cu părerea lui Hesk și Richter că vremea n-avea cum să fie mai rea.

Întunericul și frigul erau destul de rele. Dar condițiile din apă erau îngrozitoare. Vântul puternic biciuia suprafața, așa încât blocuri mari de gheață se îngheșuiau unul în altul, ca niște dinți uriași care macină

totul în cale. În plus, directorul portului le ceruse, și nu o dată, să termine înainte de ora 06.00.

- Măi, că zburdalnici și voioși mai arătați, a zis Dunja, fără să se aleagă în schimb nici măcar cu un zâmbet. Cafea? A ținut tava întinsă până ce amândoi au fost siliți să ia câte un pahar. Cum se descurcă?

- Tu cum crezi? Hesk a făcut semn cu capul spre apa învolburată. Ai avea chef să sari înăuntru?

- Nu, dar eu nu sunt scafandru și, din câte văd, s-ar zice că e deja acolo.

- Ai putea totuși să intri...

Hesk a sorbit din cafea și și-a încleștat dinții, ca și cum n-ar fi vrut să se vadă cât de bună i se părea.

Stația lui Richter a pârâit. „Mașina e aici. Terminat.“

- Vezi dacă poți să deschizi portierele și să intri. Terminat, a zis Richter, îndepărtându-se de ei ca să poată vorbi în stație netulburat.

Dunja și-a băut cafeaua și s-a uitat peste marginea cheiului, la bucățile negre de gheață. Dar nu vedea bule ieșind la suprafață, nici lumina proiecteurului. S-a uitat dincolo de bazinul portuar și de vasele ancorate de-a lungul cheiului de vizavi, spre partea din spate a castelului Kronborg – ultimul bastion al Răsăritului.

Se gândea adesea la asta când privea dincolo de strâmtoare și vedea cum se înalță Suedia pe partea cealaltă. Țara vecină era în mod oficial neutră și, fără îndoială, suedezii înclinau mai mult spre Occident în ceea ce privește valorile lor de bază. Însă impresia de Orient fusese întotdeauna vizibilă, cu toate regulile lor, magazinele de stat de băuturi alcoolice și altele asemenea.

Dar asta a fost înainte. Acum, sentimentele sale erau cu totul diferite. În loc să-și spună că suedezii sunt cu totul înapoiți față de Danemarca, acum își spunea

că sunt înaintea ei. Nu știa dacă această schimbare fusese provocată de acea polițistă cu burta la gură din Suedia, sau de faptul că pusese piciorul în acea țară de-abia cu doi ani în urmă. Nu știa sigur decât că, în ciuda celor trăite la Kävlinge, își dorea din ce în ce mai mult să meargă din nou acolo.

S-a întors spre Hesk și l-a întrebat dacă este bună cafeaua, dar imediat i-a părut rău. De ce ea era întotdeauna cea care trebuia să spargă tăcerea? În ceea ce-l privea, Hesk n-a făcut nici un efort să înlăture senzația de stinghereală. Ba chiar a așteptat cât mai mult posibil până să ridice din umeri și să dea din cap aproape imperceptibil.

– Mda, cred că-i în regulă.

– Bine, a zis Dunja, simțindu-se din ce în ce mai iritată.

El încă nu suflase un cuvânt despre faptul că i-a închis telefonul în nas când ea se afla în primejdie de moarte. Nici nu s-a deranjat să recunoască faptul că ea avusese dreptate în privința rinichiului lipsă al lui Karen Neuman. Dacă își închipuia că o să scape păstrând tăcerea, ei bine, se înșela.

– După ce terminăm aici mă gândeam să trecem pe la Pedersen ca să vedem ce are de spus despre rinichiul lipsă, a zis, apăsând pe ultimele două cuvinte.

– Bine.

El a mai luat o gură de cafea, privind în gol.

Bine? Doar atât avea de zis?

– Și ce crezi despre asta? N-ai fost prea entuziasmat de ideea ca el să examineze din nou cadavrul. Noroc că m-am încăpățânat eu.

I-a părut rău că spusese ultima parte, dar acum era prea târziu.

Hesk a ridicat din umeri.

- După părerea mea, asta nu-i un argument în favoarea sau împotriva lui Willumsen.

- Nu?

- Nu, n-aș zice că-i o descoperire semnificativă.

- N-a luat vreun organ de la nici una dintre victimele sale precedente. Dunja a făcut un pas spre el. Totuși, a violat, a torturat și a ucis oameni. Însă toate trupurile au fost găsite întregi. Acum avem un rinichi lipsă de la o victimă și un plămân de la alta. Cum naiba poți să stai acolo și să zici că nu-i o descoperire semnificativă?

- Nu înseamnă decât că nu se repetă. Ceea ce, din cât am înțeles, era caracteristica lui. Obișnuia să lase câinele să sfâșie victimele. Acum ia câte un trofeu de la ele. Data viitoare poate că le-ar fi măcinat și le-ar fi folosit ca îngrășământ pe peluza lui.

Hesk a râs și și-a terminat cafeaua.

Dunja era perfect conștientă că nu făcea decât s-o zgândăre și că în nici un caz n-ar trebui să muște momeala. Dar nu s-a putut abține.

- Auziți, nu cred că are rost să-l mai lăsăm să stea acolo jos, a strigat Richter, și Dunja s-a răsucit. Mașina este, evident, perfect curată!

- Credea cineva altceva? a zis Hesk, clătinând din cap.

- Bine, dar să ia numărul de pe plăcile de înmatriculare!

- L-a luat deja. HXN 674. E suedeză, așa cum bănuiam.

Dunja a ridicat degetul mare și s-a silit să zâmbească, apoi s-a întors spre Hesk și a dat cărțile pe față.

- Nu iei asta deloc în serios, nu-i așa? Pentru tine e doar un afurisit de joc, în care îți poți permite să te vânturi pe aici și să te porți cum vor mușchii tăi.

Hesk a scuturat din cap.

- Hai, recunoaște! Ești ca o baborniță ranchiunoasă care își folosește toată energia ca să pună bețe în roate și să încurce lucrurile. Nu pare să-ți pese că un făptaș e încă în libertate.

- Nu, Dunja, nu-i deloc așa.

- Nu, zău? Deci, de câte alte victime mai e nevoie ca să te trezești? Trei? Zece?

- Nici una. N-o să mai fie nici o victimă, pentru că cineva i-a găurit amândoi plămâni și inima.

- Dar nu este...

- Dunja! El a fost, bine? Nimeni, și prin asta înțeleg chiar nimeni, din tot afurisitul de departament nu crede în fantoma ta! În afară de tine, firește! Toți ceilalți sunt convinși că a fost Willumsen, și singurul motiv pentru care stăm aici și ne îngheață fundul este că Sleizner crede că ești o afurită de bunăciune și vrea să ți-o tragă.

Dunja nu și-a dat seama ce a făcut decât când a auzit sunetul. Dar era prea târziu ca să schimbe ceva. A apărut din senin, cu viteză aproape infinită, și a surprins-o la fel de mult ca pe Hesk.

Dar nu asta a fost partea cea mai rea.

Palma ei pe obrazul lui.

Sângele năvălind, care i l-a înroșit.

Privirea care spunea totul.

Partea cea mai rea era că el avea dreptate.

Malin Rehnberg s-a răsucit de pe o parte pe alta. Era o mișcare care, în mod normal, n-ar fi durat mai mult de o secundă, dar cu burta ei foarte umflată, cu preeclampsie, i-a luat cel puțin un minut și jumătate. Nu știa de câte ori se răsucise, știa doar că era un număr deprimant. Nu putea să stea culcată în liniște mai mult de cinci minute, după care începea să-și închipuie escare purulente și viermi și trebuia să-și răsucească din nou trupul masiv.

Dar nu putea să se plângă de noua cameră în care Fabian insistase să fie mutată. Din multe puncte de vedere, era mult mai bună decât cea dinainte. Nu numai că fusese renovată de curând și avea tablouri pe pereți, draperii și un televizor, care, mă rog, nu era pus în priză. Mai era și o rezervă de o persoană, așa că nu trebuia să împartă toaleta cu nimeni, unul dintre lucrurile pe care le detesta cel mai tare pe lume. Nu se ducea niciodată la toaletă la serviciu, nici măcar după ce s-a pricopsit cu incontinența acută provocată de sarcină și, dacă ar fi fost după ea, ar fi avut propria toaletă, exact așa cum ceruse Ingmar Bergman.

Problema era că se plictisea. O treziseră la ora patru ca să-i ia tensiunea și de atunci nu mai putuse să

doarmă. Și acum, după aproape trei ore, era așa de plictisită, că nu credea că va rămâne în viață după încă cinci minute în care să nu se întâmple nimic. Își imagina deja titlul de pe prima pagină.

INSPECTOR DE POLIȚIE CU BURTA LA GURĂ DĂ ORTU' POPII DE PLECTISEALĂ

Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi putut cel puțin să se ducă acasă. Nu izbutea să înțeleagă de ce n-ar putea să zacă acasă cu o perfuzie și să-și ia singură tensiunea din două în două ore. Medicul oricum nu făcea vizita mai mult de o dată pe zi. Cât despre vizită? În realitate, nu era decât o clătinare din cap abia vizibilă, câteva hm-hm-uri și apoi „mai vorbim data viitoare“.

– Iubito... S-a pomenit cu o pupătură pe frunte. Acum sunt aici.

S-a uitat la bărbatul de alături și și-a dat seama că era Anders, bărbatul său, ceea ce însemna că adormise.

– Cât e ceasul?

– Aproape opt și jumătate. Cum te simți? Ți-a fost bine aseară?

S-a așezat pe marginea patului.

– Hai să vorbim mai bine despre altceva. Ai adus ce te-am rugat?

Anders a ridicat geanta cu laptopul.

– Cu o condiție. Să nu te apuci să lucrezi.

– Da... Dă-l încoace.

A întins mâna spre geantă, dar el a ținut-o departe.

– Iubito, vorbesc serios. Am vorbit ieri cu doctorul și a zis că...

– Anders, ancheta s-a terminat. N-o să lucrez, bine. Nu vreau decât să citesc niște ziare și să intru pe Skype cu mama.

El a pus, fără tragere de inimă, geanta cu laptopul lângă pat.

- Și Fabian acela, a venit să te vadă?

- *Fabian ăla?* A clătinat din cap. Nu pricep ce ai cu el. Și nu, n-a fost pe aici. Dar, dacă ar fi trecut pe aici, ar fi fost ca să vadă cum mă simt. Nu pentru muncă. I-a întâlnit privirea sceptică. Da, chiar așa stau lucrurile. Așa că poți să te potolești.

- Nu mă pot potoli până ce nu se termină. I-a pus mâna pe burtă. Și, după spusele doctorului, e foarte important ca tu...

- Să mă odihnesc. Știu, Anders. Tot ce fac e să mă odihnesc. Atâta m-am odihnit, că am obosit de odihnă. Apropo, nu trebuie acum să pleci?

- Chiar așa... S-a uitat la ceas și s-a ridicat. Dar...

- Ne vedem mai încolo.

- Bine. Încearcă să te liniștești, ca să...

- Pa, iubitele.

Și-a fluturat mâna, în vreme ce el se retrăgea spre ușă și ieșea.

Malin abia aștepta să tragă în pat geanta și să înceapă, dar își cunoștea prea bine bărbatul, așa că a așteptat până ce el a „surprins-o”, băgându-și capul pe ușă încă o dată, și abia apoi a scos la iuțeală laptopul, l-a deschis și și-a conectat mobilul la un *hotspot*.

În sfârșit, putea să lucreze.

Fabian a terminat de r c it gheața de pe parbriz, a urcat în mașină  i a așteptat să se încălzească motorul.  ntre timp, a încercat să scape de senzația că se rostogole te tot mai jos de pe un deal abrupt. A încercat să se destindă făcând o plimbare de două ore prin S dermalm, ascultând în c  ti *Kiss Me Kiss Me Kiss Me* al forma iei The Cure.

Se părea că nu conta orice ar fi făcut. Totul  i aluneca printre degete. Dar Sonja părea mai puțin nervoasă  i  i luase pe amândoi copiii cu ea la sora ei Lisen,  n V rmd ¹, unde aveau să petreacă cu toții Crăciunul peste trei zile.

Nimic nu-i plăcea Matildei mai mult decât să fie cu verii  i m tu a ei, care era întotdeauna acasă  i avea grijă să aibă brio e proaspăt coapte  i tot soiul de lucruri de făcut. Fabian era sigur că Matilda, deși n-ar fi recunoscut asta, tare  i-ar mai fi dorit să-i înlocuiască pe el  i pe Sonja cu Roland  i Lisen.

El părea să c  tigue o grămadă de bani din diferitele lui firme, iar ea hotărâse să renunțe la cariera în avocatură ca să devină o mamă care stă acasă. Nu-i de

---

¹ Municipiu din comitatul Stockholm, alcătuit din insule

mirare că asta le plăcea copiilor. Până Theodor merse cu ele fără să protesteze. Toată lumea de acolo se pregătea de Crăciun, împacheta daruri și căuta prin pădure un brad.

Toată lumea, în afară de el. Își jurase că ultimul lucru care o să fie o să fie tocmai asta. Un părinte care n-are timp și energie. Care se simte ușurat când copiii sunt altundeva. În grija altcuiva. A coborât parasolarul, a dat deoparte acoperitoarea oglinzii și a observat că arată și el ca unul dintre acei părinți.

La toate nivelurile, ajunsese să fie la fel ca tatăl său.

Sonja chibzuse mult timp și hotărâse că ar trebui să meargă fiecare pe drumul său. Credea că amândoi merită ceva mai bun decât această perioadă zbuciumată care părea că nu se mai sfârșește. Dar văzuse în ochii ei că nu o crede cu adevărat. Își dădea seama că ea ar fi vrut ca el să intervină și s-o convingă că încă mai au un viitor.

Însă buzunarele lui se goliseră de motive și, cu toate că a stat treaz aproape toată noaptea și s-a plimbat prin tot Södermalm, încă nu știa cum stă.

În privința Sonjei sau a lui Herman Edelman.

Nu știa cum avea să-l facă pe șef să fie de acord să redeschidă ancheta fără să dezvăluie prea multe. La urma urmei, singurul lucru de care era sigur era că este prins într-una dintre cele mai complicate anchete de omucidere din viața sa, cu un făptaș despre care toți credeau că a fost identificat și a murit, dar care era încă în libertate și nu dădea semne că și-ar fi terminat treaba.

În jurul mesei erau distribuite fotografiile. Fotografiile făcute cu teleobiectivul, în care apăreau o duzină de femei îmbrăcate sumar, cu priviri furișe, îngrijorate,

care erau târâte afară dintr-un camion și îmbrâncite pe ușă dosnică de culoare cenușie.

– Aceste fotografii au fost făcute cu puțin mai mult de două luni în urmă, lângă Black Cat. Și ceea ce vedeți este o așa-zisă „livrare de bunuri“, în timpul căreia femeile trec printr-o selecție inițială, a raportat Markus Höglund, iar Jarmo Päivinen, Tomas Persson și Herman Edelman, așezați la masă, au dat din cap.

– Știe cineva dacă Risk vine înapoi? a întrebat Inger Carlén, care ședea lângă Höglund, și și-a suflat nasul într-o batistă care părea să fi fost curată cu multă vreme în urmă.

– Nu, începeți acum, a zis Edelman. N-am toată ziua la dispoziție.

– *All right*, a zis Inger, stăpânindu-și un strănut.

– Sursele noastre spun că femeile sunt aduse una câte una pe o scenă din club, unde Diego Arcas le „examinează“ el însuși și hotărăște în care bordel să fie duse, a continuat Höglund, luând ultimul fursec din cutia de metal.

– Cum le examinează? a întrebat Tomas, cu toate că părea să știe deja răspunsul.

– Din motive lesne de înțeles, n-am fost acolo și n-am văzut cu ochii noștri, a zis Inger. Însă pot să bag mâna-n foc că până și ție ți s-ar face rău dacă ai vedea.

– Am primit informația că altă livrare urmează să se facă în orice moment de-acum. Höglund a ușurat alunecarea pe gât a fursecului cu o înghițitură de cafea. Și atunci o să intervenim.

– Deci, nu știi exact când? a zis Edelman, trăgându-se de barbă.

– Nu, doar că va fi cu siguranță în zilele următoare. De acum încolo trebuie să lucrăm în schimburi și să avem pregătită echipa de intervenție rapidă.

- Bine. Edelman a încuviințat din cap. O să le spun. De câți polițiști aveți nevoie?

- Cel puțin treizeci și cinci, a zis Inger.

- Treizeci și cinci?

Edelman a ridicat privirea de pe ecranul telefonului.

- Vrem să atacăm simultan clubul și bordelurile mai mici, a zis Höglund tocmai când Fabian a deschis ușa și a intrat.

- Fabian. Edelman s-a răsucit spre el. Tocmai ne întrebam unde ești. S-a întâmplat ceva?

- Ai timp să stăm de vorbă? a zis Fabian, fără să se uite la ceilalți. Preferabil chiar acum.

- Ce se petrece? a zis Edelman, închizând ușa după el.

Fabian s-a răsucit spre el. Sperase să înceapă calm și să amortizeze cererea cu alte știri. Dar sosirea târzie la ședința de dimineață distrusese deja această posibilitate.

- Trebuie să redeschidem ancheta despre Grimås și Fischer.

Edelman părea să nu-l fi auzit bine și și-a scos ochelarii mici și rotunzi.

- Și ce anume te face să crezi asta? Ia loc.

- Nu-i vorba despre ce cred eu, a zis Fabian, așezându-se pe canapeaua de piele roasă. Herman, am fost pe o urmă falsă. Ossian Kremph n-a fost altceva decât o momeală ca să ne ducă în direcția greșită.

- Dar stai un pic. Vrei să zici cu adevărat că Kremph este nevinovat?

- Și că făptașul este încă în libertate. Da, exact asta vreau să zic.

Edelman a râs, și-a scuturat capul, a scos din frigider două sticle de bere și a ridicat una, întrebător.

- Nu, mulțumesc. Nu-mi trebuie, a zis Fabian, cu toate că era exact ceea ce-i trebuia.

- Bine... N-ai decât să spui dacă te răzgândești. Herman a destupat o sticlă, a golit-o într-un pahar și s-a așezat în fotoliul de lângă fereastră. Fabian, teoria asta a apărut din senin. Știi că te consider un anchetator bun. Unul dintre cei mai buni. A sorbit din bere, și-a scos pipa și a început s-o umple. Dar, ca să fiu cu totul sincer, s-ar părea că ai luat-o razna.

Fabian l-a lăsat să-și aprindă pipa și să-și umple plămâni cu fumul argintiu, după care a continuat.

- Îți amintești femeia din autobuz? Cea ai cărei ochi fuseseră decupați din toate fotografiile.

- Da, era o victimă potențială.

- Exact. Și acum bănuiesc că e moartă.

Edelman a încuviințat și a sorbit din bere netulburat, tocmai invers decât se așteptase Fabian.

- Adică, sunt convins că e moartă, a adăugat, simțind că întreaga conversație e pe cale să o ia pe arătură.

- Și aici ai perfectă dreptate. Edelman i-a oferit un zâmbet mulțumit. Pentru că exact asta este, moartă.

- Cum, ați găsit-o?

Lucrurile nu mergeau nici pe departe cum plănuise. În loc ca Edelman să fie surprins și derutat, Fabian era cel care trebuia să lupte ca să-și păstreze echilibrul.

- O cheamă Semira Ackerman. Căpitanul feribotului care face cursa între Södermalm și Hammarby Sjöstad a dat alarma aseară, după ce a descoperit-o plutind între blocurile de gheață. E limpede că a vrut să meargă pe gheață.

- Cine poate fi atât de idiot ca să încerce să meargă pe gheața de aici? E întinsă peste canal.

- E adevărat. Poate că nu avea de gând să traverseze, ci doar s-a dus să se uite un pic și, din nefericire,

lucrurile s-au sfârșit prost. Edelman a ridicat din umeri și a pufăit din pipă. De fapt, se întâmplă cam într-o zi din două în această perioadă a anului. Vezi și tu, e o fotografie pe birou.

Fabian s-a dus la birou și a ridicat fotografia în care o femeie înghețată era trasă pe punte. Era, fără îndoială, aceeași femeie. Însă acesta nu era accident. Cel puțin, acum avea explicația căzii cu apă din lac.

- Fabian, cum îți merge, de fapt? Arăți foarte, cum să-i zic...

- Aseară am cercetat încă o dată apartamentul lui Kremph, l-a întrerupt Fabian. Și am găsit, printre altele, un pasaj direct spre apartamentul dezafectat, ceea ce explică multe. Și în...

- Da, probabil că era calea pe care ieșea el ca să...

- Nu, era calea pe care făptașul ajungea în locuința lui.

- Și de ce ar fi vrut cineva să...

- Ca să-i înlocuiască medicația cu placebo. Herman, l-a supravegheat permanent pe Kremph. Într-una dintre cărțile din bibliotecă... Fabian s-a oprit. Era pe cale să-și piardă cumpătul și să spună prea mult. A respirat adânc. Care dintre legiști o examinează? Aziza Thåström?

- Nu, ea nu se ocupă de accidente. Fabian, avea plămâni plini de apă. Cum nu se poate mai simplu. Nu pricep unde vrei să ajungi cu toate informațiile astea. Crezi că Kremph e nevinovat și s-ar putea să fie altcineva care... Nu te supăra, dar sună aiurea.

Edelman a scos fumul cu un oftat.

- Prin urmare, nu mă crezi?

- Aici nu-i vorba despre ce cred eu. Fiecare probă din această anchetă, inclusiv motivul, arată spre Kremph. Până și pasajul despre care vorbeai. Se pare că n-ai pus

geană pe geană toată săptămâna asta și apoi dai buzna aici și pretinzi că e nevinovat. Sunt sigur că înțelegi că, dacă e să anulez concluzia precedentă, îmi va trebui de la tine ceva mai bine definit.

– Herman. Masa era udă când am intrat în apartamentul dezafectat. Încă mai picura. Cineva tocmai fusese acolo, și totul indică faptul că acolo a fost înecată Semira.

– Și ce anume te face să fii atât de sigur că n-a fost doar un boschetar care a adus cu el multă zăpadă și a tras un pui de somn la căldurică?

– Care, de asemenea, a pus acolo o cadă și a umplut-o cu apă din lac? N-aș crede. Și, în ceea ce privește ancheta asta, sunt convins că există destule dovezi care să-mi sprijine teoria. Problema este că lipsesc.

– Cum adică, lipsesc?

Pentru prima dată de la începutul discuției, Edelman părea sincer surprins.

– Trebuie să fi venit cineva aici în weekend și a curățat totul.

– Ancheta este închisă și nu se pune problema unui proces, probabil că totul a fost trimis la arhivă.

Edelman s-a dus la birou și a trezit la viață calculatorul, mișcând mouse-ul.

– Nu, din câte am văzut eu. Dar poate că ai tu altă explicație bună?

– Pardon?

Edelman l-a privit în ochi pe Fabian.

În ultimele ore, Fabian se convinsese că șeful său știe mult mai mult decât lasă să se vadă. Dar acum, dintr-odată, n-a mai fost sigur. Poate că Edelman credea în continuare că Kremph se află în spatele tuturor faptelor. Și-a dat seama cât de puține lucruri putea să cerceteze, de fapt, înainte să meargă mai departe.

N-avea de ales, trebuia să-l încolțească pe vechiul său mentor.

- Uite-l aici, așa cum credeam.

Edelman a ridicat privirea de pe ecran.

- Ce vrei să zici, ai găsit un număr de dosar?

- 0912-305/H152 Volum: 0,4 metri de raft.

- Aha. Bine, a zis Fabian, fără să spună că în seara trecută nu existase un număr de dosar. Probabil nu l-am putut găsi din cauză că eram prea obosit. De fapt, poate că ar trebui să beau berea aia.

- Fă-o. Dar repede. Trebuie să ajung la o ședință despre buget cu Crimson.

Edelman a închis computerul și și-a îndesat în gură câteva lame de gumă de mestecat, în vreme ce Fabian destupa sticla și bea.

- Probabil că ai dreptate. S-ar zice că sunt extenuat.

- Nu că l-aș fi sărbătorit vreodată. Edelman și-a potrivit cravata într-o oglindă. Însă cred că tuturor o să ne prindă bine un pic de Crăciun și de timp liber.

- Auzi, apropo, convorbirea aceea telefonică pe care ai avut-o cu Grimăs cu câteva ore înainte să moară.

- Da?

- Despre ce ați vorbit?

- M-ai mai întrebat asta.

- Zău? Și ce mi-ai răspuns?

- La fel ca acum. Voia sfaturi pentru audierea la care se ducea. Din păcate, n-a fost nimic mai pasionant, a zis Edelman, aranjându-și barba.

Toate îndoielile au dispărut. Edelman îl mințea de la obraz și, cu toate că Fabian nu-și dorea nimic mai mult decât să scoată telefonul și să dea drumul înregistrării cu convorbirea, a încuviințat din cap și a încercat să pară cât mai mulțumit posibil de răspuns.

De acum încolo, era crucial să țină totul secret.

Dunja a observat că Oscar Pedersen pare frustrat. Cu toate că era evident că se străduiește să ascundă asta când s-a întâlnit cu ei la Secția de medicină legală. Pentru prima oară în toți anii săi de medic legist, îi scăpase ceea ce s-ar putea dovedi că este cea mai importantă parte din autopsie. Da, din întreaga anchetă. Și anume, motivul pentru care fusese ucisă Karen Neuman și, apoi, Katja Skov. În primul caz lipsea un rinichi. În al doilea, un plămân.

Explicația faptului că îi scăpaseră aceste aspecte era slăbuță, ca să nu zicem mai mult.

– Așa cum am zis la telefon, n-avea rost să-mi continui examinarea după ce fusese stabilită cauza morții.

Pedersen și-a trecut cardul de acces prin aparat și a deschis ușa, iar Dunja și Hesk l-au urmat în morgă.

Dunja n-a mai spus că aceasta era o neglijență atât de gravă, încât ar fi putut cu ușurință să facă o plângere la Comitetul Director al Poliției Naționale și să-i fie suspendată autorizația. În loc de asta, ea a preferat să nu-și schimbe expresia. Pe de altă parte, Hesk a zâmbit și a dat din cap, ca și cum și-ar fi subliniat aprobarea.

– Nu-s doar banii mei de impozit, ci și ai voștri, a continuat Pedersen, uitându-se la Dunja, apoi a

deschis lada frigorifică și a tras afară cadavrul lui Karen Neuman.

Trecuse aproape o săptămână de când Dunja fusese la locul faptei și văzuse prima oară corpul mutilat. Văzându-l a doua oară, îi era ușor să înțeleagă cum a putut Pedersen să treacă cu vederea rinichiul lipsă.

– Cum ziceam, nu arată prea frumos pe dinafară. Pedersen a făcut semn cu capul către pieptul rănit. Dar asta nu-i nimic în comparație cu felul în care arată pe dinăuntru. E ca și cum cineva ar fi luat-o razna acolo cu un blender, a continuat. Și, Dunja, dacă nu te-ai fi ținut tu tare pe poziție și nu mi-ai fi spus direct să văd dacă nu lipsește vreun organ, n-aș fi descoperit asta.

Ea ar fi vrut să se lumineze la față și să dea din cap. Să-i arate cât de mult îi apreciază lauda. Dar a rezistat imboldului și și-a păstrat aerul neutru.

– Ai mai găsit și altceva? a întrebat.

Nu pentru că s-ar fi așteptat la ceva, ci mai mult ca să sublinieze faptul că ea conduce această parte a investigației.

Pedersen a încuviințat.

– De fapt, da, acum că pomenești de asta, a zis, și s-a tras de mustață fără să mai zică nimic.

Dunja îl cunoștea mult prea bine pe Pedersen ca să cadă în capcana lui și să-l întrebe ce a găsit. Nu, știa că el n-avea să se lase așa de ușor.

– Deci, ce ai găsit? a zis Hesk, plasându-se de bunăvoie în partea cea mai de jos a ierarhiei.

– După ce m-a contactat Dunja, mi-am permis să verific anchetele despre victimele precedente ale lui Willumsen și, în ceea ce privește rănilor, mi-am dat seama că, fără umbră de îndoială, este stângaci. Așa că am luat legătura cu dragul meu coleg Einar Greide

din Helsingborg și, iată, s-a dovedit că și el a ajuns exact la aceeași concluzie în investigațiile sale.

– Și de ce este acest lucru atât de important? a zis Dunja, dar pe dată și-a dorit să-și fi ținut gura.

Vedea deja că Pedersen era mai înalt cu cel puțin cinci centimetri și se bucura de atenția acordată.

– Ia gândește-te. Tăieturile de pe Karen Neuman au fost făcute de un făptaș dreptaci. Desigur, trebuie să fac o examinare mai amănunțită ca să fiu sigur sută la sută. Însă, dacă vă mulțumiți cu nouăzeci și cinci la sută pozitiv, atunci unghiul de contact al rănii arată că el ținea toporul așa. Le-a arătat cu mâinile în aer. Cu dreapta în față și stânga în spate. Este, fără îndoială, poziția cea mai firească pentru un dreptaci. Și când și-a luat avânt, a ridicat toporul în partea dreaptă a capului, așa.

Pedersen a lovit de câteva ori cu toporul imaginar în burta mutilată a lui Karen Neuman.

– Cred că am priceput, a zis Dunja, și Pedersen s-a oprit. Deci, ceea ce spui cu adevărat este că acesta este încă un semn că nu e opera lui Willumsen.

Pedersen a șovăit și i-a aruncat o privire lui Hesk înainte să dea din cap, în cele din urmă.

– Cum spuneam, există o marjă de eroare, și e posibil să fi lovit ca un dreptaci doar ca să ne deruteze pe noi.

– Dar trebuie să se fi forțat foarte tare, de vreme ce rănilor sunt atât de adânci, ceea ce face mai puțin probabilă explicația.

– Ai dreptate.

– Excelent. Și tu ce zici, Jan?

Dunja s-a răsucit spre Hesk și a hotărât să nu-l slăbească din ochi până nu răspunde.

- Sincer să fiu, nu prea știu ce să zic. Pentru mine, încă mai există prea multe probe care îl indică pe Willumsen ca să renunț, pur și simplu, la el.

- Și tocmai asta vreau să zic. Crima a fost săvârșită în așa fel, încât bănuielile să se îndrepte spre el și să se abată de la adevăratul făptaș.

- Și care este motivul adevărat?

- Aici e rinichiul care lipsește, iar la Katja Skov e plămâmul.

- Nu vreau să fiu chițibușar. Însă, Dunja, acelea sunt organe. Nu motive.

Dunja și-a dat ochii peste cap și s-a răsucit spre Pedersen.

- Ar fi posibil să găsești dosarul medical al victimei?

- Depinde de ce înțelegi prin posibil. De ce să...

- Pentru că ți-o cer eu.

Pedersen s-a tras din nou de mustață și a schimbat o privire cu Hesk, care i-a răspuns ridicând din umeri.

- Păi, bine... S-a dus la computerul din colț și a atins mouse-ul. Dar, dacă dăm de ceva interesant, voi doi va trebui să obțineți apoi aprobările, bine?

- Bine, bine, dă-i drumul odată.

Pedersen a dat clic pe arhiva cu dosarele medicale și era pe cale să înceapă căutarea, când a observat că are un e-mail.

- O, e gata analiza ADN. A fost rapidă.

- Analiza ADN-ului din spermă? N-ar fi trebuit să dureze mai mult de o săptămână? a zis Dunja.

- Asta am crezut și eu, a zis Pedersen. Presupun că au vrut să-și curețe birourile înainte de Crăciun. Oricum, iat-o aici...

A tăcut ca să citească.

- Și?

Pedersen s-a răsucit spre Dunja și apoi spre Hesk.

- A fost Willumsen.

- Benny Willumsen? a repetat Dunja, și Pedersen a încuviințat. Dar ea nu putea să accepte asta. Mai presus de toate, nu-i venea să creadă. Vorbim despre proba din sperma care se afla în interiorul Katjei Skov?

- Atât în interior, cât și un pic împrejur, mai exact.

Dunja vedea cum i se prăbușește castelul din cărți de joc.

- Bine, dar acum poți să găsești acele dosare medicale ca să mă uit la ele.

- Dunja, gata, a zis Hesk. Sleizner ne-a dat termenul-limită până la venirea analizei. Și acum a venit.

- Da, dar... S-a întors spre Pedersen. Trebuie să văd dosarele alea.

- Din câte am înțeles, acum ancheta este încheiată, așa că trebuie să spun nu.

- Și toate vorbele alea despre faptul că ucigașul e dreptaci. Nu mai înseamnă nimic pentru tine?

- Cum ziceam, există o marjă de eroare. Și de data asta, din păcate, se pare că...

- Dar, fir'ar să fie. Asta-i cu totul aiurea. Ce naiba faci aici?

- Dunja, ne facem doar treaba. Hai să plecăm, ca Oscar să-și poată face și el treaba.

Hesk s-a întors spre ieșire.

- Cum mama naibii poți tu să numești asta a-ți face treaba? Ha? Îți închipui că nu văd pe fața ta că și tu crezi că sunt destule indicii interesante de explorat?

- Zău, vezi asta? Hesk s-a răsucit spre ea. Atunci de ce nu le-aș explora?

- Cine știe? Poate că vrei doar să pui bețe în roate. Sau, ceea ce e mai probabil, ești prea laș ca să te împotrivești lui Sleizner, cu toate că știi la fel de bine ca

mine că-l doare în cot dacă n-am pus mâna pe cine trebuie, câtă vreme cifrele arată frumos.

- Ai uitat a treia variantă. Că a fost, într-adevăr, Benny Willumsen.

Hesk i-a întors spatele și a ieșit din încăpere.

Fabian a ieșit din lift la trei etaje sub pământ, cu telefonul apăsător pe ureche, și a mers pe coridor spre arhivă.

- Alo? Mă mai auzi?

- Da, și dacă te interesează cât de puțin ce am aflat despre Gidon Hass, ar trebui să mă asculți acum, a zis Niva și a explicat ce voia să zică.

Fabian își jurase să n-o mai vadă vreodată pe Niva. Însă după întâlnirea cu Edelman nu-i rămânea decât să ia legătura cu ea și să-i spună tot, de la evenimentele din ultimele zile până la propriile teorii despre felul în care se potrivesc toate între ele.

Spre marea sa ușurare, i-a crezut povestea și a fost de acord să-l ajute fără să-i pretindă băuturi sau cină. Singura ei cerere a fost ca investigația să rămână în mod oficial închisă câtă vreme era ea implicată.

- Gidon Hass, sau Gidon Ezra Hass, care este numele lui complet, este medic și patolog concentrat pe, fii atent aici, transplantul de organe.

- Bine, a zis Fabian, simțind că lucrurile se potrivesc, în cele din urmă. Are o clinică pe undeva?

- A avut. Aproape sigur, Institutul Național de Medicină Legală al Israelului, din Abu Kabir. Se zvonește

că sub conducerea lui au colectat organe și țesuturi, au acționat ca un fel de centru coordonator și au fost unul dintre cei mai mari furnizori individuali pe piața neagră a organelor. Care, până acum vreun an, era complet legală în Israel.

- Legală?

- Da, dat fiind că evreii preferă să fie îngropați întregi, consecința este că donarea voluntară de organe este una dintre cele mai scăzute din lumea occidentală.

- Și atunci de unde au făcut rost de toate organele alea? a întrebat Fabian, mergând printre șirurile de rafturi mobile, în vreme ce se străduia să nu piardă semnalul telefonului.

- În principal, de la așa-numiții vânători de organe care sunt numeroși în fostele republici sovietice și în cele mai sărace părți din Asia și America de Sud. Și, dacă e să dai crezare celor mai grave acuzații, destule organe au fost recoltate de la palestinieni răniți.

- Drăguț.

- Cum să nu.

- Dar el nu mai este la clinica din Abu Kabir, a zis Fabian, ajungând la raftul cu numărul 152.

- Nu, când a intrat în vigoare noua lege, a fost concediat, și de atunci nu s-a mai auzit de el.

- Cum, se ascunde de autorități?

Fabian a tras raftul deoparte, s-a strecurat prin deschizătură și a găsit cu ușurință dosarele de la 0912-305.

- Cum spuneam, n-a făcut nimic ilegal, așa că n-are de ce să se ascundă.

- Dar s-a dat la fund, oricum.

Așa cum se așteptase, probele dispăruseră.

- Așa se pare.

Dosarele erau pline cu hârtii care, pentru neinițiați, puteau să semene cu documentele unei anchete. Câteva documente fotocopyate, câteva poze care n-aveau nimic de-a face cu investigația reală.

Dunja participase pentru prima oară la petrecerea de Crăciun a Poliției din Copenhaga cu doi ani în urmă. Șocul evenimentului a continuat până hăt, în primăvară, cu toate că auzise înainte zvonuri despre alcoolul care curgea în valuri, dansul limbo unde orice încercare ratată te costa un obiect de îmbrăcăminte și copiatoarele care s-au prăbușit sub apăsare. Însă nu fusese pregătită pentru câmpul de luptă pe care s-a pomenit. Colegi care, în mod normal, erau cumpătați, se purtau ca niște porci lobotomizați, ca să ne exprimăm cu îngăduință.

În anul următor nu participase pentru că era la pat cu o gripă de care nu scăpase decât după destule zile din ianuarie. Nimeni nu voise să-i spună ceva după ce se întorsese la muncă, însă decizia conducerii ca pe viitor petrecerea să se țină luna spunea mai mult decât suficient.

Cu toate acestea, Dunja se hotărâse să nu se ducă, mai ales din cauză că Sleizner se asigurase că va sta lângă el, dar și pentru că știa cât de greu îi este lui Carsten. Indiferent cât sublinia ea că nu i-ar putea trece vreodată prin cap să-l înșele – și cu atât mai puțin cu unul dintre colegi –, Carsten tot se ținea de capul ei

ca un anchetator, cerându-i să-i povestească în amănunt fiecare clipă a petrecerii.

Dar, în cele din urmă, s-a hotărât să se ducă. Nu pentru că ar fi avut chef. Era cel mai departe posibil de dispoziția de petrecere. Înfrângerea suferită din partea lui Pedersen încă o ustura și, chiar dacă analiza ADN-ului probei de spermă arăta că este a lui Benny Willumsen, nu putea să creadă cu adevărat că el era cel care săvârșise omorurile. Nu numai că el fusese complet uluit când îl întrebase despre spațiul industrial de lângă Kävlinge. Dar era mai înalt cu un cap și mult mai voinic decât bărbatul pe care îl surprinsese asupra faptului, mutilând-o pe Katja Skov.

Era sigură că există un motiv complet diferit care să explice lipsa organelor și nu pricepea de ce Hesk, Pedersen și Richter nu erau deloc interesați să-l afle. Era ca și cum ar fi fost atât de intimidați de Sleizner, încât nu îndrăzneau să stârnească un conflict. Sau poate că, pur și simplu, nu-i mai țineau puterile înaintea de Crăciun.

Refuza să se lase trasă în jos până la nivelul la care oamenii nu voiau să-și asume responsabilitatea și nu le păsa de nimic. Și cel mai puțin dintre toate, de adevăr. Aici intra în ecuație faptul că stătea lângă Sleizner.

Avea de gând să se folosească de toate trucurile și să exploateze la maximum situația ca să-l atragă de partea sa și s-o lase să-și continue ancheta. Prin urmare, a petrecut mai mult timp și a avut mai multă grijă cu machiajul, pe lângă obișnuitul rimel și creion pentru ochi. S-a dat cu pudră și anticearcăn ca să ascundă vânătăile cele mai urâte și, după ce a încercat mai multe rujuri, l-a ales pe cel mai roșu pe care îl avea. Care se potrivea perfect cu rochia sa roșie. A înlocuit cerceii mici cu perle, cadoul de confirmare de la mama

sa, cu două bucle mari de aur și și-a bandajat glezna stângă, care era deja mult mai bine, și-a pus ciorapi cu jartieră falsă și s-a încălțat cu pantofii cu tocul cel mai înalt din câți avea.

A fost surprinsă ce bine se simțea în ei și a exersat mergând prin living, încercând să arate ca și cum nu s-ar atinge în ruptul capului de o pereche de teniși Converse. După aceea s-a dus în fața oglinzii din dormitor, și-a potrivit părul ca să ascundă zgârietura de pe frunte și s-a analizat.

Pentru a doua oară din ultima vreme, nu s-a recunoscut în oglindă. Rochia, machiajul, pantofii. Da, întreaga înfățișare era cum nu se poate mai departe de ea. În orice caz, de felul în care se vedea pe sine de obicei. Dar nu era vorba de haine. Ele nu erau decât un ambalaj cu care să-l poată juca pe degete pe Sleizner. Nu, era altceva. Ceva mult mai greu de sesizat.

Ceva în ochii săi.

- Aici e vorba despre o sinucidere și nu-i deloc treaba mea. Medicul legist Aziza Thåström era, în mod normal, unul dintre cei mai amabili oameni pe care îi cunoștea Fabian. Întotdeauna avea timp pentru încă o întrebare și răbdarea ei era inepuizabilă când nu înțelegeai ceva. Acum, dimpotrivă, părea iritată. În plus, ancheta e închisă.

Fabian a deschis ușa grea de fier și a ieșit în parcare, lăsând tăcerea să-și facă treaba.

- Bine... a oftat Aziza, în cele din urmă. Ce vrei să cauți?

- Nu știu. De preferință un organ care ar trebui să fie acolo, însă nu este.

Din telefon s-a auzit alt oftat adânc.

- Fabian, avem de-a face cu un accident prin înec. În afară de plămânii plini de apă nu sunt alte vătămări vizibile.

- Da, dar ceva lipsește, bag mâna-n foc. Ochii. I-ai verificat? a zis Fabian, care își dădea seama după acustica schimbată că acum Aziza era înăuntrul morgii și deschidea una dintre lăzile frigorifice.

- Da, și ce surpriză, ochii sunt aici. Chiar crezi că le-ar fi putut scăpa...

– Aziza, poți să-i examinezi?

– Și de ce aș face-o?

– Fă-o, te rog.

A auzit altă expirație adâncă. Însă a urmat o tăcere pe când intra în mașină și pornea motorul, și n-a fost deloc surprins de reacția ei.

– Naiba să mă ia, ai avut dreptate. Lipsește corneea ochiului drept.

– Mulțumesc. E tot ce voiam să știu, a zis Fabian și a încheiat convorbirea.

Așadar, asta făcuse criminalul în apartamentul dezafectat. După ce a înecat-o pe Semira Ackerman, i-a scos corneea dreaptă. O intervenție pe care n-avea s-o observe nimeni câtă vreme se concentrau pe plămâni plini de apă.

Fabian a ajuns la ușa garajului, care s-a deschis lent, lăsând să pătrundă lumina zilei. L-a trecut un fior și a tremurat, cu toate că nu-i era frig. A simțit sudoarea pe spate și inima a început să-i bată mai repede. Ceva se întâmplase. N-a înțeles ce anume, până ce și-a dat seama cât de aproape fusese. Dacă nu era camera video ascunsă în biblioteca lui Ossian Kremph, era aproape sigur că s-ar fi ciocnit de făptaș.

Desigur, așa l-a văzut făptașul și a înțeles că există riscul ca el să găsească rapid pasajul spre apartamentul dezafectat. Poate că a fost chiar persoana care a plecat cu Opelul parcat în fața mașinii sale.

A ieșit din parcare, lăsând în urmă sediul poliției, fără să aibă habar unde merge. Avea doar nevoie să se îndepărteze de sediu. De Edelman și de toți ceilalți. A făcut la dreapta pe Bergsgatan și apoi la stânga, spre Hantverkargatan, și a simțit cum îi încetinește pulsul.

Chiar dacă o parte dintre informațiile pe care le descoperise Niva s-ar fi dovedit neadevărate, era un

scandal atât de mare, încât reputația Israelului ar fi împrășcată cu sânge timp de mulți ani de acum încolo. Acum era limpede că este implicată Ambasada Israelului. În ce măsură și dacă îngrozitoarea practică a recoltării ilegale de organe era aprobată de mai sus, asta mai trebuia să fie lămurit. Și câtă vreme investigația continua să fie neoficială, nu putea să convoace, pur și simplu, oameni la interogatoriu. În special pe cei de la o ambasadă.

Mobilul, așezat pe locul pasagerului, a început să sune, pe când trecea de Stadshuset¹. A văzut că e Malin Rehnberg și a lăsat să intre căsuța vocală. Dar când ea a încercat a doua oară, peste o secundă, și-a dat seama că n-o să se lase până nu-i răspunde, ca un țânțar încăpățânat care a simțit mirosul sângelui.

– Bună, chiar voiam să te sun să văd ce mai faci, a zis el, continuându-și drumul peste podul Vasa.

– Nu mă face să râd...

– Malin! Chiar eram pe cale să...

– Dacă te interesează așa de tare, află că n-am fost în viața mea așa de plictisită. Îmi vine să-mi iau câmpii și, pe cinstea mea, dacă nu se întâmplă curând ceva, o să încep să mă cațăr pe pereți. Așa că spune-mi ce se petrece.

– Nu prea multe, de fapt. Tocmai am avut o întâlnire cu Edelman și am hotărât să-mi încep concediul de Crăciun din...

– Ha. Ha. Ha.

– Poftim?

– Hai, las-o dracului jos, că măcăne... Pe cine încerci să duci cu preșul? Poate că pe tine însuși?

¹ Primărie

- Nu, dar poate că pe soțul tău, a zis Fabian, renunțând, cu un oftat. Știi că Anders mi-a interzis, practic, să vorbesc cu tine...

- La naiba cu Anders! Și spune-mi mai bine ce naiba se întâmplă!

- Bine, dar pe propria răspundere, a zis Fabian și a început să-i spună de pasajul dintre apartamentul lui Kremph și cel dezafectat. Că făptașul trebuie să fi fost de curând acolo ca s-o înece pe femeia din autobuz, al cărei cadavru tocmai a fost găsit în lacul Hammarby. I-a spus și despre camera video ascunsă pe care a găsit-o în bibliotecă, despre înregistrarea convorbirii dintre Grimås și Edelman și că pomeniseră un om pe nume Gidon Hass.

- Dar, ia stai așa. Doar nu vorbim despre Edelman ca în Herman Edelman?

- Da.

- Rahat! Chiar crezi că ar putea să fie implicat?

- În orice caz, minte în privința convorbirii și refuză să redeschidă ancheta, probabil ascunde ceva.

- Și Gidon Hass ăsta. Cine e?

- Un patolog israelian și expert în transplantul de organe.

- Din nou Israelul. Prin urmare, așa se leagă între ele.

- Exact ce-mi ziceam și eu. În plus, asta explică faptul că de la toate trei victimele s-a luat un organ: inima lui Adam Fischer, ficatul lui Carl-Eric Grimås și corneea lui Semira Ackerman. Fabian a cotit pe Timmermansgatan și și-a dat seama că se îndreaptă spre casă, deși habar n-avea ce o să facă acolo. Desigur, va trebui să le cercetăm dosarele medicale înainte să putem fi complet siguri, dar bănuiesc că toți trei au fost pe lista de așteptare din Suedia pentru noi organe și

au hotărât în schimb să cumpere unul pe piața ilegală. Iar acum cineva culege acele organe.

– Bine, dar de ce? E posibil să le folosească din nou? Trebuie să existe o limită a numărului de transplanturi ale unui organ.

– Sunt sigur că trebuie să fie. Însă, dacă tot ce căuta el erau organe noi, există victime mult mai la îndemână decât ministrul justiției, de exemplu.

– Poate că vrea să pedepsească victimele pentru că au păcătuit și să le dea o lecție lor și oricui s-ar mai gândi să folosească un organ ilegal?

– Nu, atunci nu s-ar mai fi străduit atât de mult să-și ascundă urmele și să pună totul în cărca lui Ossian Kremph. Orice o fi, e ceva personal.

– Și patologul acela, cum îl cheamă? Mai știm ceva despre el?

– Gidon Hass. Nu știm mai mult decât că și-a pierdut urma după ce a fost concediat de la institutul din Abu Kabir. Mi-ar plăcea foarte mult să fac o căutare mai amănunțită, dar nu prea știu cum s-o fac acum, când ancheta este în mod oficial închisă.

– Și de când te oprește pe tine asta?

Îl citise perfect. Până acum nu-și dăduse seama de propriile intenții. Firește, el se bazase anume pe faptul că Niva a efectuat deja căutarea.

– Crezi că nu știu că lucrați iar împreună?

– Despre ce vorbești?

– Ia mai taci. Cine altcineva ar fi avut acces la convorbirea dintre Grimăs și Edelman? Să nu vii apoi să zici că nu te-am prevenit.

– Ai mai spus asta o dată.

– Și merită să fie spus din nou. Că veni vorba despre acea convorbire, îmi poți trimite înregistrarea?

– Sigur, o s-o fac de îndată ce am ocazia.

- Poate că a sunat ca o întrebare, și îți cer scuze. Voiam să zic că vreau s-o faci acum. Adică pe loc.

- Malin, sunt în mașină și...

- Atunci trage pe dreapta. Fabian, vorbesc serios, o să mă țacănesc dacă nu capăt curând ceva în care să-mi înfig dinții.

Fabian s-a uitat în jur după un loc de parcare pe Fatburgatan, când un Volvo negru a apărut în fața lui și a făcut la dreapta pe Swedenborgsgatan, cu toate că nu era permis decât pentru autobuze.

- Bine, dar să știi că am ascultat-o de câteva ori și singurul...

- O să mă țacănesc de-a binelea.

Fabian a găsit un loc liber.

- Bine, ai o adresă de e-mail personală?

- *andersamalinesebrev@hotmail.com*.

- Cum, o adresă comună?

- Da, însă el n-o folosește niciodată. Hai odată.

Fabian a găsit e-mailul cu expeditor necunoscut și *M-am înșelat...* ca subiect și i l-a trimis lui Malin.

- Trebuie să ajungă acum la tine, a zis, după care a închis, a coborât din mașină și s-a dus spre intrarea în blocul său.

Primul lucru care l-a făcut pe Fabian să reacționeze a fost faptul că ledul roșu nu clipea când a introdus codul. Crezând că a greșit cifrele, a repetat procesul de trei ori până să-i dea prin cap că ușa de la intrare era descuiată. Nu era prima oară când încuietoarea se bloca. Era mai degrabă regula decât o excepție faptul că nu mai funcționa de îndată ce temperatura scădea sub zero grade.

Totuși, i s-a părut că ceva nu e în regulă, și de cum a coborât din lift au dispărut toate celelalte îndoieli.

Ușa era întredeschisă, cu încuietoarea scoasă din butuc. A deschis-o cu grijă și a intrat.

Era clar încă din hol că oricine o fi fost acolo plecase deja. Lăsase în urmă harababură, sertare trase, mobile răsturnate și mormane de haine, și părea că cel care făcuse asta era aceeași persoană care scosese dosarele din Biroul Național de Investigații Criminalistice și cercetase apartamentul lui Ossian Kremph seara trecută.

Dar ce anume căuta?

Păpușa de porțelan?

S-a dus în living și și-a dat seama la lumina sfeșnicului că și această cameră arăta ca un mic câmp de luptă. A așezat canapeaua la loc, a pus pe ea pernele, apoi s-a așezat și a cercetat dezastrul, surprins că el și Sonja aveau, de fapt, atât de multe lucruri, încât se putuse crea un haos atât de mare.

N-a auzit nimic. O ușoară schimbare a presiunii aerului a fost destul ca Fabian să ridice privirea și, dintr-o singură mișcare, să se rostogolească în spatele canapelei.

Acum îi auzea. Erau în hol și se îndreptau spre living. Așadar, se întorseseră. Și-a analizat la iuțea-lă variantele, până să decidă că nu-i rămâne decât confruntarea. De data asta n-avea de gând să-i lase să scape.

– Doamne, Dumnezeule, locul ăsta arată ca... a exclamat unul dintre ei.

Fabian a recunoscut și vocea, și expresia. Dar numai după ce a auzit vocea celuiilalt lucrurile s-au lămurit. Și s-a simțit zăpăcit de-a binelea.

– Da, probabil că așa arată la tine acasă.

Fabian s-a ridicat în picioare.

– Nu vă supărați, dar pot să vă întreb ce căutați la mine acasă?

Tomas s-a răsucit, surprins, și și-a ațintit pistolul spre Fabian.

– Hei, la naiba, potolește-te. Nu vezi că-i Fabbe? Jarmo a împins în jos brațele lui Tomas.

– Da, acum văd. *Sorry*. Ce naiba s-a întâmplat aici? Locul ăsta arată ca...

– Exact asta mă întreb și eu. Fabian s-a apropiat de ei. Se pare că cineva crede că posed ceva prețios. Doar că nu pricep ce ar putea să fie. Deja au luat de la Birou toată investigația.

Tomas și Jarmo s-au uitat unul la altul.

– La ce investigație te referi? a întrebat Jarmo, după o scurtă tăcere.

Fabian se pregătea să răspundă, dar s-a oprit.

– Ce-ar fi să-mi spuneți mai întâi ce căutați aici? Din câte văd, nu e ca să-mi urați Crăciun fericit.

Tomas și Jarmo s-au uitat unul la altul și au dat din cap în tăcere, apoi s-au răsucit spre Fabian, ca și cum ar fi exersat mișcarea în fața oglinzii.

– Suntem aici pentru că voiam să vorbim cu tine, a zis Jarmo.

– În afara orelor de program, a adăugat Tomas, vârându-și pistolul în tocul de la umăr.

– Este despre investigația legată de Grimăs și Fischer.

– Și Semira Ackerman.

– Semira Ackerman? a repetat Fabian.

– Da, e femeia din autobuz care...

– Știu cine e, l-a întrerupt Fabian.

– Nu credem că s-a înecat dintr-un accident, a explicat Jarmo.

– Sau că Kremph i-a omorât, a continuat Tomas.

Mai întâi el însuși, apoi Malin. Iar acum chiar și Tomas și Jarmo.

– Și pe ce teme?

- E destul să parcurgi dosarul anchetei de la cap la coadă. Sunt o mulțime de lucruri care nu se leagă, a zis Tomas.

Fabian a încuviințat din cap, abătut.

- Ceea ce explică de ce lipsește.

- Se întâmplă că nu-i prea departe.

- Cum, știi cine l-a luat?

Tomas a încuviințat din cap, cu un zâmbet mulțumit.

- Poate c-ai vrea să ne dai o mână de ajutor?

*Du lille snaps som for mig står, nu skal du ud og vandre!
 Du ved besked, du skal derned, og mødes med de andre!
 Og sig til dem du møder der, de ej skal være triste!
 Der kommer nemlig mange fler'. Du bliver ej den sidste!
 Skål!¹*

Toți au ridicat paharul. Chiar și Dunja, cu toate că n-a luat decât o înghițitură înainte să-l pună la loc. Băuse deja prea mult și, dacă era să aibă cea mai mică șansă să-l aducă pe Sleizner acolo unde voia, nu trebuia să mai bea nici o picătură. În orice caz, rochia își atinsese scopul și îl făcuse să fie din nou binedispus după cearta lor de sâmbătă.

– Hei. Nu mă păcălești tu pe mine. Sleizner și-a concentrat privirea pe paharul ei de tărie încă plin. La masa asta nu contează decât un singur lucru, și acesta este paharul băut până la fund.

– Și eu, care credeam că anul acesta o să ne controlăm mai bine. Nu de asta ați mutat petrecerea într-o luni? a zis Dunja, silindu-se să zâmbească.

– Ascultă, am fost de la început împotriva tâmpeniei ăsteia. Păi, zău așa. O petrecere de Crăciun luna? Ce

¹ Cântec de petrecere danez

mama naibii de idee mai e și asta? Aproape că îți vine să crezi că am ajuns sub ocupație suedeză. Sleizner a izbucnit în râs. Hai acum, să le arătăm noi cine-i mai tare.

Și-a umplut paharul și l-a ridicat.

– Kim, pe bune. Eu chiar n-ar trebui să...

– Bine, hai să simplific lucrurile. În calitatea mea de șef al tău, îți ordon acum să golești paharul.

Dunja și-a dat seama că n-are încotro și a înghițit alcoolul rece, care i-a ars gâtul. Seara era pe cale să-i scape din mâini. Încă nu avusese nici o ocazie să aducă în discuție redeschiderea anchetei fără să pară tras de păr, și curând avea să fie prea târziu.

– Așa mai merge. N-a fost chiar atât de rău. Și o să-l umplu la loc.

I-a umplut iar paharul până ce aproape că a dat pe dinafară.

– Kim, vreau să vorbesc cu tine.

– Sigur. Nici o problemă.

– Este despre anchetă.

– Da, și ar trebui să știi cât de impresionat sunt de această rezolvare rapidă. Ca să nu mai spun cât de mândru. Nu orice polițist are asta în sânge, dar e clar că tu ai. Instinct, sau ce naiba o fi. Dar tu ești cu siguranță una dintre cei puțini. Bang! De-abia te-ai apucat de treabă și s-a rezolvat. Incredibil...

– Și tocmai despre asta voiam să vorbim. Instinctul îmi spune că ar trebui...

– Știi, nu numai departamentul meu vorbește despre tine. Sleizner a dat pe gât niște bere. Am vorbit mai sus în clădire și, poți să mă crezi, dacă o ții tot așa, o să ajungi departe. Dacă nu țin ochii deschiși, curând tu o să tragi sforile. Noroc! a zis, ridicând paharul de tărie.

Ca să evite altă tâmpenie despre cât de important e să bea mai departe, Dunja l-a golit și ea pe-al ei.

- Kim, știu că analiza ADN-ului arată că este Willum-sen. Însă, în același timp, sunt convinsă că nu este el și e ceva care nu se leagă.

- Dunja... Vino încoace. I-a făcut semn să se apropie. Țsta nu-i un lucru pe care să-l discutăm aici. A împuns împrejur cu arătătorul.

- Nu, știu asta. Dar am nevoie de aprobarea ta ca să continui de îndată ce...

Sleizner i-a pus degetul pe buze.

- Sunt prea multe urechi ciulite prin preajmă. Și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat. Vino. Știu un loc ceva mai intim.

Dunja s-a ridicat un pic prea repede și a trebuit să se sprijine de spătar până și-a regăsit echilibrul.

- Vai de mine, ai nevoie de ajutor?

Sleizner i-a oferit brațul.

- Nu, nu-i nevoie, a zis Dunja, cu toate că trebuia să se concentreze la fiecare pas ca să nu se împiedice mergând prin sala împodobită, unde nivelul zgomotului dovedea că cei mai mulți uitaseră deja că, de fapt, este o zi de luni.

- Bine, spune-mi. *I'm all yours*¹, a zis Sleizner, deschizând ușa biroului său.

- De fapt, nu sunt multe de spus, a zis Dunja, urmându-l înăuntru. Doar că vreau aprobarea ta ca să continui ancheta, preferabil fără Hesk. Îmi pune bețe în roate din clipa în care m-ai pus la conducerea anchetei.

A așteptat o reacție.

Ar fi trebuit să știe ce urmează. Ar fi trebuit să priceapă că despre asta era vorba de fapt, cu tot preambulul

¹ Sunt la dispoziția ta

ăla despre competență și viitor. Țsta era prețul pentru a putea obține ce voia.

Și totuși, a fost total nepregătită să-i simtă buzele crăpate peste ale sale. În așa măsură, încât i-au trebuit câteva secunde ca să se dezmeticească și să-și dea seama ce e pe cale să se întâmple. Până să-și poată propti mâinile în pieptul lui și să se îndepărteze de el.

Sleizner a răs și și-a desfăcut brațele.

– Dunja... Știu că vrei și tu. Putem să ne prefacem în continuare și să ne mai jucăm un pic. Însă oricine poate să vadă asta de la o poștă. Cum îl cheamă? Carsten? Trebuie că-ți dă mult prea puțin. Dacă îți dă ceva. Crede-mă, văd cum te fâțâi pe-aici și nu-ți dorești nimic mai mult decât să fii luată. Și-a strâns pumnul. În toate felurile, ca să simți că ești vie. Am dreptate?

S-a aplecat spre ea. Atât de aproape, încât putea să-i simtă răsuflarea încărcată de alcool. Ar fi trebuit să strige cât o ținea gura, să-i sfâșie cu ghearele mutra și să-i tragă un genunchi între picioare. Dar n-a făcut nimic din toate astea. Ca și cum ar fi fost hipnotizată, l-a lăsat să o culce pe canapeaua de piele și să-i bage mâna sub rochie, tot mai sus.

– Și, îți promit, poți să te liniștești cu totul, a continuat. Sigur că poți continua ancheta, dacă asta îți dorești. I-a lins urechea, în vreme ce degetele nerăbdătoare scormoneau pe sub marginea chiloților. Câtă vreme avem micul nostru secret, poți, în esență, să faci tot ce poțtești. Nu sună bine?

A sărutat-o iar și i-a împins în gură limba groasă, când, deodată, lumina fluorescentă din tavan s-a aprins și și-a împrăștiat strălucirea rece. Sleizner n-a avut la dispoziție decât o secundă ca să se răsucescă înainte ca Hesk să-l smulgă de pe canapea.

– Porc împuțit! Porc împuțit ce ești!

- Jan, știu că trebuie să fie stânjenitor pentru tine, dar se întâmplă să fim doi adulți care consimt și știm exact ce facem, a zis Sleizner, trecându-și o mână prin păr.

- Nu prea cred. Mai ales nu după toate prin câte a trecut ea de curând.

- Poți s-o întrebi singur.

Hesk s-a întors spre Dunja, care își aranja rochia.

- Dunja, e adevărat? Vrei asta?

Dunja a încercat să se uite în ochii lui Hesk, însă n-a putut. Cumva, înțelegea că ar trebui să fie ușurată - încă un minut sau două și avea să fie prea târziu -, dar nu putea să simtă decât rușine.

- Dunja, să știi că n-am nici o problemă să fac pe dată plângere. Și-a scos telefonul și l-a ținut în fața ei. Dar e alegerea ta.

Ea s-a răsucit spre Sleizner și s-a uitat în ochii lui. Privirea lui nu era deloc ocolită sau șovăielnică. Dimpotrivă, în spatele feței complet calme, fără expresie, ghicea un surâs.

De parcă ar fi știut deja ce o să răspundă ea.

„– Bine. Și, auzi, apropo... Mulțumesc.
– Cu plăcere.“

Convorbirea s-a încheiat și clipul audio s-a sfârșit. Malin Rehnberg nici nu mai știa de câte ori ascultase discuția dintre Herman Edelman și Carl-Eric Grimås. Și totuși, simțea că nu e lămurită. După prima ascultare fusese surprinsă de puținătatea informațiilor noi și i s-a părut în principal o confirmare a tot ce știa deja. Dacă teoria lui Fabian era corectă, putea să se refere, pur și simplu, la ficatul transplantat ilegal al lui Grimås și la Ambasada Israelului.

Însă după a doua ascultare a început să aibă îndoieli, iar după a treia și a patra i-a fost clar că mai erau destule de descoperit. Avea impresia că discuția era construită pe mai multe straturi și că singura cale de a ajunge până la miez era să o asculte iar și iar. Strat cu strat.

Primul lucru pe care l-a identificat a fost că amândoi păreau să știe exact despre ce vorbesc și că Grimås părea chiar să fie sătul până peste cap de subiect, dar, în același timp, amândoi păreau să nu aibă habar ce urma să se întâmple. Cea mai mare parte a îngrijorării lor se învârtea în jurul consecințelor în cazul în care

adevărul ieșea la lumină și a faptului că ministrul justiției ar fi silit să-și dea demisia. Posibilitatea să-l ucidă cineva pe Grimăs și apoi să-l despice și să-l golească de organele interne nici măcar nu se apropia de ceea ce-i speria pe ei.

Al doilea a fost despre scurgerea de informații, sau *afurisita aia de scurgere de informații*, cum îi zicea Grimăs. În realitate, n-a fost deloc așa ceva, ci un făptaș care avea cu totul alt plan decât să-i ofere presei bârfe. Dar nu asta a fost ceea ce i-a stârnit interesul. A așezat săgeata pe afișajul orei pe care îl memorase în sfârșit și a apăsat pe bara de spațiu.

„- Din câte am înțeles, sunt multe indicii că e cineva dinăuntru, care are acces la chei și coduri. Problema e că n-au fost în stare să găsească pe nimeni fără...”

- Ia stai un pic. Cum adică, dinăuntru? Vrei să zici că cineva dintre angajații tăi ar fi...

- Calle, nu știu.“

A oprit înregistrarea. Existau, evident, bănuieli serioase că este vorba despre cineva din personalul ambasadei. Dar nu pricepea ce voia Edelman să spună cu „*Problema e că n-au fost în stare să găsească pe nimeni fără...*”? Ce anume nu avea cineva? Implicarea poliției, sau poate că Edelman se pregătea să spună în *afară de când* l-a întrerupt Grimăs? Sau poate că era o virgulă după *cineva*, și fără era începutul unei noi propoziții subordonate?

Alternativele erau aproape infinite și ea scrisese o listă lungă de continuări posibile care aveau sens. În cele din urmă s-a oprit la un cuvânt.

Alibi.

Fraza completă a devenit: *Problema e că n-au fost în stare să găsească pe nimeni fără alibi.* Era perfect logic. Bănuiau că e cineva din personal, însă fiecare și-a

putut dovedi nevinovăția. Ceea ce însemna fie că unul dintre ei avea un alibi fals, fie că nu era deloc cineva din interior, ci destul de îndepărtat ca să nu apară pe lista personalului, dar destul de apropiat ca să aibă acces la chei și coduri.

Cu toate că oprise sonorul telefonului, el a început să vibreze ca o jucărie cu arc pe măsura de lângă pat. Tocmai când ajungea, în sfârșit, la ceva. Acum gândurile i se împrăstiaseră, și nu știa dacă va avea destulă putere ca să și le adune iar.

Era Anders, tocmai ceea ce-i lipsea. Încercase să dea de ea de atâtea ori, încât, dacă nu răspundea curând, ar fi putut fi îndreptățit să ceară divorțul.

- Bună, iubitul, a zis, încercând să pară că de-abia s-a trezit.

- De ce nu răspunzi?

- Ăăă... Nu asta am făcut acum?

- Nu lucrezi, nu?

- N-aș îndrăzni, având în vedere cât m-ai pisălogit. Dar de asta m-ai sunat și m-ai trezit din somn?

- Ești sigură?

Malin a dat drumul unui oftat exagerat.

- Crezi că te-aș minți de la obraz? a întrebat, observând, spre propria surprindere, cât de bine se pricepea la înșelăciuni.

- Nu, dar...

- Bine. Pentru că sunt pe jumătate drogată, fără să am habar ce se petrece dincolo de ușa rezervei. N-am avut nici măcar puterea să deschid laptopul de când ai fost aici.

- Bine, te rog să mă ierți. Nu voiam să... Doar că sunt așa de...

- Îngrijorat. Iubitule, știu. Dar asta nu mă ajută cu nimic în acest moment. Nu vreau decât să se termine totul. Mai e ceva?

- Nu. Sau, de fapt, da. Ursula a fost aici ieri. I-ai spus tu să pună la fereastră bucătăriei perdele de Crăciun?

- Nu. Ce, a făcut asta?

- Da, și sunt... cum să le zic... urâte rău. Nici măcar nu le pot descrie și știu că, probabil, sunt considerate foarte frumoase pe coclauri prin Polonia. Dar îmi taie cu totul pofta de mâncare, și acum nu știu ce să fac. Nu vreau nici măcar să le ating.

Malin înțelegea exact ce vrea să spună Anders. Cu un an sau doi înainte, femeia de serviciu a început să se amestece în decorarea casei lor. Dintr-odată, taburetul ponosit pe care Malin îl moștenise de la bunica a ajuns, spre încântarea lui Anders, într-o boxă din pivniță. Însă când, în săptămâna următoare, cuvertura lor albă de puf a fost înlocuită cu o chestie sintetică înflorată, până și el s-a săturat și, uniți de data asta, au împăturit-o și au pus-o la loc pe cea albă.

Ceea ce s-a dovedit a fi o mare greșală.

Ursula n-a zis nimic. Dar, încetul cu încetul, fără greș, i-a pedepsit începând să curețe mai neglijent. După câteva săptămâni, au încercat să-i amintească printr-un Post-it discret că e praf sub pat și că interiorul frigiderului trebuie să fie și el curățat. Dar n-a fost. În cele din urmă au pus la loc cuvertura înflorată, care le dădea un șoc de câte ori o atingeau. De acum se obișnuise și cu ea, și cu piticul de grădină pe care l-a primit când a împlinit...

Din senin, pe Malin a izbit-o un gând la fel de neașteptat ca faptul că rămăsese însărcinată, cu gemeni, la câteva săptămâni după ce renunțaseră să mai încerce.

Era atât de evident, încât nu-i venea să creadă că nu-i dăduse prin cap.

- Iubito, mai ești acolo?

- Da, însă...

- Ce ar trebui să fac? O să-și iasă din minți cu totul dacă le dau jos.

- Anders, nu știi. Dar trebuie să închid. Doctorul poate să apară în orice moment și trebuie să merg mai întâi la toaletă.

- Dar stai un pic, nu crezi că o se se înfurie dacă eu...

- Vorbim mai încolo. Te iubesc.

A închis, s-a lăsat pe spate în pat și a închis ochii ca să se concentreze la loc cât mai repede posibil.

Nu era sigură. Însă faptele păreau să se potrivească cu ideea că făptașul ar putea să fie cineva dintre cei care făceau curățenie. Nu numai că aveau acces la chei și la coduri. Erau acolo când ceilalți angajați plecaseră acasă. În plus, dacă veneau de la o firmă de curățenie exterioară, puteau să fie considerați „din interior“ chiar dacă nu făceau parte din personalul ambasadei.

Exista un singur mod de a afla.

Dunja s-a trezit dintr-odată și și-a dat seama că trebuie să fi adormit. Era prinsă cu o centură de siguranță și totul în jur se scutura. Nu-și dădea seama unde se află sau cum a ajuns acolo.

- Ne apropiem de aeroportul Arlanda din Stockholm și vă rugăm să nu vă desfaceți centurile până ce nu se oprește avionul și nu se stinge lumina de avertizare, s-a auzit o voce în difuzoare.

Pe când avionul frâna, totul i-a revenit rapid în minte. Gura scârboasă a lui Sleizner peste a sa. Hesk, care și-a riscat cariera și s-a oferit să facă plângere. El, care de obicei nu crâcnea. Poate că ăsta era felul lui de a-și cere iertare. Și tot ce a putut ea să facă a fost să-și scuture capul și să-l roage să-i cheme un taxi. Nu-și dorea decât să iasă de acolo și să pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

Blågårdsgade, numărul 4, i-a spus șoferului de taxi. Dar, pe când treceau de termometrul de neon din Rådhuspladsen¹, care arăta minus cinci grade Celsius, și-a dat seama că *Blågårdsgade* este ultimul loc unde ar vrea să meargă. De ce să zacă acasă singură? Dacă era cineva care ar fi putut s-o consoleze după toate

---

¹ Piața Primăriei

cele întâmplare, acela era Carsten. Dorul de el a lovit-o cu putere și nu i-a dat de ales, trebuia să meargă la Stockholm.

Șoferul a clătinat din cap, dar a fost de acord să facă o întoarcere ilegală dintr-o mișcare în dreptul hotelului Alexandra și a dus-o la aeroportul Kastrup. A avut noroc să găsească bilet la un avion care decola peste cincizeci și cinci de minute. Dispoziția i s-a îmbunătățit de cum a trecut de punctul de control și a comandat un pahar de vin alb la barul cu fructe de mare.

Și acum, pe când ieșea pe ușile turnante în aerul din Stockholm, care nu era nici pe departe la fel de greu de respirat ca aerul de acasă, i se părea că incidentul din biroul lui Sleizner nu s-a petrecut. A râs de propria comportare impulsivă. Carsten avea să fie surprins, cu siguranță. Ea, căreia îi plăcea grozav să aibă întotdeauna controlul situației și să fie cât mai bine pregătită, în acest moment numai așa nu era.

Nu avea la ea decât portofelul, rochia roșie mult prea scurtă și paltonul. Din fericire, avusese prevederea să meargă la petrecerea de Crăciun încălțată cu cizmele și să-și pună pantofii cu toc înalt într-o sacoșă. Altfel ar fi trebuit să folosească o roabă, pentru că o dureau îngrozitor picioarele.

A făcut semn unui taxi și i-a spus șoferului în cea mai limpede suedeză de care era în stare s-o ducă la hotelul Clarion din Skanstull. Era prima sa călătorie la Stockholm și, până acum, nu era prea impresionată. Nu văzuse altceva decât o îngrămădeală de drumuri și viaducte de beton.

De-abia după ce au trecut printr-un tunel lung și-a dat seama că nu o păcăliseră cei care spuneau că Stockholmul este unul dintre cele mai frumoase

orașe din lume. Pentru că, dintr-odată, priveliștea s-a deschis și a putut să vadă apa înghețată înconjurată de luminile de la nenumărate ferestre. Nu știa dacă era gheața imensă acoperită de zăpadă sau cerul limpede, plin de stele, podul luminat aflat mai departe sau dealurile din Södermalm cu pantele abrupte acoperite de clădiri. Nu se putea gândi decât la faptul că este cu adevărat nespus de frumos.

Apoi s-a întors în iadul de ciment care i-a blocat vederea restul drumului până la hotel.

– Nu vă supărați, cum ziceați că îl cheamă? a întrebat tânărul cu mustață subțire de la recepție, cu toate că Dunja îi spusese deja de două ori.

– Carsten Røhmer, a zis cât de rar a putut. Carsten cu „c” și Røhmer cu „ø” danez și „h” după „ø”. Să scriu?

– Nu, nu-i nevoie, a zis bărbatul, zâmbindu-i ca să arate că nu se supără că a fost deranjat din cititul unei cărți, în vreme ce degetele lui lucrau pe tastatură.

Dunja nu pricepea ce e așa de complicat cu găsirea numărului unei camere, însă funcționarul de la recepție se purta ca și cum ar fi spart un server ultrasecret. După câteva minute și-a luat ochii de la ecran și și-a apăsat mustața cu degetele.

– Din cât văd, doar el e cazat.

– Da, dar sunt logodnica lui și îi fac o surpriză. Nu știe că sunt aici.

– Din păcate, nu pot să dau oricui cheia camerei.

– Înțeleg asta. Dar eu nu sunt oricine. După cum am spus, sunt iubita lui.

– *I'm sorry, I don't understand?*¹

¹ Îmi pare rău, nu înțeleg.

*- I'm his fiancée and this is a surprise. That's why the booking only says one person.*¹

Bărbatul a încuviințat din cap, cu toate că zâmbetul pierise de mult.

*- I'm sorry, but I can't...*²

*- Look. If it's about money I've got no problem paying for an extra person. As long as you give me a fucking key.*³

I-a întins cardul bancar și s-a uitat la el cu o expresie atât de insistentă încât, în cele din urmă, n-a avut încotro și s-a supus.

Camera era la etajul cinci și în lift Dunja a profitat de ocazie ca să-și aranjeze părul și să-și îmborsățească rujul și chiar înainte să bage cheia în ușă a sfidat durerea de picioare și le-a îndesat în pantofii cu toc înalt.

A deschis ușa încetișor și a pășit prin holul întunecat. Era mai mare decât se aștepta, așa că nu a văzut patul sau pe Carsten. Dar l-a auzit mormăind și un telefon pus la loc. Ca să nu aibă timp să bănuiască ceva, a intrat repede în cameră și și-a desfăcut brațele. „Ta-daaa!”

Nu știa la ce reacție se aștepta. Dar cu siguranță sperase să fie mai mult. Carsten era întins pe pat, cu pieptul gol, uitându-se la ea ca și cum tocmai ar fi fost concediat. Nu știa cum să-i interpreteze reacția. Era foarte surprins sau îngrozit de-a binelea?

- Bună. Sunt eu, Dunja. Nu te bucuri?

Și-a fluturat mâna spre el, și de-abia atunci a afișat el un zâmbet. Parcă la comandă.

¹ Sunt logodnica lui și asta e o surpriză. De aceea la cazare apare doar o persoană.

² Îmi pare rău, dar nu pot...

³ Uite ce-i. Dacă e vorba de bani, n-am nici o problemă să plătesc pentru încă o persoană. Câtă vreme îmi dai o afurisită de cheie.

- Scuze, iubito. Doar că eu... Nu mă așteptam ca tu să...

- Vin la Stockholm. Păi, suntem doi în situația asta. Și-a scos pantofii. Dar nu strică o mică surpriză din când în când, nu?

S-a îndreptat spre el în patru labe și s-a întins ca să primească un sărut.

- Stai... a oprit-o el. Nu pricep. Ce se întâmplă? Nu te duceai azi la petrecerea de Crăciun?

- Da, dar știi cum e întotdeauna și, după toate cele întâmplate, era ultimul lucru de care aveam chef, așa că mai bine am luat avionul și am venit la tine.

- Bine, dar... Carsten s-a scărpinat la ceafă, uitându-se în altă parte înainte s-o privească iar în ochi. Vreau să zic... Cum te simți, de fapt? Nici n-am avut vreme să vorbim. Eu doar am... Trebuie să fi fost îngrozitor.

Dunja a încuviințat din cap. Nu putea suporta să răspundă la toate întrebările și l-a făcut să tacă punându-și gura pe a lui.

În primele faze ale relației lor, cu cât dura mai mult, cu atât mai bine. La începutul iubirii. Părea că n-o să se mai termine niciodată.

Sărutul.

Buzele lor se întâlneau într-un număr infinit de combinații, fiecare dintre ele cu o mică senzație. Limbile lor nu se mai săturau una de alta, și adora gustul lui, ca să nu mai vorbim de răsuflarea lui caldă, umedă. Fiecare se pierdea și aproape se îneca în privirea celuilalt, și ea crezuse că așa avea să fie veșnic.

Dar, după un pic mai mult de șase luni, Carsten a început să-și închidă ochii. S-a gândit să-l întrebe de ce, dar a preferat să ignore faptul și a sperat că în curând o să-i deschidă iar. Dar sărutările lor s-au scurtat

și limba lui părea că obosise să se joace cu a ei. După o vreme, și-a luat inima-n dinți și l-a întrebat ce nu e în ordine sau dacă răsuflarea ei miroase urât. Și în ziua de azi își amintea că el doar a făcut semn că nu și s-a înfipt în trupul ei. De atunci, și ea a început să închidă ochii, iar după câteva săptămâni nu se mai sărutau deloc.

Dar acum se sărutau din nou, și el chiar se uita la ea. Și totuși, ceva părea să nu fie în ordine. Ceva... Nu reușea să-și dea seama exact. Era ceva cu privirea lui ezitantă, care se tot abătea de la ea. Sau limba, care se mișca un pic prea harnică.

S-a desprins din sărut.

- Ce e? a zis el. Îmi miroase gura?

- Nu, doar că trebuie să... Știi tu, după călătorie. S-a tras înapoi de pe pat. Mă întorc imediat.

- Dar, stai... Ce-ai zice să bem ceva la bar?

- Sigur. Doar să mă înviorez un pic.

- Da, dar...

- Nu stau mult. Promit.

A deschis ușa băii, a intrat și a încuiat-o. Lucru pe care îl făcea întotdeauna, cu toate că erau împreună de aproape cinci ani. Nu se așeza niciodată pe WC când Carsten era alături, trudindu-se cu ața dentară.

Însă nu de aceea încuiase ușa acum.

La început dăduse la o parte gândul. Dar fusese evident din clipa în care intrase în cameră. Poate că ceea ce i-a dat indiciul a fost lipsa de bunăvoință a recepționarului sau sunetul telefonului pus la loc. Nu era sigură. Încercase să-și spună că nu-i decât faptul că are nervii în piuneze. Dar, după ce s-au sărutat, n-a mai putut să dea vina pe stres. Și totul a fost confirmat după ce a aprins lumina din baie.

Un prosop lipsea de pe suport. Punga cu casca de duș fusese desfăcută. Paharul cu periuța de dinți a lui Carsten era răsturnat pe chiuvetă, lângă crema de ras și o cutie verde de scobitori ambalată în plastic. Dar nu vedea loțiunea după ras scumpă pe care i-o cum-părase pentru pielea lui sensibilă. În plus, perdeaua era trasă peste cadă.

Așa de al dracului de penibil, și-a zis, pe când făcea doi pași neauziți și smulgea deoparte perdeaua. Nici una dintre ele n-a zis nimic, și Dunja nu s-a putut ab-ține să observe că, evident, era genul lui. Bucle blonde lungi care se înfoiau în toate direcțiile. Sâni care se comportau ca și cum legile gravitației n-ar fi existat. Era culcată pe spate în cadă, încercând să se acopere cu prosopul lipsă și avea împrăștiate în jur toate pro-dusele ei de machiaj și loțiunea după ras a lui Carsten, pe care le înhățase în grabă.

Dunja n-a știut cum să reacționeze. Situația era atât de absurdă, încât se simțea zăpăcită de-a binelea. Prin urmare, a fost la fel de surprinsă ca acea femeie când s-a aplecat, a înhățat sticla de loțiune, a dat drumul la duș la temperatura cea mai scăzută și a plecat din baie.

– Ești gata? a întrebat Carsten, care acum se dăduse jos din pat și începuse să se îmbrace.

– Da. Gata de-a binelea.

Și-a luat pantofii cu toc înalt de pe podea și a pornit spre ușă.

– Dar, Dunja! Stai, acum ce mai e? De ce... Îl auzea mergând după ea. Dar spune ceva. Nu poți doar să...

N-a mai auzit nimic altceva după ce și-a luat pal-tonul și sacoșa cu cizmele și a închis în urma ei ușa izolată fonic. Și, spre propria surprindere, nu i-a părut deloc rău când a aruncat sticla cu loțiune după ras într-un coș de gunoi de pe coridor, în drum spre lift.

Dimpotrivă.

Fabian a ieșit din bucătărie cu cafea proaspătă și a trebuit să-și reamintească sieși că este, de fapt, în propriul living, nu într-un centru de investigații aflat departe sub pământ. Cu ajutorul lui Tomas și al lui Jarmo, în mai puțin de două ore reușise să deretice după spargere și așezaseră mobila în așa fel încât masa extensibilă din sufragerie, desfăcută complet, se afla în mijlocul încăperii, iar canapeaua și fotoliile erau de-a lungul pereților. Toate documentele anchetei erau despachetate și pereții erau acoperiți cu fotografiile, însemnările și indiciile care dispăruseră din camera de anchetă inițială.

Din fericire, Jarmo fotografiase totul înainte să împacheteze lucrurile la sediu, așa că în cea mai mare parte erau așezate și catalogate exact ca înainte. Niva a sosit după o oră cu echipamentul ei, și acum erau pregătite și conectate toate ecranele, calculatoarele și imprimantele, precum și câteva cutii negre cu lumini care clipeau.

Nu mai lucraseră niciodată împreună atât de eficient. Obișnuita trăncăneală era suspendată și toți aveau un scop comun – să-l identifice și să-l aresteze pe adevăratul făptaș. Persoana care îi trăsese pe sfoară

și îi prostise cu indicii false atât de amănunțite, încât ancheta era, în mod oficial, închisă.

– Hmm..., a zis Jarmo, turnând în cești cafeaua aburindă. Pornim?

– Pot să încep eu, a zis Fabian, și le-a spus celorlalți de evenimentele din ultimele douzeci și patru de ore. Convorbirea înregistrată dintre Edelman și Grimăs. Că a găsit un pasaj care lega apartamentul lui Ossian Kremph de apartamentul dezafectat și că așa a reușit făptașul să intre în locuința lui Kremph, să-i înlocuiască medicamentele și să planteze diferite dovezi incriminante. Le-a spus de camera video ascunsă și că era aproape sigur că făptașul a înecat-o pe Semira Ackerman și i-a scos corneea dreaptă puțin înainte să ajungă el acolo. Și le-a spus că urmele par să ducă la un patolog pe nume Gidon Hass prin intermediul Ambasadei Israelului din Stockholm. Când a terminat, s-a lăsat din nou tăcerea și nimeni n-a spus nimic câteva minute. Aveau nevoie cu toții să digere informațiile și să cugete înainte să poată merge mai departe.

– Patologul acela. Știm ceva mai mult despre el? a întrebat Tomas, în cele din urmă, amestecându-și băutura cu proteine.

– Este expert în transplantul de organe și până acum trei ani era la conducerea institutului de patologie din Abu Kabir. De atunci încoace pare să se fi dat la fund, a zis Fabian.

– Abu Kabir. Nu-i un oraș din Egipt? a întrebat Jarmo.

– Da, însă e și un cartier din Tel Aviv. Fabian s-a răsucit spre Niva. Ai reușit să dai de o fotografie a lui?

– Mă întrebam când o să vrei să știi.

Niva a printat o imagine și i-a înmânat-o.

Fabian l-a recunoscut imediat pe bărbatul din fotografie. S-a răsucit spre peretele pe care erau prinse

cu piuneze celelalte fotografii și a dat jos una în care fostul ambasador al Israelului Rafael Fischer stătea la masă alături de fiul lui, Adam.

– Vedeți? Acesta e el.

A arătat bărbatul așezat de partea cealaltă a fostului ambasador, care se apleca spre el ca și cum ar fi vrut să-i spună o taină.

– Da, desigur, a zis Jarmo, dând din cap. Asta explică legăturile victimelor cu Ambasada Israelului.

– În ce fel? a zis Tomas.

– În loc să se adreseze sistemului de sănătate suedez pentru un nou organ...

– Dar au încercat aici, l-a întrerupt Niva. Am căutat dosarele medicale ale victimelor, și toate trei s-au aflat pe listele de așteptare timp de câțiva ani, până la jumătatea anului 1998.

– Și ce s-a întâmplat atunci? a întrebat Tomas.

– Au fost scoase de pe lista de așteptare înainte să se efectueze transplantul.

– În loc de asta, s-au adresat ambasadorului, care i-a pus în legătură cu Hass, a zis Jarmo, întinzându-se.

– În ce-l privește pe fiul lui, Adam Fischer, n-am nici o îndoială, a zis Fabian. Cât despre Carl-Eric Grimås, probabil că a trebuit să se folosească de Edelman, care în acea vreme avea legături strânse cu ambasada.

– Așa că acum face tot ce poate ca să bage gunoiul sub preș, a zis Tomas.

Fabian a încuviințat din cap.

– Dar încă nu știm care este legătura cu Semira Ackerman. Știe cineva când a fost făcută această fotografie?

– În august 1998, la nunta surorii lui Adam Fischer, la Tel Aviv, a zis Tomas și a dat pe gât băutura cu proteine.

– Iarăși Tel Aviv, a zis Niva.

– Poate că atunci a căpătat Adam Fischer inima cea nouă? a zis Tomas. Asta ar explica de ce el e cel cu baston, nu tatăl lui.

Fabian a încuviințat.

– Fabian, în altă ordine de idei. Jarmo și-a pus lapte în cană. Când ai descoperit pasajul acela dintre apartamente?

– Aseară, cândva după ora nouă.

Jarmo s-a întors spre Tomas cu tâlc, apoi s-a uitat la Fabian.

– Așadar, pe tine te-am auzit în dormitor.

Fabian a încuviințat.

– Asta mă face să mă întreb cine mi-a spart apartamentul. Până ce ați venit voi, eram convins că e aceeași persoană care a confiscat dosarele de la sediu.

– Cu siguranță asta căutau. Însă noi am ajuns primii, a zis Tomas, zâmbind cu mândrie.

– Întrebarea este ce facem dacă se întorc? a zis Jarmo.

Au tăcut și au lăsat întrebarea să plutească în aer, ca și cum abia acum și-ar fi dat seama cât de puțin știu, în realitate. Nu se auzeau decât degetele harnice ale Nivei pe tastatură.

– Auziți, am o idee, a zis ea în cele din urmă, luându-și ochii de pe monitor. De fapt, îmi retrag cuvintele. E prea devreme ca să încep să vorbesc despre asta și, apoi, nici măcar nu sunt sigură să ar funcționa.

– Haide, zău. Ai început deja să ne spui, a zis Tomas.

– Bine... Putem presupune cu destulă certitudine că făptașul a fost în anumite locuri la un anumit moment. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Și, de fapt, avem câteva locuri confirmate. De exemplu, știm că a plecat din clădirea parlamentului pe ușa din spate

exact la ora 15.24, pe 16 decembrie. De asemenea, putem presupune că a fost în apartamentul dezafectat din Östgötagatan aseară, chiar înainte ca Fabian să ajungă acolo. Ce alte locuri mai avem?

- Avem caseta de supraveghere cu el plecând din parcare din Slussen în mașina lui Adam Fischer, a zis Tomas. Va trebui să verificăm ora exactă, dar cred că era după-amiaza zilei de optsprezece.

- Și depozitul din Shurgard, a zis Jarmo. Trebuie să fi fost acolo de mai multe ori. Doar că nu știm când.

- Bun, și cum crezi că am putea să folosim toate aceste informații? a zis Fabian.

- Dacă analizăm traficul mobilelor din releele din jurul fiecărui loc la momentul relevant, am putea găsi cel puțin un număr de mobil care se repetă. După asta, nu mai rămâne decât să fie localizată și arestată persoana respectivă.

Fabian nu știa ce să zică, și se părea că nici Tomas și Jarmo nu știau. Dar era sigur că își pun și ei aceeași întrebare ca el.

De ce nu s-a gândit nimeni la asta până acum?

Telefonul lui Fabian a început să sune, și apelul era de la un număr neafișat.

- Da, bună... a zis Fabian.

- Vorbesc cu Fabian Risk? a întrebat o voce feminină stresată.

- Da. Cu cine vorbesc?

- Carnela Ackerman.

- Ackerman?

- Sunt sora Semirei. Cred că m-ați văzut pe Stureplan vinerea trecută. Am putea să ne întâlnim? Știu cine a fost în casa dumneavoastră.

- Spuneți-mi când și unde.

- Gondolen. Aștept în spatele barului.

S-a auzit un clic înainte ca Fabian să poată răspunde.

Fabian intra prima oară în Gondolen de la prânzul de Crăciun al poliției. Fusese cu patru ani în urmă și aproape că uitase ce priveliște minunată oferea restaurantul. În ciuda întunericii și a norilor grei care se pregăteau să dezlănțuie alt viscol, era uluitor. Stockholmul era, practic, la picioarele sale. Trecând prin restaurant spre bar, a văzut totul, de la Turnul Kaknäs¹ din cartierul Gärdet până la zgârie-norii luminați din piața Hötorget și ceasul rotitor din neon roșu și verde al magazinului universal NK.

Nu era sigur că avea s-o recunoască pe femeia din Stureplan. Fusese concentrat pe sora ei, Semira. Însă și-a dat seama imediat, după expresia stresată cu care se tot uita în spate în vreme ce strângea în mână paharul, agitată, care este Carnela Ackerman și s-a așezat la bar lângă ea. Era foarte atrăgătoare și arăta ca un manechin cu părul ei lung, de un castaniu-auriu, cizme de piele, blugi, cămașă polo de un roșu-închis și un colier cu pietre mari.

- Nu știu ce informații ai primit de la poliție despre sora ta. Dar...

---

¹ Aici își au sediul transmisiunile TV și radio suedeze.

- Semira n-ar fi mers niciodată așa pe gheață, l-a întrerupt Carnela, fără să-și ia ochii de la pahar. Niciodată. În schimb, eu aș fi putut face asta. Întotdeauna m-am aruncat în necunoscut și am avut încredere că va fi cineva acolo să mă prindă. A luat o gură de vin și și-a scuturat capul. Mama zicea întotdeauna că eu i-am scos atâția peri albi, cu toate că n-am aterizat niciodată în brațele ei. Ci în ale Semirei. Nu m-a dezamăgit niciodată în toți acești ani, și când s-a ivit, în sfârșit, ocazia s-o răsplătesc, uite cum s-a terminat.

Se străduia să nu plângă, însă n-a putut să-și stăvilească lacrimile.

Fabian i-a dat un șervețel.

- Cum ai ajutat-o?

- Suferea de keratopatie buloasă, care i-a afectat una dintre cornee. În cele din urmă, a ajuns aproape oarbă la un ochi și suferea atât de mult, încât nu mai putea să facă nimic. Nici măcar să citească. Și îi plăcea grozav să stea cu o carte în mână.

Carnela și-a șters ochii.

- Deci, tu ești legătura cu Ambasada Israelului?

De-abia acum l-a privit în ochi.

- De unde știi asta? Lucrez acolo.

- Spuneai că știi cine mi-a spart locuința.

Ea a încuviințat, și-a deblocat mobilul și i-a arătat o fotografie cu doi bărbați în costume care intrau în Volvo-ul negru pe care îl văzuse Fabian lângă intrarea în blocul lui.

- Lucrează la Ambasada Israelului și încearcă să-l aresteze pe făptaș înainte s-o facă poliția.

Așadar, ambasada făcea propria anchetă. Evident.

- Ai idee cum au fost săvârșite omorurile și vreo teorie despre cine ar putea să fie? a zis Fabian.

Carnela a ridicat din umeri.

- Nu știu, însă se zvonește că cineva a reușit să pună mâna pe o listă sau un soi de document cu toate transplanturile intermediare de ambasadă. Ceea ce, de fapt, nu e chiar atât de ciudat. În acest moment, în tot biroul e o harababură cumplită, din cauză că tocmai ne strângem lucrurile ca să ne pregătim de mutarea în Nobel-parken. Vreau să știi că ați arestat persoana greșită și că probabil mai sunt câteva persoane pe lista aceea.

Fabian a încuviințat din cap.

- Ai putea să-mi dai niște nume?

Ea a făcut semn că nu.

- Carnela, cunoști pe cineva care se numește Gidon Hass?

Pe dată ochii ei au luat o expresie tensionată.

- Ce ai auzit despre el?

- Deci, știi cine este.

Ea a încuviințat din cap aproape imperceptibil.

- E văr cu ambasadorul și se află acum aici...

- Aici, adică la Stockholm?

Ea a încuviințat din nou.

- Și știi de ce se află aici?

Fără să răspundă, ea s-a uitat în spate și și-a terminat vinul.

- Carnela, dacă ai informații care ne pot ajuta să arestăm persoana care...

- Îmi pare rău, a zis ea. Dar asta nu se poate. Am spus deja prea multe.

Și-a luat geanta și a coborât de pe scaunul de bar.

- Carnela, stai... Te-a amenințat cineva?

Fabian a întins mâna ca s-o oprească, dar ea i-a împins-o deoparte și a pornit în grabă spre ieșire.

Crede-mă, văd cum te fâțâi pe-aici și nu-ți dorești nimic mai mult decât să fii luată, zisese el, râzând, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Afurisita aia de jigodie slinoasă. În toate felurile, ca să simți că ești vie, spusese mai departe, pe când ea era aproape asfixiată de răsuflarea lui lipicioasă. Fiecare celulă din corpul ei îl urâse. Încă îl ura, și probabil avea s-o facă până la sfârșitul vremurilor.

Și totuși, trebuia să recunoască în sinea sa.

Kim Sleizner avea dreptate. Avusese revelația seara trecută, târziu, după un lung drum pe strada Göt-gatan acoperită de zăpadă în căutarea altui hotel. Voia să meargă cât mai departe posibil de Carsten, așa că n-a contat că a trebuit să bată drumul până în Medborgarplatsen ca să găsească unul. După ce a făcut rapid baie, ca să se încălzească, s-a culcat. Avea de gând ca dimineața să se scoale devreme, să ia repede micul dejun și să zboare acasă cu prima cursă disponibilă. Apoi avea să schimbe încuietorile și să ia legătura cu o firmă de mutări care să împacheteze lucrurile lui Carsten și să le ducă acasă la părinții lui, la Silkeborg. La urma urmei, era apartamentul ei.

Un plan perfect, după părerea sa, dacă ar fi reușit să adoarmă. Vocile locuitorilor din Stockholm care petreceau ajungeau până în camera ei, așa că zăcea acolo, sucindu-se de pe o parte pe alta, simțind cearșafurile răcoroase pe pielea proaspăt îmbăiată. Atunci i-a dat prin cap că jigodia avusese, de fapt, dreptate.

A încercat cu degetele, dar asta n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Așa cum susținuse el. În toate felurile, ca să simți că ești vie. Și a hotărât că ar trebui să înceapă acum.

Și-a pus din nou rochia și pantofii cu toc înalt și s-a luat după vocile de pe stradă până la Kvarnen – o berărie aflată chiar după colțul cu Götgatan. Coadă era lungă, însă a reușit să se strecoare în față și, odată intrată, nu i-a trebuit mult până să pună ochii pe victima sa.

El stătea în picioare la bar cu o halbă de bere în mână, vorbind cu niște prieteni. De fapt, nu era deloc genul ei. Cu părul roșu cârlionțat și fața plină de pistrui, era opusul frumuseții clasice. Dar cămașa deschisă mult arăta în ce formă bună este, iar charisma lui a fost irezistibilă.

N-a trebuit decât să stea la câțiva metri și să-i arunce câteva priviri ca el să-și lase prietenii și să vină la ea. Ea a încercat să spună ceva în suedeză și el i-a răspuns în engleză. I-a uitat numele din clipa în care el l-a rostit. Avea să-și amintească de el ca de *suedezul roșcovan*.

A condus-o la subsol, unde forme de ipsos ca niște fantome ieșeau din pereții de piatră și, pe ringul de dans care clocotea, unde oameni transpirați se ciocneau unii de alții, au dansat de parcă n-ar mai fi existat un mâine. Și-a amintit cum a stat în spatele ei, atât de aproape, încât a putut să simtă că e mult mai dotat decât Carsten.

Nu-și amintea cum plecase de pe ring. Totul părea să se fi petrecut într-o fracțiune de secundă și, deodată, erau în camera ei de la hotel, golind minibarul și pipăindu-se unul pe altul ca niște adolescenți nerăbdători care au, în sfârșit, o casă la dispoziție. La un moment dat ea trebuie să fi adormit, până la urmă, și tocmai se trezise.

Era deja zece și jumătate și roșcovanul plecase. Din fericire. Având în vedere durerea care îi zvâcnea între picioare, n-ar mai fi făcut față încă unei runde. A râs și și-a dat seama că, probabil, în ultimele ore făcuse dragoste de două ori mai mult decât în toți anii petrecuți cu Carsten și și-a jurat să facă din asta o tradiție.

De acum încolo, în fiecare marți avea să iasă seara în oraș ca să-și alimenteze respectul de sine. Exact asta făceau bărbații și părea că funcționează. De mult nu mai fusese atât de fericită și înviorată. Nici măcar n-o durea capul. Singura regulă era ca în fiecare săptămână să fie altcineva și, câtă vreme o excita, nu existau legi în privința cui putea să fie ținta ei.

Sunetul telefonului i-a întrerupt gândurile. Apelul era de la un număr suedez.

– Sunt Dunja Hougaard.

– Bună, voiam doar să văd ce mai faci. Ai dispărut, și la început, am crezut că poate te-ai dus acasă în weekend. Dar apoi am auzit ce s-a întâmplat. S-a auzit un oftat adânc. Ca să fiu sincer, nu înțeleg cum ai putut să te azvârli în asta de una singură. Trebuie să fi fost groaznic.

– Nu credeam că el o să fie acolo. Și după aceea a fost prea târziu, a zis Dunja, reușind în sfârșit să-și dea seama a cui era vocea. Dar, Klippan, acum sunt bine.

– Ești sigură?

– Foarte sigură.

- Mă bucur să aud asta. Atunci o să profit de ocazie ca să-ți urez Crăciun fericit.

- Mulțumesc, și ție la fel. Concediu plăcut!

- O, va fi. De data asta mi-am luat două săptămâni, chiar dacă nu prea avem multe zile libere în timpul anului. Berit a fost cea care a insistat. În câteva ore mergem la aeroport și apoi direct în Thailanda.

- Sună bine.

- A costat o mică avere, dar să sperăm că o să merite banii dați.

- Cu siguranță. Atunci, călătorie plăcută! a zis ea, încercând să pună capăt convorbirii, care îi consuma bateria telefonului.

- Mai e ceva, și sper să nu te superi că întreb. E adevărat că era în apartamentul tău când ai ajuns acasă?

- Da.

Răspunsul ei a fost urmat de tăcere, și Dunja aproape că îl putea auzi pe Klippan cum își caută cuvintele.

- Dar nu-i așa că e ciudat? a zis el, în cele din urmă. De ce să te lase în viață și să te încuie în mașină cu toate cadavrele alea ciopârțite, dacă voia până la urmă să te omoare? Lucru care ar fi fost mult mai ușor când erai drogată, în clădirea industrială din Kävlinge.

Klippan avusese exact aceeași reacție ca ea.

- Pentru că nu e același făptaș, a zis, cu toate că, de fapt, hotărâse să renunțe la teoria asta.

- Dunja, este întocmai ceea ce am bănuit.

- Cred că Willumsen a fost o momeală ca să ne pună pe o urmă greșită, și planul a fost executat atât de bine, încât el ar fi fost condamnat în orice caz. Chiar i-am găsit sperma în Katja Skov.

- N-avea nimic de pierdut și putea la fel de ușor să te găsească el, înainte să-l găsești tu.

- Întocmai.

- Așadar, ce facem acum? E ceva ce pot să fac înainte de a pleca?

- De fapt, da. Poate că mă poți ajuta să găsesc numele posesorului unei mașini cu plăci de înmatriculare suedeze?

- Fără îndoială. Nici o problemă. Dă-mi numărul și mă ocup eu.

- HXN 674, a zis ea, fără să se uite în agenda de pe telefon.

- Bine, îți trimit un SMS cu răspunsul. Noroc! Sper că totul o să iasă bine.

- Și eu sper, a zis Dunja și a închis.

S-a dat jos din pat, a făcut duș, s-a spălat pe cap și a folosit toate cremele oferite de hotel, care erau înșirate pe chiuvetă. Apoi și-a pus rochia roșie, care începea să dea senzația de murdar. Când a terminat, SMS-ul de la Klippan era deja în telefon.

Nu știi unde ai găsit mașina, dar numele proprietarului este Carl-Eric Grimås. A fost ministrul justiției din Suedia înainte să pice în ghearele „Canibalului“, acum mai puțin de o săptămână. Dar asta nu poate să aibă nimic de-a face cu cazul nostru, nu? Klippan

A scris un răspuns scurt, s-a dus la fereastră, a dat deoparte draperiile și s-a uitat la parcul acoperit de zăpadă de peste drum. La un capăt al parcului se jucau vreo treizeci de preșcolari, iar la celălalt doi bărbați le vindeau trecătorilor brazi de Crăciun.

Nu, trebuie să fie ceva cu totul diferit. Mulțumesc și concediu plăcut! Dunja.

Auzise de Canibal, care se apucase dintr-odată să omoare iar, la câțiva ani după ce își executase sentința. Făcuse oarecare vâlvă și în ziarele daneze și, pentru o clipă, chiar cochetase cu ideea că există o legătură cu ancheta sa. Doi făptași celebri. Unul danez și unul

suedez. Amândoi încep din nou să facă victime și lasă urme evidente. Însă, neavând ceva mai concret, a abandonat ideea și a continuat pe direcția Willumsen.

Acum amândoi muriseră și anchetele erau închise.

Poate că mașina cu două locuri suedeză aflată pe fundul apei în portul Helsingør era exact ceea ce îi trebuia ca să reînvie ancheta sa și pe cea suedeză.

Am reușit să intru. Cred că cel mai bine e să vii aici. Vreau să zic, imediat. N

Fabian a ridicat privirea de pe ecran și a văzut un punctișor roșu mișcându-se de la un cartier la altul pe harta Stockholmului proiectată pe perete. Se afla în sala de ședințe împreună cu Tomas și Jarmo, ascultând raportul dat de Markus Höglund și Inger Carlén despre raidul împotriva lui Diego Arcas.

– Vizăm șase apartamente pe care le-am localizat într-un cerc din jurul orașului, a zis Inger.

Nici unul dintre ei nu avea o investigație proprie. Cel puțin, nu în mod oficial.

– Plus Black Cat de pe Kungsholmen, a continuat Höglund, care stătea alături de ea la capătul scurt al mesei, cu un fursec în mână.

– Și când vreți să atacați? a zis Fabian, încercând să grăbească ședința.

Oficial sau nu, făptașul nu numai că era încă în libertate, dar, după ceea ce spusese Carnela Ackerman, probabil mai avea câteva victime pe listă. Ca să nu mai spunem că Niva tocmai reușise să intre în sistemul de telefonie mobilă, după ce muncise zi și noapte.

– Măine-seară, a zis Inger.

- Și sper că ceea ce voiai să spui este, de fapt, noi, a zis Höglund, privindu-l în ochi pe fiecare dintre ei. Aceasta este o operațiune atât de mare, încât o să avem nevoie de ajutor de la toată lumea din departament.

Fabian a schimbat priviri cu Tomas și Jarmo și și-a dat seama că ei nu primiseră încă mesajul de la Niva.

- Înțelegem că asta vine într-un moment nepotrivit, chiar înainte de Crăciun, a continuat Inger. Dar, din păcate, Diego Arcas nu-și ia concediu de Crăciun.

Höglund a apăsat pe telecomandă și harta a fost înlocuită cu o fotografie aeriană a cvartalului din jurul clubului de noapte.

- După cum știți, Black Cat se află aici, într-un mare spațiu subteran care dă spre Hantverkargatan. A arătat cu indicatorul laser. Dar, pentru că are trei ieșiri diferite, va trebui să ne împărțim...

Fabian nu l-a mai ascultat. Telefoanele lui Tomas și Jarmo tocmai începuseră să vibreze pe masă, în fața lor, și i-a văzut cum deschis mesajul de la Niva.

- O echipă de intervenție va pătrunde pe aici, prin luminatorul din curte, a zis Höglund, arătând din nou. Cealaltă va aștepta într-un autobuz dincolo de colț, pe Polhemsgatan, și la semnalul nostru va pătrunde pe intrarea principală de pe Hantverkargatan. Întrebări?

- Nu, cred că totul e limpede. Tomas a ridicat privirea de la telefon. Sau mai vreți să ziceți ceva?

- Foarte clar, a zis Jarmo, punându-și telefonul în buzunar.

- Este important să nu dea nimeni semnalul de pornire înainte ca spectacolul să fie în plin avânt, a zis Inger. Atunci, și numai atunci, când sunt cel mai neatenți și vulnerabili, o să intrăm. Bine?

- Mai e ceva? Că am o mulțime de lucruri de făcut, a zis Fabian.

- Nu, cred că asta a fost tot, a zis Inger, oftând.

- Poate c-ar fi bine să profităm de ocazie ca să facem niște cumpărături de Crăciun, cât e încă liniște, a zis Jarmo, zâmbind.

- Bună idee, a zis Tomas, ridicându-se de pe scaun.

- Stați un pic, a zis Höglund, ridicând mâinile. Eu și Inger am lucrat la asta mai mult de șase luni. Nu se poate să dăm chix. Înainte să plecați, vreau să știu că sunteți siguri că ați înțeles toate amănunțele.

- Foarte siguri, a zis Tomas și a plecat din sala de ședințe împreună cu Fabian și Jarmo.

- Da, am intrat, a zis Niva. Dar, pentru că nu sunt la IIRAN, distracția o să se termine de îndată ce păienjenii dau de mine.

- Păienjenii? a zis Fabian, văzându-l pe Edelman că iese din bucătărie cu o cană de cafea, în vreme ce mergea zorit pe coridor împreună cu Tomas și Jarmo.

- Da, adică roboții. Chestia e că am nevoie de mai multe informații, și repede.

- Bine, doar că acum nu e momentul potrivit pentru mine, a zis Fabian, încercând să citească ceva pe fața lui Edelman.

Însă el arăta complet neutru. S-a străduit să nu dezvăluie nimic și l-a salutat cu o înclinare scurtă a capului, fără să încetinească pasul. Edelman i-a răspuns la fel, mergând mai departe spre biroul său, și părea că durează o veșnicie până să ajungă.

- Tot ce trebuie să faci este să asculți, a continuat Niva. Așa cum ziceam ieri, am nevoie de mai multe locuri și ore. Cu cea mai mare precizie. Acum nu am decât două, ușa din clădirea parlamentului și

apartamentul dezafectat, care nu sunt suficiente. Așa că Huey și Dewey¹ trebuie să vadă iar caseta de supraveghere și să-mi dea ora exactă la care făptașul a fost în parcare din Slussen, iar tu poți lucra la Shurgard.

– Lucrăm cât de repede putem.

Fabian a dat colțul și s-a ciocnit de o femeie, care și-a scăpat sacoșa din mână.

– Ah, scuze, a zis ea.

– Eu sunt cel care trebuie să-ți ceară scuze.

Fabian s-a lăsat pe vine, a adunat periuța de dinți și miniflacoanele de șampon și loțiune de corp care căzuseră pe podea și le-a pus la loc în sacoșa de la Hennes & Mauritz în care erau o rochie roșie și o pereche de pantofi cu toc înalt.

– Ești din Danemarca? a zis Tomas, încordându-și pectoralii.

– Da, caut la Malin Rehnberg. Știi unde șade ea? a zis Dunja.

– Pe moment nu șade, stă culcată, a zis Tomas, rânjind.

– Din păcate, e în concediu medical și n-o să se întoarcă decât peste cel puțin șase luni, a zis Fabian, înapoiindu-i sacoșa Dunjei, care era îmbrăcată cu blugi și o bluză albă pe sub paltonul descheiat.

– Dar poate că te pot ajuta eu? a zis Tomas.

– Da, este vorba de mașină care se pare că i-a aparținut lui...

– Alo? V-am zis oare că e urgent? s-a auzit vocea Nivei din telefon.

– Îmi pare rău, dar, din păcate, trebuie să plecăm. Tomas... a zis Fabian, pornind în grabă.

¹ Nepoții lui Donald Duck din filmele lui Walt Disney

*

Dunja s-a uitat după cei trei bărbați care se îndepărtau pe coridor și s-a întrebat ce să facă mai departe. Singurul său contact de la Biroul Național de Investigații Criminalistice din Stockholm era în concediu medical și se părea că n-avea să revină prea curând. Consecințele lipsei sale de somn începuseră să se arate. Nu-și dorea decât să se ducă acasă și să-și tragă pătura peste cap.

- Scuzați-mă, dar păreți derutată. Căutați pe cineva?

Dunja s-a răsucit și l-a văzut pe Herman Edelman îndreptându-se spre ea.

- Da, de fapt, venisem să vorbesc cu Malin Rehnberg, dar se pare că e bolnavă.

- Da, așa este. Însă eu sunt șeful ei. Poate că vă pot ajuta. I-a întins mâna. Herman Edelman.

- Scuze. Sunt Dunja Hougaard, de la poliția din Copenhaga.

Și-au strâns mâinile și Edelman a condus-o în biroul său.

- Vreți să beți ceva? Cafea? Ceai? Ba chiar am și un pic de Gammel Dansk.

- Nu, mulțumesc, nu-mi trebuie nimic. De fapt, un pahar de apă minerală ar fi minunat.

- Gazoasă?

- Exact.

Edelman a destupat două sticle de Ramlösa și a turnat-o pe fiecare în câte un pahar.

- De asemenea, aveți cumva un încărcător pentru mobilul meu? A ridicat iPhone-ul. E mobilul de-a binelea.

- Mort?

- Adică isprăvit.

- Scuze, dar limba daneză nu-i punctul meu forte. Însă isprăvit nu poate să însemne altceva decât că aveți nevoie să-l încărcăți, și asta nu-i nici o problemă.

Edelman s-a dus la birou și s-a întors cu un încărcător.

- Poftim. Și, apropo, cum ați ajuns aici? Din câte am înțeles, nu aveți programată o întâlnire.

- Nu, dar, cum spuneam, voiam să-i fac o surpriză lui Malin, a zis Dunja, băgând încărcătorul în priză.

- Și v-au lăsat să intrați așa?

Dunja a încuviințat, iar Edelman a clătinat din cap.

- Sper că aveți pază mai bună la sediul poliției din Copenhaga. Bun. Cu ce vă pot fi de folos?

- Lucrez la o investigație de omucidere și am descoperit o mașină care i-a aparținut ministrului justiției de aici.

- Vă referiți la Carl-Eric Grimås?

- Exact. Numărul de înmatriculare este HXN 674.

- Și unde ați găsit mașina?

- Pe fundul apei în portul Helsingør. Și, din cât am înțeles, el a fost una dintre victimele unui caz important de omucidere de aici, din Stockholm.

- Da, așa este. Dar, ca să mă lămuresc cu totul. Ce omucidere investigați?

- Cercetez o serie de victime care au fost violate și mutilate.

- Desigur. Vedeta de televiziune și soția lui.

Dunja a încuviințat.

- Credeam că acest caz a fost închis.

- Da, eu tocmai mă ocupam de câteva mărunțișuri nerezolvate ca să mă asigur că n-am scăpat din vedere nimic, când am descoperit această legătură.

- A-i spune „legătură“ ar putea fi un pic de exagerare. Evident, o să vedem despre ce este vorba. Dar sunt sigur că există o explicație cu totul rezonabilă.

- Și care ar putea fi?

- Păi... Se știa că Grimăs colecționează mașini. Mașini de lux. Și nu e imposibil ca una dintre ele să fi fost furată și să ajungă în lumea interlopă. Făptașul dumneavoastră probabil că avea nevoie de o mașină care să nu poată fi asociată cu el. Dar, cum ziceam, o să am grijă să verificăm toate astea și promit să vă contactez de cum aflu ceva.

Dunja a scos încărcătorul din telefon și s-a ridicat.

- Aș prefera să mă căutați direct pe mine.

I-a înmânat cartea de vizită.

- Sigur. Nici o problemă. Și veți putea fi găsită la acest număr și între Crăciun și Anul Nou?

- Răspund întotdeauna la acest număr.

I-a strâns mâna.

- Când nu e descărcat, adică, a zis Edelman râzând și a condus-o afară.

Când Fabian s-a întors acasă, împreună cu Tomas și Jarmo, a găsit-o pe Niva încremenită în fața celui mai mare monitor pe care se derula o listă lungă de nume și numere de mobil.

- Să nu-mi spui că toate astea sunt suspecte, a zis Tomas, uitându-se peste umărul Nivei, care n-a catadicsit să-i răspundă.

De-abia acum a înțeles Fabian de ce n-auzise niciodată de posibilitatea triangulației unui număr de telefon mobil necunoscut cu ajutorul câtorva locuri și ore diferite. Lista cifrelor și literelor părea nesfârșită. Cu toate că Niva derula atât de repede, încât cifrele și literele se contopeau, părea că n-o să se mai termine niciodată. Chiar dacă ea nu terminase, el a trebuit să facă un efort ca să-și țină în frâu scepticismul.

- Trebuie să fie ceva greșit. Nu se poate să fie atât de multe, a zis Tomas, care începuse să-și lucreze bicepșii folosind o bandă elastică.

- Vorbim de Slussen. Pe acolo trec zilnic sute de mii de oameni. Iată de ce am nevoie de mai multe informații, a zis Niva, reținându-și iritarea.

- Nu-i de mirare că trebuie să scadă, Tomas s-a răsucit spre Jarmo, care ședea în fața televizorului,

derulând rapid caseta de supraveghere din parcare din Slussen. Și cum merge treaba la tine? Sper că n-ai început să te uiți prin casetele personale ale lui Fabbe?

– Tocmai am găsit ce căutam. Jarmo a înghețat imaginea făptașului care ieșea conducând mașina lui Adam Fischer, cu masca de gaze pe față. A plecat din garaj la 15.33.

– Bine, o să punem limita la 15:32, a zis Niva, introducând comanda. Și când crezi că a ajuns acolo?

– Cu siguranță nu era în mașină când a intrat Adam Fischer, a zis Tomas, schimbând poziția, ca să-și poată exersa tricepsii. Fischer ar fi observat, și e clar că n-avea habar ce-l așteaptă.

– Te rog, încetează imediat, a zis Niva. E zgomotos și miroase a cauciuc.

– Și care-i problema?

Tomas i-a aruncat lui Fabian o privire poznașă.

– Fischer. Avea un loc rezervat în garaj? Era locul lui pe aproape? a întrebat Fabian ca să schimbe vorba.

În plus, își recăpătase încrederea în idee.

– Sus pe Mosebacke. Apartament cu o priveliște pentru care... Nu poți să nu-l invidiezi, a zis Tomas și a mai terminat o serie până să ruleze la loc banda.

– Așadar, fie că făptașul l-a urmat pe Fischer cu propria mașină, fie că îl aștepta în garaj.

– Aș merge pe a doua variantă, a zis Jarmo. Am vizionat caseta secundă cu secundă și vă jur că nu e în nici una dintre mașinile din spatele lui Fischer.

Tomas a oftat.

– Și cum poți să fii sigur? Doar n-a intrat cu masca de gaze pe față. Practic, putea să fie în oricare dintre mașinile care au intrat după aceea.

– Ei bine, asta e interesant. Doar dacă și-a schimbat sexul, pentru că la volan au fost doar femei în cele

șapte mașini care au intrat după aceea. Însă, cu siguranță, expertul trebuie să aibă o explicație bună pentru asta.

- Bun, toți cei de aici suntem oboșiți, a zis Fabian.

- Eu nu, a zis Tomas.

- Nici eu, a zis Jarmo.

- Bine, atunci doar eu sunt. Și, de fapt, nu contează cu adevărat. Hai să presupunem doar că a stat acolo cel puțin la fel de mult ca Fischer.

- Adică unsprezece minute, a zis Tomas, vârându-și sub buza de sus un pachet de *snus*.

- Bine, hai să zicem zece minute. Ca să fim siguri. Câți sunt până acum? a întrebat-o Fabian pe Niva.

- Câteva mii, a zis Niva, cu ochii lipiți de ecran. Să sperăm că vor fi mai puțini după ce compar cu clădirea parlamentului și cu apartamentul din Östgötagatan.

- Mai e cineva flămând în afară de mine? a zis Tomas.

- Ia-ți ce vrei din frigider, a zis Fabian, care era și el flămând, dar nu se putea smulge din fața ecranului pe care lista numerelor de mobile se scurta mereu, în vreme ce computerul își vedea de treabă.

După șapte minute, când Tomas s-a întors cu o farfurie plină de sendvișuri din pâine prăjită cu marmeladă și brânză, lista era atât de scurtă încât încăpea pe ecran.

- La câți am ajuns acum? a întrebat Tomas, în vreme ce hăpăia un sendviș.

- Patruzeci și trei.

Niva și-a dezmoțit brațele, fără să se ridice de pe scaun.

- A terminat calculele?

Niva a răspuns cu o înclinare scurtă a capului, și Fabian a simțit cum dezamăgirea îl trage înapoi în

ceața oboselii. Patruzeci și trei era, desigur, cu mult mai bine decât sute de mii, însă tot erau prea mulți.

– Nu pricep. Chiar se poate ca patruzeci și trei de persoane să se afle în toate aceste trei locuri în același timp?

– Nu uita că asta nu ia în calcul coordonate GPS exacte, a zis Niva, luând ultima felie de pâine prăjită.

– Dar ce naiba...

– Am folosit câteva relee de telefonie mobilă ca să triangulez o arie cât mai mare posibil. Dar, cum spuneam, e departe de a fi o știință exactă. Oricare dintre aceste mașini se poate doar să fi trecut prin Slussen.

– Înțeleg și asta, a zis Fabian. Dar ieșirea îndepărtată a clădirii, la sfârșitul după-amiezii, când ninge de rupe pământul? Zău așa. Trebuie să fie ceva greșit.

– Uiți de Podul Central. Nu e departe de el.

– Bine. Și ce avem pe Östgötagatan?

– În primul rând, e aproape de Götgatan. Dar era ora nouă seara, așa că majoritatea celor care se aflau acolo erau, probabil, locatari.

– De ce nu e un nume lângă număr?

Tomas a arătat spre ecran.

– E o cartelă preplătită.

– Bine, dar cu siguranță că nu-i așa de prost ca să umble cu un telefon la care are abonament pe numele lui.

Niva a ridicat privirea de la ecran.

– De ce nu m-am gândit mai devreme la asta?

– Deci, câte avem acum? a zis Jarmo.

– Unul.

– Doar unul? a repetat Fabian. E deschis?

– Stai să văd...

Mâinile Nivei s-au înapoiat la tastatură.

– Am nevoie de niște snus, a zis Jarmo, strecurându-se dincolo de Niva.

- Nu te-ai lăsat?

Tomas i-a înmănat o pungă.

- Nu, telefonul e închis în acest moment, a zis Niva, introducând în continuare comenzi.

- Poți să vezi dacă a fost în altă parte? a zis Fabian, și Niva a încuviințat.

- Axelsberg. Selmedalsvägen, numărul 38, 40 sau 42.

Pentru Carnela Ackerman, ultima săptămână nu putea fi descrisă altfel decât un coșmar nesfârșit. În fiecare dimineață, când se trezea, ținea ochii închiși, își încleșta mâinile una de alta și se ruga să fie doar un vis.

Cu două zile înainte murise Semira. În afară de sora sa dragă, nu avea nimic pentru care să trăiască, în afară de slujbă. Se părea că fusese ucisă cu brutalitate. Din cauza dorinței nevinovate de a scăpa de durere și de a-și recăpăta vederea. O dorință pe care nici măcar nu cutezase s-o spună cu glas tare. În schimb, și-a acceptat locul pe o listă de așteptare nesfârșită.

Nu știa cine îi pedepsise sora. Însă două lucruri erau clare. Că Semira nu era singura victimă și că poliția arestase pe cine nu trebuie. Până și Fabian Risk o știa. Îl pomenise pe Gidon Hass, moment în care ea s-a răzgândit și și-a dat seama ce forțe era pe cale să trezească.

Voise să-i spună de permisele care încă nu erau complete și că asta reprezenta o ultimă șansă să oprească mutarea. Curând, avea să piardă și trenul acela și dacă ea nu spunea nimic, nu avea să se afle niciodată. Trebuia să-și adune gândurile și să hotărască dacă să ia

din nou legătura cu el sau nu. De fapt, ar fi putut să telefoneze, să spună că e bolnavă și să rămână acasă. În loc de asta, stătea la biroul său, încercând să convingă pe toată lumea că este o persoană pe care te poți baza.

Își dorea ca măcar să fie lăsată în pace, să nu trebuiască să stea de vorbă cu nimeni, și mai ales cu femeia de la consiliul districtual care nu accepta refuzul. Și acum femeia de la recepție o suna din nou.

- Da, sunt Carnela Ackerman, a zis, încercând să pară cât mai neutră posibil.

- Bună, sunt de la recepție.

- Da, despre ce e vorba?

- Îmi pare rău, dar e femeia aceea de la consiliul districtual. Tot sună, și acum amenință că o să vină neanunțată și o să ne amendeze dacă nu-i răspundem la întrebări. Știu că ai prefera să nu răspunzi la telefon astăzi, și am încercat s-o amân, dar...

- Bine, fă-mi legătura...

- O, mulțumesc mult.

Carnela a așteptat să i se facă legătura și a răspuns:

- Sunt Carnela Ackerman.

- În sfârșit. Știți, nu sunteți omul cel mai ușor de găsit.

- Nu, am un program foarte încărcat în ultimele zile din an. Cu cine vorbesc?

- Scuze. Mă numesc Eva-Britt Mossberg și vă sun din partea Administrației Districtului Östermalm. Facem un studiu despre condițiile de lucru ale colegilor dumneavoastră.

- Și asta nu poate să aștepte până în ianuarie?

- Din păcate, nu. Informațiile trebuie să fie strânse înainte de sfârșitul anului, și sunteți ultimii pe lista mea. N-am decât câteva întrebări simple, și vă vor trebui cel mult trei minute ca să răspundeți. Alternativa este să venim în inspecție și va trebui să plătiți pentru asta.

- Bine, bine, hai să terminăm odată.

- Bine. Mulțumesc. Pentru curățenie. Folosiți propriul personal sau aduceți din altă parte?

- Din altă parte.

Carnela n-avea de gând să rostească nici măcar un cuvânt inutil.

- Aha, și cât de des vin?

- De trei ori pe săptămână. Lunea, miercurea și vinerea.

- Vin în timpul programului sau...

- Nu, vin după orele de lucru.

- Înțeleg. Și ce firmă folosiți?

- Mereu Curat.

- Și sunteți mulțumiți de ei?

- Da.

- Foarte bine, vă mulțumesc și profit de ocazie ca să vă urez sărbători fericite.

- Cum, am terminat?

- Așa cum spuneam, nu erau decât câteva întrebări. La revedere.

S-a auzit un clic, și Carnela Ackerman a rămas acolo, uitându-se la telefonul din mână.

Malin Rehnberg a răsuflet adânc și a pus mobilul pe masa de lângă pat. Convorbirea îi depășise așteptările. Știa că se pricepe să mintă. Dar chiar atât de bine? Dacă se hotăra vreodată să-și schimbe cariera, putea să se apuce de actorie. Sau, și mai bine, putea să fie jucător de pocher profesionist.

A ridicat spătarul patului ca să poată sta comod, apoi a deschis laptopul, a introdus numele firmei de curățenie în fereastra de căutare și a dat clic pe site-ul lor. Se lăudau cu case și birouri uluitoare de curate și cu faptul că sunt atât punctuali, cât și de încredere.

Din păcate, nu existau fotografii ale personalului sau vreo informație despre existența unor angajați bărbați.

N-avea încotro, trebuia să intre în alt rol, așa că a luat telefonul și a format numărul. În vreme ce suna, s-a gândit la ce ar trebui să facă dacă și-au luat deja zilele libere de sărbători și nu răspund. Poate că ar trebui să-i ceară surorii sale, care lucra la Agenția de Asigurări Sociale, să-i caute informațiile despre angajați. Riscul era ca ea să-i spună lui Anders, care s-ar da de ceasul morții. Niva Ekenhielm era o alternativă mult mai bună, oricât o enerva să recunoască asta. Putea obține informațiile la fel de repede pe cât putea să distrugă o căsnicie.

– Bine ați venit la Mereu Curat. Cu ce vă putem ajuta?

– Hei, salut. Mă numesc Malin Rehnberg. Era complet nepregătită să răspundă cineva și nu se gândise la un pseudonim. Caut pe cineva care să-mi facă locuința să arate atât de uluitor de curat pe cât promiteți pe site.

– Fără îndoială. Locuiți într-o casă sau într-un apartament? Și câte camere...

– E mare și probabil va fi foarte costisitor, a întrerupt-o Malin. Aș prefera un bărbat care face curat. Aveți așa ceva?

La celălalt capăt s-a lăsat tăcere.

– Permiteți-mi să subliniez că nu este vorba decât despre curățenie. Atâta doar că întotdeauna m-am înțeles mult mai bine cu bărbații.

– Înțeleg. Ar trebui să avem câțiva. Dar...

– Minunat! Poate că mi-ați putea trimite prin e-mail o listă?

– Nu știu. Asta...

– Și încă ceva. Puteți, vă rog, să adăugați numele lor și fotografii, ca să văd cum arată?

Raftul din holul întunecat era plin de mănuși, căciuli și fulare, și pe cuier atârnavu câteva paltoane. Pe raftul de dedesubt erau cizme și pantofi. Mai departe, pe o masă din hol, alături de un fotoliu din nuiele, se zărea un telefon de tip vechi. Însă era prea întuneric ca să vadă dacă este unul autentic, cu cadran.

A reglat unghiul, și căutarea indiciilor s-a mutat pe podea, când s-a aprins lumina și în imaginea mică, rotundă și răsturnată au apărut două picioare goale. Aparțineau unui bărbat vârstnic care se scărpinga pe capul acoperit cu păr cărunt.

Fabian a tras înapoi oglinda de dentist, a închis cu grijă capacul fantei pentru corespondență și s-a grăbit să cobore scările.

Poziția geografică pe care le-o dăduse Niva prin triangulația releelor de telefonie mobilă era departe de a fi exactă. Pe Selmedalsvägen, la numerele 38-42, erau trei intrări diferite cu acces la opt etaje, fiecare etaj având trei până la cinci apartamente. Însă ea nu se bazase decât pe o rază de cincisprezece metri. Care era scenariul cel mai bun. Fabian nu îndrăznea să se gândească la cât de mare ar fi putut să fie în cel mai rău caz, în vreme ce se uita în sus la clădirile de un

cafeniu-deschis înșirate în fața sa, dovada că un arhitect trebuie să fi avut o zi proastă.

Le-au trebuit douăsprezece minute ca să ajungă acolo, cu toate că Tomas pusese luminile roșii și folosise benzile pentru autobuze. Ca să nu mai piardă timp prețios, s-au împărțit, fiecare luând câte o intrare, și Fabian tocmai terminase două dintre etajele superioare și se îndrepta spre etajul șase.

O mamă a intrat în lift cu căruciorul și el a așteptat până s-au închis ușile. Bucuros că e, în sfârșit, singur, a început să cerceteze ușile celor cinci apartamente. În fața uneia erau un cărucior și un sac de gunoi legat. Pe ușa de alături era o placă pe care scria de mână „Locuim aici“, cu toate numele membrilor familiei, plus Roșcatu' și Moșu'. A treia ușă nu era așa de ușor de eliminat. Pe capacul fantei pentru corespondență scria „M. Carlsson“, sub un autocolant pe care scria să nu se pună reclame.

Fabian a sunat cu o mână și și-a pipăit cu cealaltă tocul pistolului de la umăr, sub haină. Da, era acolo. Arma de serviciu, pe care de obicei n-o lua cu el și care nu fusese folosită niciodată în afara poligonului. N-ar fi putut spune de ce, dar întotdeauna îl stingherea s-o aibă la el. Ca și cum ar fi purtat cravată când toți ceilalți erau în tricouri. Dar Tomas și ceilalți au insistat să fie înarmat, și el a fost de acord că, probabil, e o idee bună. În orice clipă se putea trage asupra lor. În spatele oricăreia dintre ușile apartamentelor putea să stea făptașul, pregătit, așteptând.

Pe când suna a doua oară, Fabian s-a întrebat dacă el însuși e pregătit. Dacă și-ar scoate pistolul și ar apăsa pe trăgaci fără șovăială. Undeva, în adâncul său, știa răspunsul și nu putea decât să spere că se înșală.

Și-a scos din buzunar oglinda de dentist, i-a întins tija și tocmai o dirija cu atenție prin fanta pentru corespondență când mobilul a început să vibreze în buzunar. L-a scos cu mâna liberă și l-a dus la ureche, în vreme ce regla unghiul oglinzii.

– Bună, tati, a auzit vocea Matildei.

– Bună, Matilda, tu ești? E bine la tanti Lisen?

A cercetat holul și a văzut, pe lângă câteva chitare rezemate de perete, o cușcă de sticlă murdară, luminată, în care era ceva păros cu multe picioare.

– Nu, e rău. Theo zice că sunt un rahat și că o să mă altoiască.

– Nu, de ce să zică așa ceva?

– Pentru că i-am spus lui mami că a plecat pe furiș pe fereastră aseară.

– Ce zici că a făcut? a întrebat Fabian, în vreme ce vedea cum trece cineva de o chitară și vine drept spre el. A tras de oglindă, dar era înțepenită.

– A plecat și nu s-a întors decât...

– Matilda, trebuie să închid. Vorbim mai târziu...

Ușa s-a deschis și un bărbat cam de treizeci și cinci de ani s-a repezit afară, în pantaloni de trening și cu pieptul gol.

– Crezi că n-am văzut ce faci? Duhnea a bere și l-a îmbrâncit pe Fabian în perete. Perversul dracului!

– Sunt de la poliție, a zis Fabian, reușind în cele din urmă să-și scoată legitimația și s-o ridice spre bărbat. Căutăm un suspect într-unul dintre apartamentele de aici și, când n-ai răspuns, am presupus că nu ești acasă.

– Așa că te-ai apucat să spionezi prin fanta din ușă. Măcar e legal așa ceva?

Bărbatul i-a dat drumul lui Fabian și a înșfăcat legitimația.

– Suntem contracronometru și asta e singura șansă pe care o avem.

Fabian a reușit să scoată oglinda și și-a luat înapoi legitimația.

- Înțeleg, și acum ce se întâmplă? Trebuie să merg la interogatoriu?

- Nu, dacă se ivește ceva, luăm iar legătura cu tine. Ce știi despre vecini?

- Practic, nimic. Bărbatul părea aproape dezamăgit că nu se mai întâmplă nimic. Cu toate că țâncii de acolo zbiară ca purceii la tăiere în fiecare afurisită de zi, începând la cinci și jumătate dimineața. E așa de rău, că m-am gândit să fac plângere. Pot s-o fac la tine?

- Nu. Însă, cum spuneam, o să te căutăm dacă avem nevoie de tine.

Ca să fie limpede că au terminat discuția, Fabian s-a întors cu spatele și a sunat la ușa apartamentului de alături. A așteptat sunetul pașilor și al ușii închise în spatele său. Dar, când n-a auzit nimic, s-a răsucit înapoi spre bărbatul care era evident că are de gând să stea acolo și să se uite.

- Cum ziceam, o să te căutăm noi.

- Hei, nu-i ilegal să te uiți, nu?

- Nu, dar aș prefera ca tu... Uf, las-o baltă.

Fabian s-a resemnat, cu un oftat, s-a întors la ușa de alături și a sunat din nou. Cum n-a răspuns nimeni, a scos oglinda și a băgat-o prin fanta pentru corespondență.

- E permis așa ceva?

Fabian a încercat să-l ignore pe bărbat și s-a concentrat pe ceea ce vedea în oglindă.

- Păi, ia te uită. Omul învață ceva în fiecare zi.

Holul semăna cu cel al bătrânului de deasupra, doar că ușile erau deschise și lăsau să intre destulă lumină ca să poată studia mobilierul.

- Vezi ceva ca lumea?

- Nu. Doar lucruri banale, a zis Fabian, răsucind încet oglinda.

Culori. Culori peste tot. Pereții erau zugrăviți în roșu și peste o oglindă mai mare, cu rama aurită, atârna o pânză subțire, galbenă, care avea cusute pe ea oglinjoare și paiete. Pe peretele opus se aflau mici rafturi cu suporturi pentru lumânări de diferite culori, iar preșul care se întindea peste întregul hol era verde cu albastru. În afară de un pulover cenușiu și o jachetă groasă neagră, celelalte haine de pe cuier erau viu colorate.

A orientat oglinda în jos ca să vadă încălțăminte de pe raft, dar a dat de un ochi al unei măști de gaze. Șocul l-a făcut să tresară și a scăpat din mână oglinda, care a dispărut prin fanta din ușă.

- Hei! *What the fuck*¹ a fost asta?

- Trebuie să-ți cer să te întorci acum în apartamentul tău.

- Ai văzut ceva important?

- Am spus să intri în apartamentul tău.

- Ușurel.

Bărbatul s-a dat câțiva pași înapoi și a stat în pragul locuinței sale, fără să închidă ușa.

Fabian a scos un șperaclu și o sticlută cu ulei pentru încuietori și s-a apucat de lucru.

- Deci, așa se face...

După un minut sau două a reușit să răsucescă șperaclul ca pe o cheie și a deschis cu atenție ușa.

- La naiba, nu se poate să fie asta prima dată.

Fabian s-a uitat prin holul apartamentului. O mască de gaze atârna de un cârlig în colțul cel mai îndepărtat. Poate că era o coincidență. Însă cine ținea în hol o mască de gaze? A mers mai departe. Prima ușă

¹ (aprox.) Ce mama mă-sii

ducea la un dormitor care, la fel ca holul, era zugrăvit într-o nuanță vibrantă. Pereții erau de un galben cald și patul din mijlocul camerei avea o cuvertură de puf roz și nu putea fi mai lat de 110 centimetri. Fabian a încercat să potrivească toate acestea cu imaginea pe care o avea despre făptaș. Însă n-a reușit. Nu știa la ce trebuia să se aștepte. Dar un lucru era sigur. În nici un caz nu era asta.

O bucată de mătase roșie care făcea ape, cu câteva duzini de lumânări și câteva vase pentru tămâie, era așternută pe o comodă aflată de-a lungul unui perete, dincolo de căpătâiul patului. În mijlocul comodei era o fotografie înrămată a unei pietre așezate pe pământ și lângă ea era un pick-up vechi care avea pe platan discul lui Etta James, *At Last The Very Best Of*. A apăsat pe butonul de pornire, discul a început să se învâртеască și brațul a coborât.

*At last my love has come along
My lonely days are over and life is like a song*

Fabian a ridicat fotografia înrămată, ca s-o vadă mai bine și și-a dat seama că este ceva scris pe piatră, cu litere mici și pentru el nedeslușite, în afară de două date.

ידי מירפא

1977-1998

רחא והשימ בהוא ינא מעפ יא מעפ פא

רחא והשימל הכה יבל מעפ יא היהי אל מעפ פא

רחא דחא פא אלו התא

חצנ דות לא לעו, יח ינא דוע לכ

יל מג זא. הלוכ בוש לכוא בורקב

בוש ונשגפנ נכמ רחאל

דילא ילש החטבה

Nu era arabă, măcar atâta știa. Și nu arăta nici ca o limbă asiatică. Dar ar fi putut să fie ebraică. În orice caz, textul îi amintea de literele brodate pe care Edelman le avea pe pereții biroului. Dar, ca să fie sigur și să elimine georgiana, armeană și toate celelalte limbi pe care nu le cunoștea, va trebui să pună pe cineva să examineze fotografia.

Pe de altă parte, era convins că privește o piatră de mormânt. Însă a cui? Și cine era persoana care jelea? Era cu puțință să fi ajuns unde trebuie? A făcut o fotografie cu telefonul și i-a trimis-o Nivei, apoi s-a întors în hol și a intrat în camera de alături.

Un pas peste prag a fost suficient. Nu mai încăpea îndoială. Camera era complet deosebită de restul apartamentului. Aici nu existau culori calde sau obiecte decorative care s-o facă plăcută. Pereții îi aminteau mai degrabă cum arăta în acel moment livingul său. Însă aici nu se desfășurase nici o investigație.

Aici era locul în care fusese plănuțit totul.

Peretele din stânga era acoperit de vechi tăieturi din ziare și fotografii, de la Ossian Kremph la diferite vârste până la gardianul cu manechinele. Carl-Eric Grimås era și el acolo, atât ca ministru, cu pălăria și paltonul cu guler de blană celebre, cât și tânăr, pe când lucra împreună cu Herman Edelman la Biroul Național. Semira Ackerman și Adam Fischer erau și ei pe perete.

Dar mai erau acolo chipuri și nume pe care Fabian nu le cunoștea. Cum ar fi *Karen Neuman* și *Benny Willumsen*, și de fiecare persoană erau legate o mulțime de documente, de la extrase ale unor procese și tăieturi din ziare până la dosare medicale și însemnări detaliate, cum ar fi programul de lucru și traseele navetei. Coduri de interfon. Unde își cumpărau alimentele. Cu cine se vedeau. Emisiunile TV preferate. Ce haine le

plăceau. Cu alte cuvinte, tot ce trebuie să știe despre obiceiurile lor.

Toate erau conectate prin benzi roșii prinse cu piuneze care se ramificau pe tot peretele. În partea de sus a peretelui era un desfășurător orizontal care începea pe 8 decembrie, cu răpirea lui Adam Fischer și marca fiecare zi până pe 24 decembrie.

Astăzi erau în douăzeci și doi.

Fabian a urmărit cele două benzi roșii spre ultimele două zile, dar amândouă erau incomplete. Cuietele erau încă înfipite în perete, așa că făptașul trebuie să fi smuls toate fotografiile și însemnările înainte să plece de acasă.

Mai rămâneau două zile.

Încă doi care să dispară.

Nu putea să însemne altceva.

Fabian s-a răsucit spre restul camerei, unde pe un perete lung erau rezemate role cu folie de plastic și era un raft plin cu eprubete și altul cu scalpele și tot soiul de instrumente chirurgicale. Un suport pentru haine era plin cu diferite costumații, printre care și uniforma de gardian a lui Joakim Holmberg, cu o burtă falsă, iar pe o toaletă erau peruci și bărbi false.

Într-un dulăpior a văzut mai multe chei și legitimații de acces. Nici una nu era marcată, așa că s-a concentrat pe o masă de lucru pe care se aflau teancuri de dosare și un ecran mare conectat la un calculator așezat dedesubt. A încercat să-l pornească. Dar, când și-a dat seama că nu există tastatură sau mouse, și-a zis că e mai bine să-l ducă acasă, la Niva, și în schimb, a deschis unul dintre dosare.

Conținea printuri de la institutul de patologie din Abu Kabir. Pagină după pagină de tabele lungi, în care în prima coloană erau numere cu cinci cifre și în alta

tipul de sânge. Apoi în fiecare coloană erau înșirate toate organele transplantabile, cu calitatea fiecăruia evaluată pe o scară de la unu la zece.

Alt dosar conținea documente despre cumpărătorii de organe. Mii și mii de oameni care au fost în contact cu institutul, dosarele lor medicale, ce organ a fost transplantat și de la cine l-au primit. Adică, de la care număr cu cinci cifre.

După câteva dosare, a găsit legătura finală. Fotografii morților. Toți acei oameni care au fost despicați și goliți de organe fără voia lor și apoi rebotezați cu un număr din cinci cifre scris cu tuș negru pe o etichetă care era fixată pe frunte cu un capsator.

– Măi, măi... S-ar putea spune că ai tras lozul cel mare.

Fabian s-a răsucit și a dat de vecinul cu pantaloni de trening, care stătea chiar în spatele său.

– Închipuie-ți, să ai așa vecin. E incredibil, a continuat bărbatul, azvârlindu-și brațele în aer.

Fabian era pe cale să-i ordone să se întoarcă la el acasă, și chiar a dat să-și scoată pistolul, ca să arate cât de serios vorbește. Dar n-a mai ajuns s-o facă.

– Bine, știu. Știu. N-ar trebui să fiu aici. Însă m-a îmboldit curiozitatea. Nu în fiecare zi îți dai seama că ai așa vecin. Dar nu-ți face griji. Plec acum, a zis bărbatul, dispărând în hol.

– Hei, stai un pic!

– Da?

– Ce știi despre persoana care locuiește aici?

– Nu mare lucru. Bărbatul a ridicat din umeri. Dar tipa arată al naibii de bine, asta-i sigur.

– Tipa?

Fabian a fost convins că a auzit greșit, până ce l-a văzut pe bărbat că încuviințează.

Dumnezeu știe că n-a fost ușor. Malin Rehnberg s-a folosit de toată gama iscusinței sale actricești până a convins-o pe femeia de la Mereu Curat să-i trimită prin e-mail numele și fotografiile bărbaților care fac curățenie. Ba chiar a fost silită să jure cu mâna pe inimă că o să-i pună să-i curețe casa săptămânal, timp de cel puțin șase luni. Să vedem ce spune Ursula despre asta, și-a zis, dând clic pe iconul poștei ca să vadă dacă a primit ceva.

În ultimele zece minute tot apăsase pe icon, ca un jucător împătimit în fața unui bandit cu un singur braț și, de câte ori căsuța poștală apărea goală, era gata să sune din nou la Mereu Curat, ca să le arate cu cine au de-a face. Însă de data asta n-a mai trebuit să se abțină, pentru că mesajul ajunsese, în sfârșit.

Bună, Malin, sper să găsești pe cineva potrivit. Șase luni e destul de mult timp. :) Cu stimă, Åsa

Malin a scris rapid un răspuns, promițând să o contacteze de îndată ce se uită peste listă.

Documentul anexat s-a dovedit a fi de câțiva megabiți, ceea ce însemna că trebuie să fi inclus tot

personalul. Nu era cine știe ce problemă, doar că avea să-i ia mai mult timp. Și nu puteau să aibă chiar atât de mulți bărbați care fac curat.

Prefera să fie singură când lucra. Personalul spitalului îi dăduse deja două avertismente despre nevoia de a se odihni și au amenințat că îi confiscă și telefonul, și laptopul. Din fericire, nu credea că femeia care își făcea rondul de curățenie zilnic avea s-o pârască. Altfel ar fi făcut-o de mult, dacă se gândea de câte ori trebuie s-o fi văzut stând în pat cu laptopul.

A pornit din capul listei. Dar n-a ajuns decât pe la jumătatea primei pagini când ușa s-a deschis și a trebuit să-și închidă la iuțea laptopul și să-l vâre sub pătură.

- Aici erai.

- Cum? Dunja... Ce faci aici?

- Nu mi-ai zis că pot să vin? Dacă sunt în apropiere? Dunja a intrat, ducând un buchet de flori.

- Vai, ce frumoase! Sunt pentru mine?

- Da.

Dunja a pus florile în vaza de pe noptieră.

- Să aduc niște apă? a întrebat femeia de serviciu.

- Da, mulțumesc, ar fi minunat, a zis Malin, făcându-i Dunjei loc pe pat. Doamne, ce surpriză plăcută! Cu toate că ai fi putut să suni ca să-mi spui, m-aș fi machiat un pic.

- Da, chiar ți-ar prinde bine.

- Să mă fi văzut acum câteva zile. De fapt, m-ai văzut. De ce n-ai spus nimic?

- Când?

- În Danemarca, atunci când ne-am întâlnit. Trebuie să fi arătat ca un pește-lună.

- Ei, ce spui, arătai bine. Dar ce ai pățit?

- Asta.

Malin a făcut semn spre burta umflată.

- Dar ești bine?

- Da, dar vino, așază-te și spune-mi ce faci aici.

- E o poveste lungă. Dunja s-a așezat pe marginea patului. Dar, pe scurt, ai avut dreptate.

- Sigur că am avut. Pot să te întreb în ce privință?

Zâmbetul Dunjei s-a șters și tocmai voia să deschidă gura, dar s-a oprit când femeia de serviciu s-a întors cu o carafă cu apă și a început să umple vaza.

- Hai, spune.

- E Carsten... Nu merge treaba cu noi doi.

- Nu, evident că nu. Se vedea de la o poștă. Nici măcar nu erai îndrăgostită.

- Nu. Dar am crezut că sunt. Nu ne certam aproape niciodată și...

- Auzi, asta nu înseamnă nimic, poți să mă crezi. Eu și bărbatu' meu, Anders, ne certăm tot timpul. Poate nu ceartă... Ne ciorovăim. De cum ne vedem, începem. Dar, Doamne, cât îl mai iubesc. Mai mult ca orice pe lume... Malin s-a oprit când a văzut că Dunja a început să plângă și a îmbrățișat-o. Auzi... Știi că e greu, dar...

- Sunt tare obosită și, sincer, nici măcar nu știu de ce plâng. Cred că în ordine. Într-un fel, parcă am știut tot timpul și așteptam doar să fiu umilită destul de tare ca să fiu silită să-l părăsesc.

- Poți fi fericită că s-a întâmplat acum și nu când ai fi ajuns să arăți ca mine.

Dunja a râs și și-a șters lacrimile.

- Din păcate, acum trebuie să plec, pierd avionul. Dar a fost minunat să te văd.

- O să te caut când ies iar cu capul la suprafață. Adică în vreo douăzeci de ani!

Dunja a râs din nou, s-a ridicat și a plecat. Malin s-a lăsat pe spate în pat și s-a întrebat când i-a spus,

de fapt, ultima oară lui Anders cât de mult îl iubește. S-a hotărât să-l sune. Dar nu acum. Mai întâi trebuia să parcurgă lista cu angajații de la Mereu Curat.

A deschis din nou laptopul, a introdus parola și a început să cearnă informațiile. Așa cum se aștepta, nu erau mulți bărbați care se ocupau de curățenie. După o trecere în revistă rapidă, a văzut că nu sunt decât trei. Trei suspecti posibili, care aveau toți acces la cheile și la codurile cu care să pătrundă în Ambasada Israelului și să facă curat după orele de lucru. Le-a scris numele și codurile numerice personale într-un e-mail pentru Fabian și tocmai voia să apese pe butonul de trimitere, când ochii i s-au oprit la fața aflată dedesubtul fotografiei unuia dintre bărbați.

Nu-și dădea seama ce anume a atras-o. Doar că femeia avea ceva familiar. De-abia după ce a mărit imaginea, și-a dat seama că o recunoaște. Numai că nu știa de unde s-o ia. Să fie o fostă colegă? Ori poate că una dintre miile de martore cu care a avut de-a face? Sau...

În clipa în care și-a dat seama de unde o cunoaște pe femeie, fiecare mușchi din corp i s-a încordat. O văzuse în fiecare zi de când era în spital, uneori de mai multe ori în aceeași zi. Atât de des, încât nici nu s-a mai gândit la asta. Apăruse acolo de când Matilda apăsase butonul de pe păpușa pe care o avea la ea. De fapt, era în cameră chiar acum.

Ținând mopul cu amândouă mâinile și uitându-se țintă la ea.

Lada cu comori deschisă așezată pe fundul acvariu-lui, din care ieșeau bulele de aer ca să oxigeneze apa, stârnise o discuție destul de aprinsă între angajații din secție.

Întrebarea era câți bani ar trebui să cheltuiască pentru înveselirea sălii de așteptare câtă vreme camera personalului era în așa stare îngrozitoare.

Dunja nici măcar n-a observat acvariul în vreme ce trecea prin sala de așteptare, în drum spre lift. Era absorbită cu totul de planificarea mutării lui Carsten din apartamentul ei. El avea să se întoarcă în seara aceea, târziu, ceea ce i-ar lăsa la dispoziție câteva ore ca să schimbe încuietorile și să-i împacheteze lucrurile.

A apăsat pe butonul liftului și a văzut că este ora douăsprezece și douăzeci. Curând aveau să fie două ore de când se întâlnise cu Herman Edelman, și încă n-o căutase. Nu putea spune că era surprinsă. Șansa ca el să sune înainte de Crăciun era neglijabilă. În această privință, Suedia era exact ca Danemarca. Totul își întrerupea activitatea de sărbători.

Toată lumea, în afară de delincvenți.

Și-a amintit adevăratul motiv pentru care voia s-o vadă pe Malin Rehnberg. Voia să-i spună că, printr-o coincidență stranie, mașina ministrului justiției apăruse în ancheta sa. În loc de asta, nu vorbiseră decât despre Carsten, și poate că era mai bine. Malin arăta de-a dreptul epuizată și, cu siguranță, muncise prea mult. Avea nevoie să-și revină și să-și recapete puterile înainte de naștere.

Sau poate că nu?

Dintr-odată, a simțit că șovăie. Poate că ar putea să se întoarcă repede și să-i spună, fie și numai ca să-i vadă reacția. N-ar dura mult, cu toate că ar însemna că trebuie să ia un taxi până la aeroport, ca să nu rateze înregistrarea.

După câteva secunde, când s-au deschis ușile liftului, ea mergea deja înapoi, spre rezervă. Chiar în dreptul acvariului care bolborosea a primit telefonul așteptat.

– Bună ziua, sunt Herman Edelman. Nu știu dacă vă amintiți de mine.

– Da, sigur că-mi amintesc.

– Vă rog să-mi scuzați întârzierea. Dar obținerea informației s-a dovedit a fi mai complicată decât ați fi crezut. Iată cum se potrivesc lucrurile: doar cu câteva săptămâni înainte ca Grimås să fie ucis, și-a vândut automobilul Porsche 911 și, din câte știu eu, avea o întreagă colecție.

– Cui l-a vândut?

– Ajung și la asta. Nu știu cum merg lucrurile în Danemarca, însă aici, în Suedia, vânzătorul este cel care trebuie să trimită la Agenția pentru Transporturi înștiințarea de schimbare a proprietarului. De obicei nu trec decât câteva zile lucrătoare până ce este înregistrată înștiințarea, dar în acest caz n-a ajuns decât ieri.

– Se știe de ce?

– Se pare că au fost inversate două cifre din codul poștal. Așadar, iată legătura.

– Și cine a fost cumpărătorul?

– Așa. Stați un pic până ce... Iată-l... Björn Troedsson, domiciliat pe Arkitektgatan, numărul 2, Malmö. Se pare că e la o aruncătură de băț de Konsultgatan, unde locuia Benny Willumsen.

– Mașina a fost furată?

– Exact. Raportul poliției ar fi trebuit să ajungă la poliția din Malmö luni, pe 14 decembrie. Dar, întrucât informația despre posesor nu se potrivea, a fost lăsat deoparte și a ieșit la iveală de-abia când m-am apucat eu să scormonesc. Dar o să vă trimit prin e-mail toate hârtiile ca să le puteți vedea și, dacă ceva nu e clar, nu trebuie decât să luați din nou legătura cu mine.

Dunja i-a mulțumit pentru ajutor, a închis și a hotărât să n-o mai deranjeze pe Malin Rehnberg.

*

Timpul încetinise și părea că se va opri cu totul. Malin era sigură că, dacă îndrăznește să se uite spre ceasul de pe perete, nici măcar n-o să poată desluși mișcarea celui de-al doilea arătător.

În mod normal, nu se speria. Nu se întâmplase aproape niciodată. Chiar și în împrejurările cele mai stresante, în fața unei arme din mâinile tremurătoare ale unui drogat, ea reacționa cu totul altfel decât colegii săi și devenea tot mai calmă și mai stăpână pe sine, ceea ce era, adesea, exact lucrul de care era nevoie.

Dar de data asta îi era frică.

Și, pentru prima oară de când se știa, pentru viața sa. Pentru viața copiilor săi.

Halatul de spital îi era îmbibat de sudoare și nu se putea mișca. Groaza își înfipsese ghearele în ea atât de adânc, încât nu putea decât să zacă în pat, uitându-se țintă în ochii femeii. Nici măcar n-a încercat să ajungă la butonul de alarmă care atârna la capătul cablului doar la vreo treizeci de centimetri de ea.

Nici una dintre ele n-a spus nimic. Nu era nevoie de vorbe. Ochii spuneau destule.

Amândouă înțelegeau.

Nu exista cale de întoarcere.

Aisha Shahin... a repetat Malin în gând. A surprins-o ce frumos sună. Aproape la fel de frumos ca femeia care stătea în fața sa, cu pielea ei cafenie-aurie și cu ochii de un albastru-deschis.

Teama a început să slăbească. Poate din cauză că întreaga situație părea atât de ireală. Ar fi fost împotriva tuturor legilor firii ca o persoană atât de frumoasă să poată săvârși lucrurile acelea îngrozitoare. Îi amintea de imaginile din urmă cu mai mult de opt ani. Erau atât de greu de crezut, încât aproape că arătau ca un

film de acțiune. Trebuise ca și ea, și Anders să stea în fața televizorului și să vadă cum avioanele se zdrobesc de Turnurile Gemene, de multe ori la rând, până noaptea târziu, ca să priceapă ce s-a întâmplat cu adevărat.

Și-a luat inima-n dinți și a întins o mână spre butonul de alarmă, fără să-și ia ochii de la femeie. Dar n-a reușit să-l prindă și nu i-a rămas decât să se răsucească și să încerce să apuce butonul care se legăna. Cu mâna tremurând spasmodic, a prins în cele din urmă obiectul din plastic și era pe cale să-l apese cu degetul mare.

Dar era prea târziu.

Femeia de serviciu era deja peste ea și a smuls butonul de alarmă din perete. Brațele lui Malin au început să se agite și a încercat să zgârie tot ce nimereste. Dar nu mai fuseseră într-o luptă pe viață și pe moarte, și curând au fost biruite și imobilizate pe pieptul ei. Cât de puternică era femeia asta?

O mască respiratorie i-a fost apăsată pe față. Nu și-a dat seama decât când a auzit că gazul începe să suiere. Niciodată nu putuse să-și țină prea mult răsuflarea. Întotdeauna era prima care ieșea cu capul din apă. Dar acum n-avea unde să se ducă. Era silită să rămână culcată, în ciuda durerii din ce în ce mai mari din piept. N-avea să mai reziste mult și își imagina deja că în curând va fi silită să se dea bătută.

Plămâni îi erau pe cale să explodeze. Într-o ultimă smucire disperată, a încercat să se elibereze. Însă brațele îi erau încă imobilizate. Nu-și putea mișca decât capul, așa că a încercat întâi într-o parte, apoi în cealaltă. A repetat mișcarea cu mai multă putere, făcând să apară un gol între mască și fața sa.

A respirat de câteva ori cu disperare, în vreme ce-și smucea capul în toate părțile, până ce masca a căzut.

Fără să se gândească, și-a înfipt dinții în mâna care-i ținea brațele și a mușcat până a simțit gust de sânge.

Femeia a țipat și și-a slăbit strânsoarea asupra brațelor. Malin s-a rostogolit într-o parte, îndepărtându-se de ea, peste marginea patului, până pe podea. A simțit o durere în șold, dar ce mai conta acum? Nu se putea gândi decât să fugă de acolo, departe de monstrul acela frumos, și să iasă pe coridor, unde ar putea să strige după ajutor.

A încercat să se ridice în picioare, însă șoldul nu funcționa cum trebuie. A înaintat alunecând în patru labe, folosindu-și brațele și unul dintre picioare, cu celălalt atârânănd în urmă. S-a străduit din răspuțeri să ignore durerea din șold, cu toate că era din ce în ce mai intensă, și s-a concentrat pe târârea spre ușă.

Odată ajunsă acolo, a început să strige cât o ținea gura după ajutor, pe când se întindea spre clanță. Dar n-a reușit să ajungă la ea.

Mâinile care au înhățat-o de glezne erau foarte puternice și au tras-o înapoi de-a curmezișul podelei ca pe un animal care tocmai fusese înjunghiat. S-a împotrivit, a izbit cu picioarele ca să înlătore acele mâini și a reușit să ajungă iar la ușă ca s-o deschidă.

Dar numai în gând. Trupul său se predase.

Șoldul rupt și o lovitură puternică de genunchi în spate. Atât a fost destul ca s-o imobilizeze.

- Ar fi trebuit să păstrezi masca. Nu e sigur că vor supraviețui, a zis femeia din spatele său.

Malin n-a înțeles despre ce vorbea până ce a simțit o împunsătură între vertebre și o senzație de amorțeală i s-a împrăștiat prin corp.

În jos pe picioare și în sus, peste burtă.

3 aprilie 2000

Trecuseră trei ani de când Aisha Shahin trecuse granițele. A reușit să ajungă până în Suedia folosind economiile mamei sale. S-a dovedit că are talent la limba suedeză și a fost una dintre cele mai bune la învățătură din grupa sa de emigranți. N-a putut să-și echivaleze pregătirea medicală, așa că a început să lucreze la o firmă de curățenie și încet, dar sigur, și-a creat o viață sigură. Însă n-a încetat să se gândească la ziua în care ea și Efraim aveau să fie iarăși împreună. Ziua în care vor lăsa totul în urmă și nu se vor mai despărți niciodată.

Era motivul pentru care se întorsese.

În ciuda tuturor riscurilor, a trecut hotarul până în satul său, Imatin. Scrisoarea nu-i dăduse de ales. Scrisoarea pe care mâna lui Dumnezeu trebuie s-o fi ajutat să ajungă la ea. Scrisoarea care spunea atât de multe, și totuși se încheia cu o întrebare mai importantă decât toate celelalte.

Era el în viață?

Reușise oare imposibilul, sau totul se sfârșise așa cum se temea ea? Povara nesiguranței o apăsa pe piept

și simțea că avea s-o sufoce dacă nu căpăta curând un răspuns.

În orice caz, Dumnezeu era cu ea, o simțea în tot trupul. La fel ca pe rucsacul cel greu care îi rodea umerii, dar ea părea că nu-și dă seama de asta. Jumătatea de lună de pe cerul senin al nopții dădea destulă lumină ca să nu fie nevoie să aprindă lanterna. Ceea ce era un mare avantaj deoarece, cu toate că vedea de departe că fiecare casă din sat are ferestrele întunecate, nici vorbă să poți fi sigur că toată lumea doarme.

Când era mică, venea de multe ori aici. Și ei, și prietenilor săi le plăcea să alerge și să se joace de-a v-ați ascunselea printre copaci și bolovani. Mama o avertizase că într-o zi o să fie pedepsită pentru că se joacă acolo. Că există forțe mari, cărora era greu să te împotrivești. Însă ea și-a văzut de joacă, fără să se mai gândească la ceea ce zăcea sub tălpile sale desculțe.

A înțeles despre ce vorbea mama de-abia în dimineața în care s-a luat curentul și tot satul s-a întunecat. La trezire au găsit trei cadavre zăcând unul peste altul în afara zidului, chiar în locul în care ea obișnuia să stea la umbră cu mâinile pe ochi, numărând cu voce tare, în vreme ce ceilalți fugeau să se ascundă. I-a recunoscut pe toți trei, dar pe cel mai tânăr îl cunoștea direct. Se jucaseră împreună aproape în fiecare zi, după orele de școală, și nu mai cunoscuse pe cineva care să se priceapă la fel de bine ca el la azvârlirea pietrelor.

Arăta întocmai așa cum își amintea. Copacii care dădeau umbră și în care era atât de plăcut să te cațări, băncile dinăuntrul zidului de piatră și mormintele împrăștiate peste tot. Unele vechi, cu pietre roase de vreme, răsturnate. Altele destul de noi.

Nu i-au trebuit decât câteva minute ca să găsească ceea ce căuta. Erau înșirate în capătul îndepărtat,

într-un colț și, cu toate că trecuseră aproape doi ani, forma din pământ se vedea încă foarte bine.

Rasin... Mihayr... Zakwan... Tamir... Muzaffar... Altair... Safi... Wasim...

Fiecare nume îi era cunoscut. Cinci dintre ei erau frații săi. Ceilalți trei erau vecini.

Dar nu ei erau motivul pentru care se întorsese.

Era acolo pentru ultimul.

Cel care nici măcar nu avea o piatră cu numele lui.

Al nouălea mormânt.

Și-a dat jos rucsacul, a desfăcut lopata pliantă și a început să sape. După o oră a îngenuncheat și a măturat cu palma pământul uscat de pe folia groasă de plastic, de uz industrial, care fusese înfășurată de câteva ori în jurul cadavrului și fixată cu bandă adezivă groasă. Cu ajutorul unui cutter, a tăiat straturile de plastic unul după altul și, când cadavrul a apărut, în sfârșit, a văzut exact lucrul de care se temea, dar sperase să nu fie așa.

Se așteptase ca trupul despicat și golit de măruntaie s-o facă să izbucnească în plâns. Ca vederea orbitelor goale și a cusăturilor grosolane de la gât până dincolo de buric să-i facă lacrimile să cadă peste trupul lui mutilat. Însă n-a vărsat nici măcar o lacrimă, nici măcar când a observat eticheta cu numărul din cinci cifre scris cu cerneală neagră care era capsată pe fruntea lui.

Nu simțea decât ură.

Își ura tatăl și frații pentru că l-au silit să plece în misiune. Pe mama sa, care a stat deoparte și s-a uitat. Pe soldații israelieni care au tras gloanțele. Doctorul care l-a despicat și l-a lipsit de tot ceea ce îl făcea întreg. Dar, mai mult ca orice, simțea ură față de toți cei care umblau cu mâinile pătate de sângele lui și cu Efraim înăuntrul lor. Toți cei care refuzaseră să accepte judecata lui Dumnezeu.

Oricine ar fi fost ei.

Oriunde ar fi fost ei.

A desprins cu grijă eticheta de pe fruntea lui și a împăturit-o.

Aveau să-și primească toți pedeapsa.

Fabian a intrat în mașină ca să ducă computerul la Niva și pe drum spre oraș gândurile i se învârtejeau la fel de iute ca fulgii de afară. După ce a virat la dreapta pe Hornsgatan pe roșu și a fost la un milimetru de o ciocnire, a pus *Computer World* al formației Kraftwerk în CD-player, încercând să-și recapete concentrarea.

Nu că nu era pregătit să aibă surprize. Își dăduse seama de multă vreme că aceasta este o anchetă neobișnuită. Că nu trebuie să recurgă la rutină, ci la gândirea neconvențională. La urma urmei, aveau de-a face cu un făptaș care dedicase ani întregi pregătirii meticuloase și nu lăsase nimic la voia întâmplării.

Nimic din toate astea nu era o noutate pentru el.

Și totuși, faptul că o femeie era în spatele tuturor acestora a fost o surpriză totală. Și, ca să fie sincer, încă îi era greu să-și închipuie asta. Cu toate că era adevărul adevărat. După spusele vecinului ei, Aisha Shahin era atât neobișnuit de amabilă, cât și nespuse de frumoasă.

Până acum nu reușiseră să dea de o fotografie a ei. Dar era convins că nu e decât o chestiune de timp până ce Tomas și Jarmo, care cercetau apartamentul, să găsească una și s-o trimită, cu toate că nu era cea mai

mare prioritate. Acum se concentrau pe găsirea cât mai rapidă a unor indicii despre următoarele două victime, chiar dacă planificarea atentă a făptașului, sau a făptașei, arăta că s-ar putea să fie deja prea târziu.

Când a parcat pe locul rezervat persoanelor cu handicap din fața intrării în blocul său se lăsase de mult întunericul. A luat computerul de pe locul pasagerului, a încuiat mașina și a pornit repede prin zăpada care acum se cernea din belșug.

După ce a intrat, și-a scos ghetetele pline de zăpadă, s-a dus în living și a pus computerul pe masă, lângă diferitele monitoare ale Nivei, care afișau toate același mesaj.

ÎN DESFĂȘURARE...

Niva nu era nicăieri. A strigat-o, fără să primească vreun răspuns, și și-a scos telefonul ca s-o sune.

– Bună.

– Unde ești?

– Acasă la tine. Aici. O să-ți dau un mic indiciu.

A auzit apă pleoscăind.

Fabian s-a dus în baie și a găsit-o pe Niva în cadă, cu telefonul în mână.

– Te-ai prins repede.

A lăsat jos telefonul și a început să aplaude.

Erau în toiul uneia dintre cele mai grele anchete în care fuseseră implicați vreodată, și ea se relaxa în cada lui. Nu mai lipseau decât lumânările și șampania.

– Niva, ce mama naibii faci?

– Există o limită a perioadei în care poți sta în fața unui computer fără să te speli și hai să zicem că am depășit-o de ceva timp. Chestie care e valabilă și pentru Înălțimea Voastră, ca să nu mai vorbim despre Huey și Dewey. Și apoi, nu pot face nimic până ce mașinăriile de acolo nu-și termină sarcina curentă.

-Textul de pe piatra de mormânt. A fost tradus?

-E pe masă.

Fabian s-a întors în living, unde a găsit niște fraze scrise pe un carnet deschis.

Niciodată nu voi mai iubi pe altcineva

Niciodată nu-mi va bate inima pentru altcineva

Tu și nimeni altcineva

Câtă vreme voi trăi, și mai departe în veșnicie

Curând vei fi din nou întreg, ca și mine

Atunci ne vom întâlni din nou

E jurământul meu pentru tine

A citit textul de două ori. Ca și cum nu se mai sătura de cuvinte și de tot ce însemnau ele.

-E cu adevărat frumos.

Fabian a încuviințat și a ridicat privirea. Niva venea spre el într-un halat de baie alb.

-N-am găsit nimic altceva, așa că sper că-i în ordine dacă am împrumutat asta.

Nici vorbă să fie în ordine. Purta halatul de baie al Sonjei, un lucru care nu se putea deloc împărți cu cineva. Dar n-avea puterea să se ia la ceartă și să pună lucrurile la punct. Și apoi, mai avea nevoie de ajutorul ei.

-Crezi că toate astea sunt de dragul lui? a continuat Niva, stând lângă el.

-Da.

-Închipuie-ți cât de îndrăgostit trebuie să fii încât să fii pregătit să mergi atât de departe.

Fabian a încuviințat din cap, fără să spună nimic.

-Cât de departe ai merge pentru Sonja?

Fabian își dădea seama exact unde țintea ea. Dar de data aceasta n-avea de gând să-i facă jocul.

- Cât de departe îngăduie legea.

- Asta nu sună prea romantic. Gândește-te cât de mult aș putea să fac eu.

- Tu?

Fabian s-a uitat în ochii ei.

- Da. Câte legi am încălcat?

Fabian s-a gândit ce să răspundă, dar telefonul său a destrămat tăcerea.

- Sunt Fabian...

- A dispărut! Au luat-o! a țipat o voce la celălalt capăt.

- Scuze, dar cu cine...

- Au luat-o și nimeni nu știe unde este!

- Pe cine?! Cine a dispărut și cu cine vorbesc?

- Anders Rehnberg! Cine dracu' crezi că e? Au luat-o pe Malin!

Oare Dumnezeu își întorsese fața de la ea, cu toate că El îi stătuse alături pe tot drumul? Era asta pedeapsa Lui? Pentru prima dată după mult timp, n-a mai fost sigură că El chiar îi este alături. Sau poate că lucrul care îi pusese piedică nu era decât o serie de evenimente regretabile, în care-și băgase coada ghinionul? Nu putea să fie nimic altceva. Nu acum, când era atât de aproape de țintă.

A întârziat aproape o oră și jumătate. Nu cinci minute sau un sfert de oră, ci optzeci și opt de minute numărate. În tinerețe, întârzia de cele mai multe ori. Dar aceasta era prima dată când se întâmpla de când ajunsese în Suedia. Timp de doisprezece ani și jumătate fusese punctuală, iar astăzi nu era momentul să vină cu întârziere.

Dacă n-ar fi fost camera video ascunsă pe care o aduseseră cu ei fără să știe, odată cu restul materialelor anchetei, era aproape sigur faptul că Fabian Risk ar fi găsit destule în apartamentul ei ca s-o aresteze înainte să fi terminat. Nu-și dădea seama cum de femeia care nu mai era, de fapt, polițistă, reușise să dea de ea. Avea de-a face cu mobilul ei, asta înțelegea. Dar cum a putut să-i conducă la apartamentul său rămânea un mister.

Cu câțiva ani înainte se dusesese la Umeå să-și cumpere cartela preplătită cu numărul de telefon anonim, și chiar își închisese telefonul în ultimele zile.

Ca să evite catastrofa, s-a întors repede în apartament și n-a luat cu ea decât cele mai importante lucruri în căruciorul de copil. A reușit să iasă din apartament în ultima clipă înainte să ajungă el. Avea să găsească destul de multe lucruri, mai ales în computer. Însă asta nu mai conta acum. Oricum, n-aveau să ajungă acolo la timp.

Important era ca în nici un caz să nu fie distrus finalul. Atunci s-ar fi năruit totul. Tot ce construisese, și n-ar mai fi avut nici o șansă să ducă la îndeplinire cea mai importantă parte a planului. Întregul scop pentru care trudiese în ultimul deceniu.

Și, de parcă n-ar fi fost destul, polițista gravidă reușise să pună mâna pe lista cu personalul firmei de curățenie și apoi o recunoscuse, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere cât de mult timp o ținuse ea sub observație. De asemenea, nu putea să priceapă cum de ajunsese lista în mâinile ei. Dar n-a avut timp să-și dea seama. A fost silită să improvizeze și să se ocupe de situația care se crease, convinsă că trebuie, cumva, să mai fie ceva în toate astea, chiar dacă nu-și dădea seama pe loc. În ciuda tuturor lucrurilor, Dumnezeu probabil că era încă alături de ea.

Își jurase că n-o să fie afectată nici o persoană nevinovată și că numai cei care o meritau vor avea de înfruntat urgia sa. Însă a fost deja silită să facă o excepție în Danemarca. Situația îi scăpase din mâini și nu avusese de ales. Bărbatul hotărâse să nu rămână peste noapte în apartamentul din Copenhaga și venise acasă cu câteva ore mai devreme decât era așteptat. Cu

toate că, în multe privințe, el fusese complice, așa că pe ea n-o muștra conștiința.

Pe de altă parte, nu era vina polițistei. Își făcea doar meseria, și încă bine. Soarta ei și a celor doi prunci nenăscuți era ceva ce trebuia să lase în grija lui Dumnezeu.

În cele din urmă, a găsit un loc de parcare pe Pontonjărgatan, și-a schimbat hainele pe bancheta din spate, a încuiat mașina și a pus cheia pe cauciucul din față, stânga, după care a dat grăbită colțul și a pornit pe Polhemsgatan prin zăpada proaspătă, apoi a apăsat pe soneria de lângă ușa de oțel cenușie și a fost întâmpinată de umflatul cu cercei în urechi care a boscorodit-o. Își pregătise o explicație, că cineva a sărit în fața unui metrou. Însă el n-avea nici un chef să asculte, așa că și-a ținut gura și a încuviințat din cap. A spus că n-o să se mai întâmple niciodată.

Și nici n-avea să se mai întâmple.

S-a dus repede la debara și și-a luat echipamentul. Avea de aspirat și de spălat mulți metri pătrați în orele care mai rămăseseră. Trebuia să curețe scârboșeniile uscate, să arunce prezervativele și să pună role noi de hârtie igienică la WC-uri.

Toate înainte de marele eveniment al serii.

Va trebui să lucreze repede ca să se încadreze în orar. Însă stresul îi era de folos. De exemplu, umflatul părea preocupat. Dacă ceilalți erau măcar pe jumătate la fel de stresați ca el, nici unul n-avea să observe transformarea ei.

Fabian simțise o îngrijorare care nu-i mai dădea pace din clipa în care o văzuse pe Matilda umblând la butonul camerei video din păpușă, la spital. A avut grijă ca Malin să capete imediat altă cameră, dar fusese prea târziu. Făptașul o găsisese, totuși. Dar cum și, mai ales, de ce? Nu știa, și nu putea decât să speră că temerile sale cele mai mari nu se vor împlini.

Secția în care fusese ea era pustie, în afară de biroul de recepție, unde câteva asistente se înghesuiau în fața unui monitor, uitându-se una la alta nedumerite.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat el, cu toate că era limpede că și ele sunt la fel de uimite.

- Nu știm, a zis cea mai înaltă. Acum o oră am trecut la schimbul de noapte, și încă ne străduim să ne dăm seama.

- Aici spune că a fost mutată în sala de nașteri. Însă am verificat și n-a ajuns la ei, a zis cea care ședea în fața ecranului.

Fabian a intrat repede în rezerva lui Malin. Anders Rehnberg stătea pe un scaun în mijlocul încăperii, cu fața în palme. Rezerva părea nefiresc de goală acum, când patul nu mai era acolo. Nu plângea, dar când a

ridicat privirea spre Fabian, ochii lui înroșiți erau dovada că numai asta făcuse în ultima oră.

– Ticălosule... E vina ta, pricepi? A ta și a nimănui altcuiva.

Din ochii lui țâșnea atâta ură, încât lui Fabian i-a fost greu să nu se întoarcă și să plece.

– Anders, înțeleg ce simți. Dar încă nu știm ce s-a întâmplat.

Și-a luat un scaun și s-a așezat în fața lui.

– Nu veni aici să-mi spui că înțelegi, pentru că nu-i adevărat. Nu pricepi nimic. Ești și mai rău ca Malin.

Fabian nu-și dădea seama despre ce vorbește.

– Da, știu. Pentru că am vorbit cu soția ta și știi ce a zis? Ha? Știi?

Fabian a făcut semn că nu.

– Că-i ești necredincios în fiecare zi în care mergi la lucru, pentru că numai la asta te gândești. Că a trăi cu tine e ca și cum ar trăi cu o cochilie goală. Sau cu o afurisită de piele năpârlită. Exact asta a spus. Și e clar că nu doar ea și copiii sunt pe locul doi, totul este. Am crezut că tu și Malin sunteți prieteni.

A scuipat vorbele ca și cum ar fi fost otravă.

– Anders, încearcă să te liniștești, ca să putem...

– Să nu zici că nu te-am prevenit. Ți-am cerut anume s-o lași în pace. Dar n-ai putut s-o faci. Nu-i așa? Nu te-ai putut abține.

Fabian s-a aplecat în față și a pus o mână alinătoare pe umărul lui Anders.

– Ia mâna de pe mine! Anders l-a împins deoparte. Era bolnavă. Au zis că e extenuată. Că a muncit prea mult. Nu avea nevoie decât să se odihnească și să-și revină înainte de naștere. Dar tu n-ai putut s-o lași în pace.

- Anders... Hai să nu ne repezim la concluzii. Încă nu știm ce s-a întâmplat.

- Nu? Anders s-a uitat în ochii lui. Așadar, ce crezi tu că s-a întâmplat? Că a plecat de aici cu pat cu tot să-și cumpere o ciocolată? Și după aceea? Ce s-a întâmplat după aceea? Asta i-a făcut poftă de mâncare și s-a dus mai departe cu patul prin viscol?

Fabian ar fi vrut să protesteze. Să ofere contraargumente și dovezi că nu-i nici o primejdie. Chiar dacă n-o vedeau pe moment, probabil că exista o explicație rațională. Dar nu găsea tăria s-o facă. Anders avea dreptate. Probabil chiar mai multă dreptate decât își închipuia.

- Așadar, asta e cu totul din vina ta. Pricepi? a continuat Anders. A ta și numai a ta...

I-au cedat nervii, și Fabian a încercat să se apropie și să-l îmbrățișeze, dar s-a răzgândit.

- Anders, îți jur... O să fac tot ce-mi stă în puteri ca să aflu ce s-a întâmplat... O s-o scoatem la capăt.

Anders s-a uitat din nou în ochii lui Fabian și a clătinat din cap.

- Tot ce-ți stă în puteri? Asta nu-i destul. E departe de a fi destul. Vreau să-mi juri că o s-o scoatem la capăt. Că o să fie bine din nou. Poți să-mi juri asta?

Fabian a șovăit, dar, în cele din urmă, a încuviințat.

- Bine, Anders, jur.

- Bine. Că altfel ai încurcat-o. Nu-mi pasă de urmări. Dacă nu poți rezolva asta, o să am eu grijă să plătești. Chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl fac.

O poveste de viață după alta era împinsă prin intrarea întunecoasă în Black Cat, pe Kungsholmen. Toate erau îmbrăcate sumar, în ciuda frigului crâncen. Fiecare avea o poveste diferită despre ce anume o adusese acolo. Dar groaza din ochii lor era întotdeauna aceeași, indiferent de unde veneau și în ce limbă gândeau. Groaza de ceea ce le aștepta înăuntru. Despre care nu știau, de fapt, nimic, însă auziseră mult prea multe.

Mâinile paznicilor umblau peste tot, dar în principal le zoreau și le împingeau înainte. Ca pe niște vite duse la muls. Nu era niciodată destul de repede. Ochii paznicilor luceau de stres, în vreme ce supravegheau strada dosnică, de altfel liniștită, care era pustie din pricina viscolului.

O scară abruptă le ducea direct într-un întuneric adânc. Auzeau cum ușa de oțel este închisă și încuiată în urma lor, zornăitul cheilor și răsucirea încuietorilor. Un șir de becuri fără abajur de pe tavanul de ciment lumina un coridor lung și șerpuit, având de-o parte și de alta compartimente încuiate cu lacăt pline de mobilier uzat și de amintiri împachetate pe care nimeni n-avea să le împărtășească vreodată. Apoi prin altă

ușă de oțel, dincolo de care se aflau câteva straturi de draperii roșii, groase.

Erau înăuntru. Era încă întuneric, dar nu mai părea atât de dens. După ce li s-au obișnuit ochii, au văzut cât de mare este, în realitate, încăperea. Pereții zugrăviți în negru, la fel ca tavanul. Niște spoturi luminau canapele roșii așezate într-un cerc mare în jurul unei părți de podea înălțate – scena despre care auziseră toate.

Au fost îmbrâncite prin încăpere, dincolo de o ușă ascunsă în peretele negru, printr-un coridor luminat orbitor, cu lămpi fluorescente pe tavan și uși de ambele părți. Au ajuns într-o toaletă mare placată cu faianță, cu cabine de WC, oglinzi și bideuri. Paznicii le-au ordonat să-și facă pentru ultima oară nevoile și să-și spele bine toate orificiile.

Fusese o cursă contracronometru aproape imposibilă, dar aproape că terminase curățenia. În unele dintre camerele private nu fusese nevoie decât să dea rapid cu aspiratorul, iar în una comună doar să întoarcă pernele și să culeagă cele mai vizibile prezervative. Tocmai își atârname salopeta în debara și își scosese din rucsac trusa de machiaj și celelalte haine, când a auzit că strigătele paznicilor devin mai puternice.

A fost silită să plece din debara cu hainele în brațe și să intre înaintea celorlalți pe coridor și în baie, unde s-a închis în ultima cabină. Inima îi bătea atât de repede, încât nu reușea să distingă fiecare bătaie.

Dar, după ce și-a pus rochia și pantofii, iar trusa de machiaj a ajuns la loc sigur, în rezervorul WC-ului, s-a simțit mai calmă ca oricând. Nu era vorba doar de unul dintr-un șir de păcătoși care aveau să-și capete pedeapsa. Era ceva ce așteptase cu nerăbdare din ziua în care își dăduse seama cine este. Că Diego Arcas este

unul dintre ei, și asta nu putea fi decât felul în care Dumnezeu îi arăta ei că i-a fost alături pe tot drumul.

Auza cum toaleta se umple cu marfa cea nouă. Nici una dintre ele nu spunea nimic, însă ea simțea fără greș mirosul fricii. A mai așteptat încă un pic, apoi a ieșit din cabină și a început să imite comportamentul celorlalte fete – neliniștea din privirile lor, pașii șovăielnici și spatele încovoiat.

Fabian Risk a deschis ușa care nu se mai încuia, a intrat în holul locuinței sale și și-a scos paltonul. Drumul cu mașina până acasă fusese fără probleme, cu toate că încă mai era beat. Era prima oară în viața lui când conducea beat, dar în acest moment era prea obosit ca să-i pese. Se simțea stors ca o cârpă și nu era sigur că o să reușească să ajungă până în dormitor.

Anders Rehnberg acceptase în cele din urmă să plece de la spital și să fie condus până la vila din Enskede. După ce au ajuns, l-a invitat pe Fabian înăuntru, să bea un whisky. Fabian a încercat să refuze, politicos, pe motiv că e târziu și e cu mașina, însă Anders a insistat, spunând că poate să facă măcar atâta.

A reieșit că Anders e membru al Societății Suedeze a Whisky-ului și are în pivniță o întreagă încăpere dedicată colecției care, după spusele sale, era una dintre cele mai mari din țară. După cum prevăzuse, nu s-au oprit la un pahar, și atmosfera a devenit mai destinsă, pe măsură ce alcoolul le subția sângele.

L-a lăsat pe Anders să spună tot ce-i trecea prin cap. Despre casă, care era un proiect de renovare fără sfârșit, cu toate că-i costa mult prea mult. Despre munca sa de învățător la o școală din Skärholmen și cum îl

băteau la cap colegii să devină director, cu toate că puterea oferită de acea funcție nu-l interesa cu adevărat. Prefera să fie aproape de munca adevărată.

După aproape două ore, Fabian a lăsat din mână paharul pe jumătate cu whisky, s-a ridicat și a spus mulțumesc. *Așază-te*, a spus Anders, cu un ton serios și cu o privire care nu i-a lăsat lui Fabian altceva de făcut decât să se supună. Și, cu lacrimile șiroindu-i pe față, Anders i-a vorbit despre Malin. Cât de mult o iubește. Că ea este cel mai bun lucru pe care-l are pe lume. Cum s-au cunoscut într-un autobuz - 54, cum îi spunea pe atunci - și că Malin n-a vrut să coboare, din cauză că ploua cu găleata, și că în cele din urmă au ieșit împreună în potop la Odenplan și au împărțit umbrela lui, chicotind, și au sunat dintr-o cabină telefonică să spună că nu pot merge la lucru pentru că sunt bolnavi.

După asta i-a umplut paharul lui Fabian, cu toate că nu era golit, și l-a întrebat dacă încă o mai iubește pe Sonja. Lucru ciudat, fusese complet nepregătit pentru acea întrebare, și era pe cale să turuie răspunsul standard, cât de mult o iubește și ce bine se completează unul pe altul, cu toate că sunt atât de diferiți. Însă vorbele i-au rămas în gât.

Așa că a încercat să ofere o imagine sinceră a lucrurilor. Că nu-și dorea nimic mai mult decât să fie încă îndrăgostit, dar relația lor se transformase într-o luptă din ce în ce mai aprigă și îndoiala începea să câștige tot mai mult teren. Anders a ascultat și a încuviințat din cap la încercările lui stângace de a-și îngrădi emoțiile, și era aproape ca și cum ar fi fost pe cale să devină prieteni.

La naiba, da' chiar c-ai făcut-o de oaie, a zis Anders în cele din urmă și a mai adus o sticlă. *Ori iubești pe cineva, ori nu. Nu trebuie să fie cu nimic mai complicat,*

a continuat Anders. *Sigur, flacăra poate să fie mică, însă atunci e vremea să-ți sufleci mânecele și să începi să muncești la asta. Dacă s-a stins de-a binelea, s-a sfârșit. Atunci ai face bine să-ți cauți un avocat și să vă ocupați de semnarea actelor.*

Cu toate că Fabian știa că vorbele nu erau decât banalități ieșite din sticla de whisky, i-au rămas în minte. Gândul că el și Sonja erau ceva peste care să treci cât mai repede cu putință l-a făcut să i se taie respirația, să se ridice și să plece acasă, cu toate protestele lui Anders.

După un drum la baie și două pahare de Resorb¹, s-a dus în dormitor. N-a aprins nici o lampă, dar la lumina de afară care pătrundea printre draperiile trase și-a dat seama că Niva doarme în patul lui. Era culcată peste cuvertură și purta încă halatul de baie, care alunecase în sus și dezvelea destule.

Nu pricepea de ce ea nu se dusese acasă. Chiar să fi lucrat până târziu? S-a întrebat dacă ar trebui s-o lase să doarmă sau s-o urce într-un taxi, însă n-a reușit să se hotărască. Și în acel moment a înțeles. Despre ce anume vorbise mai devreme Anders. Șovăiala pe care o simțise a început, în cele din urmă, să se risipească. În clipa aceea a știut că flacăra e încă vie, și chiar putea să vadă cu ochii lui flăcăruia albastră. Strălucea slab și era pe cale să se stingă. Dar încă ardea.

Însufletit de revelație, s-a culcat complet îmbrăcat, cât de încet a putut, pe partea sa de pat, ca să n-o trezească pe Niva. N-a trecut mult până ce respirația ei liniștită l-a făcut să se destindă și, cu fiecare respirație, s-a scufundat tot mai adânc în somn. Și, tocmai când a fost înghițit cu totul de lumea viselor, i-a venit o idee despre ce ar putea să facă pentru ca flacăra să nu

¹ Combinație de apă și săruri, produs al firmei Nestlé

se stingă de-a binelea. Cum ar putea el și Sonja să-și găsească drumul înapoi și să se afle în aceeași încăpere fără să-și dorească să iasă de acolo.

De cum se terminau toate astea, avea să-i spună și ei. Ideea era radicală, implicând multă muncă și o schimbare foarte mare pentru toată familia. Și nu în ultimul rând pentru Matilda și Theodor, care aproape cu siguranță aveau să protesteze. Ar trebui nu numai să meargă la altă școală, ci și să-și facă alți prieteni. Dar ce importanță avea? Dacă de asta aveau nevoie ca să rămână împreună, hotărârea nu era greu de luat, și-a zis Fabian, și a adormit cu convingerea că, la urma urmei, exista o schimbare pozitivă în viitorul lor.

Și-a scos chiloții, s-a așezat călare pe un bideu și a început să se spele. Peste tot, exact așa cum i se porunca fiecărui lot nou de marfă. Nici umflatul, nici ceilalți doi care stăteau rezemați de un perete n-au părut s-o recunoască sau să observe că era cineva în plus.

Ca de obicei, era cineva care să facă probleme. De data asta era poloneza cu părul blond decolorat din spatele ei, care a făcut o criză și a refuzat să se spele. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani și, evident, nu pricepuse că nu era de glumă.

– *I want you to leave before I do anything*¹, a strigat ea și a scuipat spre paznici.

– *You just want one thing*, i-a zis unul dintre ei și s-a apropiat de ea. *One thing only. You know what that is?* Femeia i-a răspuns cu o privire sfidătoare. *Do as you're fucking told!* I-a trăsnet un dos de palmă. *Understood?*²

Când a văzut că nu primește nici un răspuns, a pocnit-o din nou, de data asta cu pumnul și cu toată forța.

¹ Vreau să plecați, până atunci nu fac nimic.

² Nu vrei decât un lucru. Unul singur. Știi care e acela? Să faci ce mama dracului ți se spune! Ai priceput?

Lovitura a fost atât de puternică, încât a părut că o să-i zboare capul de pe gâtul firav. Fata s-a prăbușit, fără cunoștință.

Paznicul și-a masat mâna și și-a lăsat privirea să umble în jur până ce a fost sigur că a atras atenția tuturor. Atunci și-a desfăcut fermoarul pantalonilor și și-a golit vezica peste femeie.

- I want everyone to look really carefully now, because this is what will happen when you don't do as you're told.¹

Toate s-au uitat la femeia leșinată care zăcea pe podea, cu părul ud.

- Okay, let's finish up!²

Bărbatul și-a tras fermoarul și s-a spălat pe mâini.

Toate, în afară de poloneza nemișcată, au ieșit din toaletă și au mers pe coridor înapoi în încăperea plină cu canapele, unde din difuzoare ascunse se auzea o muzică ritmată. Au fost așezate într-un șir în fața scenei și, ca la comandă, a început o luptă pentru locurile cele mai îndepărtate din șir.

Ea, însă, nu-și dorea decât să fie chiar în față.

- Okay, you there. Up on the stage. Yes, I'm talking to you, bitch³, a zis unul dintre paznici, făcându-i semn cu capul să se miște.

S-a conformat și a stat în picioare în mijlocul scenei, orbită de spoturile puternice de pe tavan.

- Turn around⁴, a spus o voce de undeva, din lumina orbitoare, și s-a rotit lent.

¹ Vreau să vă uitați toate foarte atent, pentru că asta o să se întâmple când nu faceți ce vi se spune.

² Bine, hai să terminăm.

³ Tu, aia de colo. Urcă pe scenă. Da, cu tine vorbesc, târfă.

⁴ Rotește-te.

– *Stop*¹.

S-a oprit cu spatele spre locul de unde venea vocea.

– *Bend over. Slowly.*²

Și-a înclinat partea de sus a corpului, având grijă să-și bombeze fundul și să-și țină picioarele și spatele cât mai drepte. Putea să-i audă acum pașii apropiindu-se de scenă, apoi au urcat treptele, după care s-au oprit chiar în spatele ei.

În tot acest timp nici una dintre celelalte fete n-a spus nimic și acum tăcerea era așa de grea, încât nu era sigură dacă ele mai respiră măcar. Apoi i-a simțit mâna pe spatele uneia dintre coapse, continuându-și drumul în sus, pe partea interioară a piciorului, spre vagin.

– *Mm... You shaved. I like that.*³

Și-a lăsat degetul să alunece înăuntru, iar ea a gemut și s-a prefăcut că este excitată.

– *So, you like it?*⁴

– *Mm, yes...*, a zis ea, răsucindu-se lent.

– *Want some more?*⁵

– *Oh, yes, please...*

– *Take off your clothes.*⁶

S-a ridicat, și-a lăsat rochia să cadă pe podea și a pășit afară din ea, în vreme ce Diego Arcas umbla în jurul ei, cercetând-o cu atenție și adulmecându-și degetele. Deodată s-a oprit, a întins o mână și i-a pipăit sânii.

– *Are they real?*⁷

Ea a încuviințat din cap.

¹ Oprește-te.

² Apleacă-te. Încet.

³ Mm... Te-ai ras. Îmi place asta.

⁴ Așadar, îți place?

⁵ Mai vrei?

⁶ Dezbracă-te.

⁷ Sunt adevărați?

- *How old are you?*¹

- *Never ask a woman her age.*²

Reacția a venit cu viteza fulgerului, sub forma unei palme puternice, a cărei usturime a simțit-o câteva minute în șir.

- *You're not a woman. You're property. My property! Never ever forget that.*³

Ea a încuviințat din cap și a lăsat durerea din obraz să-i aducă aminte să nu se culce pe-o ureche și să nu zică hop până n-a sărit gardul. La urma urmei, încă nu terminase.

- *On your knees and open my pants.*⁴

S-a lăsat în genunchi, i-a deschiat șlițul și i-a scos penisul pe jumătate întărit.

- *Do you like it?*

Ea a încuviințat și s-a silit să zâmbească.

- *I said, do you like it?*⁵

Ea l-a luat în gură și a simțit cum venele încep să se umple cu sânge.

- *That's better.*⁶

Ea și-a continuat mișcarea de du-te vino, primindu-l în gură cât de adânc putea, în vreme ce-i mângâia testiculele.

- *Now, everyone of you bitches watch and learn. This is how you give a good blowjob.*⁷

¹ Câți ani ai?

² Să nu întrebi niciodată o femeie câți ani are.

³ Nu ești femeie. Ești proprietate. Proprietatea mea! Să nu uiți niciodată asta.

⁴ În genunchi și desfă-mi șlițul.

⁵ Te-am întrebat, îți place?

⁶ Așa-i mai bine.

⁷ Fiecare dintre voi, târfelor, să se uite și să bage bine la cap. Așa se face un oral ca lumea.

A prins-o de păr și a silit-o să-l ia în gură mai tare și mai adânc, făcând-o aproape să se sufoce.

Smuciturile au fost din ce în ce mai rapide, și îi simțea testiculele zvâcnind în sus. Ca să-l ajute, i-a strecurat cu grijă un arătător în anus și a început să-i mângâie punctul G. După treizeci de secunde, a venit momentul. Prima țâșnitură a primit-o în gură. Dar s-a ridicat înainte de a doua. Arcas avea ochii închiși, prins cu totul în propria plăcere, și de-abia după câteva secunde a deschis ochii și s-a uitat la ea.

– *Who the fuck told you to stand up?*¹

– *No one*², a zis ea, făcând mișcarea pe care o exersase de atâtea ori în fața oglinzii.

A nimerit ținta din prima și a simțit cum degetul arătător și mijlociul pătrund adânc în orbită și se răsucesc în spatele ochiului, și de cum a simțit între degete nervul optic, a tras cu toată puterea, și-a înhățat rochia și a plecat de pe scenă.

---

¹ Cine pula mea ți-a zis să te ridici?

² Nimeni.

Fabian nu-și amintea să-și fi scos hainele. Și totuși, acum zăcea pe spate, gol, uitându-se la păunul de zece centimetri care tocmai aterizase pe pieptul său și-l trezise. Piciorușele îi pătrundeau în piele ca niște ace, și s-a întrebat dacă n-ar putea să-l alunge. Dar teama de cum ar fi reacționat l-a făcut să stea cât mai liniștit posibil, în vreme ce-l privea cum rătăcește peste abdomen și mai jos peste membrul său gol.

Și acolo era ea. Niva. Cu halatul Sonjei tras spre spate, îl călărea atât de tare, încât sânii îi săltau ritmic. Probabil că muncea de câtăva vreme, pentru că era aproape de orgasm. Păunul sărise pe podea și ieșise pe ușă, iar el spera că, dacă ar putea să iasă de acolo, ca pasărea, ceea ce se făcuse avea să fie desfăcut.

Nu era ceea ce voia el. Nu la asta se așteptase. Fusesse hotărât. Își făcuse un plan. Și totuși, nu se putea împiedica să se bucure de mișcările ei. Și ea se bucura de ale lui. Și că îl avea în ea. A văzut asta în privirea ei. Triumful. Făcea, în sfârșit, lucrul după care tânjea de atâta vreme. Primea răsplata tuturor eforturilor sale. Curgeau apele de pe ea. De pe frunte, pe gât în jos și peste sâni, de unde picura pe el. Ea și-a trecut mâinile prin păr și s-a arcuit înapoi, în vreme ce creștea ritmul.

Acum era aproape, o vedea. Foarte aproape.

El i-a răspuns cu împingeri și mai puternice, până ce ea s-a smucit înainte și înapoi și a gemut de plăcere. Și el era aproape de țintă. Nu mai conta că nu-și dorise cu adevărat asta. Ca și faptul că avea să regrete tot restul vieții. Nimic nu mai conta acum și nimic nu-l putea face să se oprească.

Niva a fost cea care s-a oprit și a coborât de pe el fără veste, și frustrarea l-a izbit cu atâta putere, încât era dureros. Se așteptase ca ea să se așeze în patru labe sau să se întindă pe spate. În schimb, a încălecat peste fața lui și a început să-și frece pubisul de el. A lins și a supt cât de mult a putut, gustându-i umezeala și jucându-se cu vârful limbii cu tot ce putea atinge.

O auzea gemând din nou și a făcut tot ce a putut ca s-o ajute. Între timp, ea se lăsa tot mai mult peste el, atât de mult încât în cele din urmă n-a mai putut să respire. A încercat să se elibereze, avea nevoie de aer. Însă picioarele ei erau prea puternice și i-au ținut capul neclintit, în vreme ce restul corpului ei se pregătea să fie copleșit de încă un val.

Țipau cu toții deodată. Nu numai fetele, ci și paznicii. Însă ea nu s-a sinchisit. Prevăzuse și haosul, și panica. Știa că unii dintre pazici aveau să fie mai iuți decât ceilalți și să se ia după ea. Singurul lucru la care nu se așteptase a fost țipătul lui Diego Arcas, care își spărgea timpanele, acoperind toate celelalte sunete. Din cine știe ce motiv, se așteptase ca el să încaseze lovitura ca un bărbat.

Reușise să ajungă la câțiva metri de scenă și auzea doi paznici pe urmele sale. A rezistat instinctului de a se uita în spate. Nu era timp de șovăială. În schimb, și-a folosit toată energia ca să mărească viteza. Se antrenase mult pe pistă și știa că viteza avea să însemne totul dacă voia să treacă de canapele în cel mai eficient mod. Ceea ce putea să scadă cu mai mult de jumătate numărul de secunde pe camerele de supraveghere.

La început a crezut că o să-i fie greu să ia destulă viteză pe tocuri înalte. Dar, câtă vreme avea centrul de greutate în degetele de la picioare, nu era nici o problemă. A sărit peste prima canapea ca și cum n-ar fi fost acolo. La fel și următoarea, și acum îi auzea pe cei doi paznici deja mai aproape. După încă patru pași, trecuse peste a treia canapea și nu mai avea decât o porțiune de zece metri până la ușă.

Convinsă că descărcarea de adrenalină i-a îmbunătățit recordul personal cu cel puțin trei secunde, a smucit ușa în lături, a intrat repede și a încuiat-o după ea. Chiar dacă paznicii aveau să ajungă acolo în orice clipă, a răsuflat adânc de câteva ori și s-a uitat la ochiul însângerat din mână. Era ultima piesă din puzzle care avea să-l facă pe iubitul său să fie din nou întreg.

Au început să smucească de clanță, după care au urmat repede lovituri puternice cu picioarele în ușă. Vedea pe una dintre camerele video de deasupra panoului de comandă că acum erau patru care încercau să intre. Curând aveau să dea de cheia potrivită, să încerce s-o bage în broască și, când aveau să vadă că nu se potrivește, aveau să-și scoată pistoalele.

A scos tubul de plastic din ascunzătoarea aflată în spatele dosarelor din bibliotecă, a deșurubat capacul și a lăsat ochiul să cadă în lichid, apoi l-a închis la loc și l-a introdus în vagin. Și-a curățat mâinile de sânge cu niște șervețele umede, și-a tras rochia și a prins firul de pescuit abia vizibil care era legat de o frânghie cu noduri.

A început să urce pe frânghie tocmai când primele împușcături au lovit încuietoarea. Era ușoară și agilă, iar brațele îi erau mai puternice ca oricând, așa că nu i-a fost greu deloc să urce. Dar pasul cel mai dificil era în partea de sus. Ca să poată închide în urma sa trapa de acces trebuia să se răstoarne cu capul în jos și să intre în conducta de aerisire cu picioarele înaintea.

Reușise s-o facă fără mari probleme de fiecare dată când exersase. Însă atunci nu avea palmele transpirate și nu se temea că paznicii ar putea sparge ușa în orice clipă. Totuși, în cele din urmă, a reușit și a putut să tragă înăuntru frânghia, să pună la loc grilajul și să înceapă să se târască cu spatele prin conducta îngustă.

După mai puțin de un minut, i-a auzit dând buzna în centrul de supraveghere și începând să se întrebe pe unde a putut să dispară. Nu mult după aceea au început să tragă în conducta de ventilație.

Sunetul împușcăturilor se împrăștia prin conductă, care îl amplifică și, cu toate că era la o distanță sigură de coridor, a fost silită să-și astupe urechile. Însă după un metru sau doi conducta avea să se ramifice și apoi să se împartă iar. Le va fi mult mai greu să-și dea seama unde se afla. Probabil trebuia ca ei să se despartă și să înceapă să împuște la nimereală prin conductă.

Numai că nu-și făcea griji. Peste puțin timp, vor avea altele pe cap. În orice clipă aveau să aibă parte de o surpriză deplină. Din nou. Însă asta nu mai era în puterea sa și, dacă ar fi fost după ea, și-ar fi asigurat drepturi exclusive asupra acestei seri anume, singurul moment în care se putea apropia destul de mult de Diego Arcas.

Împușcăturile au încetat, așa cum se așteptase și, după câteva secunde de tăcere, a auzit zbierete și țipete răzlețe. Dedesubtul ei s-a dezlănțuit o panică totală, așa cum își închipuia că trebuie să se audă când lovește un tsunami. Coridorul de sub ea s-a umplut de oameni. Dar acum nu mai era ea cea pe care o căutau. Acum ei înșiși erau prada. S-a târât spre încăperea principală și s-a uitat prin grilaj.

Polițiștii.

Erau peste tot, cu pistoalele scoase, cu veste anti-glont. Câțiva chiar coborau din luminatorul ascuns din tavan. A numărat cel puțin zece care încercau să preia controlul asupra situației, ordonând tuturor în limba engleză să se culce pe burtă, cu brațele și picioarele întinse.

Unele dintre fete au făcut ce li s-a spus. Altele au încercat să fugă, însă au fost prinse repede și silite să se întindă pe podea, una după alta. Patru dintre paznici erau deja pe burtă, cu mâinile prinse în cătușe la spate, iar doi dintre polițiști se îndreptau spre scenă, unde Diego Arcas încă mai zăcea într-o baltă de sânge, cu mâinile pe față.

S-a târât mai departe prin conducta îngustă, cât mai discret posibil, îndepărtându-se de vocile din ce în ce mai agitate ale polițiștilor, care începuseră să-și dea seama ce se întâmplase.

După încă două ramificații, a simțit că pereții metalici erau tot mai reci, iar când conducta a cotit brusc în sus cam un metru, înainte să continue în linie dreaptă, și-a dat seama că nu mai avea mult de mers. Acum erau câteva grade sub zero și a iuțit ritmul, ca să nu i se lipească palmele umede de metalul înghețat. Dezavantajul era că făcea mai mult zgomot, dar n-avea încotro. Din fericire, polițiștii erau prinși cu altele.

După câțiva metri, pantofii ei cu toc înalt s-au lovit de grilaj și, după un șut bine țintit, s-a pomenit în curte. De-acum nu mai era mult de mers. Propria acțiune se desfășurase conform planului, iar polițiștii și-au făcut apariția întocmai așa cum fusese hotărât.

Se bazase pe faptul că lampa cu senzor de mișcare avea să se aprindă de cum pune ea grilajul la loc, arătându-i drumul spre tomberoane. Dar nu s-a aprins.

Pentru că era deja aprinsă.

N-a înțeles gravitatea situației decât când a fost prea târziu.

– *Well, well, look what we've got here...*¹, a zis o voce chiar în spatele său.

¹ Măi, măi, ia te uită ce avem aici...

Cu mâinile ridicate, s-a răsucit și a văzut cum apare din întuneric un polițist zâmbitor din echipa de intervenție rapidă, cu pistolul într-o mână și cătușele în cealaltă.

Fabian nu mai știa dacă doarme sau e treaz. Dacă amintirile sale erau doar un vis grotesc sau totul se întâmplase aievea. Amănuntele erau așa de clare, că nu puteau fi decât adevărat. Dacă n-ar fi fost un păun de zece centimetri care fusese acolo și i se preumblase pe trup. Nu știa de ce, însă în ultima vreme începuse să-i apară mai des în vise.

Pur și simplu nu putea să fie adevărat. Văzuse flacăra, de asta era sigur. În plus, făcuse un plan prin care el și Sonja să poată repune lucrurile pe linia de plutire.

Până acum nu îndrăznise să deschidă ochii. Simțea o alinare în somn, chiar dacă era de-acum treaz de-a binelea. Era un risc mare ca, de cum deschidea ochii, adevărul dur, rece, să stea scris pe o placă drept în fața sa. În cele din urmă, sunetul telefonului nu i-a mai lăsat nici o portiță de scăpare.

- Unde mama dracului ai fost?

Era Tomas Persson.

- Ce vrei să zici? S-a întâmplat ceva?

Fabian s-a ridicat în capul oaselor.

- S-a întâmplat? Pe ce planetă trăiești? Diego Arcas, ți-l amintești?

Așa e, și-a zis Fabian, observând că Niva nu mai era acolo. Dacă într-adevăr a fost acolo. Da, a fost, era sigur de asta. Așa cum era sigur că el a fost gol pușcă, în ciuda faptului că se culcase fără să-și scoată hainele. Însă acum le avea iar pe el. Sau nu?

- Markus și Inger sunt făcuți foc pe tine și au depus o plângere, a continuat Tomas.

- O plângere pentru ce?

Fabian simțea cum îl ia durerea de cap și s-a trudit să se dea jos din pat.

- Că ai dormit prea mult. Ce știi eu. Treaba e că, evident, acolo s-a întâmplat chestia cea mai nasoală înainte ca echipa de intervenție să dea năvală, pentru că, după ce au făcut-o, în cele din urmă, Arcas zăcea acolo pe scenă, sângerând ca un porc înjunghiat.

Fabian a încercat să dea un înțeles torentului de cuvinte pe când mergea pe hol spre baie și se uita după Niva.

- Acum ar trebui să întrebi de ce sângera ca un porc înjunghiat.

- Tomas, n-am timp pentru asta.

Fabian a intrat în baie și și-a dat cu apă pe față.

- La naiba, ce enervant ești! Cum eu și Jarmo n-am fost în club să vedem ce s-a întâmplat, am luat legătura cu spitalul în care a fost internat Arcas.

- Și? Ați primit un răspuns?

- Îi lipsește un ochi.

- Cum adică, îi lipsește un ochi?

Fabian s-a șters cu prosopul.

- Să mă ia naiba dacă știu. Cineva trebuie să i-l fi luat. Și bănuiala mea este că a fost careva dintre...

- Fete.

- Exact! Te-ai trezit, în sfârșit.

- Știi dacă a fost arestată toată lumea?

- Nu știu. Dar, practic, e plin aici de boarfe.

- Zău, la sediu?

- Da, sunt interogate cu ajutorul unor polițiști din alte secții și al unor traducători. Câteva dintre ele nu vorbesc nici măcar...

- Tomas, ascultă-mă acum. E important, a zis Fabian, dându-și cu deodorant pe sub cămașă. Tu și Jarmo trebuie să aveți grijă ca absolut toate să fie puse în cătușe. Nici una n-are voie să plece. Pricepi? Nici una.

A ieșit în grabă din baie și a văzut-o pe Sonja venind pe hol.

- Și cum naiba vrei să facem asta? Höglund clocoțește deja și n-o să fie de acord să...

- Am eu grijă de el. Tomas, trebuie să plec.

- Dar...

- Fă ce ți-am zis! Fabian a închis, a încercat să se calmeze și s-a dus spre Sonja, nesigur dacă ar trebui sau nu s-o îmbrățișeze. Bună, iubito.

- Nu capăt o îmbrățișare?

- Sigur că da. Doar că nu știam dacă... A tăcut și a cuprins-o în brațe. Uite, sunt în mijlocul unui caz și, de fapt, tocmai plecam.

- Sigur, nici o problemă, a încuviințat ea din cap. Doar o să iau niște haine și o să fac ultimele cumpărături de Crăciun. Dar vii diseară, da?

Fabian s-a uitat la ea fără să spună nimic. Nu-și dorea nimic mai mult decât să promită că merge să petreacă Crăciunul așa cum plănuiseră. Și poate că totul va merge bine de data asta. Că Aisha Shahin era deja în arest și atunci nu i-ar mai rămâne decât să-l pună pe Edelman în fața dovezilor și să-l facă să înțeleagă că nu are de ales și trebuie să arunce la gunoi vechea investigație. Dar făcuse deja prea multe promisiuni pe care nu le-a îndeplinit.

- Bine, am înțeles.

- Sonja...

- Fabian, e în ordine. Înțeleg că ești prins cu un lucru despre care nu poți să vorbești, însă ar fi frumos dacă ai putea să vii să petreci Crăciunul cu noi.

- Nu-mi doresc decât să vin, dar...

- Și ceea ce am spus sâmbătă. M-am gândit mult și... Ea s-a uitat în altă parte.

Acum e acum, și-a zis Fabian. Și-a adunat destulă putere ca să spună că vrea să ne despărțim. Și poate că era exact ceea ce ar trebui să facă. Poate că însuși visul din noaptea trecută, sau poate că n-a fost vis, dovedea că flacăra s-a stins de tot. Că relația lor e moartă și trebuie să fie îngropată înainte să putrezească prea tare.

- Dacă tu vrei, și eu vreau.

Ea l-a privit din nou în ochi.

Fabian a simțit că-i revin forțele și a încercat să spună ceva.

- Stai, n-am terminat. Când se isprăvesc toate astea. Când ai încheiat orice o fi ceea ce faci, vreau s-o luăm de la capăt. Adică s-o luăm de la capăt cu adevărat.

Fabian s-a aplecat și a sărutat-o. Simțea că-i răspunde pentru prima dată după mult timp. Că dorește și este pregătită să le mai acorde o ultimă șansă. Dar apoi buzele ei s-au încordat și limba s-a retras.

- Cum să nu fie omul un pic gelos.

Fabian s-a răsucit fulgerător și a văzut-o pe Niva venind din living, complet îmbrăcată.

- Trebuie să fii Sonja. Eu sunt Niva Ekenhielm.

I-a întins mâna.

- Știu cine ești, a zis Sonja, fără să se uite măcar la mâna ei. În schimb, nu știu ce faci aici.

- Mă ajută în investigație. Am lucrat zi și noapte, a zis Fabian, întrebându-se ce să spună mai departe.

- Îmi cer scuze, nu voiam să vă întrerup. Niva s-a întors spre Fabian. Tomas a sunat și mi-a spus de teoria ta și cred că se nimerește. Se pare că Diego Arcas a avut o cicatrice adâncă pe corneea stângă, la mijloc și a fost câțiva ani pe o listă de așteptare pentru transplant, după care a renunțat.

Fabian a încuviințat foarte tăios, ca să-i arate că trebuie să aștepte.

- Ceea ce se potrivește cu informația noastră că Semira Ackerman a avut probleme la ochiul drept, a continuat Niva, întinzându-i o foaie de la imprimantă.

- Da, dar... Cred că o să plec, a zis Sonja, încercând să se întoarcă spre ușă.

- Nu, stai, aveai de gând să iei niște haine, a zis Fabian. Și n-ar trebui să stai la o cafea, sau așa ceva?

Sonja s-a uitat la ei, și-a încleștat dinții și a făcut semn cu capul că nu, apoi a ieșit din apartament.

- Vai de mine, sper că nu-i supărată, a zis Niva.

Fabian s-a răsucit, a privit-o drept în ochi și a încercat să înțeleagă ce se petrecea în mintea ei. Dacă s-a întâmplat cu adevărat ceva între ei. Dacă zâmbetul ei neutru trebuia să fie interpretat, sau nu făcea decât să se joace cu el. Poate că acel zâmbet era doar *scha-denfreude* că îl vede bâjbâind cu atâta disperare după răspunsuri. Însă ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era să se umilească și mai mult și să întrebe.

Prefera să plutească în continuare în nesiguranță.

Până acum lucrurile merseseră în cea mai mare parte după voia ei. În afară de câteva piedici mărunte, care fuseseră toate depășite, numai chestiunea mașinii ministrului justiției nu era rezolvată. Poliția daneză o găsisse pe fundul apei în portul Helsingør. Dar din cine știe ce motiv, legătura între cele două țări încă nu fusese făcută. Era doar o chestiune de timp până ca poliția de ambele părți ale graniței să pună lucrurile cap la cap și să înceapă să comunice între ele. Atunci ar descoperi, în cele din urmă, ce se ascunde sub suprafață, iar Gidon Hass ar deveni o amintire îndepărtată.

Cu siguranță, într-o lume ideală, ea ar fi deja în mașina închiriată, pentru ultima oară în drum spre aeroportul Arlanda, cu părțile care îi fuseseră furate lui Efraim așezate în gheața din valiza etanșă.

Ba chiar spera ca, odată trecută de punctul de control, să aibă timp să sărbătorească bând un pahar de șampanie. Nu mai băuse niciodată și nici măcar nu era sigură că o să-i placă. Dar o merita, de vreme ce bătuse atâta drum până la linia de sosire, chiar dacă avea să fie ultimul său pahar.

În loc de asta, stătea cu cătușe la mâini pe un scaun din sediul poliției.

Nu putea interpreta asta altfel decât ca pe o piederă serioasă.

Și totuși, nu era deloc îngrijorată. Pur și simplu nu luase în calcul riscul ca poliția s-o aresteze și pe ea. Din fericire, plănuse cum să se descurce într-o astfel de situație. Un plan pe care ar fi preferat să-l evite, însă acum nu-i mai rămânea decât să-l pună în aplicare.

Polițistul din echipa de intervenție care o arestase în curte a înghițit pe nemestecate povestea ei. I-a spus că a reușit să se desprindă de restul grupului și a stat ascunsă în conducta de aerisire. El a încercat s-o liniștească, spunând că nu mai trebuie să se teamă. Apoi a condus-o la microbuz, unde s-a amestecat cu celelalte fete.

Acum arăta exact la fel ca celelalte victime, iar polițistul ras neglijent care ședea în fața ei mirosea a mucegai și părea să n-aibă habar de nimic. Ea i-a dat răspunsurile așteptate și el le-a notat conștiincios, cu un scris lăbărțat.

Altfel stăteau lucrurile cu Fabian Risk, care o surprinsese deja o dată sau de două ori. Din senin, unul dintre colegii lui a năvălit în încăpere și a încătușat-o de scaun. N-a recunoscut-o. De fapt, nimeni nu părea s-o recunoască, deși fusese acolo de nenumărate ori în ultimul an, spălând coridoarele, curățându-le birourile și golindu-le coșurile de gunoi. Dar curând avea să vină Fabian, și el nu va fi la fel de ușor de manevrat.

Și totuși, era bucuroasă că l-a lăsat în viață și a plecat din apartamentul dezafectat înainte să ajungă el. În cele din urmă, el sau poate polițista aceea daneză avea să lege între ele toate indiciile. Dacă nu acum, atunci de îndată ce avea să se uite în computerul ei. S-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să fie mai îngrijorată decât era de fapt. Planul atârna de un fir de păr, dacă

era să fie sinceră. Nu doar unul, ci mai multe lucruri puteau s-o ia razna.

Însă avea senzația că acum aproape că nu mai contează. Ca și cum ar fi aruncat o privire în viitor și ar fi știut că totul o să iasă bine. Ce-i drept, era împotriva oricărei rațiuni și, în multe privințe, ea prefera întotdeauna să fie pregătită pentru orice eventualitate. Dar se simțea deplin liniștită și era convinsă că Dumnezeu, care îi stătuse alături pe tot drumul, n-avea s-o lase baltă la sfârșit. S-a lăsat pe spătar și a închis ochii.

Acum era aproape.

Mai aproape decât ar fi visat vreodată.

În fiecare an, în ultima zi lucrătoare înainte de Ajunul Crăciunului, Herman Edelman și restul conducerii se adunau la Stadhuskällaren¹ pentru un prânz de Crăciun prelungit. Era o tradiție care în ultimii ani ajunsese să fie atât de înrădăcinată, încât nici măcar o operațiune importantă, ca aceea împotriva lui Diego Arcas, nu-i putea face s-o încalce.

De fapt, Fabian n-avea timp. Dacă se dovedea că Aisha Shahin era una dintre fetele luate în detenție de la Black Cat, în nici un caz nu puteau să riște să le scape din mână. Dar ca s-o poată reține oficial, s-o interogheze și să ceară să fie închisă avea nevoie de aprobarea lui Edelman. Ceea ce însemna că trebuia să-și pună toate cărțile pe masă, oricât ar fi vrut să evite asta. Dar n-avea încotro. Fără aprobare, nu puteau decât să-i dea drumul.

După ce a traversat podul Stadhus, a luat un viraj strâns la stânga, peste banda opusă, silind plugul de zăpadă să intre pe traseul bicicletelor, și a parcat în mijlocul trotuarului lat din fața Stadhus. Cu toate că era miezul zilei, lumânările exterioare de bun venit

---

¹ Restaurantul Primăriei

ardeau deja în fața ușii restaurantului de pe latura de est a clădirii.

I-a găsit în partea din spate a unui separeu, sub o arcadă de piatră și, judecând după zgomot, reușiseră deja să tragă la măsă, nu glumă. Erau acolo comisarul Bertil Crimson și procurorul Jan Bringåker, precum și Anders Furhage de la SePo. Lângă el stătea Eva Gyllendal, șefa poliției din Stockholm. Grupul fusese lărgit cu Ingrid Brantén, șefa de cabinet a ministrului justiției. Deloc surprinzător, ea stătea lângă Herman Edelman, și Fabian nu putea decât să presupună că cei doi fuseseră des în contact în ultima vreme.

– Fabian! a izbucnit Edelman când l-a văzut. Credeam că ești acasă, făcând turtă dulce!

– Curând. Dacă putem vorbi un pic.

– După cum vezi, sunt cam ocupat aici. Nu poate să mai aștepte?

– Din păcate, nu. Dar, dacă te poți ridica de la masă, o să discutăm aici.

Fabian a așteptat ca ceilalți să întrebe despre ce este vorba, însă nimeni n-a spus nimic.

În cele din urmă, Edelman a spart tăcerea cu un oftat nemulțumit.

– Se pare că trebuie să vă descurcați fără mine un pic. Dar mă întorc repede.

Și-a ridicat paharul de tărie, l-a golit și s-a ridicat.

S-au dus la o masă goală, ceva mai departe și, înaintea să apuce să se așeze, vocile celorlalți reveniseră la nivelul dinainte.

– Deci? Despre ce-i vorba? a zis Edelman, pe un ton care dădea de înțeles clar că n-are chef să piardă timpul cu flecăreală.

– Există șansa să fi arestat adevăratul făptaș și acum am nevoie de acordul tău ca să...

– Scuze, dar credeam că am terminat cu asta.

- Da, oi fi crezut. Însă e evident că n-am terminat.

- Dă-mi voie să hotărâsc eu asta.

- Herman, știu că Grimăs s-a făcut vinovat de cumpărarea unui organ pe piața neagră și știu că tu ești cel care l-ai ajutat să ia legătura cu ambasada și, prin extensie, cu patologul Gidon Hass.

- Grimăs nu s-a făcut vinovat de nimic.

- Nu? Așadar, cum numești tu cumpărarea unui nou ficat pe piața neagră?

- În primul rând, în Israel nu era ilegal în acel moment. În al doilea rând, nu pot să înțeleg de ce un om ar trebui să se simtă vinovat pentru că vrea să trăiască? Cine n-ar face-o? Cine nu și-ar dori să mai tragă o dată aer în piept și să se agațe de visul nemuririi? Edelman i-a făcut semn ospătarului, care ducea pe o tavă pahare cu tărie, și a luat două. Ți-e ușor să faci pe viteazul. N-ai ajuns nici la jumătatea vieții și, chiar dacă ești deplin conștient că într-o bună zi toate astea se vor sfârși, îți trăiești viața ca și cum ar fi veșnică. Dar îți jur că, odată ajuns la vârsta mea, totul se schimbă, și unii dintre noi devin mai desperați decât alții. Nu l-aș descrie pe nici unul dintre ei ca vinovat. În orice caz, nu până ce n-aș fi eu însumi pus în fața alegerii.

- Dacă crezi că nu-i mare lucru, de ce te-ai străduit atât de mult să ascunzi adevărul?

Edelman a părut complet năucit timp de câteva secunde, după care pe față i-a înflorit un zâmbet și a izbucnit în râs.

- *Young Padawan. Taught you well, I have.*¹ A împins spre Fabian unul dintre pahare și l-a înălțat pe celălalt. Noroc.

---

¹ „Tinere Padawan. Bine pe tine am școlit.” Se referă la Padawanii din *Star Wars*.

Fabian a luat paharul, l-a ridicat – de data asta n-avea de gând să facă greșeala de a refuza – și l-a golit dintr-o înghițitură. Avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea obține.

– Știi, e amuzant. Am impresia că mă văd într-o oglindă când mă uit la tine. În afară de barbă și de burtă, pe care le aveam deja la vârsta ta, nu-i mare deosebire între noi. Atunci eram convins că toate cazurile trebuie să fie rezolvate. Nu-mi păsa câte resurse sunt necesare sau care sunt consecințele. Pentru mine, adevărul era mai presus de orice și merita întotdeauna prețul plătit. De-abia mai târziu am ajuns să văd cât de mult greșeam. Așa-numitul adevăr nu este, de fapt, nimic altceva decât o himeră, și căutarea lui permanentă m-a costat tot ceea ce însemna cu adevărat ceva pentru mine. Pentru mine mult prea târziu. Însă nu și pentru tine. Ia asta ca pe un sfat bun.

– Ai știut tot timpul că Kremph e nevinovat. Și că altcineva e în spatele tuturor lucrurilor, cineva care nu terminase nici pe departe. Și totuși, ai îndreptat investigația în direcția greșită ca să te aperi pe tine și propria implicare. Dacă n-ai fi fost tu, am fi putut să-i salvăm pe Adam Fischer și pe Semira Ackerman. Și ai pretenția să primesc sfaturi de la tine. Rahat!

– Fabian, poți să te burzuluiești cât poștești. N-are nici o importanță. Făptașul e arestat și a murit. Cazul este închis și ne pregătim să plecăm în concediu. Și oricât de mult ai vrea, acum nu poți face nimic în această privință. Nimic. Crăciun fericit!

Edelman s-a ridicat și a dat să plece.

– *Stai să închid ușa.*

Edelman s-a oprit și s-a răsucit înapoi spre Fabian, care ședea încă la masă, cu mobilul în mână.

– Să nu-mi spui că iar e vorba de afurisita aia de scurge-re de informații.

– Din păcate.

– Cu alte cuvinte, documentul încă lipsește.

– Nu, dar...

– Știam eu. Este exact lucrul care mă îngrijora. Am simțit-o. N-ar fi trebuit să accept să particip...

Fabian a oprit înregistrarea conversației dintre Edelman și Grimăs și a lăsat telefonul din mână.

– Am terminat când zic eu că am terminat.

Edelman s-a uitat la telefonul de pe masă.

– Așadar, Niva e din nou în echipă. Interesant. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine. Dar presupun că-ți dai seama că asta n-o să țină la tribunal. Ca să nu mai spunem că este un delict.

– Poți să-mi faci raport, dacă vrei. Însă mai întâi vreau să te așezi la loc, a zis Fabian, băgând telefonul în buzunar.

Edelman s-a așezat și l-a privit pe Fabian în ochi.

– Ce vrei să fac?

– Să redeschizi ancheta și să-mi dai mână liberă s-o conduc. Să le spui lui Markus și lui Inger că o să am nevoie de o sală de interogatoriu și să ai grijă ca mandatul de arestare și restul hârtiilor să fie gata în cel mult treizeci de minute. Dar, având în vedere că Jan Bringåker stă la masa ta, nu-mi închipui că ar dura mai mult de un sfert de oră.

Edelman avea un aer sumbru în vreme ce chibzuia și, când, în cele din urmă a încuviințat în tăcere, Fabian se ridicase deja și se îndrepta spre ieșire.

Cu toate că Fabian recunoștea, fără îndoială, pereții de un alb murdar, lămpile cafenii de pe tavan care întotdeauna aveau cel puțin două tuburi de neon care pâlpâiau și podeaua cu linoleum cenușiu peticit, care era atât de ros încât nu mai putea fi curățat, s-a oprit după câțiva metri și s-a întrebat dacă nu cumva a nimerit altundeva.

Sediul, de obicei liniștit și cu un ritm destul de lent, era acum plin de oameni și de chipuri noi. N-avea să fie atât de ușor pe cât crezuse. Până și spațiul său de lucru era ocupat de un polițist în uniformă, care vorbea la telefon în vreme ce-și curăța unghiile cu o riglă.

Din câte vedea, Tomas și Jarmo le încătușaseră pe fete de scaunele pe care ședeau. I-au ajuns la urechi câteva întrebări. *De unde sunt? Cum au ajuns să ia legătura cu Arcas? La ce anume fuseseră supuse?* Dar nimeni nu părea să pună întrebarea cea mai importantă. *Cine i-a smuls ochiul?* În schimb, toate erau tratate ca victime ale traficului uman al lui Arcas, și poate că era adevărat. Poate că Aisha Shahin a putut să fugă înainte ca ele să ajungă la sediu.

Dar nu putea să fie sigur. Nici pe departe. Operațiunea de la club fusese foarte amplă, așa că mai exista

o șansă ca ea să fie chiar în acest moment la sediu. Ca ea să stea chiar acum, dând răspunsuri credibile și așteptând momentul potrivit ca să se furișeze afară. Putea să fie oricare dintre femeile capturate. Imitând privirile lor neliniștite și însușindu-și fragmente din poveștile lor.

A dat o raită, ca să-și dea seama câte femei sunt acolo și cum arată, în vreme ce se gândea să le adune într-o singură încăpere și să le studieze ochii, care ar fi arătat dacă una dintre ele se deosebește de celelalte. Însă nu era nici o garanție că cineva văzuse ce s-a întâmplat sau că nu era prima oară când se întâlneau. De asemenea, și-a spus că ar trebui să le cerceteze cineva cu atenție poveștile, iar Niva să verifice informațiile pe care le-au dat, ca să afle care dintre ele minte. Dar asta ar lua mult timp. Mai ales cu toate acele bariere lingvistice.

Timp pe care nu-l avea.

Mai ales nu când era foarte posibil să mai existe o victimă, și nu putea decât să spera că Malin Rehnberg mai este în viață. Refuza s-o vadă ca pe o victimă. N-avusese nimic de-a face cu traficul ilegal de organe și, cu excepția lui Kremph, care se sinucisese, ucigașa nu făcuse rău nici unui nevinovat. Dar, chiar dacă era în viață, Malin era, probabil, pe undeva, legată și îngrozită, și era responsabilitatea lui s-o găsească până nu era prea târziu. Îi jurase lui Anders și, dacă nu avea să reușească, nu și-ar fi putut-o ierta niciodată.

A trecut repede prin dreptul sălii de ședințe, care era și ea transformată în sală de interogatoriu, s-a oprit, a băgat capul pe ușă și, dintr-odată, toate îndoielile i-au dispărut. Ea ședea acolo, încătușată de scaunul pe care îl ocupa Jarmo de câte ori aveau ședință. Habar n-avea cum arată, și totuși era sigur. Părul lung,

închis la culoare. Ochii de un albastru-deschis. Pielea cafenie-aurie. Nu putea fi altcineva. Vecinul ei avea dreptate. Era extraordinar de frumoasă.

S-a răsucit spre el când a intrat și și-a dat seama din ochii ei că știe cine este.

- Aisha Shahin? a întrebat.

Femeia a încuviințat.

- Nu te-ai grăbit deloc. Aștept de mai mult de cinci ore.

- Cum, vorbești suedeză? a întrebat polițistul în uniformă, uitându-se la hârtiile pline de însemnări. Nu ești din Irak sau cam așa ceva...

- Poți să arunci hârtiile alea, a zis ea, și polițistul s-a întors spre Fabian cu o expresie uluită.

- Nu-ți face probleme. Mă ocup eu mai departe. Fabian s-a așezat, surprins de purtarea ei calmă. Asta înseamnă că ai de gând să mărturisești?

Ea arăta ca și cum așteptase exact această ocazie.

Spre surprinderea lui, a încuviințat din cap din nou.

- Omorârea lui Carl-Eric Grimås, Adam Fischer, Semira Ackerman și, mai recent, Diego Arcas. Așadar, recunoști totul?

- M-aș mira ca Arcas să fie mort, cu toate că el e cel care o merită cel mai mult. În afară de asta, răspunsul este da.

- Ai răspunde la fel într-un interogatoriu oficial?

- Dacă mă lași mai întâi să merg la toaletă. Mă țin deja de o oră și jumătate.

Fabian era pe cale să spună nu. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie de acord cu oricare cerere a ei. Însă nu-i putea refuza un drum la toaletă. I-a desfăcut o cătușă, a desprins-o de pe scaun și și-a prins-o de propria încheietură, după care a condus-o la toaletă.

A hotărât s-o lase să folosească toaleta pentru persoanele cu handicap. În primul rând, n-avea ferestre,

spre deosebire de cele mai mari, care aveau mai multe cabine de WC, și o putea încătușa de bară. Singura problemă era că nu putea ajunge la ușă ca să se încuie, însă i-a promis că o să stea în dreptul ușii și o să aștepte până termină.

Între timp, a profitat de ocazie ca să le trimită un SMS lui Tomas și lui Jarmo, care probabil erau la prânz, să le spună că a găsit-o și că are de gând să-i ia un interogatoriu preliminar. A arătat că preferă să facă asta singur, însă i-ar plăcea ca ei să se întoarcă după prânz cât de repede pot.

Nici o problemă, i-a răspuns Tomas după doar o secundă sau două, și Fabian a recunoscut în sinea lui că își schimbase cu totul părerea despre el. Până acum îl privea mai mult ca pe un armăsar tânăr și arogant, care se îndoapă cu steroizi, fără urmă de capacitate analitică. La început, n-a putut în ruptul capului să priceapă cum de îl suportă Jarmo, sau, de altfel, cum a putut să-l angajeze Edelman.

Însă după ultimele zile, a apărut o nouă imagine a lui. Sigur, era la fel de enervant. Dar, în același timp, era mai iute la minte și mai concentrat decât mulți dintre ceilalți. Fabian era convins că Tomas, nu Jarmo, a fost cel care a avut grijă să strângă documentele anchetei, ca să nu dispară nimic. În plus, părea să aibă un simț al loialității neobișnuit de puternic, atât față de ceilalți din grup, cât și în privința descoperirii adevărului.

Fabian s-a uitat la ceas, nici nu mai știa a câta oară. Curând aveau să fie aproape zece minute, și a început să aibă senzația că în orice clipă o să se trezească acolo, rușinat, dându-și seama că a fost tras pe sfoară. Era ceva ciudat în calmul ei. Părea să semnaleze că nu mai are de ce să-și facă griji. Să-i fi scăpat lui ceva? Un spațiu

prin care să se strecoare. O cale de ieșire care să fie atât de evidentă încât, privind înapoi, n-ar fi putut să priceapă cum de i-a scăpat.

S-a uitat din nou la ceas. Trecuseră de-acum unsprezece minute și jumătate și, cu toate că el ar fi putut sta mult mai mult la toaletă, a bătut în ușa tare și i-a ordonat să se grăbească. Nici un răspuns și, chiar când bătea din nou în ușa, și-a dat seama ce îi scăpase și a smucit ușa în lături.

Aisha Shahin atârna de cârligul de pe perete, cu picioarele abia atingând pământul și brațul încătușat întins spre bară. Avea gura larg deschisă și ochii închiși, cu un prosop alb răsucit și strâns în jurul gâtului.

Fabian a intrat repede, a dat-o jos din cârlig și a întins-o pe podea, lângă WC. Îi simțea pulsul, chiar dacă slab, dar nu mai respira. Și-a apăsât gura pe a ei și i-a umplut plămâni cu aer. Iar și iar, până ce a tușit și și-a revenit.

– Îți amintești de mine? a întrebat el, văzând, în sfârșit, îngijorare în ochii ei. Chiar așa. Nu scapi atât de ușor. A prins din nou una dintre cătușe de propria încheietură și a tras-o în sus. În interesul tău, sper că te-ai îngrijit de tot ce aveai de făcut. O să fie un interogatoriu lung.

În mod normal, Fabian le oferea celor interogați cafea sau ceai, și uneori chiar ceva dulce. Învățase din experiență că răspunsurile tindeau să fie mai interesante atunci când persoana respectivă se simțea mai relaxată. Dar de această dată nu i-a oferit nimic. Era încă supărat din cauza șmecheriei cu încercarea de sinucidere, chiar dacă o înțelegea. Se părea că își terminase misiunea și nu-i mai rămăsese nimic pe lume.

Dar el nu terminase, nici pe departe. Voia să știe de ce. Ce lucru îngrozitor se întâmplase în viața ei, care să-i explice acțiunile. Voia să știe cum își făcuse planurile și cum gândise. Cum reușise să depășească toate obstacolele și să fie întotdeauna cu un pas înaintea lor. Erau atât de multe întrebări, mult mai multe decât puteau fi puse într-o singură întâlnire.

Dar acum n-a pus nici una dintre ele.

A pornit înregistrarea.

- Sunt Fabian Risk. Este ora trei și șaisprezece minute după-masa, pe 23 decembrie 2009. Sunt aici cu Aisha Shahin, care a refuzat prezența unui avocat. A privit-o în ochi. Le-ai luat viața lui Carl-Eric Grimås, Adam Fischer și Semira Ackerman?

- Da, este adevărat.

- L-ai atacat pe Diego Arcas și i-ai scos ochiul stâng?

- Da, este adevărat.

Fabian n-o slăbea din ochi, și ea nu dădea nici cel mai mic semn că ar vrea să-și întoarcă privirea în altă parte. Nici măcar nu era sigur că a văzut-o clipind.

- Ai mai răpit și alte persoane, pe care nu le-am numit aici, și acum le ții prizoniere?

- Da, este adevărat.

- Ne poți spune numele lor?

- Sofie Leander și colega ta, Malin Rehnberg.

- Așadar, trăiesc încă?

- În orice caz, până acum.

- Ce ai făcut cu ea?

- Care dintre ele?

- Malin Rehnberg.

- Hai să începem cu Sofie. Malin probabil că e încă adormită, și câtă vreme doarme nu e în primejdie.

Fabian s-a gândit la ce ar putea să însemne asta, însă a hotărât să nu insiste pe moment.

- Bine. Sofie Leander. Ce organ ai luat de la ea?

- Rinichiul stâng.

- Și de ce ai făcut asta?

- Nu era al ei.

- Dar al cui era?

- Al lui Efraim.

- Și cine este Efraim?

De-abia atunci privirea ei a șovăit, și a văzut-o că îngHITE în sec. Ea își cântărea cu grijă cuvintele.

- A fost un bărbat... un bărbat pe care l-am iubit mai mult ca orice pe lume.

- Era soțul tău?

Ea a făcut semn că nu și și-a șters ochii cu mâinile încătușate.

- Microfonul nu înregistrează decât sunetele, așa că repet întrebarea. Era soțul tău?

- Nu.

- Iubitul? O rudă?

- Nu.

- Dar îl iubești. Mai mult ca orice pe lume?

- Da. E așa de greu de înțeles?

- Depinde ce înțelegi prin „greu“. E doar un pic...

Cum să-i zic? Un pic...

- Se pare că n-ai iubit niciodată pe cineva atât de mult.

L-a privit drept în ochi.

Fabian a pierdut șirul gândurilor și și-a dat seama prea târziu că acum el era cel care privea în altă parte. Nu se gândise până acum că interogatoriul ar putea să decurgă așa. Se pregătise pentru o luptă grea, și iată că ședea acolo cu un făptaș care mărturisea totul cu o ridicare din umeri.

- Toate organele pe care le-ai luat, a continuat el, încercând să reia direcția interogatoriului. Îi aparțin neau lui Efraim?

- Da, este adevărat.

- Și această Sofie Leander trăiește încă?

- Ai mai întrebât asta.

- Unde o ții?

- Într-un loc sigur.

- Repet întrebarea: Unde o ții?

- Pot să-ți arăt cum să ajungi acolo.

- Aș prefera să-mi spui.

- O să repet răspunsul: Pot să-ți arăt cum să ajungi acolo. Cealaltă variantă e s-o găsești singur, și e aproape sigur că nu va mai fi în viață.

- Așadar, refuzi să-mi spui unde este?

- Ai înțeles bine.

Hotărâseră să implice doar cel mai mic număr de persoane și cât mai puțini posibil din exterior, ca să nu piardă timp prețios. În plus, cei mai mulți dintre polițiștii care erau la serviciu se ocupau de urmările raidului de la Black Cat.

Așadar, convoiul de mașini era alcătuit doar din trei vehicule și mergea printr-un Stockholm atât de golit de trafic, încât dădea impresia că li se crease un culoar. Era seara dinainte de Ajunul Crăciunului, și cei mai mulți oameni luaseră foarte în serios avertismentul că în timpul nopții va fi un viscol cumplit și plecaseră mai devreme decât era normal la rudele de la țară. Restul păreau să stea acasă.

Fabian era la volan, cu Aisha Shahin așezată lângă el, pe scaunul pasagerului. Avea și mâinile, și picioarele în cătușe, iar centura de siguranță era trecută pe sub lanțul cătușelor de la mâini, ca nu cumva să-i dea prin cap să se arunce din mașină. Fabian ținea legătura în direct cu Tomas și Jarmo, care erau în mașina din față sa, și cu paramedicii din ambulanța din spate. Dar n-au fost schimbate multe vorbe. Nici măcar Tomas, care altfel era vorbăreț, n-a spus mai mult decât era absolută nevoie. Toți erau foarte concentrați, ca și cum ar

fi fost cu totul absorbiți de închipuirea a ceea ce erau pe cale să vadă.

– Ia-o la stânga la semafor, a zis Aisha Shahin, privind drept înainte.

– La stânga la semafor, a repetat Fabian în microfon pentru Jarmo, care a trecut pe banda din stânga și a cotit pe Drottningsholmsvägen, îndreptându-se spre vest.

Indicațiile au continuat și i-au dus peste podul Väster și Hornstull și mai departe, pe E4 spre sud și, cu toate că n-avea rost și n-ar fi schimbat rezultatul, Fabian nu putea să nu încerce să-și imagineze unde mergeau.

Nici măcar când au ieșit de pe autostradă, au trecut peste un pod și au mers mai departe pe Älvsjövägen nu i-a picat fisa. De-abia după câțiva kilometri, când au intrat pe Magelungsvägen, după un sens giratoriu, Fabian și-a dat seama. Mai fuseseră acolo cu mai puțin de o săptămână înainte.

Însă Tomas a fost cel care a spus-o cu voce tare.

– Probabil că i-au făcut o reducere pentru că a închiriat mult spațiu.

Acum vedea turnul ca un far, luminat, de pe dreapta, și după un minut au intrat în parcare pustie din dreptul depozitului Shurgard din Högdalen.

Fabian a încercat să pună lucrurile cap la cap. Ea îi dusesese în locul în care l-au găsit pe Adam Fischer legat și mutilat pe o masă acoperită cu folie de plastic. Nu încăpea îndoială că Hillevi Stubbs trecuse cu aspiratorul peste fiecare centimetru pătrat din compartimentul de depozitare, în căutare de indicii. Și totuși, era evident că îi scăpase ceva. Sau poate că ea îi ducea dinadins într-o direcție greșită?

– Bine, se pare că am ajuns, le-a spus Fabian celorlalți. Aruncați o privire rapidă și ridicați toate probele. Noi așteptăm în mașină.

- *All right*, a zis Tomas, și Fabian l-a văzut cum coboară din mașina din față, verificându-și pistolul.

- Eu o iau la stânga, tu ia-o la dreapta, a zis Jarmo, mergând grăbit spre clădire ca o umbră.

După douăzeci de minute, Fabian a primit semnalul că nu e nimeni acolo, a desfăcut centura de siguranță a Aishei Shahin și a ajutat-o să coboare din mașină. Așa cum fusese previziunea, zăpada începuse să se cearnă. Aisha Shahin s-a cutremurat de frig în rochia ei subțire și pe pantofii cu toc. Nu fusese destul timp ca să-i dea alte haine, însă Fabian a găsit în portbagaj o pătură și i-a pus-o pe umeri.

S-au dus până la Jarmo, care cerceta cele două truse de scule ale lui Hillevi Stubbs. Când a terminat, le-a închis, a luat câte una în fiecare mână și le-a făcut semn cu capul că e gata.

- Bine, să megem mai departe, a zis Tomas, care se uita tot timpul în jur, cu pistolul scos, în vreme ce Aisha Shahin îi conducea spre intrare.

Nu se deplasau repede. Pantofii cu toc nici că puteau fi mai nepotriviți pe zăpada înghețată. În plus, lanțul de la picioare nu-i permitea să facă pași mari. Dar, după ce au ajuns la ușă, ea a introdus codul, care a făcut ușa să se dea într-o parte și a aprins lămpile fluorescente de pe tavan. Tomas a intrat ca să verifice interiorul clădirii, în vreme ce ceilalți au așteptat până s-a întors, după câteva minute, dându-le semnalul că pot intra.

Înăuntru au fost înconjurați de aer cald și Fabian a auzit cum pornește motorul electric din spatele lor, închizând ușa și lăsând afară iarna. S-a uitat în jur, dar n-a putut să-și dea seama dacă iese ceva în evidență față de ultima dată când fusese acolo.

Cu lanțul de la picioare tâșâind pe podea, Aisha Shahin i-a condus dincolo de holul mare, direct spre compartimentul în care îl găsiseră pe Fischer. Chiar într-acolo se îndreptau? Întrebările i se buluceau în minte. Dar știa că n-are rost să le pună. Oricum, ea n-avea să-i dea răspunsurile de care avea nevoie. Când lanțul nu s-a mai auzit, în sfârșit, se aflau la doar câțiva metri de compartimentul peste care era încă pusă banda poliției. În ușă era o gaură mare, acoperită temporar de o bucată de placaj.

- Dă deoparte banda și placajul, i-a spus Jarmo lui Tomas.

- Ar fi mai ușor dacă ia cheia care e acolo, sus, a zis Aisha, arătând cu capul spre învelișul cablului care se întindea deasupra ușii-rului peste toate compartimentele.

Tomas s-a răsucit spre Fabian, nedumerit. Fabian s-a gândit, dar nu vedea nici o problemă, așa că a încuviințat, iar Tomas s-a urcat cu un picior pe un extingtor și cu celălalt pe cutia încuietorii electronice a compartimentului și a sărit imediat jos, ținând în mână un pătrățel de plastic, violet. L-a întins spre încuietoare. Însă nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că s-a aprins o lumină roșie.

- Nu funcționează.

Tomas s-a răsucit spre ceilalți.

- Lasă-mă pe mine.

Aisha a întins mâinile încătușate.

Tomas nu era sigur, dar i l-a întins după ce Jarmo și Fabian au dat din cap. Ea a pornit cu pașii mici, încătușați. Însă nu spre încuietoarea aceluia compartiment. S-a îndreptat spre cel de alături. Fabian nu înțelegea ce se petrece, și de-abia când ea a pus cheia în dreptul încuietorii și a format un cod din patru cifre i-a dat

prin cap că ea închiriasse și compartimentul alăturat. O altă victimă zăcuse tot timpul acolo, la doar câțiva metri, de cealaltă parte a peretelui de oțel.

După aceea totul s-a petrecut foarte repede.

A pornit un motor electric și ușa a început să se ridice în fața lor. În același timp, Aisha s-a aruncat la podea. Înainte să aibă cineva timp să reacționeze, s-a rostogolit pe sub ușă, care deodată a început să coboare.

– Ce mama dracului! a strigat Tomas, încercând să oprească ușa să coboare complet. Zău așa!

Dar era prea târziu, și curând ușa era din nou închisă.

– Hei! Bună treabă, băieți! Tomas s-a uitat la ceilalți. Ce naiba facem acum?

– Intrăm, firește, a zis Jarmo, a deschis una dintre trusele cu scule, i-a aruncat o pereche de ochelari de protecție și un flex cu baterii lui Tomas, care a atacat ușa, și pe dată au început să sară scânteii, care ricoșau din podea.

– Fabbe, ce naiba mai aștepți? Du-te să vezi dacă nu-i vreo ieșire prin spate. Eu mă ocup de celălalt compartiment.

Jarmo a smuls placajul și a dispărut prin gaura din ușă.

Însă Fabian nu s-a clintit. Presimțea deja ce face ea de cealaltă parte a ușii. Dar nu voia să le spună celorlalți. În schimb, unul dintre paramedici a pornit repede de-a lungul șirului de compartimente.

– Nu e în asta, a zis Jarmo când s-a întors din compartiment.

– Nu e nici în spate, a zis paramedicul, care li s-a alăturat. Nu sunt decât alte coridoare și alte compartimente. Locul ăsta pare nesfârșit.

– Bine. Știm, în orice caz, că n-a fugit mai departe, a zis Jarmo, uitându-se la Tomas, care era acum la jumătate cu flexul.

– Ce credeți că face acolo? a întrebat celălalt paramedic. Distruge dovezi?

– Cine știe? Jarmo a ridicat din umeri. Avem deja mai multe dovezi decât ne trebuie ca să fie condamnată.

– În plus, deja a recunoscut totul, a zis Fabian.

După încă șase minute, Tomas a oprit flexul și s-a dus la ușă cu pistoalele scoase. În vreme ce așteptau, nici unul n-a scos vreun cuvânt. Era ca și cum nu puteau trece peste șocul celor întâmplate.

– Vrea cineva să intre primul? a întrebat Tomas.

Fabian s-a aplecat și a pășit înăuntru cu cea mai mare grijă, ca să nu se taie în marginile ascuțite.

Ea ar fi putut să fie lipită de ușă, pregătită să-l atace cu un cuțit sau altă armă. Sau gata să-l ia ostatic, ca garanție a eliberării. Dar pe Fabian nu l-a întâmpinat nici o ambuscadă sau vreun cuțit pus la gât. În loc de asta, a văzut exact ceea ce se aștepta.

– Nu-i nici o primejdie. Puteți intra, a strigat spre ceilalți și s-a dus spre unul dintre colțurile compartimentului.

Ea stătea, împuștinată și înfrântă, cu picioarele desfăcute cât de mult îi permitea lanțul. Rochia i se ridicase, arătând că nu poartă chiloți, iar părul castaniu-auriu îi acoperea pe alocuri fața. Seringa era încă înfiptă în scobitura unui cot, dovada faptului că el avusese dreptate.

Jarmo susținuse că ea n-avea pe unde să fugă. Dar era exact ceea ce făcuse Aisha Shahin. Fabian reușise să-i zădărnicească prima încercare. Însă de această dată reușise să meargă până la capăt, și acum era atât de

departe, încât nimeni nu mai avea s-o aresteze vreodată și s-o condamne.

Ceilalți au intrat pe rând și s-au uitat peste umărul lui, punând întrebările prevăzute. El a încuviințat din cap, dar nici Tomas, nici Jarmo nu păreau să-l creadă. S-au strecurat pe lângă el și au văzut că trupul încă este cald, așa că au început să-i caute pulsul și i-au verificat respirația. Convins de ceea ce aveau să descopere, le-a întors spatele și s-a dus la masa acoperită cu folie de plastic, aflată sub lampa puternică, unde Sofie Leander era legată, în halatul ei de spital însângerat.

Avea prins de gură cu bandă adezivă un tub de alimentare. La un braț avea perfuzie, iar celălalt era conectat la un aparat de dializă care zumzăia. Părul murdar îi era lipit de fruntea transpirată și, în afară de cearcănele profunde de sub ochii închiși, fața îi era la fel de albă ca a unei păpuși de porțelan. Dacă n-ar fi fost mișcarea abia perceptibilă a pieptului și pulsația slabă de sub degetele lui, ar fi presupus că au ajuns prea târziu.

– Ce știm despre ea?

Jarmo stătea alături de el, lângă masă.

– Până acum, nimic în afară de faptul că o cheamă Sofie Leander și că i-a scos rinichiul, care a fost cumpărat ilegal. Fabian a ridicat cu grijă halatul de spital și, judecând după sângele de pe bandajul înfășurat de câteva ori în jurul mijlocului, se părea că rana se întinde din interiorul șoldului în sus, pe o parte. Dar Niva se ocupă de asta și...

A fost întrerupt de semnalul scos de telefonul său. S-a uitat la ecran și nu s-a putut împiedica să se întrebe dacă nu cumva trăgea cu urechea, cumva, la ce vorbește el.

- Uite... a continuat și a citit repede mesajul. Bun, s-a născut în 1969 și a fost pe o listă de așteptare pentru transplant din 1993 până în 1998. Cândva, în acest interval, trebuie să fi ieșit de pe listă și a părăsit Suedia, stabilindu-se în Israel, și s-a întors abia vara trecută, împreună cu soțul ei, Ezra Leander. Și de atunci încoace n-a mai avut de-a face cu sistemul de sănătate suedez decât pentru amenoree, consultații ginecologice generale și examinarea ovarelor.

- Ce e amenoreea? a zis Tomas.

- Absența menstruației, a zis unul dintre paramedici, care tocmai intra împreună cu partenerul său.

- Poate că voia să rămână gravidă, a zis Jarmo, făcând un pas într-o parte, ca să-i lase să se apropie și s-o examineze.

Dar Fabian n-a răspuns, ci tot repeta în gând numele Ezra, în vreme ce se uita la ecran și recitea mesajul.

- Fabian, ce naiba se întâmplă? a întrebat în cele din urmă Jarmo, și Fabian a ridicat privirea.

- E măritată cu... bărbatul ei... e Gidon Hass.

- Gidon Hass? De unde știi asta?

- Ezra e al doilea prenume al lui. Ezra Leander. Nu poate fi o coincidență.

- Ia stai, ce vrei să zici? a zis Tomas. Că e măritată cu expertul acela în transplanturi?

Fabian a încuviințat, și revelația, ceea ce însemna totul, îl făcea să-i fie greață.

- Bine, deci face rost de un nou rinichi pentru nevastă, a zis Jarmo, care părea că se luptă încă să înțeleagă cum se leagă toate astea.

- Doar dacă nu cumva așa s-au cunoscut, a zis Tomas.

- Dar e ceva ce nu pricep, a zis Jarmo. Ea trebuie să fi fost acolo mult timp, poate câteva săptămâni. Dacă

e măritată cu Hass, cu siguranță i-a simțit lipsa, și a fost deplin conștient de ceea ce a suferit ea.

– Și te întrebi de ce nu i-a raportat dispariția, a zis Fabian.

Jarmo a încuviințat.

– Probabil că nu voia ca adevărul să iasă la iveală.

Fabian a coborât privirea spre femeia inconștientă, legată, aflată între ei.

– Așa că și-a sacrificat nevasta, a zis Tomas. La dra-cu', ce porc afurisit...

– Putem s-o luăm acum?

Fabian a încuviințat și i-a ajutat să taie legăturile și să deconecteze tubul de alimentare, perfuzia și aparatul de dializă. Apoi medicii au pus-o pe brancardă și au scos-o prin deschizătură.

– Nu știu ce credeți voi, ceilalți, a zis Tomas. Dar, dacă ea nu-i în primejdie imediată, n-ar trebui să mergem să punem imediat mâna pe ticălos? Ce ziceți?

– Stai un pic, a zis Fabian, scormonind cu privirea prin compartiment, fără să știe ce caută. Sau măcar dacă e în căutarea vreunui lucru. Ca și cum nu era gata să plece. Nu încă.

Motivul era Malin Rehnberg.

Aisha Shahin îi promisese să-i spună unde se află ea. *Hai să începem cu Sofie. Malin probabil că e încă adormită, și câtă vreme doarme nu e în primejdie, spusese, și el o crezuse.*

Acum iată-l aici, fără să știe cum s-o poată găsi. Doar dacă Aisha nu lăsase vreun indiciu. Poate că exista o cheie pentru al treilea compartiment. A început să caute mai atent. Pe sub mesele acoperite cu plastic, printre furtunurile care duceau la diferite găleți și recipiente. Printre instrumentele chirurgicale și rolele

de tifon și în teancurile de documente care descriau amănunțit fiecare pas al operației.

- Fabbe, nu te supăra, dar ce mama naibii faci? Plecăm sau nu?

- Imediat, trebuie doar să...

Fabian s-a lăsat pe vine în fața Aishei Shahin și i-a desfăcut palmele.

- Trebuie doar să ce? Cât de mult avans trebuie să-i lăsăm tipului?

- Tomas are dreptate, a zis Jarmo. Nu-i nici un motiv să...

- Dar, la dracu'! Nu puteți să vă țineți gura ca să mă concentrez? a strigat Fabian, apoi a respirat profund de câteva ori, simțind că Tomas și Jarmo se uită unul la altul în spatele său. A rostogolit cadavrul și a pipăit sub ea. Însă n-a găsit nici acolo nimic.

Căutase peste tot și nu-i venea în minte nici un loc care să mai fi rămas. Și totuși, nu se putea hotărî să plece din compartiment. Era ceva ce nu se lega. Ceva care îi irita simțurile și îi dădea mâncărimi peste tot. Ceva care îl făcea să se simtă tras pe sfoară.

Piesa lipsă a fost o pată cafenie de pe dosul cătușei de la glezna dreaptă. Dintr-odată, totul s-a limpezit. Încercarea de sinucidere din toaletă. Liniștea ei. Cum de le-a scăpat? Au fost toți așa de stresați? S-a răsucit spre Tomas și Jarmo, care oftau, nerăbdători.

- Nu-i ea.

- Cum adică, „nu-i ea”? a zis Tomas, neîncrezător.

- Nu-i ea, vă spun! Asta nu-i ucigașa! Asta-i victima! Sofie Leander!

- Ce mama naibii spui acolo, a zis Jarmo, grăbindu-se spre ei.

- A schimbat locurile cu victima. De aceea ne-a adus aici, a continuat Fabian. Vedeți și voi. Și-a trecut

unghia peste pulpa cafenie, și a apărut pielea albă. Nu-i decât cremă maro. Vedeți? Și asta...

A apucat părul lung, castaniu-auriu, și l-a desprins de capul tuns scurt al lui Sofie Leander.

Ștergătoarele de parbriz funcționau la viteza maximă, dar nu reușeau să înlătore destul de repede fulgii de zăpadă, care erau mari cât bomboanele cu nucă de cocos. Nu stătuseră în Shurgard decât patruzeci și cinci de minute, însă drumurile erau deja acoperite de zăpadă. Dacă ninsoarea o ține tot așa, și-a zis Mâns, nici vorbă să mai ajungem vreodată la Spitalul Söder.

De fapt, n-ar fi trebuit să stea în față, pe locul pasagerului, ci în spate, cu femeia leșinată. Însă era ceva deloc în ordine cu ea și, cu toate că n-ar fi putut spune ce anume, îl speria. El, care nu se speria aproape niciodată. În plus, nici vorbă să fie prima oară când mergea la locul unei crime și vedea un mort. De fapt, văzuse o grămadă de lucruri mai rele decât ce era în depozit. Nu, asta era cu totul altceva. O îngrijorare puternică, dar, totodată, vagă, care i se furișa pe sub piele. O văzuse în ochii polițiștilor, mai ales ai unuia dintre ei, și era sigur că Stefan simte exact același lucru. Altfel n-ar fi acceptat ca Mâns să încalce regulile și să se așeze pe scaunul pasagerului. Acum nu făcuse decât să încuviințeze în tăcere, pornise motorul și demarase ca și cum nu putea merge destul de repede.

Mâns era bucuros că nu era el la volan. Șofatul pe întuneric era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai puțin, mai ales atunci când vremea era atât de rea încât nu puteai să aprinzi farurile fără să te orbească toată zăpada aia.

Nu scosese nici un cuvânt de când urcaseră în ambulanță, lucru care se întâmpla, probabil, pentru prima dată în cei aproape cinci ani de când lucrau împreună. De obicei, vorbeau câte-n lună și-n stele sau ascultau la radio și făceau comentarii disprețuitoare despre muzică.

De cele mai multe ori le plăceau aceleași lucruri, în afară de cazul în care se transmitea Coldplay. El credea că sunt cei mai grozavi, însă, cine știe de ce, Stefan nu-i putea suferi și întotdeauna voia să schimbe postul sau închidea, pur și simplu, radioul.

O dată l-a provocat la discuție și s-a ales cu o explicație lungă despre defectele chitaristului Jonny Buckland când era vorba despre compozițiile lui Chris Martin. După aceea, Stefan a trântit rapid un pomelnic de chitariști care se ridicau la nivelul așteptărilor lui. Pe undeva, între John Frusciante și Jonny Greenwood, s-a hotărât să nu mai întrebe niciodată.

Dar acum nici măcar nu ascultau ceva la radio.

Deodată, au auzit un zdrăngănit. Ca și cum ceva din spate ar fi căzut pe podea. Un sunet dur, metalic, care a răsunat prin toată mașina. S-a răsucit spre Stefan, care i-a susținut privirea.

– Ai auzit și tu? a zis, și Stefan a încuviințat.

– Ce zici? Să ne oprim să vedem? a zis Stefan.

– Poate că ar trebui să încercăm să ajungem acolo cât mai repede posibil.

Nu-și dorea decât să debarce femeia inconștientă din spatele mașinii și să-și termine schimbul.

Apoi au auzit iar zgomotul. Același zdrăngănit metallic. De data aceasta Stefan a încetinit, a aprins luminile de avarie și a tras pe dreapta pe Huddingevägen.

A protestat printr-un oftat, apoi și-a pus căciula, a deschis portiera și a sărit în zăpadă. A lăsat portiera deschisă, ca Stefan să guste și el frigul crâncen, și a pornit spre spatele mașinii, în vreme ce se gândea dacă una dintre uși nu fusese închisă bine sau era un cauciuc spart.

Dar nu era nimic care să sugereze că s-a întâmplat vreunul dintre aceste lucruri. Totul arăta întocmai așa cum trebuie. Apoi a auzit încă un sunet. De această dată nu era zdrăngănit, mai degrabă hârșăit. Ca și cum cineva se mișca înăuntru. Probabil că nu auzise bine. Victima era inconștientă și legată de brancardă. Sau, stai așa... Da, acum era sigur. Nu încăpea îndoială că înăuntru era ceva care făcea zgomot.

A pus mâna pe mânerul rece ca gheața și imediat i-a părut rău că nu și-a luat mănușile, apoi a deschis ușile și a urcat în ambulanță. A aprins lumina de pe tavan și a văzut că femeia e culcată pe brancardă și pare să doarmă la fel de adânc ca atunci când au găsit-o în depozit.

Singurul lucru care nu părea în ordine erau legăturile. Cea de peste picioare părea slăbită, iar cele două care ar fi trebuit să-i fixeze corpul atârnavă cu cataramele pe podea, ceea ce ar fi putut să explice cele două zdrăngăneli. Însă cu siguranță nu explicau hârșăitul. S-a uitat la instrumentele și aparatele care acopereau pereții, dar n-a văzut nimic care să nu arate normal. Una dintre trusele de urgență atârna un pic strâmb și nu era închisă bine, dar era singurul lucru care să arate cât de cât nelalocul lui.

S-a uitat din nou la femeie și a încercat să înțeleagă ce s-a întâmplat. Dacă s-o fi întâmplat ceva. În cele din urmă a oftat, dându-se bătut, s-a aplecat, a ridicat legătura și a fixat-o peste șoldurile ei. Când a terminat, i-a aranjat halatul de spital și, din greșeală, i-a atins partea interioră a coapsei.

Poate că a fost pielea catifelată, caldă, sau poate doar faptul că nimeni n-avea să știe, oricum. Poate că a fost luat de val, ceva l-a îmboldit să-i ridice cu grijă halatul și să privească dedesubt.

Ea nu avea chiloți, lucru la care nu se așteptase. De fapt, nu prea știa la ce se așteptase. Totuși, crezuse că ar trebui să fie acolo păr, și încă mult. La urma urmei, stătuse destulă vreme legată în compartimentul acela. Dar nu era. Nu mai era. Poate că se depilase permanent cu unul dintre tratamentele acelea cu laser.

Și-a alungat gândurile nepermise și a tras halatul la loc. Atunci a observat ce se află în mâna ei stângă. Seringa care explica totul. De ce era deschisă trusa de urgență și legăturile desfăcute. Explica până și pubisul ei ras complet.

Din păcate, mult prea târziu.

Ninsoarea se învârtejea în jurul plugurilor de zăpadă, cu luminile galbene clipind, care înaintau încet câte trei în rând, ceea ce făcea imposibilă depășirea. Adevărul era că pe Fabian nu-l deranja prea tare asta. Conducea fără țintă, spre oraș, ca să poată fi singur.

Descoperirea că Sofie Leander, nu Aisha Shahin, zăcea moartă pe podeaua depozitului fusese un șoc nu doar pentru el, ci și pentru Tomas și Jarmo. Să-ți ții în viață victima săptămâni întregi numai ca să te asiguri că trupul ei va fi cald când e descoperită presupunea atâta premeditare, încât până și Tomas a fost cât pe-aici să-și piardă cumpătul și tot zicea că ăsta era unul dintre cele mai rele lucruri pe care le-a văzut în viața sa.

De-abia după câteva minute au reușit să vorbească între ei cât de cât rezonabil și, după câteva încercări de a lua legătura cu ambulanța, au căzut de acord să se despartă. Tomas și Jarmo aveau să ajungă cât mai repede posibil la Spitalul Söder ca să încerce să afle ce se întâmplase cu ambulanța, iar Fabian avea să meargă acasă și să continue să lucreze cu Niva de acolo.

Dar ce să facă acasă? Dacă avea nevoie să vorbească cu Niva, putea să-i telefoneze. Și, de îndată ce Tomas și

Jarmo aveau să ajungă la spital, cu siguranță că ecranul telefonului său avea să se lumineze, și-a zis, dându-și seama abia atunci că el și cele trei mașini din față erau pe podul Väster. La viteza asta, avea să dureze câteva minute până să ajungă la capătul celălalt. S-a hotărât să sfideze regula opririi interzise, a aprins luminile de avarie și a coborât spătarul scaunului.

După încercarea de sinucidere a Aishei Shahin, la toaletă, el fusese convins că moartea este calea ei de evadare. Presupusese, greșit, că ea nu mai avea pentru ce să trăiască acum, că își terminase răzbunarea. Dar nu fusese decât un spectacol care să declanșeze exact acea reacție. S-a gândit la textul de pe piatra de mormânt și și-a dat seama că răspunsul fusese drept în fața sa tot timpul.

*Niciodată nu voi mai iubi pe altcineva
 Niciodată nu-mi va bate inima pentru altcineva
 Tu și nimeni altcineva
 Câtă vreme voi trăi, și mai departe în veșnicie
 Curând vei fi din nou întreg, ca și mine
 Atunci ne vom întâlni din nou
 E jurământul meu pentru tine*

O știa pe de rost, și a repetat cu voce tare antepenultimul vers. *Curând vei fi din nou întreg, ca și mine...* Ea nu terminase. Chiar dacă organele fuseseră adunate, de-abia atunci când vor fi din nou în corpul lui va putea el să fie întreg și, prin extensie, ea. Cu alte cuvinte, era pe drum spre mormântul lui.

Dar unde era acesta? Plănuia oare să plece cu avionul din țară și, în acest caz, cu ce nume? Sau se afla deja la bordul unui feribot care mergea spre țările baltice? Poate că ar încerca să fugă pe la nord, peste

granița finlandeză. Era imposibil de spus. Îl jucase pe degete. Nu doar odată, ci de câteva ori.

Același lucru se întâmplase în privința lui Malin Rehnberg. Se bazase pe faptul că avea să-i spună până nu era prea târziu. Acum nu mai știa ce să creadă. Câtă vreme doarme nu e în primejdie, spusese ea. Câtă vreme doarme. Dar ce avea să se întâmple când se trezea?

Telefonul a început să sune.

- Sunt Jarmo. Ambulanța n-a ajuns la spital.

- Și ce s-a întâmplat cu paramedicii și...

- Nu știm decât că au dispărut. Dar mașina are GPS, așa că Niva se ocupă deja de urmărirea ei. Apropo, unde ești? Niva a zis...

- N-am timp să explic.

Fabian a închis, a ridicat la loc spătarul și a sunat-o pe Niva.

- Ce faci pe podul Väster? Ceva interesant, sau ești doar înzăpezit?

- Parcă trebuia să localizezi o ambulanță?

- Cine zice că una o anulează pe cealaltă?

- Pentru că timpul este un lucru de care nu dispunem în acest moment.

- Pontonjärgatan, numărul 10.

- Pontonjärgatan. Nu-i aproape de Hantverkargatan?

Era la numai câteva minute de locul în care se afla el, așa că a stins imediat luminile de avarie și a pornit motorul.

- Da, s-ar zice că s-a întors la Black Cat. Dar stai un pic...

- Ce e?

- Lasă-mă să verific ceva... Da, așa e.

- Ce?

- Mobilul lui Malin Rehnberg tocmai a fost deschis iar și se află exact în acel loc.

Fabian a închis și a sunat-o imediat pe Malin, în vreme ce încerca să se uite cu un ochi la stradă.

- Bună, Fabian. Te-ai mișcat repede.

Nu sperase că Malin o să răspundă, și totuși a simțit cum dezamăgirea i se împrăștie prin corp ca o otravă când i-a auzit vocea.

- Ce-ai făcut cu ea?

- A fost iar Niva aia?

- Ai promis, și am avut încredere în tine.

- În cine alegi să ai încredere e în întregime răspunderea ta. Și apoi, tot ce am spus a fost că ea poate să mai aștepte.

- Să aștepte? Cât de mult mai poate să aștepte? Are o burtă cât toate zilele.

- Până ce sunt sigură că mă lași în pace.

La capătul podului a virat la dreapta pe rampa de ieșire și a mers mai departe în jurul lui Rålambshovsparken, pe Rålambshovsleden, spre est. De-acum nu mai era departe. Avea să ajungă într-un minut sau două.

- Și de ce crezi că am de gând să fac asta?

- Nu sunt singura care a făcut o promisiune.

Trebuie să fi auzit discuția sa cu Anders, la spital. Câte camere de supraveghere plantase, la urma urmei?

- Și ce se întâmplă când se trezește? A cotit la stânga pe Polhemsgatan. Ai spus că nu-i nici o primejdie câtă vreme doarme.

Nu se aștepta la un răspuns. Important era doar să facă timpul să treacă.

- Atunci se va confrunta cu adevărata problemă. Dar hai să zicem doar că ar face bine să mai doarmă un pic.

- Ce fel de problemă?

- Căreia ar trebui să-ți dedici forțele, în loc să mă vânezi pe mine.

Fabian a cotit pe Pontonjărgatan și a văzut ambulanța.

- Ai omorât cel puțin patru oameni care, e adevărat, aveau lipsuri la capitolul morală. Însă, din punct de vedere legal, nu săvârșiseră nici o crimă care să se apropie măcar pe departe de ceea ce ai făcut tu.

- Care lege? În Suedia e un delict să cumperi o bicicletă furată, dar nu-i nici o problemă dacă transplantezi un organ furat.

Fabian a deschis portiera, a lăsat motorul în ralanti și a traversat strada spre ambulanță, în vreme ce desfăcea tocul de la umăr și scotea pistolul.

- Ei n-au răpit, torturat sau ucis pe nimeni.

- Poate că nu cu mâinile lor. Însă banii lor au făcut ca trupul lui Efraim să fie ciopârțit din cap până-n picioare. A fost violat și golit de viață și tot ce avea pe lume, în afară de mine, s-a dus la cel care a licitat mai mult.

Fabian a ajuns la cabina ambulanței și a văzut că e goală.

- Sunt de acord că e dezgustător, și pot să înțeleg că ești...

- Nu înțelegi nimic. N-ai să înțelegi niciodată.

A ocolit ambulanța până în spate.

- Și de ce n-aș înțelege?

A deschis brusc ușile și și-a ațintit pistolul în întuneric.

- Pentru că n-ai iubit niciodată atât de mult.

Amândoi bărbații zăceau inconștienți pe podea și pe brancarda dintre ei era ceva care lumina.

- Pentru că nu pari să fi iubit vreodată pe cineva. Îți urez noroc.

Ea a închis, iar Fabian a urcat în ambulanță și a constatat că amândoi bărbații aveau puls și respirau, iar obiectul luminat de pe brancardă era un telefon mobil.

Mobilul lui Malin.

L-a luat în mână și l-a cercetat, în vreme ce suna după altă ambulanță. Deodată, telefonul lui Malin a început să-i vibreze în mână. A citit mesajul.

Nobelparken.

N-avea nevoie de nici o altă informație. A înțeles exact ce vrea să spună.

În clipa în care s-a trezit, Malin Rehnberg a strigat tare în întuneric și n-a reușit să se liniștească decât când și-a dat seama că nu mai e acolo nimeni în afară de ea. Nedumerită și nesigură, a încercat să treacă în revistă cele întâmplate. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că zăcea pe podeaua rezervei, luptându-se pe viață și pe moarte cu femeia de serviciu, care se dovedise a fi ucigașa. Și-a amintit că a căzut din pat și că s-a lovit atât de tare la șold, încât a fost silită să se târască spre ușă. Acum zăcea din nou într-un pat de spital. Însă de data aceasta un alt model, părea să fie nou-nouț, cu folie de plastic în jurul mânerelor laterale.

Încăperea părea să fie asemănătoare. Chiar dacă era așa de întuneric că nu vedea nimic, și-a dat seama că e mai mică decât rezerva de la Spitalul Söder. În orice caz, avea o rezonanță diferită când striga. În plus, a simțit că e un perete într-o parte. În încăperea dinaintea peretele era la căpătâi. Dar, mai presus de toate, mirosul a fost ceea ce a făcut-o să fie sigură nu numai că a fost mutată în altă cameră, ci și că se află în cu totul altă parte.

Mirosul de nou.

Și apoi, desigur, erau legăturile care o împiedicau să se miște. Erau strânse peste ea de la labele picioarelor până la piept. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai aproape de panică, și a trebuit să se forțeze să nu-și risipească energia cu strigătele. Era crucial să gândească în mod creativ și să observe amănuntele. De exemplu, a observat că presiunea legăturilor slăbește un pic când expiră. După zece minute, a reușit să-și elibereze brațele.

Dar bucuria acelei victorii parțiale s-a sfârșit când a încasat o lovitură de picior în coaste, pe dreapta. La început n-a priceput ce se întâmplă. Însă după al treilea șut și-a amintit că e gravidă și are gemeni. Cum de a putut să uite? Cu ce fel de medicamente o îndopaseră? Și-a pus mâinile pe burtă și a simțit mișcare pe dreapta. Partea stângă era liniștită. Un pic prea liniștită.

Prin urmare, trebuia să plece de acolo cât mai repede cu putință. Să-și dea seama unde se află și să ceară ajutor. A încercat să slăbească legăturile, dar n-a găsit noduri sau cataramă. Și-a întins mâna stângă să pipăie peretele. Însă n-a găsit nimic de folos. Nici un comutator, întrerupător sau orice putea fi apăsat. În schimb, a observat că patul se mișcă un pic de câte ori își apasă mâna pe perete.

Așadar, nu erau puse frânele.

Și-a pus mâna stângă pe perete și a împins din toate puterile. Patul a alunecat cel puțin câțiva metri prin întineric până să se lovească de peretele opus. După ce a pipăit cu mâinile, a găsit în cele din urmă panoul pe care-l căuta, plin de aparate de măsură, prize și butoane care să poată fi apăstate.

Lumina s-a aprins și, așa cum bănuise, totul din încăperea era nou. În câteva locuri încă mai era folia de plastic protectoare, iar pe peretele cu ușa erau pancarte

care anunțau că e proaspăt vopsită. Punga de perfuzie de lângă patul ei era goală, așa că și-a scos branula din îndoitura cotului și a apăsat cu degetul mare ca să oprească sângerarea.

Pe panoul de deasupra sa erau o mufă de internet și o priză pentru telefon, dar nu vedea nici un computer sau telefon. S-a tras spre un dulap de pe perete, în care a găsit feșe elastice, leucoplast și diferite tipuri de foarfeci. A luat-o pe cea mai solidă și a început să-și taie legăturile fâșie cu fâșie.

Când a terminat, a încercat să se dea jos din pat, însă a trebuit să renunțe. Durerea din șold era încă atât de puternică, încât încheietura părea că se răsucește în toate părțile de cum încerca să se miște. Așa că a folosit patul ca pe o luntre, trăgându-se spre ușă.

Spoturile încastrate în tavan s-au aprins, arătându-i că se află pe un coridor îngust, cu uși de o parte și de cealaltă. Probabil că duceau la camere asemănătoare cu cea în care tocmai fusese. Pe aceste uși erau chiar și pancarte pe care scria că sunt proaspăt vopsite.

Înțelesese deja că se află într-un spital. Dar care anume? O clinică particulară? Și, dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu mai era nimeni? De fapt, n-avea importanță. Acum nu mai conta decât să iasă de acolo cât mai repede.

Întrucât nu știa în ce parte era ieșirea, a hotărât s-o ia la dreapta și a început să se tragă de-a lungul coridorului spre ușile duble de la unul dintre capete. A tras de cablu, care a deschis ușile, și apoi a mers mai departe. Spoturile se aprindeau pe măsură ce se mișca și i-au arătat mese de operație orbitor de netede, sub lămpi mari din tavan, diferite instrumente atașate de cabluri și furtunuri și mese de metal rotunde, strălucitoare, pline de instrumente chirurgicale. Sala

de operații arăta atât de nouă, încât s-a întrebat dacă fusese folosită vreodată.

Dorindu-și cu disperare să găsească ceva cu ajutorul căruia să poată să comunice, s-a tras spre o teighea plină de dulăpioare și sertare, când a auzit voci agitate venind de pe coridorul pe care tocmai îl părăsise. S-a uitat în jur după un ascunziș și a observat o ușă deschisă aflată în fața sa.

– *Well you saw the car outside, didn't you? And why do you think the lights are on? Ghosts?*¹ a zis una dintre voci, în vreme ce se apropiau.

Malin s-a proptit în masa de operație cu toată puterea și a alunecat spre ușa deschisă pe jumătate. Dar, înainte să ajungă, ușile din spatele ei s-au deschis, au năvălit trei bărbați și s-au oprit când au dat cu ochii de ea.

– *Look. What did I say?*² a declarat cel din mijloc, arătând cu degetul.

Expresia celorlalți doi nu s-a schimbat.

– Scuză-mă, dar cine ești și ce faci aici? a zis bărbatul cu un accent străin puternic, trecându-și degetele prin părul cărunt.

– Mă numesc Malin Rehnberg și lucrez la Biroul Național de Investigații Criminalistice aici, la Stockholm, a zis Malin, gândindu-se că bărbatul îi este cunoscut. Însă habar n-am de ce sunt aici. Nu știu nici măcar unde este acest „aici“. Dar poate că puteți să mă ajutați în această privință. Și să mă duceți acasă.

– Biroul de Investigații Criminalistice... Măi să fie. Bărbatul s-a apropiat de ea.

---

¹ Păi, n-ai văzut mașina de afară? Și de ce crezi că sunt aprinse luminile? Stafii?

² Uite. Ce vă spuneam?

- Anchetator criminalist.

- Înțeleg... A încuviințat din cap. Din păcate, nu te pot ajuta. S-a uitat la ceilalți doi bărbați. *Take her to room three.*¹

- Cum adică, nu poți? Bine, dacă e un loc secret... N-o să spun nimănui. Lăsați-mă doar să mă duc acasă.

- Îmi pare extrem de rău.

În vreme ce bărbații împingeau patul, și-a dat seama unde îl mai văzuse pe bărbat.

---

¹ Duceți-o în camera numărul trei.

Viscolul se întetise, și când Fabian a trecut prin Sergels torg¹, la câteva minute după miezul nopții, n-a putut să vadă obeliscul de sticlă, în ciuda milioaneilor care fuseseră investite în el ca să lumineze. Mesajul de la Aisha Shahin era *Nobelparken*, și el a înțeles pe loc ce înseamnă.

Era amplasamentul noii Ambasade a Israelului.

Citise despre protestele din cartier și că decizia politică finală încă nu fusese luată. Dar, așa cum dăduse de înțeles Carnela Ackerman, nimeni nu se aștepta cu adevărat să fie respinsă și se părea că mutarea este în plină desfășurare. De fapt, cunoștea foarte bine clădirea în care fusese Institutul Forestier Suedez, și nici nu mai știa de câte ori trecuse pe acolo împreună cu Sonja. Pe vremea în care mai mergeau încă de mână.

Pe drum, a luat legătura cu Tomas și Jarmo, care aveau să i se alătore cât de repede puteau. Poate chiar ajunseseră deja. Cu toate că fuseseră la Spitalul Söder și drumul de acolo era mai lung, aveau la dispoziție atât autostrada Söderleden, cât și Podul Central, și puteau să evite nenumărate semafoare și intersecții.

---

¹ Piața aflată chiar în centrul Stockholmului

A trecut de Kungliga Motorbåtsklubben¹ de la celălalt capăt al lui Strändvagen, a urmat curba la stânga și a stins farurile înainte s-o ia drept în sus pe deal și să oprească mașina. La început avusese de gând să parcheze mașina mai departe, ca să exploreze locul în liniște, pe jos. Dar Malin își putea reveni în orice clipă. Dacă n-o făcuse deja. Și, chiar dacă nu știa ce o aștepta în acel moment, simplul gând îl scotea din minți de spaimă.

A mers mai departe spre clădire, care semăna cu o fortăreață cu un turn într-un colț. Peste tot erau mormane de materiale de construcție învelite în prelate care fluturau în vânt. Nu vedeam nicăieri mașina lui Tomas și Jarmo. Dar auzea o mașină care accelerează în curba de pe Strändvagen și, când s-a întors într-acolo, a văzut farurile luând-o în sus pe deal, strălucind printre miile de fulgi de zăpadă care reflectau lumina în toate direcțiile.

De-abia a avut timp să se întrebe de ce naiba n-au stins farurile și nu s-au oprit, când și-a dat seama care era răspunsul. Nu erau Tomas și Jarmo. Instinctiv, s-a aruncat în zăpadă și a mers în patru labe până în spatele unei stive de scânduri chiar înainte ca lumina farurilor să se lase în jos, iar mașina a intrat în curte și s-a oprit la câțiva metri de el. A auzit portierele închise și deschise și și-a spus că par să fie trei oameni, dar nu auzea bine ce spun.

„No no no, listen to me... the car down there...”²

N-a recunoscut vocea, dar a presupus, pe baza celor știute, că e Gidon Hass – bărbatul aflat imediat sub

¹ Clubul Naval Regal

² Nu, nu, nu, ascultați-mă... mașina de acolo...

Aisha Shahin pe lista persoanelor pe care voia să le aresteze.

„... *alarm doesn't go off by itself...*”¹

Vocile s-au pierdut în depărtare, și Fabian i-a văzut cum dispar în clădire printr-o ușă. S-a ridicat și s-a grăbit într-acolo. Însă era încuiată, așa că a ocolit clădirea până în spate, unde cea mai mare parte a fațadei era acoperită de schele. Nu se vedea lumină la nici una dintre ferestrele de la parter sau de la etaj. Cu alte cuvinte, erau pe undeva, pe la subsol.

Fabian a reușit să se cațare pe unul dintre stâlpii schelelor fără să aibă mânuși sau bocanci de iarnă. După ce a ajuns la etaj, rafalele de vânt erau atât de puternice, încât fulgii îi izbeau fața ca niște ace și, în cele din urmă, a reușit să spargă o fereastră și să intre. Folosindu-și telefonul ca lanternă, a văzut că e o încăpere nemobilată, plină de cutii cu vopsea și pensule.

După ce a mers pe un coridor lung, a coborât o scară largă până la parter, unde renovarea părea că s-a oprit. Podeaua era spartă și din tavan atârnavu cabluri. După ce a căutat un pic, a dat de o scară în spirală, îngustă, care ducea la subsol. A mers mai departe pe un coridor îngust care avea podeaua acoperită cu hârtie și mirosea a vopsea proaspătă. Cam la fiecare cinci metri se oprea să asculte, și a treia oară i-a auzit.

Pașii se auzeau din ce în ce mai tare.

Și-a închis telefonul și a orbecăit înainte, cu mâinile lipite de un perete, până a ajuns la o ușă. S-a strecurat înăuntru cât mai discret. Din păcate, era prea târziu, mișcarea a declanșat spoturile care, după câteva secunde, au scaldat încăperea în lumină.

¹ ... alarma nu pornește singură...

Dar nu asta a fost partea cea mai rea. Camera, care arăta foarte nouă și strălucitoare, fusese folosită de curând. S-a dus la masa de operație. Fusese curățată, desigur, dar în grabă. Erau urme de sânge pe partea de dedesubt și pe unul dintre picioare și, când a ridicat capacul perforat al scurgerii din podea, aflată cam la un metru de masa de operație, și a băgat mâna în apa întunecată, a pescuit cheaguri mari de sânge, bucăți de cartilaj și șuvițe de păr.

S-a ridicat și a văzut un morman de saci de gunoi negri, legați la gură, lângă o ușă întredeschisă care dădea într-o încăpere alăturată. Bănuia ce se află în ei, însă nu era sigur că poate suporta să-i deschidă și să se uite înăuntru.

A făcut câțiva pași spre morman și și-a imaginat că merge spre casa din Enskede și sună la ușă. Anders răspunde, și Fabian vede imediat în ochii lui că știe ce s-a întâmplat și că o să-și piardă cumpătul în fața sa. Se așteaptă ca Anders să înceapă să țipe și să sară la bătaie. Însă el se prăbușește, cu o mână la gură. Fabian îngenunchează și nu poate să facă altceva decât să-l țină în brațe.

A dezlegat unul dintre sacii de gunoi și a văzut două brațe tăiate și o labă a piciorului. Într-unul dintre ceilalți saci erau alte părți din picioare. Dar de-abia în al cincilea a găsit ceea ce căuta.

Capul.

Și, cu toate că era foarte urât din partea sa, nu s-a putut abține să se simtă ușurat când l-a recunoscut.

Ușurat că nu ajunsese prea târziu. Că încă mai era o șansă.

Malin Rehnberg izbea cu picioarele cât putea de tare ca să-și ia mâinile de pe ea, în vreme ce-și vântura brațele și țipa. Nu era din cauza durerii din șold, care era acum atât de puternică, încât era pe cale să leșine. Țipa ca să rămână în viață, chiar dacă știa că n-are nici un rost și că n-o să izbutească să scape. Mâinile celor doi erau mult prea puternice și curând aveau s-o țină atât de strâns, încât nu va mai putea decât să țipe.

De-abia atunci bărbatul cărunt, care presupunea că este însuși Gidon Hass, s-a răsucit spre ea.

– Asta o să te facă să simți un pic mai bine, a zis, într-o suedeză stricată, ridicând o seringă.

Malin a mai încercat o dată să le scape, însă era sleită de puteri și acum transpirația îi șiroia de pe frunte.

– *Turn her around.*¹

Cei doi bărbați, care încă nu scosese răsunet nici o vorbă, au rostogolit-o pe o parte, cu spatele la Hass. N-a simțit împunsătura. Însă efectul a fost aproape imediat. Mușchii întregului corp s-au relaxat. Durerea a dispărut, în sfârșit. Pentru prima dată de când se trezise nu suferea îngrozitor.

– Așa. Recunoaște. Nu-i mai bine?

---

¹ Întoarceți-o.

Era pe cale să dea din cap, dar s-a silit să n-o facă. Încuviințarea era ultimul lucru pe care voia să i-l dea.

– Acum vreau să merg acasă. Pricepi? Trebuie să plec. Hass a izbucnit în râs.

– *She's saying she needs to go home.*¹

Ceilalți au început și ei să râdă, în vreme ce îi prindeau în legături picioarele și mâinile.

– Ce mama naibii vrei de la mine? *What do you want from me?*

– *Leave me with her, and start searching the house.*²

Cei doi bărbați au încuviințat și au ieșit din cameră.

– Ce vreau eu? Și-a dus mâna la piept. Nu-ți fie cu supărare, dar tu ești cea care ai venit aici nepoftită.

– Habar n-am unde naiba mă aflu. Te rog...

Și-a stăpânit lacrimile.

– Am mai trecut prin asta. Mai bine spune-mi dacă mai e cineva aici, sau dacă mașina ta este cea parcată afară.

– Ți-am spus că nu știu. Eram la Spitalul Söder și femeia de serviciu m-a atacat...

– Femeia de serviciu?

– Da, tocmai îmi dădusem seama că ea este făptașa în ancheta pe care... Malin s-a întrerupt. Dintr-odată înțeleșese cum se legau toate astea. Mă aflu la ambasadă, nu-i așa?

Bărbatul a încuviințat tăios.

– Și acum cred că înțelegi de ce nu te poți duce acasă. Hass i-a întors spatele și s-a dus să ia ceva.

– Dar, stai un pic, nu poți pur și simplu să...

– Este exact ceea ce pot să fac. S-a întors spre ea, zâmbind, cu altă seringă în mână. Și ar trebui să-mi

¹ Zice că trebuie să meargă acasă.

² Lăsați-o cu mine și începeți să căutați prin clădire.

fii recunoscătoare. O să adormi și nici măcar n-o să ai timp să-ți dai seama că s-a terminat.

– Dar copiii? Nu-și mai putea stăpâni lacrimile. Am gemeni.

Hass s-a apropiat și i-a pus o mână pe burtă.

– Aveai gemeni. Unul a renunțat deja. Nu ți-ai dat seama? Aici există viață. I-a pus mâna pe burtă în dreapta și apoi în stânga. Iar aici... *not so much*¹. Dar ce mai contează acum? Curând o să fiți reuniți cu toții, oricum.

În vreme ce el lăsa din mână seringă și îi strângea o legătură în jurul brațului, ea nu se gândea decât la faptul că nu așa ar fi trebuit să se termine. Era complet neajutorată și gravidă. Cu ce a greșit ca să merite asta?

– Am găsit o venă potrivită, a zis el, luând seringă din nou.

– Așteaptă. Te rog, așteaptă. Trebuie să-i spui lui Anders, bărbatul meu, că îl iubesc mai mult ca oricând. Nu i-am spus-o de foarte multă vreme, dar promite-mi asta. Te rog, trebuie să-mi promiți.

– Soțul tău n-o să audă nimic de la noi. N-o să știe niciodată ce s-a întâmplat. Pentru el, ai dispărut într-o seară și n-ai mai apărut niciodată. Firește, o să aibă o teorie sau alta, dar n-o să se apropie niciodată de adevăr. Și, cu timpul, o să gândească tot mai puțin la asta și o să-și vadă de viața lui. Poate cu altă femeie. Cine știe, poate că, pe deasupra, o să aibă și gemeni.

Malin l-a scuipat în față.

– Sper că o să arzi în iad.

El i-a răspuns cu o umbră de zâmbet.

– S-ar putea să mă înșel, desigur. Dar nu-mi pari o persoană care crede în rai și în iad. Cu toate că, poate,

¹ Nu prea.

asta-i o chestie care se schimbă când omul se află în situația ta...

Hass a fost întrerupt de o împușcătură și strigăte de pe coridor. Apoi au fost alte două împușcături rapide, una după alta. Tăcerea care a urmat a fost întreruptă doar când stația de emisie-recupție din buzunarul lui de la piept a început să pârâie.

„It's safe to come out now.”¹

---

¹ Poți să ieși, acum nu mai e nici o primejdie.

De obicei, Tomas Persson nu se speria. Însă, dacă exista un fel de a descrie felul în care se simțea acum, era exact acesta. Era atât de speriat, încât își golise vezica și simțea urina caldă cum i se scurge pe partea interioară a picioarelor. Era prima dată când fusese lovit de un glonț și se aștepta să doară mult mai tare. Acum nu simțea decât o durere surdă, care zvâcnea. Poate că nu era decât fluxul de adrenalină, și când dispărea, avea să simtă cu adevărat cum e să fii împușcat.

Glonțul trebuie să-i fi străpuns coapsa dreaptă, pentru că sângele îi pătase deja blugii și picura pe podeaua cu plăci de gresie albă. Era atât de mult sânge, încât unul dintre bărbații care l-au silit să îngenuncheze și îi lega acum mâinile la spate cu propriile cătușe a trebuit să-și miște un picior ca să nu-și mânjească pantoful cu sânge.

Nu crezuse niciodată în vreo divinitate, și cu siguranță nu credea acum. Totuși, își repeta de zor în minte același refren. *Jur să devin un om mai bun dacă faci ca Fabian să ajungă aici înainte să fie prea târziu. Te rog. Jur să devin...*

– *And what have we got here? More police?*¹

---

¹ Ce avem aici? Alți polițiști?

Cei doi bărbați au încuviințat, iar Gidon Hass s-a uitat la Tomas și la Jarmo, care erau în genunchi unul lângă altul, cu mâinile legate la spate.

– Sunteți tot de la Biroul de Investigații Criminale?

Tomas și Jarmo au încuviințat.

– Mai sunt și alții?

Și Tomas, și Jarmo au privit în continuare podeaua, fără să-și schimbe expresia.

– Am zis, mai sunt și alții?

– Nu. Doar noi, a zis Jarmo.

– Așa, asta zici? Și colegul, Fabian Risk. Cum rămâne cu el?

Jarmo a ridicat din umeri.

– Ca majoritatea oamenilor. Acasă, sărbătorind Crăciunul cu familia. Pe aici e o sărbătoare destul de mare.

Hass a făcut semn cu capul către bărbați. Unul dintre ei a făcut un pas înainte și l-a lovit pe Jarmo cu piciorul în față atât de tare, încât el s-a dezechilibrat și a căzut într-o parte.

– Știu ce e Crăciunul, așa cum se întâmplă să știu că Risk nu-i acasă cu familia. Acum ridică-te.

Jarmo a încercat să se ridice, dar n-a reușit.

– Am zis să te ridici.

Unul dintre bărbați l-a înșfăcat pe Jarmo de păr și l-a tras în sus.

– Ei bine? Cum credeți că ar trebui să rezolvăm situația?

– Vino cu noi la sediu și mărturisește, a zis Jarmo. Hass a izbucnit în râs.

– *At least he's got a sense of humor.*¹ Dar n-am nimic de mărturisit. N-am făcut nimic ilegal. Vedeți voi, o să

¹ Cel puțin are simțul umorului.

fiu privit ca un erou de către toți oamenii aceia care vor să-și primească viețile înapoi și sunt pregătiți să plătească un pic pentru asta. Toți cei care, în prezent, sunt gata să meargă în altă țară și să lase cine știe ce bețivan de doctor care și-a pierdut autorizația să facă operația într-o cameră de hotel murdară. Și cel mai bun lucru dintre toate este că nici măcar nu va fi pe teritoriul suedez.

Hass și-a desfăcut brațele.

– Așadar, e aprobat de cei din Israel? a întrebat Jarmo.

– Israel... a furnizat Hass. N-au habar ce au creat. Își închipuie că nevoia de organe proaspete scade doar pentru că au dat ei o lege știrbă care o interzice.

– Ai știut ce se întâmplă cu soția ta, a spus Tomas, întorcându-se spre Hass. Și totuși, ai preferat să nu iei legătura cu noi. Asta se numește tănuire de informații și se pedepsește conform Articolului 17 din Codul penal.

– Măi, măi. N-am crezut c-o să îndrăznești să spui așa ceva. De vreme ce ți-ai cam udat pantalonii. Hass s-a lăsat pe vine în fața lui Tomas. Da, e adevărat, am bănuțit ceva. Însă de ce să risc toate astea, pentru care a fost nevoie de ani întregi de plănuiire, de dragul unei neveste care nu face nimic altceva decât să se văicărească, și care, de când am încăruntit, nu mi-a oferit decât poziția misionarului o dată pe lună?

– Pentru că o iubești.

Hass a râs din nou.

– Alt glumeț. Ar fi trebuit să vă faceți comedianți în loc de polițiști. S-a ridicat în picioare și s-a întors spre cei doi bărbați. *Kill them both.*¹

¹ Omorâți-i pe amândoi.

Cei doi s-au apropiat și s-au oprit la câțiva metri de Tomas și Jarmo, și-au scos pistoalele, au încărcat un glonț pe țevă și le-au țintit capetele.

- *No please, don't do it. I'll do whatever you want,* a strigat Tomas. *Please! I'm begging you!*¹

Jarmo n-a zis nimic. Doar a închis ochii.

Fabian îl auzea pe Tomas strigând să fie cruțat și prin crăpătura din ușă i-a văzut pe cei doi bărbați în costum îndreptându-și pistoalele spre colegii săi, care stăteau în genunchi, cu capetele aplecate. I-a recunoscut pe bărbații din fotografia pe care i-o arătase Carnela Ackerman la Gondolen, înainte să plece. Acum ea era ciopârțită și vârată în câțiva saci de gunoi.

Nu putea să facă nici o mișcare bruscă, pentru că altfel lumina s-ar fi aprins din nou. Dar, în cele din urmă, a reușit să-și bage încet o mână în buzunar și să-și scoată pistolul. Nici mișcarea hainei n-a declanșat luminile și, în vreme ce Tomas striga și mai tare, și-a ridicat pistolul și a țintit prin crăpătura ușii. Acum soarta lor era în mâinile lui.

Dar n-a putut s-o facă. Sau, mai exact, mâinile nu i se mai opreau din tremurat. Erau cu totul nefolositoare și nu puteau îndeplini nici măcar o sarcină simplă, cum ar fi să apese pe trăgaci, oricât de mult a încercat.

În schimb, a rămas ascuns în întuneric, ascultând cum li se dă o ultimă șansă să spună unde este el. Cum Jarmo nega că ar ști ceva, cu toate că și el, și Tomas trebuie să fi contat pe faptul că el era acolo. Strigătul disperat al lui Jarmo când și-a dat seama cum se vor sfârși toate astea. Când gloanțele le-au pătruns în țeste

¹ Nu, vă rog, nu. O să fac tot ce vreți. Vă rog! Vă implor!

și ei s-au prăbușit pe podea, Fabian se dăduse bătut de mult și coborâse pistolul.

După ecourile împușcăturilor, s-a lăsat tăcerea.

Tăcerea deplină.

Dar numai pentru o clipă.

Pentru că în curând i-a auzit din nou, cu toate că îi văzuse încovrigați pe podea, cu atâta sânge izvorându-le din ceafă, încât a ajuns până la scurgerea aflată la câțiva metri.

Strigătele.

Și erau mai puternice ca oricând.

– Take them to the embassy and make it look like trespassing and self defense. Meanwhile I will clean this mess up as soon as I'm ready with the fat one¹, a zis Gidon Hass.

Fabian, care acum tremura din tot corpul, i-a văzut pe bărbații în costum că-i apucă de picioare pe colegii săi, le târăsc cadavrele pe podea și ies pe niște uși duble.

În același timp, strigătele acuzatoare nu voiau să înceteze. Erau din ce în ce mai tari, până când, în cele din urmă, Fabian s-a ridicat în picioare și, după câteva secunde, încăperea s-a umplut de lumină. Fără să se gândească la urmări, a deschis ușa un pic cu piciorul și l-a văzut pe Hass, care stătea cu spatele la el, punându-și un șorț de plastic transparent și o vizieră.

Apoi s-a dus la un dulap, a scos un fierăstrău chirurgical cu baterii și a ales cea mai solidă pânză, a pornit mașinăria, ca să se asigure că bateria e încărcată, și a ieșit pe ușile pe care pleaseră cei doi bărbați.

Fabian și-a șters lacrimile și a încercat să-și adune gândurile, însă n-a izbutit. Strigătele colegilor lui

---

¹ Duceți-i la ambasadă și faceți să pară că au intrat ilegal și au fost uciși în legitimă apărare. Între timp, eu o să curăț mizeria de aici, de îndată ce termin cu umflata aia.

împuşcați înecau totul. A acceptat eşecul deplin. Simțind că, oricum, nu mai are ce pierde, a intrat în sala de operații și a urmat dârele de sânge până la ușile duble. Le-a deschis și a văzut că dârele merg mai departe pe coridor. Hass nu se vedea pe nicăieri, și ușile de pe amândouă părțile coridorului erau închise.

Le-a deschis pe rând cu câte o lovitură de picior, ținând pistolul cu amândouă mâinile în față. Camere goale proaspăt zugrăvite. Unele aveau paturi și nop-tiere. În unele dintre ele încă mai atârnavă din tavan cabluri. În camera în care Hass era aplecat deasupra lui Malin, cu o seringă în mână, renovarea părea să fi fost terminată, în afară de folia de plastic care acoperea o parte din mobilier.

– Pleacă de lângă pat! s-a auzit pe sine strigând.

Hass s-a răsucit spre el, având într-o mână fierăstrăul chirurgical.

– Risk... Așadar, erai aici, totuși.

– Împuşcă-l odată, a țipat Malin, care era legată de pat, cu o seringă atârându-i din braț. Ce mama dracului mai aștepți? Împuşcă-l!

Fabian aproape că n-o auzea, cu toate acele strigăte.

– Pleacă de lângă pat, a repetat, înaintând în cameră.

– Am bănuț că trebuie să fii pe aici, pe undeva, a zis Hass și s-a dat înapoi.

– Lasă ferăstrăul și pune-ți mâinile pe cap.

Hass s-a supus, iar Fabian s-a repezit spre pat, a scos seringă și a început să desfacă legăturile din jurul lui Malin.

– Ai văzut ce s-a întâmplat, nu-i așa? a întrebat Hass.

Fabian n-a răspuns și a continuat să desfacă legăturile, în vreme ce ținea pistolul îndreptat spre Hass.

– Și nu pot să nu mă întreb de ce n-ai făcut ceva. Vreau să zic, doar ții în mână un pistol. Poate că nu-i încărcat. Dar n-aș crede.

Acum Fabian ținea din nou pistolul cu amândouă mâinile.

– Știi ce cred eu? Sau nu mai cred. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convins. Nu poți. Nu-i așa?

– Ține-ți gura!

– Nici măcar când colegii tăi aveau câte un pistol apăsător pe cap.

Hass și-a lăsat mâinile în jos.

– Ce dracu' mai aștepți? a țipat Malin, trudindu-se să-și elibereze cealaltă mână.

– Nu așteaptă nimic. Pur și simplu e neputincios.

Hass s-a aplecat și a pus mâna pe fierăstrăul de pe podea.

– Lasă-l, a zis Fabian.

Mâinile îi tremurau de epuizare.

– Că altfel? O să mă împuști? Hass s-a ridicat cu fierăstrăul într-o mână. N-aș crede. A pornit mașinăria și i-a fluturat-o prin față. Împușcă-mă, hai! De ce nu mă împuști?

Fabian era atât de concentrat să-și facă mâinile tremurătoare să apese pe trăgaci, încât n-a reușit să se aplece și să se ferească de fierăstrău, care a zburat spre el. L-a lovit chiar deasupra liniei părului, după care a căzut pe podea.

Pistolul i-a alunecat din strânsoare când și-a dus mâna la cap și și-a dat seama că îi lipsește o bucată de piele și osul e dezgolit. Sângele curgea atât de tare, încât deja îi umpluse ochii și începuse să picure pe podea.

Greața l-a cuprins cu o forță necruțătoare și a trebuit să se sprijine de pat ca să nu-și piardă echilibrul.

Și-a apăsât cât a putut de tare rana cu cealaltă mână, dar sângele îi șiroia în continuare printre degete și se prelingea pe față. Și undeva, între sunetul propriilor bătăi de inimă și strigătele lui Tomas și Jarmo, o auzea și pe Malin țipând. Dar nu și ce spune.

Hass era acum în patru labe, târându-se spre el. Părea să caute ceva. Desigur, pistolul. Tocmai îl scăpase din mână. Poate că Malin voia ca el să îndepărteze cu un șut pistolul. Însă nu-l vedea. Nu vedea aproape nimic din cauza sângelui din ochi.

Apoi s-au auzit împușcăturile.

Mai întâi una, apoi a doua și a treia, într-o succesiune rapidă.

Fabian se aștepta să simtă durere în stomac și să vadă și mai mult sânge înainte să se năruiască pe podea, la fel ca Jarmo și Tomas. Dar nu s-a năruit, și nu-și dădea seama unde este lovit. Să fi început el cu Malin? Ticălosul ăla a împușcat-o pe Malin. S-a răsucit spre pat, dar era gol.

Fabian nu mai pricepea nimic și a încercat să-și ștergă sângele din ochi ca să vadă mai bine. Dar șiroia mai departe, și sub el se adunase deja o baltă mare. Apoi a văzut-o pe podea, cu pistolul în mâini.

– Mișcă-te!

A auzit vorbele, însă tot nu le putea înțelege pe deplin, și s-a răsucit, văzând o umbră care dispărea pe ușă.

– E rănit, dar trebuie să plecăm de aici înainte să se întoarcă, a zis Malin. Va trebui să mă ajuți să mă ridic.

Fabian a simțit că i se scurge energia la fel de repede ca sângele, dar în cele din urmă a reușit s-o urce pe pat și a împins patul afară din încăpere. Habar n-avea unde era ieșirea, așa că s-a ținut după cele două dâre de sânge de pe coridorul cel lung. Hass nu se vedea pe nicăieri.

Un lift cu uși automate i-a dus mai sus cu un etaj și s-a deschis direct afară, în viscol. Dar el nu simțea vântul rece. A auzit din nou vocea lui Malin, fără să deslușească nimic. Totuși, a înțeles și a prins-o de subsuori, a dat-o jos de pe patul care se blocase în zăpadă și a început s-o tragă în josul dealului. A căzut, dar s-a ridicat din nou, cu trudă, după care a căzut din nou și, în cele din urmă a ajuns la mașină și a așezat-o pe bancheta din spate.

Mașina a pornit din prima. În ciuda sângelui care țâșnea din el, orbindu-l, a izbutit să meargă cu spatele până la poalele dealului fără să se împotmolească în zăpadă.

Dar n-avea să-și mai amintească nimic din toate astea. Cum a condus pe Strandvägen, a ratat virajul la stânga pe Hamngatan, în dreptul lui Kungliga Dramatiska Teatern¹, a mers mai departe pe Birger Jarlsgatan cu viteză prea mare și a patinat, intrând drept în statuia Șoimul și turtureaua, în piața Stureplan pustie și înzăpezită.

---

¹ Teatrul Regal

Dumnezeu dovedise încă o dată că e cu totul de partea ei. Intervenise și acționase de îndată ce a avut nevoie de El. Indiferent dacă ea și-a dat seama sau nu de asta. De exemplu, polițista gravidă, căreia nu voise să-i facă vreun rău. Dacă n-ar fi fost ea, n-ar fi reușit să ajungă la aeroportul Arlanda și apoi la Tel Aviv, via Istanbul. Fabian Risk știa unde merge, însă nevoia s-o găsească pe colega gravidă l-a făcut să n-aibă încotro și s-o lase pe ea să-i alunece printre degete.

Aisha Shahin și-a ridicat bagajul pus la cală, l-a trecut prin vamă fără să fie oprită și, din câte vedea, gheața topită nu se scursese. Jeepul rezervat o aștepta, și drumul până la Imatin durase mai puțin de patru ore. Întocmai așa cum plănuiise. Până și la punctele de control o lăsaseră să treacă fără ca măcar s-o întrebe unde se duce sau cu ce se ocupă.

Se simțea aproape ca și cum Dumnezeu ar fi răsplătit-o și i-ar fi desfășurat covorul roșu pentru toată munca din acești ani. Toată pregătirea și planificarea. Toate îndoielile pe care fusese silită să le învingă. De fapt, nu îndrăznise să creadă că o să reușească. Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, se întrecuse pe sine și acum

aproape că ajunsese la momentul la care visa de atâta timp.

A oprit mașina afară din sat și a așteptat să se întunece. Apoi a deschis recipientul etanș din valiză, a scos punga de plastic cu organele care aveau să-l facă pe Efraim să fie iarăși întreg și a mers pe ultima porțiune cu rucsacul plin în spate.

Piatra de mormânt era încă acolo unde o pusese ea cu aproape zece ani înainte. Însă scrisul fusese decolorat de soare. Mai întâi a scos tușul și a umplut literele. Apoi a desfăcut lopata pliantă și a început să sape. Când a ajuns destul de adânc, a dat deoparte pământul de pe folia de plastic care îi acoperea rămășițele.

După o scurtă pauză, în care a mâncat un pic de ciocolată și a luat câteva înghițituri de apă, a săpat mai departe ca să lărgască groapa. Aici pământul era mult mai tare, și simțea cum i se înmulțesc bășicile din palme. Dar nu s-a sinchisit. Deja durerea nu mai era decât ocazională. După două ore a coborât în groapă, a înlăturat ultimele urme de pământ de pe Efraim și a înlăturat folia de plastic.

Ultima dată când fusese aici, cicatricea cu cusături grosolane o umpluse de o ură neagră fără margini. Însă acum n-o mai simțea. Ultima picătură din toată acea întunecime se scursese afară din ea, și nu mai simțea decât iubire. O iubire atât de profundă și de caldă, încât nu-i era deloc frig, cu toată răceala nopții.

A scos ghemul de plastic din pieptul lui, din care nu mai rămăseseră decât coastele, apoi a desfăcut punga etanșă.

A deșurubat cu grijă cele două capace ale cutiei pentru lentile de contact, a scos cele două corne, mai întâi stânga, apoi dreapta, și le-a așezat în orbitele craniului. Acum el putea s-o vadă din nou. Apoi a luat

plămânul și l-a așezat cu atenție la locul lui, sub coasta din dreapta, ca să poată simți din nou pe obraz răsuflarea lui caldă. Ficatul și cei doi rinichi aveau să le păstreze dragostea curată. În cele din urmă, i-a dat înapoi inima, care de acum încolo avea să bată pentru ei.

După ce totul a fost pus la loc, s-a culcat pe spate alături de el, cât mai aproape. A luat în mână telefonul, a apăsat pe butonul de pornire și și l-a așezat pe piept. Era sunetul care se auzise din radioul lui acea singură dată, și pe care de atunci încolo îl ascultase în fiecare seară, când se ducea la culcare singură. A scos pastila din cutiuța de metal, a băgat-o în gură și a înghițit-o.

Acum nu mai rămăsese mult. Aveau să se întâlnească din nou curând, și de acum încolo nimic nu avea să-i mai despartă. A ridicat privirea spre stele, care în noaptea aceasta străluceau puternic, și și-a dat seama că nu mai fusese niciodată atât de fericită ca atunci.

*At last my love has come along
 My lonely days are over and life is like a song
 At last the skies above are blue
 My heart was wrapped up in clovers the night
 I looked at you
 I found a dream that I can speak to
 A dream that I can call my own
 I found a thrill to press my cheek to
 A thrill I've never known
 You smiled and then the spell was cast
 And here we are in Heaven
 For you are mine at last*

EPILOG

22 decembrie 2009-14 aprilie 2010

Plină de sentimente contradictorii, Dunja Hougaard a luat un avion înapoi spre Copenhaga. A fost surprinsă să afle că exista o explicație a faptului că mașina cu două locuri a ministrului justiției suedez, asasinat, fusese găsită pe fundul apei în portul Helsingør. O fi fost ea cam ciudată și întortocheată, dar era complet credibilă, ceea ce însemna că îi lipsea în continuare un argument concret pentru redeschiderea anchetei. Și, de parcă asta n-ar fi fost destul, îl prinsese pe Carsten pe picior greșit.

Dar, cu toate astea, se simțea mai puternică decât se simțise timp de mulți ani, în vreme ce roțile patinau pe pista de decolare. Aproape extaziată. Nu știa exact cum o să se întâmple. Dar de atunci încolo avea de gând să facă ce voia ea. Nimeni nu va mai putea să-i impună voința lui. Nici vreun Hesk și nici vreun Carsten.

Ca să nu mai vorbim de jigodia aia de Sleizner, care, era aproape sigură, se aștepta ca ea să se târască înapoi în cochilie și să depună o cerere de transfer la alt departament. Dar asta era ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă. În schimb, avea să stea cuminte,

așteptând momentul potrivit, și să fie bățul ascuțit care o să-l împungă tot timpul în ochi. Iar când va veni ocazia, avea de gând să-l atace cu atâta forță, că n-o să știe ce i se întâmplă.

Când Carsten s-a întors acasă, cu un buchet de flori atât de mare, că abia a încăput pe ușa blocului, cheia lui n-a mai intrat în broască. Asta i-a sporit neliniștea pe care o simțise deja toată ziua. O tot sunase pe Dunja, dar dăduse de un robot care zicea că abonatul nu mai are acest număr. S-a așezat pe palier ca s-o aștepte, și s-a lămurit după o oră când l-a sunat din Silkeborg mama ca să-l întrebe de ce în fața casei e parcat un camion cu toate lucrurile lui.

Lui Malin Rehnberg i-au trebuit douăzeci și trei de minute în cap ca să reușească să coboare de pe bancheta din spate, în vreme ce de sub capota înfundată ieșeau fum și șuierături. A avut nevoie de alte șase minute ca să dea de telefonul lui Fabian și să sune la Urgențe. Femeia care i-a răspuns se îndoia că era cu adevărat o urgență, dar, până la urmă, a acceptat să trimită o ambulanță.

Cu toate că rana lui Fabian nu părea prea mare, pierduse mai mult de doi litri de sânge și a avut nevoie de transfuzie. Însă Fabian avea grupa 0 negativ, care nu este compatibilă cu nici una dintre celelalte grupe. În mod normal, spitalul avea o rezervă mare de sânge din această grupă, deoarece este înlocuitorul universal pentru aproape toate celelalte. Însă în noaptea aceea erau neobișnuit de multe victime ale unor accidente de circulație, în ciuda tuturor avertizărilor despre străzile alunecoase, și fusese folosit tot stocul de sânge 0 negativ de la Spitalul Söder. A trebuit ca Fabian să

fie sedat până ce au găsit în altă parte sângele potrivit și l-au adus acolo.

Între timp, Malin a fost supusă unei operații de cezariană de urgență, aducând pe lume un băiețel mic și palid, de 2,773 kilograme, care a fost așezat pe pieptul mamei. Anders, care ajunsese acolo la timp, a avut onoarea de a tăia cordonul ombilical și, curând, băiețelul a prins o culoare mai sănătoasă.

După discuții nesfârșite despre nume, hotărâseră ca, dacă va fi băiat, să-l cheme Nils. Dar când Malin a simțit trupușorul cald lipit de pieptul său, l-a întrebat pe Anders dacă ar putea să se gândească să-l schimbe în Love. Putea.

Fata, care a fost scoasă după câteva minute, avea 1,860 kilograme și nu și-a recăpătat culoarea. Dar a stat și ea pe pieptul mamei mult timp, alături de frățior, în vreme ce părinții îi dădeau numele cu care fuseseră de acord. Thindra Siv Elisabeth Rehnberg.

Luni, 28 decembrie, Fabian se simțea destul de bine ca să iasă din spital. Trecuse deja de ora două după-masa, și Herman Edelman l-a chemat la sediu.

De fapt, nu-și dorea decât să fie din nou împreună cu familia. Însă o parte din el abia aștepta să dea raportul, în care putea să povestească tot ce se întâmplase în noaptea de 23 decembrie, și apoi echipa putea să înainteze cu anchetarea morții celor doi polițiști și arestarea lui Gidon Hass.

Dar n-a fost nici un raport sau vreun plan pentru acțiunile următoare. I s-a spus că nu vor continua ancheta. După spusele lui Edelman, ancheta era închisă și nu exista nici un motiv s-o redeschidă. În plus, Ambasada Israelului depusese o plângere oficială despre pătrundere ilegală și folosirea armelor, în ciuda

faptului că Jarmo Päivinen și Tomas Persson muriseră, iar personalul ambasadei n-a fost decât rănit.

Ambasada trimisese gloanțele la analiză și s-a dovedit că proveneau din pistolul lui Fabian.

Edelman i-a dat de ales între a semna cererea de demisie, primind salariul pe șase luni, sau a deveni subiectul unei anchete a poliției pentru pătrundere ilegală, persecutarea unui grup etnic și tentativă de asasinat.

Fabian era convins că, pe baza mărturiei lui Malin Rehnberg și a Nivei Ekenhielm, ar fi fost absolvit de toate acuzațiile. Chiar dacă apartamentul Aishei Shahin din Axelsberg fusese golit și tot ce conținea fusese distrus.

Era la fel de convins că, dacă ar lucra împreună, ar putea să adune destul de multe dovezi ca să-i condamne atât pe Gidon Hass, cât și pe vărul lui, ambasadorul. Asta nu numai că i-ar implica în anchetă pe Herman Edelman și părți importante din Ministerul Justiției, dar probabil că ar doborî întregul guvern. Adevărul ar ieși la lumină și, orice planuri s-ar fi făcut pentru sala de operații de la ambasadă, n-ar fi fost niciodată puse în aplicare.

Dar a hotărât să semneze cererea de demisie. Nu mai conta ce părere proastă avea despre fostul său mentor. Oricât de mult ar fi vrut să-i arate lui Edelman că se înșală și că adevărul o să iasă până la urmă la lumină, nu putea lăsa ca goana după dreptate să-l coste singurele lucruri care contau.

Ceva îi spunea că asta era ultima lui șansă să le arate Sonjei și copiilor care este poziția sa. Trebuia să fie pregătit să parieze totul pe ei. Nu știa dacă Sonja încă mai voia să-i acorde o ultimă șansă sau dacă va accepta ideea că ar trebui să ia totul de la capăt în orașul lui natal, Helsingborg.

Singurul lucru de care era sigur era că nu și-ar ierta-o niciodată dacă nu încerca.

La câteva luni după ce vâlva stârnită de acțiunile ciudate ale celor doi polițiști, Tomas Persson și Jarmo Päivinen, s-a potolit, pe la sfârșitul lui martie, ambasadorul israelian a fost chemat în țară și, după câteva zile, a fost înlocuit.

Schimbării nu i s-a dat multă atenție în presa suedeză și nimeni n-a pus la îndoială declarația oficială că în spatele schimbării au fost motive personale.

Nici n-a fost raportat nicăieri că vărul ambasadorului, Gidon Hass, a fost trimis acasă în legătură cu această schimbare. N-a avut loc un proces oficial. Dar, după unele surse neconfirmate, cei doi veri au fost trimiși în Lagărul 1391 – Guantánamo al Israelului. În momentul în care scriem nu este clar dacă mai sunt în viață.

X

4 ianuarie 2010

Le auzise, însă nu le dăduse crezare. Zvonurile despre care nimeni nu vorbea cu voce tare, dar care se răspândiseră în toată țara cu iuțeala fulgerului, în spatele ușilor închise și al perdelelor trase. Le considerase născociri, mult prea greu de crezut ca să fie luate în serios. Cel puțin în primii ani. Dar toate acestea s-au schimbat în acea duminică, 15 septembrie, 2002. Fusesse cu mai bine de șapte ani înainte, și acum era conștient în mod dureros că zvonurile subestimaseră, de fapt, ceea ce se petrecea.

O cunoștință - nu avea cu adevărat prieteni - l-a întrebat dacă vrea să facă parte dintr-un grup care practica în secret Falun Gong, formă de meditație și arte marțiale inspirată din *qigong*, care era interzisă. Promitea iluminare spirituală și perfecțiune trupească.

A cerut îndrumare de la zar. Făcea asta întotdeauna de când citise cartea *Omul zar* a lui Luke Rhinehart. A dat un patru. Care era „da”, chiar dacă șovăielnic, și nu putea decât să urmeze sfatul.

Urmarea directă a deciziei sale era că se afla acum în Lagărul de muncă Masanjia din cartierul Yuhong, la periferia orașului Shenyang, în nord-estul Chinei. Timp de șapte ani, trei luni și douăzeci și două de zile

a supraviețuit cu mâncare care nu putea fi descrisă ca mâncare, într-o celulă atât de mică, încât abia putea să stea în picioare.

De când fusese prins, petrecea cincisprezece ore pe zi într-una din multele hale de producție, sub supraveghere strictă, la muncă silnică, tăind ațele care atârnav de la imitațiile unor haine de firmă sau asamblând jucării și ghirlande luminoase pentru export în SUA. Orice greșală era pedepsită prin însemnare cu fierul roșu.

Dacă n-ar fi fost zarul și convingerea sa că într-o zi o să-l scoată de acolo, cu siguranță ar fi cedat psihic, la fel ca ceilalți din jur. După ce îți dădeai seama ce se petrece cu adevărat, tot ce puteai să speri era că moartea se arată la orizont.

Ei nu se aflau acolo în primul rând ca să fie torturați sau să facă muncă de sclavi, în condiții groaznice. Nu despre asta era vorba. Chiar dacă, evident, aduceau țării niște bani. Însă nici nu se compara cu câștigul pe care îl aduceau atunci când erau tăiați și vânduți.

Organ cu organ.

Era motivul real al tuturor testelor și examenelor medicale. Explica, de asemenea, faptul că tortura nu atingea niciodată părți ale corpului care aduceau mulți dolari. Sau faptul că, la intervale regulate, unii prizonieri dispăreau și nu se mai întorceau niciodată. Pe de altă parte, el nu-și făcea nici o grijă. Pe măsură ce treceau anii, era din ce mai convins că, în realitate, acesta era biletul său de ieșire de acolo.

Revelația a avut-o cu aproape trei ani în urmă când, pentru prima oară, au năvălit în celula sa fără să-l lovească sau să răstoarne totul cu susul în jos. Era în puterea nopții, și a fost pus pe o brancardă de pe

coridor și apoi dus, sub supraveghere strictă, prin toate porțile și ușile, dincolo de bariere.

Pentru prima oară de când fusese arestat era afară și încă își mai amintea cum își umpluse plămâni cu aerul nopții și privise cerul înstelat, savurând cele câteva secunde până să fie urcat în ambulanță și dus la una dintre numeroasele clinici din Shenyang.

După ce au ajuns, a fost anesteziat și nu s-a trezit decât când se afla înapoi în celulă, cu un bandaj însângerat în jurul trunchiului. Dedesubt se afla o rană mai mare de zece centimetri, cusută neglijent, în partea stângă, unde se aflase unul dintre rinichii săi. Nu s-au ostenit să-i ceară permisiunea. Guvernul chinez s-a purtat ca și cum era proprietarul corpului lui și putea oricând să-l aducă din nou acolo ca să mai recolteze un organ.

După vreo săptămână, a fost trimis înapoi în fabrică să-și reia munca de sclav și de atunci nu se mai întâmplase nimic.

Până acum.

Cu patru zile înainte fusese dus într-un cabinet medical pe care nu-l mai văzuse niciodată. Un doctor l-a pus să-și scoată haina uniformei albastru-închis și a ascultat mult timp cu atenție, cu un stetoscop. Mai întâi pe spatele lui, în stânga, mult timp, apoi pe piept. Asta nu putea să însemne decât că de data asta voiau inima lui.

Evident, exista riscul să fi luat deja inima altcuiva, sau ca a sa să bată neregulat sau să aibă alt defect care s-o facă nepotrivită. Însă continua să fie mereu pregătit. Dacă veneau să-l ia, știa că ar fi fost absolut ultima sa șansă.

Dintre zecile de mii de prizonieri din lagăr, nimeni nu reușise să profite de situație. Fuseseră înfrânți, și

creierul le fusese spălat în așa măsură, încât unii nici măcar nu-și mai aminteau cum îi cheamă sau faptul că sunt, în esență, oameni buni. Și aici era marele lui avantaj. Nu fusese niciodată bun.

Nimeni n-ar fi crezut asta când îl întâlnea. Cei mai mulți oameni credeau că este plăcut, fermecător și politicos. Dar nici că puteau să se înșele mai tare. De când se știa, îi plăcuse să-i vadă pe alții suferind. Când era mic chinuia animalele, însă mai târziu a chinuit și oameni. Și poate că de aceea mintea îi rămăsese ageră, în comparație cu a celorlalți.

Părinților le-au trebuit câțiva ani până să-și dea seama, în cele din urmă, că lucrurile nu se petreceau din întâmplare și că nu era vina celorlalți copii, ci că drăgălașul lor fiu adoptiv era rău. Tatăl s-a lepădat imediat de el. În schimb, mama a încercat tot ce a putut ca să-l ajute, de la psihologi până la permisiunea de a începe să boxeze. Dar, când nimic n-a dat roade, speranța a dispărut și din ochii ei. Peste câțiva ani, după școala obligatorie, și inspirat de Rhinehart, a lăsat zarul să-i hotărască drumul și le-a spus părinților că are de gând să-i părăsească, iar ei și-au ascuns cu greu bucuria.

Ceva a scrâșnit. S-a ridicat în șezut și a auzit clar cum poarta păzită de la capătul coridorului este descuiată și deschisă. Era în toiul nopții și, la fel ca data trecută, a auzit brancarda înaintând pe roți care scârțâiau.

A scos zarul, l-a scuturat în mâinile făcute căuș și le-a deschis cu așteptare încordată, în vreme ce auzea cum se apropie brancarda scârțâitoare. Era exact ce sperase. Două șiruri de câte trei puncte. Culoarea se ștersese de mult, așa că nu mai erau acolo decât gropițele. Era, totuși, un șase. Un șase pe care abia aștepta să-l pună în aplicare.

Aproape ajunseseră la ușă. În câteva secunde, o cheie avea să fie vârâtă în încuietoare și răsucită, și el avea să fie scos din celulă și legat pe brancardă. Și-a băgat repede zarul în gură, l-a înghițit și și-a strecurat mâna sub pernă și în scobitura din saltea, unde ținea ascunsă de mai mult de doi ani foarfeca luată dintr-o hală de producție.

Ușa s-a deschis, și el arăta cât se poate de surprins când gardienii au dat buzna înăuntru, l-au îmbrâncit afară din celulă și l-au dus cu brancarda pe aceleași coridoare părăginite, porți păzite și lifturi ca acum trei ani. Dar în noaptea asta nu erau stele. Ploua cu stropi atât de mari, încât și-a putut astâmpăra setea doar deschizând gura în cele câteva secunde până să fie urcat în ambulanță.

Hainele sale de pușcăriaș erau ude learcă, și acum i se lipeau de trup, lucru pe care nu-l prevăzuse. Dacă s-ar fi întâmplat ca unul dintre gardieni să se uite spre antebrațul lui drept ar fi văzut imediat forma foarfecii de sub mânecă. Dar nici una dintre privirile încordate care rătăceau n-a observat nimic în timpul drumului spre clinică, iar după ce au ajuns l-au preluat cei din spital și l-au dus cu brancarda mai departe pe coridoarele luminate.

Se grăbeau, așa că a presupus că e o urgență și, la fel ca data trecută, totul era pregătit atunci când a ajuns în sala de operații. Acolo aștepta o echipă purtând halate chirurgicale verzi, măști și mănuși de cauciuc, gata să-i deschidă pieptul cu fierăstrăul, să-i ia inima și, aproape sigur, celelalte organe. Apoi aveau să-i arunce corpul într-un container, unde să aștepte să fie dus la crematoriu.

Anestezistul i-a ridicat mâna stângă, a frecat cu degetele mari dosul palmei ca să îmbunătățească fluxul

sanguin și apoi a introdus cu pricepere acul în cea mai mare venă. În același timp, una dintre asistente i-a tăiat cămașa udă și a început să-i spele zona din jurul inimii cu un burete ud care mirosea a alcool, pe care îl ținea cu o pensetă lungă.

Seringa din mâna lui era conectată la un tub subțire, transparent, care intra într-un cateter venos. Mai mult ca sigur că acesta era umplut cu un lichid care avea să-l adoarmă de îndată ce cobora prin tub.

Sperase că va avea o șansă când atenția lor n-ar fi fost îndreptată asupra lui. Dar toată lumea din sala de operații se uita la el, în afară de bărbatul care stătea în picioare cu spatele și ținea brațele întinse, în vreme ce în jurul mijlocului îi era legat un șorț de plastic. În plus, lichidul din cateter ajunsese deja la o treime din tub.

Era vremea să înceapă, așa că și-a lăsat brațul drept să atârne peste marginea mesei de operație și a prins foarfeca înainte să cadă pe podea, așa cum exersase în fiecare noapte timp de o oră în ultimii ani. Anestezistul trebuie să fi observat, pentru că a început imediat să strige la ceilalți.

El a încercat să-și dea jos tubul din brațul stâng și să se ridice în șezut, dar anestezistul i-a ținut brațul în loc și i-a apăsat pieptul. Brațul drept îi era încă liber și aceasta era ultima lui șansă să acționeze înainte să fie prea târziu.

Lovitura a nimerit exact acolo unde intenționase și, chiar dacă nu vedea, simțea că vârfurile desfăcute ale foarfecii pătrunseseră de amândouă părțile laringelui bărbatului, care a început să țipe, ca și cum n-ar fi priceput ce s-a întâmplat.

De-abia când a închis lamele foarfecii s-au oprit țipetele și au devenit un gălgâit răgușit. În aceeași

clipă, mâinile i-au dat drumul și s-au ridicat la gâtul rănit, în încercarea instinctivă de a opri sângele care țâșnea ritmic.

Și-a smuls tubul din brațul stâng și s-a repezit la ceilalți care veneau să-l doboare. A împuns cu foarfeca în toate părțile, ca să producă maximum de vătămări. Sânge. Sânge peste tot. Nu mai văzuse niciodată atâta sânge. Șiroid. Gâlgâind. Împroșcând. Era așa de mult, încât aproape a alunecat de câteva ori în drum spre bărbatul cu șorț de plastic care se refugiase lângă ușă. De cum fusese dus în sala de operație, și-a dat seama că acesta era chirurgul și, probabil, singura persoană din încăperea destul de importantă ca să nu fie sacrificată.

S-a aruncat în față și a alunecat pe podea cu picioarele înainte, secerând picioarele chirurgului, care a aterizat pe burtă și s-a lovit cu fața de pardoseală. Îi auzea pe câțiva în spatele său. Dar ajunsese deja la chirurg și l-a silit să se ridice în picioare, cu brațul drept răsucit la spate și cu foarfeca însângerată apăsată pe carotidă. Ceilalți au încremenit și l-au lăsat să iasă din sala de operație cu ostaticul ținut strâns în fața sa.

Pe coridor, angajații clinicii s-au oprit și s-au supus ordinului său să se întindă pe jos și să-l lase să treacă. Ambulanța aștepta încă afară. Gardienii care veniseră cu el nu se vedeau pe nicăieri. Poate că zăboveau la o cafea în camera personalului sau poate că erau deja pe drum spre lagăr în alt vehicul, împreună cu cineva care tocmai devenise mai sărac cu un rinichi.

Când au ajuns la ambulanță, chirurgul a început să se împotrivescă și l-a rugat să-i cruțe viața. Însă el doar a scuturat din cap și a explicat că nu depinde de el. Zarul îi arătase un șase, și nici el, nici altcineva nu putea să facă nimic în privința asta.

L-a silit pe chirurg să se culce pe spate, a prins cu amândouă mâinile foarfeca și l-a înjunghiat de mai multe ori în piept, făcând o gaură destul de mare ca să-și poată vârî degetele pe sub coaste, să rupă cușca toracică și să scoată la iveală inima, care încă mai bătea slab.

Chiar și când a smuls-o din corp și a ținut-o în mână a continuat să bată, ca și cum ar mai fi existat o mică șansă s-o scoată la capăt.

Însă un șase e un șase, nu ceva pe care să-l pui sub semnul îndoielii, și-a spus, lăsând organul să cadă pe pământ, după care l-a strivit sub bocanc, s-a urcat la volanul ambulanței și a plecat, în vreme ce inima îi bătea atât de tare, încât nu mai putea să audă nimic altceva.

În sfârșit, era în drum spre locul pe care zarul îl făcuse să-l părăsească fără să se uite în urmă. Fusese plecat mai mult de cincisprezece ani, și nu s-a gândit nici măcar o dată să se întoarcă. Dar acum se hotărâse. Sau, mai exact, zarul hotărâse. Îi dăduse același răspuns ori de câte ori îl întrebase în ultimele luni. Cu alte cuvinte, nu încăpea îndoială că o să se întoarcă.

Să se întoarcă la Helsingborg.

MULȚUMIRI

Mi

Pentru că ai suportat, chiar și atunci când a fost foarte greu, și ai fost un sprijin minunat și absolut necesar. Gândurile și reacțiile tale au fost mult mai mult decât o simplă contribuție printre celelalte. Fără tine... Nu, gândul nu e posibil.

Kasper, Filippa, Sander și Noomi

Pentru că înțelegeți de ce tati e uneori cu totul altundeva, chiar dacă stă și mănâncă la aceeași masă.

Jonas

Pentru timpul și energia, gândurile și ideile tale. Nu există o placă de rezonanță mai bună.

Adam, Andreas și Sara, precum și toți ceilalți de la Bokförlaget Forum

Deoarece nu numai că sunteți cea mai bună editură, ci sunteți și cei mai amuzanți.

Magnus

Pentru că mi-ai împărtășit toate cunoștințele tale medicale și ai fost încântat să-ți petreci timpul

discutând despre mărimea unui ochi în comparație cu arpagicul.

Lars

Pentru că ești mereu gata să explici cum se încarcă un glonț pe țevă și toate celelalte chestii care se petrec în spatele cortinei.

Mikael și Jenny

Pentru că voi doi sunteți cei mai buni prieteni ai mei și pentru că ați cumpărat treizeci (!) de exemplare din *Victimă fără chip*.

Ellen, de la librăria Akademibokhandeln din Helsingborg, și Sven-Åke, plus toată gașca din centrul comercial Väla, vă mulțumesc pentru că ați citit, v-a plăcut, ați vorbit despre ea și i-ați făcut pe mulți alții să-mi citească prima carte.

Și, în sfârșit, un imens „mulțumesc“ tuturor acelorora dintre dumneavoastră care au cumpărat *Victimă fără chip* în vara lui 2014, când nimeni nu auzise încă de ea. Datorită vouă și tuturor prietenilor cărora le-ați recomandat-o și care, la rândul lor, au recomandat-o prietenilor lor, pot să stau aici și să scriu a treia carte despre Fabian Risk.

În colecția Buzz BOOKS

au apărut:

Celeste Ng, *Tot ce nu ți-am spus*

L.S. Hilton, *Maestra*

Jonathan Dee, *Privilegiații*

Emma Healey, *Elizabeth a dispărut*

Peter Swanson, *Cei care merită să moară*

Fiona Barton, *Văduva*

Carla Guelfenbein, *Cu tine în depărtare*

Carla Guelfenbein, *Restul e tăcere*

Austin Wright, *Tony și Susan*

Martin Suter, *Maestrul bucătar*

J.P. Delaney, *Fata dinainte*

Patricia Highsmith, *Carol*

Alexandra Oliva, *Supraviețuitoarea*

Charles Belfoure, *Arhitectul parizian*

Ottessa Moshfegh, *Eileen*

Elan Mastai, *Omul care a cucerit timpul*

Carla Guelfenbein, *Femeia vieții mele*

L.S. Hilton, *Domina*

Susanna Tamaro, *Mergi unde te poartă inima*

Agatha Christie, *Crima din Orient Express*

Sana Krasikov, *Patrioții*

Celeste Ng, *Mici focuri pretutindeni*

Darcey Bell, *O mică favoare*

Fiona Barton, *Copilul*

Michel Faber, *Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate*

Maria Semple, *Unde ai dispărut, Bernadette?*

În cea mai friguroasă zi a anului, ministrul suedez al justiției dispare fără urmă pe drumul dintre parlament și propria mașină. În aceeași noapte, o vedetă daneză găsește un străin care se ascunde în casa ei de la nord de Copenhaga. Cadavrul său este descoperit nu după mult timp.

Curând sunt găsiți alți morți, tuturor cadavrelor lipsindu-le diferite părți ale corpului. Pe măsură ce inspectorul criminalist Fabian Risk și omologul său danez Dunja Hougaard încearcă să pună cap la cap informațiile existente, sunt târâți într-o conspirație mai teribilă decât și-ar fi putut imagina.

„Stefan Ahnhem știe cum să scrie un thriller sofisticat și să mențină suspansul pe parcursul întregii cărți. *Al nouălea mormânt* este la fel de captivant ca romanul său de debut, *Victimă fără chip*.”

BTJ, Suedia

„Ahnhem ar putea fi foarte bine următorul Stieg Larsson cu acest thriller care depășește frontierele internaționale, scoate la iveală o potențială conspirație guvernamentală și ne prezintă o iubire care transcende moartea.”

Criminal Element, SUA

„Plin de atmosferă și complex... cu polițiști extraordinar de abili și criminali înfricoșători și plini de imaginație.”

Sunday Times, Marea Britanie

„Odată cu apariția lui Stefan Ahnhem, s-a ivit în sfârșit un demn moștenitor al lui Stieg Larsson.”

NDR, Germania

„Mai înfricoșător decât Jo Nesbø, mai întunecat decât Stieg Larsson “

Tony Parsons

„Fanii romanului noir scandinav nu trebuie să rateze cu nici un pret acest thriller.”

Publishers Weekly

Recomandat de

e
Book
disponibil